

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Burney, Frances.; af Miss Burney.

Evelina eller et ungt Fruentimmers Indtrædelse
i Verden

Vol. 1-3

Kjøbenhavn : J.H. Schubothe, 1805-1812

1-3 i 1 bd.

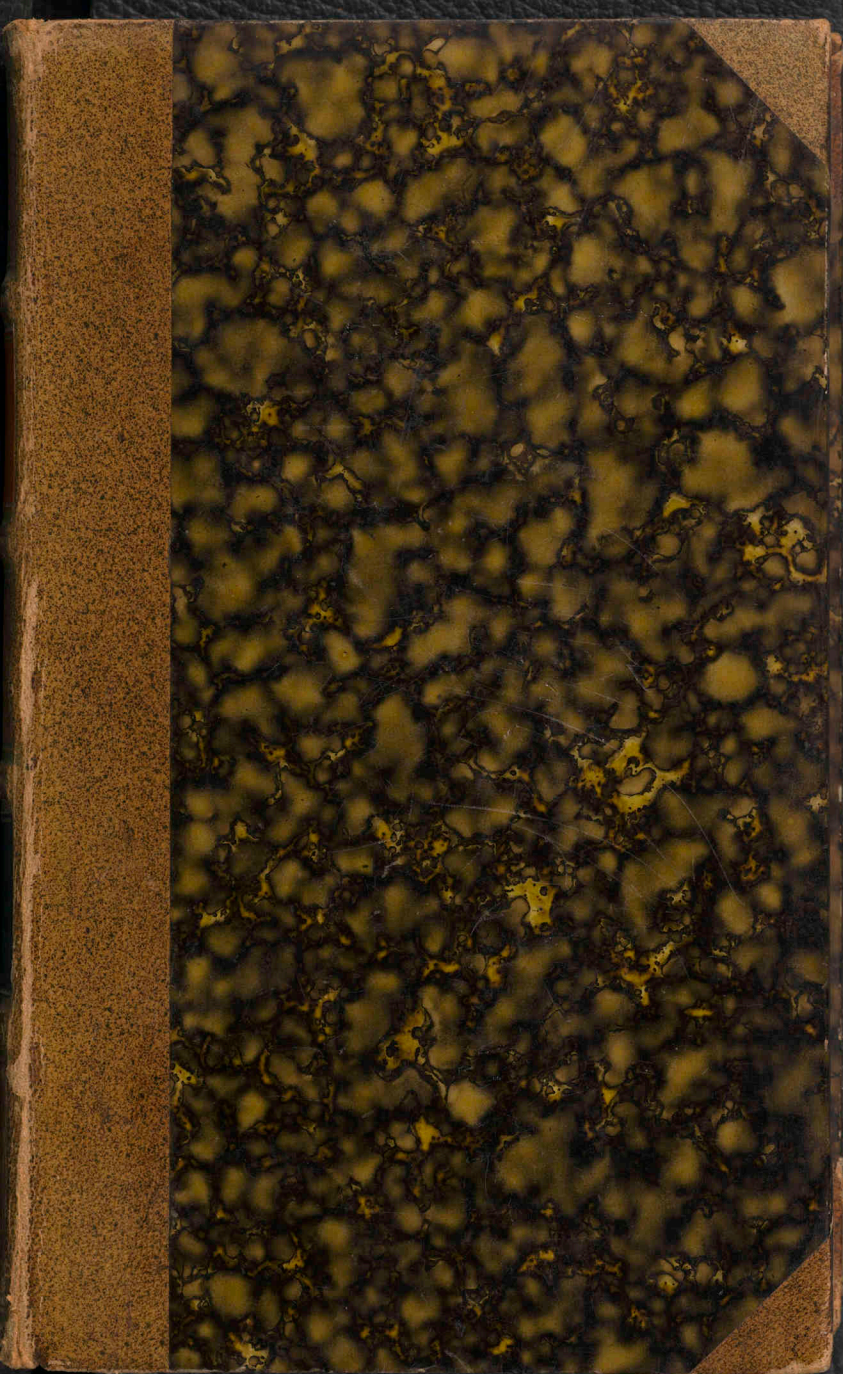
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

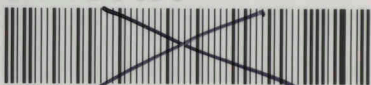
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 40

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 01415 2

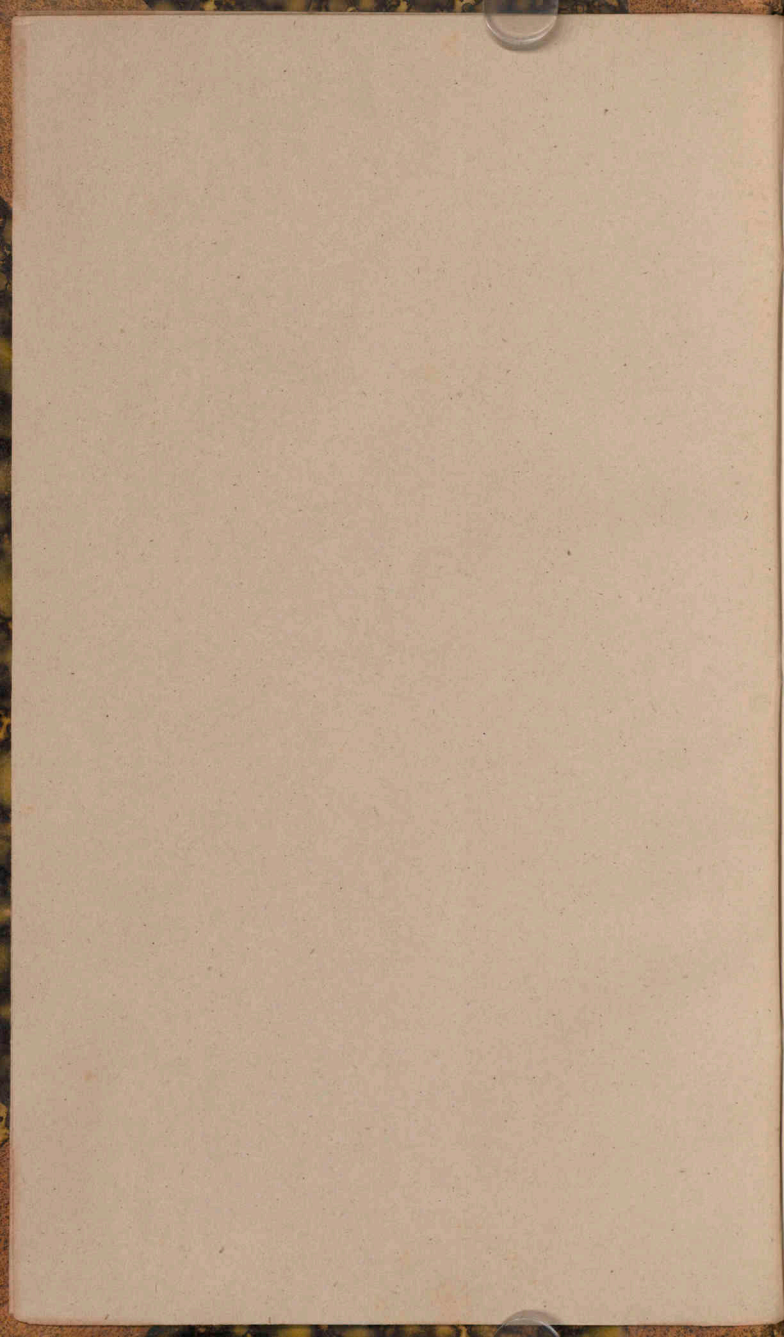
+Rex

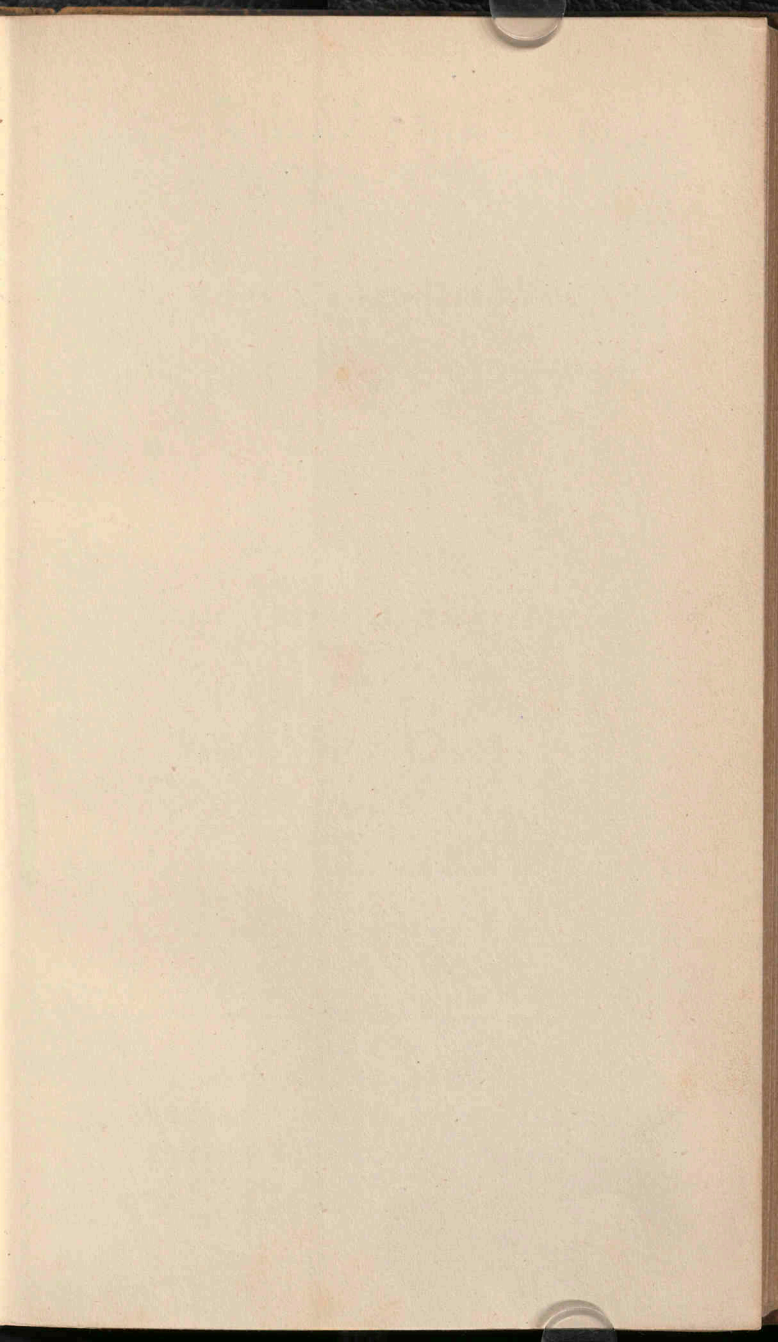

Det Kgl. Bibliotek

130025468865

Evelina,

eller

et ungt Fruentimmers

Indtrædelse i Verden.

Af

Miss Burney,

oversat af det Engelske

ved

H. W. Lundbye,

Literatus.

Første Deel.

Kjøbenhavn, 1805.

Paa Høfbooghandler J. S. Schubothes Forlag

Krykt hos E. Gruner & Comp. i Helsingør.

Cellin

eller

et ungt Fructummers

Indicabell i Berber

HS

Wille Fructus

Wille Fructus

du

Wille Fructus

Wille Fructus

Wille Fructus

Die Bibliothek der Universität Bonn
Bonn, den 1. März 1893

Forsatterindens *) Fortale.

I de Værdes hele Republik gaves der intet Medlem, som har saa lav en Rang, eller bliver saameget overseet af sine Staldbrodre, som den ydmyge Forsatter til en Fortælling eller opdigtet Historie. I den vide Verden er hans Skæbne heller ikke mindre haard, da der iblandt alle Klasser af Forsattere maaskee ej kan nævnes een, hvis Medlemmer vare talrigere, men ogsaa tillige foragteligere, end netop denne.

Saa længe vi imidlertid endnu kunne nævne en Rousseaus, Johnsons, Marivaux's, Fieltings, Richardsons og Smøllers Navne i Arbejderne over de saa af vore Forgængere, der have reddet dette Slags Skrivter fra Foragt og Fordærvelse, behøver ingen at rødme, uagtet mange, ja vel endog de fleste kunne sukke, naar de see sig i en saadan Afstand fra dem.

De følgende Breve overleveres Publikum med en vistnok sielden Blanding af Vished og Tillid, som har sin Oprindelse fra Forsatterens synderlige

*) Miss Burness Biographie har Oversætteren, uagtet al anvendt Flid, ikke kunnet opspørge. Maatte han endnu kunne finde den, skal den sikkert følge med een af de næste Dele.

Stilling, der vel frygter for, hvorledes de ville blive optagne: da han er sig deres Usuldkommenhed bevidst; men dog ikke er bange for at blive indviklet i deres Skjæbne, eftersom han til Lykke er indhyllet i en uudgrundselig Dunkelheds Kaabe *).

At Kildre Characterer efter Naturen, dog ikke efter det daglige Liv, og at gjøre Tidens Søder kjendelige, er den antagne Plan i de følgende Breve. Til den Ende fremtræder et ungt Fruentimmer, der har været opdraget i den meest afsondrede Eensomhed, i en Alder af sytten Aar, for første Gang i den store og virksomme Verden. Med en dydig Tankemaade, en dannet Forstand, og et sølsomt Hjerte, forarsager hendes Uvidenhed i de selskabelige Manerer og hendes Uerfarenhed i Verdens Søder alle de smaa Tilfælde, som her blive fortalte, og som danne den naturlige Gang i et ungt Fruentimmers Liv, som er af ukjendt Herkomst, men fortrinlig Skjønhed, i de første sex Maaneder efter hendes Indtrædelse i Verden.

Var det mueligt, aldeles at udrydde alle Romaner, saa vilde maaskee vore unge Fruentimmer i Almindelighed, og vore Rostgængerinder i Særdeleshed, have megen Nytte deraf. Men, siden den Sygdom, de have udbredet, lader til at være ulægelig, siden deres Sort byder enhver enten Raads eller Rettesøttelses Lægedom Trods, og siden de have fundet Middel, til at tilintetgjøre Lægekunstens hele ulegemlige Kunst, undtagen hvad der bliver foretrukket af Tidens og Erfarenhedens langsomme og bittere Diet, saa bør alle Forsøg paa at forsøge Antallet af de Romaner, der kunne læses, om ikke med Nytte,

*) Miss Burney udgav *Evclina*, uden at navngive sig.

saar dog i det mindste uden Skade, virkelig mere opmuntres, end forkastes.

De ville altsaa finde sig Ruffede i deres Forventning, som ved Gjennemlæsningen af disse Blade haabe at blive ferte hen i Romanzens phantastiske Egne, hvor Opdigtelsen bliver farvet af alle en hyppig Indbildningskrafts lyse Farver, hvor Fornuften er forjagen, og hvor det Ophøjede i det, som er vidunderligt, forkaster al Hjelp af ukonkret Sandsynlighed. Den unge, simple og uerfarne Heltinde i disse Blade er intet seilfrit Udyr, som Verden aldrig har seet; men et Naturensbarn, saaledes som Naturen er i sin simpleste Ynde.

I alle Konster vurderes Corierne kun efter Originalernes Sjældenhed. Hos Billedhuggerne og Malerne kan en Fjøn Billedstatte eller et indtagende Malerie af en stor Mester med Rette sysselsætte yngre og ringere Kunstneres Talenter, for at de ikke formeget skulle vænne sig til een Maneer, og derved hindre den almindelige Udvikling af deres Færdigheder. Men hos Forfattere gjælder det Modsatte, da man ligesaa let kan have de hyppeligste Værker i Litteraturen, som de fætteste. I Skrifter kan Efterligning af den Aarsag aldrig noksom undviges; thi Guldkommenhederne ved at efterligne et Værk tjene kun til, at vise Copiens Afstand saameget desto mærkeligere.

Den almindelige Hob af Forfattere bør altsaa indskrænke sin Ergjerrighed til blot at undvige, hvad der er gemeent, uden at forfalde til det Unaturlige. Saa stor derfor min Agtelse for de nylig nævnte Forfattere endog er, saameget jeg endog føler mig oplyst af en Johnsons Indsigter, henrykt af en

Rousseaus Veltalenhed, rørt af en Robinsons
 pathetiske Magt, og opmuntret af en Fjeldings
 Vittighed og en Smollets Lune, understaaer jeg
 mig dog ikke, at betræde den Mark, de have dyrket,
 hvor de vel have udryddet Ukrudet, men ogsaa af-
 plukket Blomsterne, og hvor de vel have jevnet Vejen,
 men ogsaa efterladt sig den ufrugtbar.

Til at tvivle om mine Læsers Medelighed er
 jeg ikke ubeskedet nok, og til at haabe deres Over-
 bærenhed, har jeg ingen Ret. Jeg har derfor kun
 det at bede om, at man ikke vil fordømme mig med
 mine egne Ord, men forstaae det, jeg her har sagt
 om Efterligning overhoved, saaledes, som det er
 meent, nemlig ganske almindelig, og ikke troe, det
 kommer af Indbildning om min egen Originalitet,
 hvortil jeg hverken er forsængelig, daarlig eller
 blind nok.

I hvad for en Skjæbne disse Breve end maatte
 have, saa er Forfatteren fornøjet, naar han kun
 finder billige Læsere; han leverer dem til Pressen
 uden at haabe nogen Berømmelse for dem, endstjændt
 han ikke vil være uden Høielse for Dadel.

E o e l i n a.

Første Brev.

Lady Howard til Hr. Pastor Villars.

Howard Grove, Kent.

Kan noget, kjære Hr. Pastor, være piinsligere for et venskabeligt Hjerte, end den Nødvendighed at maatte meddeele en ubehagelig Efterretning? Det er virkelig undertiden vanskeligt at bestemme, enten den som bringer slette Tidender eller den som modtager dem er meest at beklage.

Jeg har netop faaet et Brev fra Madame Duval, hun er meget forlegen for, hvorledes hun skal bære sig ad, hun synes at være begjerlig efter at bøde paa de Forurettelser, hun har begaaet, men ønsker dog, at Verden skal troe, hun ingen Dadel fortjener. En Anden vilde hun gjerne forvolde det Had for disse Ulykker, som hun dog eene staaer til Ansvar for. Hendes Brev er hæftigt, undertiden fuldt af fornærmelige Udtryk, og det om Dem! —

Dem, som hun skulder Forbindtligheder, der ere større end selv hendes Fæst, men hvis Raad hun uden Gælfelse for Verre giver Skyld for alle hendes saa høilig forurettede Datters, den afdøde Lady Belmonts, Lidelser. Hovedindholdet af hendes Skrivelse vil jeg gjøre Dem bekendt med, Brevet selv er ikke Deres Opmærksomhed værdt.

Hun fortalte mig, at hun i endeel Aar idelig har ventet at gjøre en Rejse til England, hvilket har hindret hende fra at skrive om nogen Underretning, angaaende denne sørgelige Gjenstand, ved at give hende Haab om selv at kunne gjøre Efterspørgsel; men huuslige Omstændigheder have stedse holdt hende op i Frankrig, som hun nu ingen Udfigt har til at forlade. Hun har derfor tilsidst gjort sig al muelig Flid for at erholde en troværdig Efterretning om hvad der angik hendes Datter, som man havde givet saa flette Raad; da Udfaldet deraf giver hende en Slags Grund til at formode, at denne Datter har efterladt Verden et fader: og moderløst Barn paa sin Dødsfeng, siger hun meget naadig, at dersom De, som hun hører Barnet er hos, vil tilvejebringe paalidelige Beviser for dets Slægtskab med hende, kan De gjerne sende det til Paris, hvor hun vil forsørge det paa en passende Maade.

Denne Kone har upaatvivelig tilsidst overtydet

sig selv om sin saare unaturlige Fremgangsmaade; det er let at see af hendes Brev, at hun endnu bestandig er ligesaa udannet og usidende som da hendes første Mand, Hr. Evelyn, var saa svag at ægte hende, ikke heller gjør hun den mindste Undskyldning, fordi hun henvender sig til mig, uagtet jeg kun har været een Gang i hendes Selskab.

Hendes Brev har opvakt en inderlig Kængsel hos min Datter Mirvan efter at blive underrettet om de Bevæggrunde, som have forledet Madame Duval til at forlade den ulykkelige Lady Belmont paa en Tid, da en Moders Beskyttelse var saa nødvendig til at berolige hende og vedligeholde hendes gode Navn og Rygte. Uagtet jeg havde personlig Bekjendtskab med enhver som den Sag angik, syntes denne Gjenstand dog stedse at være af en alt for delicat Beskaffenhed til at tale med Hovedpersonerne derom; jeg kan derfor ikke tilfredsstille Missis Mirvan paa nogen anden Maade end ved at tage min Tilflugt til Dem.

Ved at sige, at De gjerne kan sende Barnet, har Madame Duval den Hensigt at vise Forbindtlighed, hvor hun meest skylder den. Jeg tiltrøer mig ikke at give Dem noget Raad; De, hvis ædelmodige Beskyttelse dette forladte fader- og moderløse Barn skylder Alt, er den bedste og eeneste

Dommer om hvad det bør gjøre, men jeg er meget bekymret over den Bestyrrelse og Uroe, denne uærdige Kone maaskee vil forårsage Dem.

Min Datter og min Datterdatter saavel som jeg bede hilse den ælskørdige Pige paa det venstabeligste fra os; og de bede mig erindre Dem om, at det aarlige Besøg til Howard Grove, som tilforn er lobet os, har været afbrudt meer end fire Aar.

Jeg er o. s. v.

M. Howard

A n d e t B r e v.

Hr. Willars til Lady Howard.

Berry Hill, Dorsetshire.

Naadige Frue! De har kun altforvel forudseet den Bestyrrelse og Uroe, Madame Duvals Brev har forårsaget. Ikke destomindre bør jeg dog snarere være hende Tak skyldig for at have ladet mig leve saa mange Aar uden Ubehageligheder, end knurre over min nærværende uroelige Stemning, da den i det mindste viser, at denne uærdige Kone omsider føler Samvittighedsnag.

Hvad mit Svar angaaer, naadige Frue, beder jeg dem skrive: „At jeg ikke i nogen Henseende

"forsætlig vilde fornærme Madame Duval; men at jeg har gyldige, ja! uimodsigelige Grunde til at holde hendes Datterdatter i Engeland for nærværende Tid. Den betydeligste af disse Aarsager er, at det var en Persons alvorlige Ønske, hvis Villie hun skylder ubetinget Lydighed. Madame Duval kan være overbevist om, at man omgaaes hende med den største Omsorg og Omhed, at hendes Opdragelse, uagtet den er meere indskrænket end jeg ønsker, dog næsten overstrider min Evne, og jeg smigrer mig med det Haab, at naar den Tid kommer da hun skal gjøre sin Bedstemoder sin Opvartning, vil Madame Duval ikke finde nogen Grund til at være misfornøjet med hvad der er gjort for hende."

De vil sikkert ikke blive forundret over dette Svar, naadige Frue. Madame Duval er paa ingen Maade skikket til et ungt Fruentimmers Selskab eller Vejledning, hun er baade uden Opdragelse og uden Grundsætninger, af et opfarende Temperament, og uden Levemaade. Jeg har længe vidst, at hun bilder sig ind, hun bærer Had til mig. Den ulykkelige Kone! Jeg kan blot betragte hende som en Gjenstand for Medynk!

Jeg tør ikke afslaa Mrs. Mirvans Begjæring, dog skal jeg for hendes egen Skyld være saa forsom muelig, idet jeg opfylder den; thi de grusomme

Optrin, som havde Sted for min Myndlings Gødsel, kunne ikke mere saa menneskekjærligt et Hjerter som hendes.

De har formodentlig hørt, naadige Frue, at jeg havde den Ære at ledsage Hr. Ebelyn, min Plejedatters Bedstefader, som Høvmester paa hans Rejse. Hans ullykkelige Givstermaal strax efter hans Hjemkomst til Engeland med Madame Daval, paa den Tid Opvarterste i en Gæstgibergaard, tvertimod alle hans Venners Raad og Bønner, hvoriblandt jeg selv meest søgte at holde ham derfra, bragte ham til at forlade sit Fædreland, og sætte sig ned i Frankrig. Didsen fulgte Skam og Anger ham, Kælelser som hans Hjerter ikke var dannet til at bære, thi uagtet han havde været for svag til at modstaae Skjønheds Disskølelser, som Ratur, ren saa rundelig havde tildeelt hans Kone, endskjøndt den havde været farrig imod hende ihenseende til en hver anden Gave, var han dog en ung Mand af en ypperlig Character, og af en ulastelig Opførsel indtil han sag forunderlig blev bedaaet. Han overlevede dette ubesindige Givstermaal kun to Aar. Paa sin Dødsfeng skrev han følgende Billeter til mig med skjelvende Haand:

„Min Ven, glem Deres fortrydelige Kælelse for deres Menneskekjærligheds Skyld; — en Fader, som skjelver for sit Barn, efterlader sig det til

Deres! Omhue. — O Willars! hør, ynk, og hjælp mig!"

Hadde mine Omstændigheder tilladt mig det, skulde jeg have besvaret disse Ord med strax at rejse til Paris; men jeg var forbunden til at overlade Sagen til en Ven, som boede der, og som var tilstøde ved Testamentets Aabning.

Herr Evelyn efterlod mig tusinde Pund, og betroede mig alene Formynderskab over sin Datter og Opsyn med hende indtil hun var atten Aar, tillige besøger han mig med de meest rørende Udtryk at paatage mig hendes Opdragelse indtil hun kunde raade sig selv; men hvad Formue angik, lod han hende blive ganske afhængig af hendes Moder, til hvis Omhed han med Iver anbefalede hende.

Endskjendt han ikke vilde betroe sin Datters Dannelse og Gæder til et uopdraget, uædelt Fruentimmer som Mrs. Evelyn, holdt han det dog for passende at forvise hende om den Agtelse og Lydighed, hendes eget Børn upaatvivlelig skylder hende, men til Uheld faldt det ham aldrig ind, at Moderen paa sin Side kunde lade det mangle paa Kjærlighed eller Billighed.

Miss Evelyn blev opdraget fra sit andet til sit attende Aar under mit Opsyn, og, naar jeg undertager den Tid, hun var i Skole, i mit Huus. Jeg

behøver ikke at sige Dem Noget om denne fortræffelige unge Pige, naadige Frue. Hun elskede mig som sin Fader, ikke heller satte hun mindre Pris paa Mrs. Villars; mig blev hun imidlertid saa kjær, at hendes Tab var kun lidt mindre smerteligt for mig, end det jeg siden leed, da jeg mistede Mrs. Villars selv.

I den Periode af hendes Liv stildtes vi ad; hendes Moder, dengang giit med Monsieur Dubal, lod hende hente til Paris. Hvor ofte har jeg ikke siden beklaget, at jeg ikke ledsagede hende did! Beskyttet og understøttet af mig vilde hun maaskee have undgaaet den Qual og Skam, som ventede paa hende. Men for at være kort: — Efter sin Mandes Tilskyndelse forsøgte Madame Dubal meget ivrig eller rettere paa en tyrannisk Maade at bringe en Forening istand imellem Miss Evelyn og en af hans Brodersønner. Og da hun fandt, at hun ikke kunde udføre sit Forehavende, blev hun opbragt over Datterens Afslag, behandlede hende med den usjærligste Haardhed, og truede hende med Armod og Ulykke.

Miss Evelyn, som hidtil ikke havde kjendt til Forbittrelse og Voldsomhed, blev snart feed af en saadan Behandling; og uoverlagt, uden noget Vidne, samtykkede hun i et hemmeligt Egetestament med Sir John Belmont, en saare lasser

fuld ung Mand, men som kun med altformeeget Held havde fundet Udveje til at vinde hendes Næst. Han lovede at ledsage hende til England — han gjorde det. — O, naadige Frue, det Dø-
rige veed De! — Skuffet ved den Duvalske Fam-
ilies uovervindelige Had i det Haab, han gjorde
sig om Formue, brændte han paa en stændig
Maade Beviset for deres Egtteskab, og nægtede,
at de nogensinde havde været forenede.

Hun flyede til mig for at faae Beskyttelse.
Med hvilken blandet Bøllelse af henrykkende Glæ-
de og bitter Smerte saae jeg hende ikke igjen!
Efter mit Raad forsøgte hun at skaffe Beviser for
sit Egtteskab — men forgæves; hendes Lettroen-
hed havde ikke holdet Stand for hans Rænker.

Enhver troede hun var uskyldig paa Grund af
hendes ubesmittede, skyldfrie Ungdom, og hendes
grusomme Bedragers bekjendte Udsøvelser. Dog
vare hendes Lidelser for bittere for hendes svage
Constitution; og det samme Djæblik, som bragte hen-
des Barn til Verden, endte baade dets Moders
Sorger og Liv.

Madame Duvals Kaserie over hendes Flugt
formindskedes ikke, saalænge dette forurettede Offer
for Grusomhed endnu levede. Rimelighvis havde
hun i Sinde at tilgive hende med Tiden, men der
blev ikke Hænkset hende Tid dertil. Da hun blev

underrettet om hendes Død, har man fortalt mig, at den Smerte og det Samvittighedsnag, hvoraf hun blev angrebet, forvoldte hende et hæftigt Anfald af Sygdom. Men fra den Tid af, hun kom sig, og indtil hun skrev sit Brev til Dem, naadige Frue, havde jeg aldrig hørt, at hun yttrede noget Ønske at blive bekendt med Omstændighederne ved Lady Belmonts Død og hendes hjælpsøse Barns Fødsel.

Dette Barn skal aldrig, naadige Frue, faa længe Gud forunder mig Livet, faae det Tab at vide, hun har lidt. Jeg har ernæret, beskyttet og understøttet hende fra sin spæde Barndom til sit sextende Aar; og saa rigelig har hun gjengjældt min Omhu og Kjærlighed, at mit inderligste Ønske nu blot er, at skænke en Mand hende, som føler hendes Værd, og derpaa henstumre til evig Røe i hendes Arme.

Saaledes har det hændet sig, at Faders, Datters, og Datterdatters Opdragelse er kommen i mine Hænder. Hvor usigelig megen Kummer have ikke de to første forvoldet mig! Skulde den elskte efterlevende Piges Skjæbne blive ligesaa bitter, hvor grændseløs uhykkelig bliver da ikke Enden paa al min Omhu, — Enden paa mine Dage!

Selv om Madame Duval end havde fortjent,

at det, hun gjør Fordring paa, blev hende betroet, frygter jeg for, jeg ikke vilde have Styrke nok til en saadan Skilsmisse; men saaledes som hun er, strider den grusomme Tanke, at forlade den mig hellig betroede Evelina, ikke alene imod min Omhed for hende, men ogsaa mod min Kjærlighed til mine Medmennesker i Almindelighed. I Sandhed, hendes forrige aarlige Besøg til det agtværdige Howard Grove kunde jeg neppe udholde; tilgis mig, naadige Frue, og troe ikke, jeg jo skønner paa den Ære, Deres Forbindelighed skænker os begge; men saa dybt er det Indtryk, hendes Moders Ulykker have gjort paa mit Hjerte, at hun ikke et Djeblisk kommer mig af Sigte uden at overvælde mig med Engstelse og Skræk. Saa stor er min Omhed, naadige Frue, saa stor min Svaghed! — Men hun er det eeneste Baand, jeg har paa Jorden, og jeg tiltroer Deres Godhed, at den ikke vil dømme om mine Følelser med Strengthed.

Jeg beder formælte Mrs. og Miss Mirvan min ærbødige Compliment, og har den Ære at være v. s. v.

Arthur Villars

T r e d i e B r e v.

(Skrevet nogle Maanedes efter det forrige.)

Lady Howard til Hr. Pastor Willars.

Howard Grove, d. 8de Marts.

Velærværdige, kjære Herr Pastor! Deres sidste Brev skænkede mig usigelig megen Fornøjelse; hvor behageligt maae det ikke være for Dem og Deres Venner, at De er kommen til Helbred igjen efter en saa lang og besværlig Sygdom! Enhver her paa Stedet anser inderlig, at den maae blive ved og tage til.

Vil de ikke troe, jeg drager Fordeel af Deres Tilstaaelse, om at De er kommen Dem igjen, hvis jeg endnu engang doer at nævne Deres Myndling og Howard Grove sammen? Alligevel maae de dog erindre den Taalmodighed, hvormed vi underkastede os Deres Ønske, ikke at skilles fra hende saalænge De var ved det Helbred, uagtet vi meget nødig undlode at anholde om hendes Selskab. Min Datterdatter har især neppe været istand til at undertrykke sin Længsel efter at mødes igjen med sin Barndoms Veninde; og hvad mig selv angaaer, da er det mit iøvrigste Ønske, at lægge den Agtelse for Dagen, som jeg havde for den ulykkelige Lady Belmont ved at vise mig forbindtlig mod hendes Barn, hvilket forekommer mig at være den bedste Væge, der kan vises

hendes Minde. Tillad mig derfor at forelægge Dem en Plan, som Mrs. Mirvan og jeg have udkastet, siden De er kommen Dem igjen.

Jeg vil ikke gøre dem bange; — men troer De, De kunde taale at skilles fra deres unge Selskabsdame i to eller tre Maaneder? Mrs. Mirvan foreslæaer at tilbringe det forestaaende Foraar i London, hvorhen min Datterdatter for første Gang vil ledsage hende. Nu er det deres meget alvorlige Onske, bedste Ven, at forstørre og oplive Rejsepartiet ved at faae Deres elskværdige Myndling med, som i saa Fald vilde faae ligesaamegen Deel i Mrs. Mirvans Omhu og Tilsyn som hendes egen Datter. Studs ikke ved dette Forslag; det er nu paa den Tid, hun skulde see sig om i Verden. Naar unge Mennesker blive affondrede derfra med altsformegen Strengthed, maler deres levende, romantiske Indbildningskraft den for dem som et Paradiis, man har berøvet dem; men viser man dem den paa en god Maade og til rette Tid, da see de den som den virkelig er, lige riig paa Smerte og Fornøjelse, Haab og Kummer.

De behøver ikke at frygte for, at hun skulde møde Sir John Belmont, da denne lastefulde Mand nu er udenlands, og ventes ikke hjem i Aar.

Nu velan, kjære Herr Pastor, hvad siger De om vort Udkast? Jeg haaber det vil finde Deres Bi-

fald? men om end ikke, da vær forbiøstet om, jeg aldrig kan gjøre nogen Indvending imod en Mand's Beslutning, der agtes og æres saameget som Herr Willars af o. s. v.

M. Howard.

Fjerde Brev.

Pastor Willars til Lady Howard.

Berry Hill, d. 12te Marts.

Det frænkler mig, naadige Frue, at jeg maae synes at være egenfindig, og jeg skammer mig ved at blive mistænkt for Egennytte. Ved at beholde min unge Vindhling saalænge ude paa Landet hos mig spurgte jeg ikke blot min egen Tilhøjelighed til raads. Da hun efter al Sandsynlighed kun kan vente en meget maadelig Formue, ønskede jeg at indskrænke hendes Udsigter efter denne Gynskreds. Sindet er af Naturen kun altfor tilhøjeligt til Fornøjelse, kun altfor let bevæget til Udspreddelse; jeg har gjort mig megen Umage med at vogte hende for deres Blendeværk ved at forberede hende til at vente — og foragte dem. Men den Tid nærmer sig, da Erfarenhed og Jagttagelse skal træde i Stedet for Underviisning; dersom jeg paa nogen Maa-

de har sat hende istand til at bruge den første med
Klogskab og anstille den sidste med Nytte, vil jeg
glæde mig selv ved Forvisningen om at have bidraget særdeles meget til hendes Velfærd. Hun er
nu i en Alder, som Lyksalighed saa gjerne ledsager,
— lad hende da nyde den! Jeg betroer hende
til Deres Beskyttelse, naadige Frue, og haaber
Intet mere, end at hun vil blive funden Halvde-
len af den Gødhed værd, som jeg er overbevist om,
hun vil finde i Deres gæstfrie Huus.

For saavidt, naadige Frue, opfylder jeg med
Glæde Deres Ønske. Ved at betroe min Myndling
til Lady Howards Omhuelse kan jeg ikke føle nogen Uro
over hendes Gravværelse, uden hvad Savnet af hendes
Selskab vil forarsage; thi jeg vil være ligesaa over-
tydet om hendes Tryghed som om hun var i mit eget
Huus. — Men kan De meene det alvorlig naadi-
ge Frue, naar De foreslaaer at føre hende ind i Lon-
dons lystige Levemaade? Tillad mig at spørge, til
hvad Øjemed, eller i hvad Hensigt? Den Unges Ge-
myt er sielden aldeles frit for Vergjerighed; at holde
den i Tømme er det første Skridt til Tilfredshed; thi
at formindste Forbættning er at forsøge Fornøjelse.
Der er Intet, jeg frygter mere for, end at spænde
hendes Haab og hendes Udsigter for højt, som hen-
des levende Gemytsbeskaffenhed kun alt for let vilde
iværksætte. Mrs. Mirvans Bekjendere i Byen

høre alle til den store Verden; denne ukunstede unge Slabning har formegen Skjønhed til at blive ubemærket, og formegen Følelse til at blive ligegyldig derved; men hun har for liden Formue til at blive søgt paa en anstændig Maade af Personer, som høre til den fine Verden.

Overvej, naadige Frue, den egne Grusomhed, der er i hendes Stilling. Hun er det eneste Barn af en rig Baronet, hun aldrig har seet, hvis Character hun har Grund til at afstøje, og hvis Raad hun ikk tør gjøre Fordring paa. Hun er retmæssig Arving til hans Stand og Formue, men er der nogen Sandsynlighed i, at han egentlig vil erkjende hende? Og da han bliver ved at nægte sit Egteskab med Miss Evelyn, skal hun aldrig paa sin Moders Vres Beføstning modtage det Mindste af det, der tilhører hende med rette, som en Gave af hans Godhed.

Og hvad Hr. Evelyns Formue angaaer, tvivler jeg ikke paa, at jo Madame Duval og hendes Paa-rørende indbyrdes vil deele den.

Det synes derfor som om dette forladte Barn, uagtet det er Arving til en dobbelt betydelig Formue, maae have Adoption og Venkab at takke for alle sine grundede Forhaabninger. Imidlertid vil hun dog have Saameget, at hun kan blive lykkelig, hvis hun er istand til at blive det i en indskrænket

Levemaade, endskiøndt det paa ingen Maade vil strække til at føre saa hyppigt et Liv som en Dame af den store Verden i London.

Lad altsaa Miss Mirvan, naadige Frue, glimre i den store Verden, men lad mit Barn nyde en ringe Eensomheds Glæder med en Sjæls Stemning, der ikke kender større Udsigter.

Jeg haaber, disse Grunde vil blive ærede med Deres Bifald, jeg har desuden en Bevæggrund, som ogsaa er af nogen Vægt hos mig. Jeg vilde nødig fornærme nogen menneskelig Skabning, og Madame Duval vilde vist beskyldte mig for Ubillighed, om jeg afflog hende sin Datterdatter, og dog lod hende gjøre en Lystreise til London.

Ved at sende hende til Howard Grove falde alle disse Betænkeligheder bort, og derfor skal Mrs. Clinton, et agtværdigt Fruentimmer, som for har været hendes Amme, og som nu er min Huusholderisse, følge derhen med hende i næste Uge.

Uagtet jeg stedse har kaldet hende Anville, og udsprede her i Egnen, at hendes Fader, min fortrøelige Ven, havde betroet hende til min Opsigt, har jeg dog troet, det var nødvendigt at gjøre hende selv bekendt med de sørgelige Omstændigheder, der fulgte med hendes Fødsel, thi endskiøndt

jeg inderlig ønsker at undrage hende Andres Nysgjerrighed og Ubekkedenhed ved at holde hendes Naavn, Familie, og Skjæbne skjult, vilde jeg dog ikke overlade det til en Hændelse at faare hendes smme Hjerter med saa bitter Efterretning.

De maa ikke vente For meget af min Myndling, naadige Frue. Hun er aldeles en lille Landsbyepige, og kjenner ikke til Verden, og uagtet hendes Opdragelse er saa god, som jeg har fundet give hende den paa dette eensomme Stæd, der ligger syv Mil fra Dorchester, den nærmeste Bye, vil det dog ikke undre mig, om De skulde finde tusinde Feil hos hende, som jeg aldrig har drømt om. Hun maae have forandret sig meget siden sit sidste Besøg i Howard Grove, — dog, jeg vil ikke sige Meere om hende; jeg overlader hende til Deres egne Jagttagelser; dem beder jeg, De uden Tilbageholdenhed vil meddeele mig, og er o. s. v.

Arthur Villars.

Femte Brev.

Pastor Villars til Lady Howard.

Den 18de Marts.

Kære Frue! Dette Brev vil blive Dem overle-

ret af mit Barn, det Barn, jeg har taget til mig som mit eget, og som jeg saa inderlig elsker. Børstet den Lykke at eje een eneste Ven, som Naturen har skjænket hende, fortjener hun tusinde. Jeg sender Dem hende uskyldig som en Engel, og ukunstlet som Reenheden selv, og med hende sender jeg Dem Deres Vens Hjerter, det eneste Haab, han har paa Jorden, Gjenstanden for hans æmmeeste Tanker, og Gjenstanden for hans sidste Omhu. Hun er den Eneste, naadige Frue, som jeg paa nogen Tid eene har ønsket at leve for, hun er den Eneste, for hvem jeg med Glæde vilde døe, naar det kunde nytte hende! Giv mig hende fuldkommen saa uskyldig tilbage, som De modtager hende, og mit Hjertes kjæreste Forhaabning vil ganske blive opfyldt.

A. Villars.

Siette Brev

Lady Howard til Hr. Pastor Villars.

Howard Grove.

Ærede Herr Pastor! Den høitidelige Maade, paa hvilken De har betroet Deres Barn til min

Omhue, har i en vis Henseende svækket den Fornøjelse, dette Bevlis paa Deres Tillid har skænket mig, da den bringer mig til at røgte for, at Deres Føjelighed koster Dem formeget, og i saa Fald vil jeg virkelig være meget ilde tilfreds med mig selv for at have ubedet mig denne Godhed saa indstændig. Men erindre Dem, kjære Herr Pastor, hun er kun bedet paa nogle saa Dage, og vær vis paa, jeg ikke vil beholde hende et Øjeblik længer, end De ønsker det.

De vil vide min Mening om hende.

Hun er en lille Engel. Jeg kan ikke undre mig over, at De søgte at beholde hende aleene, og det skulde De dog ikke, da De vil finde, det er umuligt.

Hendes Ansigt og hendes heele Figur svare til mine fineste Begreb om fuldkommen Skjønhed, og endskjøndt dette Fortrin er mindre betydeligt for Dem og mig, end for enhver Anden, falder det dog saameget i Øjnene, at man nødvendig maae lægge Mærke dertil. Havde jeg ikke vidst, hvem hun har at takke for sin Opdragelse, vilde jeg have været bekymret ihenseende til hendes Forstand, da det er en gammel og rigtig Anmærkning, at Taabelighed stedse har foreenet sig med Skjønhed.

Hun har den samme Blidhed i sit Væsen, den samme naturlige Ynde i sin Anstand, som jeg til-

forn beundrede saameget hos hendes Moder. Hendes Charakter synes fuldkommen aaben og uskyldig, og i det Naturen har begavet hende med en ypperlig Forstand og en særdeles levende Vittighed, har hun en vis uersaren og uskyldig Mine, som er overmaade indtagende.

De har ingen Aarsag til at klage over det eensomme Liv, hun hidtil har ført, thi den fine Leve-maade, man faaer ved at omgaaes med den store Verden, erstattes rigelig hos hende ved en Attraae efter at vise sig forbindelig mod Andre, der er hende naturlig, og ved et usigelig behageligt Væsen.

Med stor Fornøjelse mærker jeg et tiltagende gjensidigt Venskab imellem den elskværdige Pige og min Datterdatter, hvis Hjerter er ligesaa frit for Egenfjærlighed, som hendes unge Venindes Hjerter for enhver Slags Forstillelse. Deres Godhed for hinanden kan være dem begge til Nytte, da man kan vente sig meget af Rappelyst, hvor man Intet har at frygte for af Misundelse. Jeg vilde ønske, de elskede hinanden som Syslere, og indbyrdes erstattede det sømme og lykkelige Baand, som Ingen af dem kan gjøre naturlig Fordring paa.

Vær overbevist om, kjære Herr Pastor, at der skal blive baaret ligesaamegen Omhu for Deres Barn som for vort eget. Vi foreene os alle i de hjerteligste Ønsker for Deres Helbred og Lyk-

te, og med den oprigtigste Takssigelse for den Forbindtighed, De har vist os, er jeg v. s. v.

M. Howard.

Syvende Brev.

Lady Howard til Pastor Willars.

Howard Grove, d. 26de Marts.

Bliv ikke urolig, ærede Ven, over at jeg saasnart igjen er Dem til Besvær. Jeg bruger sjelden den Ceremonie at bide efter Svar, eller skrive paa en bestemt Tid, og jeg har for nærværende Tid umiddelbar Anledning til at bede Dem om Taalmodighed.

Mrs. Mirvan har just nu faaet et Brev fra sin længe fraværende Mand, som indeholder den behagelige Nyhed, at han haaber at komme til London først i næste Uge. Min Datter og Capitainen have været skilte fra hinanden næsten i syv Aar, og jeg behøver derfor ikke at sige Dem, hvad for en Glæde, Forundring, og følgerige ogsaa Forvirring hans i denne Tid uventede Tilbagekomst har forarsaget i Howard Grove. Mrs. Mirvan vil, som De let kan tænke, uopholdelig gaae til London for at møde ham, hendes Datter er af mange Grunde forbun-

den til at følge med, og det gør mig ondt, at hendes Moder ikke kan ledsage dem.

Og nu, kjære Herr Pastor, jeg skammer mig næsten over at blive ved, — men sig mig, tør jeg spørge — vil De tillade — at Deres Barn maae følge med dem? Troe ikke, vi ere ubillige, men overvej de mange Bevæggrunde, som forene sig i at gjøre London til det lykkeligste Sted, hun nu kan være paa. Den glade Lejlighed til Rejsen, heele Selskabets Munterhed, og paa den anden Side det dorste, bedrøvelige Liv, hun maae føre, dersom hun bliver tilbage her, hvor hun blot kan have Omgang med en eensom gammel Kone, da hun dog saa godt veed, hvad for en Glæde og Lyksalighed den øvrige Deel af Familien nyder, — alt dette er Omstændigheder, som synes at fortjene Deres Opmærksomhed. Mrs. Mirvan beder mig forstikke dem, at een Uge er alt, hvad hun ønsker, da hun er vis paa, at Capitainen, som hader London, vil længes efter at besøge Hobard Grove igjen, og Marie ønsker saa inderlig at have sin Venindes Selskab, at hun vil blive berøvet Halvdeelen af den Fornøjelse, hun ellers gjør Regning paa, hvis De ikke lader Dem overtale.

Imidlertid vil jeg ikke, De skal troe, kjære Herr Pastor, at de have i Sinde at leve indtaget, da det ikke vel vil være mueligt. Men De

har ingen Grund til at blive uroelig, hvad Madame Duval angaaer; hun har ingen Correspondent i Engeland, og faaer intet at vide uden ved almindeligt Rygte. Det Navn, deres Barn fører, maae være hende ubekjendt, og skulde hun end faae Noget at vide om denne Lysttour, kan da vel saa kort et Ophold i Byen paa en Uges Tid eller endnu mindre, foranlediget ved saa særdeles en Lejlighed, blive regnet til Mangel paa Agtelse for hende, enskjønt det er førend de have haft nogen Sammenkomst?

Mrs Mirvan beder mig forstikke Dem, at dersom De vil vise hende denne Forbindelighed, skal begge hendes Barn tage lige Deel i hendes Tid og Opmærksomhed. Hun har overdraget en Bøn i Byen at skaffe hende et Hus, og medens hun bier efter Svar desangaaende, venter jeg Deres Beslutning ihenseende til vor Begjering. Imidlertid skriver Deres Barn selv til Dem, og det vil vist indrekte meer end alle vore Bønner.

Min Datter lader formelde Dem sin forbindeligste Compliment, hvis De, siger hun, vil opfylde hendes Bøn, men ellers ikke.

Lev vel, ærede Herr Pastor, Enhver af os haaber Alt af Deres Godhed.

M. Howard.

Ottende Brev.

Evelina til Herr Pastor Villars.

Howard Grove, d. 16de Mars.

Dette Huus synes at være Glædens Opholdsstæd, hvert Ansigt smiler og Latter staaer til Enhvers Tjeneste. Det er saare moersomt at gaae omkring og see den almindelige Forvirring, et Bærelse ud til Haven bliver indrettet til Captain Mirvans Studdeerammer. Lady Howard bliver ikke et Øieblik stoddende paa eet Stæd. Miss Mirvan gjør Huer, Enhver har saa travelt! — Der er saadan en Løben fra det ene Bærelse til det andet! — Man giver saamange Befallinger, og tager dem tilbage, og giver dem igjen! — Det er Altsammen latter Tilfærdighed og Forvirring.

Dog, nok herom! Men, bedste Herr Pastor, jeg vilde gjerne bede Dem om Noget. Jeg haaber, De vil ikke troe, jeg er paastrængende, Lady Howard paaflaarer, jeg skal skrive! — og dog veed jeg neppe, hvorledes jeg skal begynde. En Begjæring forudsætter en Mangel, — og har De ladet mig lide nogen? Nei, tilvisse ikke.

Jeg skammer mig næsten for mig selv ved at begynde dette Brev. Men disse mig saa kjære Damer trænge saaledes ind paa mig — jeg kan ikke

for Alting i Verden modstaae at ønske de Fornøjelser, man tilbyder mig, isald De ikke har noget derimod.

De vil opholde sig en meget kort Tid i London. Capitainen vil møde dem der om een eller to Dage. Mrs. Mirvan og hendes elskværdige Datter rejse begge derhen, hvilket lykkeligt Selskab! Dog er jeg ikke meget begierlig efter at følge med dem, jeg skal i det mindste være fornøjet med at blive her, dersom de vil have det.

Kjæreste Herr Pastor! overtydet om Deres Godhed, Deres Omhed, og Deres blide Benskab, burde jeg da vel nære et Ønske, som ikke havde Deres fulde Bifald? Afgjør det altsaa for mig uden mindste Frygt for at jeg skal blive utilfreds eller misfornøjet. Saalænge jeg endnu svæver i Uvisshed, tør jeg maaskee haabe, men jeg er aldeles vis paa, at den Beslutning, De fatter, ikke skal være mig imod.

Man siger mig, at London nu er i sin fulde Glænde. To Skuepladse ere aabne, — Opera-huset, — Kanelagh, — og Pantheon. — De seer, jeg har allerede lært disse Navne. Dog beder jeg Dem ikke troe, jeg gjør nogen Regning paa at rejse, thi det skal neppe koste mig et Gul at see dem tage bort uden mig, endstjøndt jeg rimeligvis aldrig vil finde saa god en Lejlighed igjen.

Og i Sandhed, deres huuslige Lykke vil blive saa stor, — det er naturligt at ønske at tage Deel deri.

Jeg troer, jeg er forheret! Da jeg begyndte, satte jeg mig for ikke at være paatrængende, men min Pen — eller rettere mine Tanker vil ikke tillade mig at holde Ord, — thi jeg tilstaaer, jeg maae tilstaae, jeg kan ikke lade være at ønske Deres Tilladelse.

Jeg fortryder næsten allerede, at jeg har gjort denne Tilstaaelse, jeg beder Dem glemme, at De har læst det, hvis denne Rejse ikke skulde staae Dem an. Men jeg vil ikke skrive længer, thi jo mere jeg tænker paa denne Sag, jo mindre ligegyldig finder jeg den er mig.

Lev vel, min dyrebare, min ærede, min inderlig elskede Fader! thi med hvad for et andet Navn kan jeg kalde Dem? Jeg har ingen Glæde eller Sorg, intet Haab eller Frygt, uden hvad Deres Godhed skjænker, eller Deres Misfornøjelse forvolder mig. Jeg er vis paa, De ikke vil sende mig et Afslag uden gyldige Grunde, og derfor skal jeg finde mig deri med et muntert Sind. Dog, jeg haaber, — jeg haaber, De vil tillade mig at rejse! — Jeg er med den ænnestte Kjærlighed, Taknemmelighed og Erbødighed Deres

Elvina —

Til Dem kan jeg ikke skrive Anville under

Brevet, og hvad for et andet Navn tør jeg gjøre
Fordring paa?

Niende Brev.

Hr. Villars til Evelina.

Berry Hill, d. 28de Marts.

Til at modstaae indstændige Bonner hører der en
Styrke, som jeg endnu ikke har faaet. Jeg stræ-
ber ikke efter en Magt, som berøver dig din Fri-
hed, men dog vilde jeg gjerne lede mig selv med en
vis Klogskab, som kunde betrygge mig for en-
hver smertelig Bøstelse af Anger. Din Utaalmo-
dighed efter at iile til et Sted, din Indbildnings-
Kraft har malet for dig med saa tillokkende Farver,
sætter mig ikke i Forundring; jeg haaber blot, at
din levende Indbildningskraft ikke vil skuffe dig;
at aflaae dig det, vilde være at spænde den endnu
stærkere. At see min Evelina lykkelig er at see mig
sat ud over alle Ønsker. Gaae altsaa, mit Barn,
og den Himmel, som eene formaaer, bevare og
styrke dig! Til den vil jeg daglig sende mine Bon-
ner om din Lykke. O, at den vilde beskytte dig
vaage over dig, bevare dig for Fare, frie dig for
Ulykke, og holde Lasterne ligesaa langt fra din Per-
son som fra dit Hjerte! Og mig blive den sidste

Befignelse forundt, den Befignelse at lufte mine gamle Dine i en saa kjær, med saa megen Ket elsket Piges Arme!

Arthur Villars.

Tiende Brev.

Evolina til Hr. Pastor Villars.

Queen-Ann-Street, London.

Løverdagen d. 2den April.

I dette Dieblis kom vi. Vi skal strax paa Comedie i Drury-Lane. Den berømte Garrick spiller Kangers Rolle. Jeg er ganske ude af mig selv. Lige saa er Miss Mirvan. Hvor heldigt er det ikke, at netop han skal spille! Vi vilde ikke lade Mrs. Mirvan have Roe førend hun samtykkede i at gaae. Hendes betydeligste Indvending angik vor Paaaklædning, thi vi have ingen Tid haft til at Londonisere os, men vi overhængte hende, indtil hun gav efter, og saa vil vi sidde paa et eller andet mørkt Sted, at hun ikke skal blive seet. Hvad mig angaaer, vil jeg være lige ubekjendt, enten jeg sidder paa den lysfeste eller den meest affondrede Plads.

Jeg kan ikke skrive mere nu. Jeg har neppe Tid til at drage Ande, — kun endnu dette: Huus

sene og Gaderne ere ikke slet saa prægtige, som jeg ventede det. Dog, jeg har jo endnu ikke seet Noget, altsaa bør jeg heller ikke dømme.

Lev altsaa vel, kjære Herr Pastor, for denne Gang. Jeg kunde ikke undlade at skrive et par Ord strax ved min Ankomst, uagtet jeg formoder, mit Taksigelsesbrev for Deres Samtykke endnu er paa Vejen.

Løverdags Nat.

O, bedste Herr Villars, med hvilken Henrykkelse er jeg ikke kommen hjem igjen! Med rette er Hr. Garrick saa berømt, saa almindelig beundret, — jeg kunde ingen Forestilling gjøre mig om saa stor en Skuespillere.

Saamegen Lethed! saameget Liv i hans Spil! saamegen Ynde i hans Bevægelse! saamegen Fjnd og Aand i hans Dine! — Jeg kunde næsten ikke troe, han havde lært en frevest Rolle udenad, thi hvert Ord syntes at blive sagt i Anledning af det nærværende Djeblif.

Hans Gesticulation — paa een gang saa indtagende og saa utvungen! — Hans Stemme — saa tydelig, saa melodisk, og dog saa forunderlig afvekslende i sine Toner! — Saadan en besjælende Kraft! — hvert Blik taler.

Jeg vilde have givet Alt i Verden for at faae det heele Stykke spillet nok engang. Og naar han

dansede — O, hvormisundte jeg ikke Clarinde! Jeg ønskede næsten at springe hen paa Theatret og foreene mig med dem.

Jeg frygter, De vil troe, jeg er forrykt, der, for siger jeg intet meere, endskjøndt jeg er overbeviist om, at Hr. Garrick ogsaa vilde bringe Dem ud af Dem selv, hvis De kunde see ham. Jeg vil bede Mrs. Mirvan gaae paa Comoedie hver Aften, saalænge vi ere i Byen. Hun er overmaade god imod mig, og Marie, hendes fortræffelige Datter, er den bedste Pige af Verden.

Hver Aften vil jeg skrive Dem til, hvad der hændes om Dagen, og det paa samme Maade som jeg vilde fortælle Dem det, hvis jeg kunde tale med Dem.

Søndag.

Vi have været i Portlandkirken i Morges, og siden gik vi hen at spadserere i Alleen i St. James's Park, som paa ingen Maade svarede til mine Forventninger. Det er en lang smal Gang fuld af slident Sand, som gjør Fodgjængerne megen Ulejlighed, og ved begge Enderne har man istedenfor en aaben Udsigt intet andet end murede Huuse at see paa. Jeg har aldrig været meere forundret, end da Mrs. Mirvan viste mig Slottet.

Denne Spadsereregang var imidlertid meget behagelig for os. Enhver saae munter ud, og lod

til at være fornøjet, og Damerne vare saa pyntede, at Miss Mirvan og jeg ikke kunde gjøre andet end see paa dem. Mrs. Mirvan traf adskillige af sine Venner. Det er ikke at undre over, thi jeg har aldrig seet saamange Folk sammen før. Jeg saae mig om efter nogle af mine Bekjendte, men forgæves, thi jeg saae ikke Een Geneste, som jeg kiendte, hvilket er meget besynderligt, siden det saae ud som om hele Verden havde været forsamlet der.

Mrs. Mirvan siger, vi skal ikke spadserere i St. James's Park paa Søndag, om vi skulde være i Byen, da der er bedre Selskab i Kensingtons Have; men det er vist, havde De seet hvor prægtig Enhver var klædt, vilde De ikke troe, det var muligt.

Mandag.

Vi skal paa et Privat Bal i Aften, som bliver givet af Mrs. Stanley, en meget galant Dame af Mrs. Mirvans Bekjendtskab.

Heele denne Morgen have vi været i Galanterieboderne for at kjøbe Silke, Huer, Flor og saa videre.

Boderne ere virkelig meget moersomme. Sex eller syv Personer synes at høre til hver Bod, og Enhver gjorde sig ved Bux og Smil Umage for at blive bemærket. Vi bleve førte fra den ene til den anden, og ledsagede fra det ene Værelse til det

andet med saamange Ceremonier, at jeg i Forstningen næsten var bange for at følge med.

Jeg troede, jeg skulde slet ikke have faaet ud-
sagt noget Silketøj, thi de viiste saameget frem,
jeg vidste ikke hvad jeg skulde vælge, og de anbefa-
lede det altsammen saa ivrig, at jeg formoder,
de troede, jeg blot behøvede at overtale for at fik-
ke alt hvad de viiste mig. De gjorde sig tilfor-
delig saa megen Ulejlighed, at jeg næsten skammede
mig over, jeg ikke var istand dertil.

Hvad Modehandlerne angaaer, da vare de Gru-
entimmer, vi traf der, saa pyntede, at jeg snarere
skulde have troet, de vare der for at aflægge Besøg
end for at forferdige Ting til Salg. Men det
som moerede mig meest, var at Mandspersoner gif-
te os meer tilhaande end Gruentimmer, og hvad for
Mandspersoner! saa tvungne, saa affecteerte, de
lod til at forstaae alt, hvad der hører til Gruen-
timmerpynt, bedre end vi selv, og de anbefalede
Huer og Baand med saa vigtig en Mine, at jeg
kunde have lyst til at spørge dem, hvorlænge det
var siden de selv havde holdt op at bære dem.

Den Hurtighed, hvormed de arbejdede i disse sto-
re Boder, maae opvække Forundring, thi de have
lovet mig en heel linnet Klædning til hentimod
Aften.

Jeg er just bleven friseret. De kan ikke forestille Dem, hvor underlig det forekommer mig paa Hovedet; det er fuldt af Pudder og Haarnaale, og en stor Balle ovenpaa. Jeg troer, de vilde neppe kjende mig, thi mit Ansigt er nu ganske anderledes, end det var førend jeg blev friseret. Naar jeg vil blive istand til selv at bruge Kammen, skal jeg ikke kunne sige, thi mit Haar er saa uredt, Krøppe et kalder man det, at jeg frygter for det vil blive meget vanskeligt.

Jeg er halv bange for Ballet i Aften, thi De veed, jeg har aldrig danset uden i Skolen, imidlertid siger Miss Mirvan, det har intet at betyde. Jeg ønsker dog, det var forbi.

Lev vel, bedste Herr Villars! Undskyld det daarlige Løj, jeg skriver. Maaskee jeg gjør nogen Fremgang medens jeg opholder mig her i Byen, og da vil mine Breve blive mindre uværdige til at læses af Dem. Med dette Haab er jeg.

Deres lydige og hengivne,
skjændt eenfoldige

Eveline.

Stakkels Miss Mirvan kan ikke bruge een af de Huer, hun har syet, da de have gjort hendes Frisur altfor stor dertil.

Elleste Brev

Fortsettelse af Evelines Brev.

Queen-Ann-Street, d. 5te April.

Tirsdag Morgen.

Jeg har overmaade meget at sige, og vil tilbringe denne heele Morgen med at skrive. Min Plan, at skrive op om Aftenen, hvad der hændes sig hver Dag, finder jeg ugsørlig, thi Forlystelserne her vare saa langt ud paa Natten, at jeg slet ikke vilde komme i Seng, dersom jeg endnu sidenester vilde begynde paa mine Breve.

Vi tilbragte en meget overordentlig Aften. Man kaldte det et p r i v a t Bal, saa jeg ventede at see omtrent fire eller fem Par; men gode Gud! jeg troer jeg saae den halve Verden, bedste Hr. Villars! So meget store Værelser vare fulde af Selskab, i det eene var der Spilleborde for de aldrende Damer, og i det andet vare de Dandsende. Min Moder, thi Mrs. Mirvan kalder mig stedse sit Barn, sagde, hun vilde sidde hos Marie og mig indtil vi vare forsynede med Dandsere, og derpaa sætte sig hen ved Spillebordet.

Ligesom Mandspersonerne gik frem og tilbage saae de paa os, som om de troede, vi stode ganske

ander deres Comando, og ventede blot den Vre af deres Befalinger, de drev omkring med en skjodesløs Ligeindighed, som om de havde i Sinde at holde os i Uvisshed. Jeg siger ikke dette med Hensyn til Miss Mirvan og mig alleene, men med Hensyn til alle Damerne, og mig forekom det saa fornærmeligt, at jeg besluttede ved mig selv ikke at gibe efter for saadan en Udsærd, og heller aldeles ikke dandse, end tage imod Mogens Tilbud, som kunde bilde sig ind, jeg var reede til at tage imod den første Dandser, der vilde nedlade sig til mig.

Ikke længe efter nærmede et ungt Menneske, som en Tidlang havde betragtet os med en vis skjodesløs Uforskammenhed, sig til mig paa Tærne. Han havde et rounget Smil i sit Ansigt; og hans Klædedragt var saa naragtig, at jeg virkelig troer, han ønskede, man skulde fæste Dine paa ham, og dog var han meget hæslig.

I det han svingede og bukkede sig næsten til Gulvet, og yderst indbildt rakte mig sin Haand med en bølgeagtig Bevægelse, sagde han efter en kort og taabelig Tavshed: „Madam — tør jeg „vove?“ — og standsede i det han bød sig til at tage min Haand. Jeg trak den tilbage, men kunde neppe bære mig for at lee. „Tillad mig, Madam,“ blev han ved, og standsede hvert Øjeblik

paa en affecteert Maade, „den Vre og Lykke —
 „hvis jeg ikke er saa ulykkelig at komme for sild
 „— at have den Lykke og Vre —“

Atter vilde han have taget min Haand, men jeg gjorde en Bojning med Hovedet, bad ham undskyldte mig, og vendte mig om til Miss Mirvan for at skule min Latter. Derpaa ønskede han at vide om jeg allerede havde lovet mig bort til en lykkeligere Person? Jeg sagde nej, og at jeg troede, jeg slet ikke vilde danse. Han fortalte mig, at han vilde holde sig uden Engagement i Haab om, at jeg skulde lade mig bevæge, hvorpaa han udlod sig med nogle latterlige Udtryk om Sorg og festslaaet Haab, endstjøndt hans Ansigt heele Tiden fremviste det samme uforanderlige Smil. Omfider gik han bort.

Det traf sig, som vi siden have erindret, at Mrs. Mirvan taelte med Damen i Huset medens denne lille Samtale varede. Strax derpaa kom en anden Mandsperson, der lod til at være omtrent sex og tyve Aar gammel, net, men ikke naragtig flædt, og virkelig overmaade fin, med en Mine der bar Præg baade af Høflighed og fin Levemaade, han ønskede at vide, om jeg havde lovet mig bort, eller vilde bære ham med min Haand. Saaledes behagede det ham at sige, endstjøndt jeg ingenslunde veed, hvad Vre jeg kunde gjøre hans

men slige Udtryk finder jeg ere i Mode uden at man gjør Forskiæl paa Personer, eller tager Hensyn til Ordnes egentlige Bemærkelse.

Nu velan! jeg bukkede og er vis paa, jeg skiftede Farve, thi den Tanke skræmmede mig virkelig, at jeg skulde dandse for saamange Menneſker, som alle vare mig fremmede, og det, som endnu var værre, med en Fremmed. Det var imidlertid uundgaaeligt, thi endskiøndt jeg adskillige Gange saae mig rundt om i Salen, kunde jeg ikke blive Een vaer, som jeg kjendte. Og saaledes tog han mig ved Haanden og førte mig hen til Dandsen.

Menuetterne vare fordi da vi kom, thi Modehandlerne havde opholdt os saalænge ved at lade os vente efter Pynt.

Han lod til at ville gjerne begynde en Samtale med mig, men jeg var saa forstrækket, at jeg neppe kunde sige et Ord, og havde jeg ikke skammet mig ved at forandre min Beslutning saa hastig, vilde jeg sikkert have gaaet tilbage til min Plads og slet ikke dandset.

Han lod til at undre sig over min Frygt, som jeg troer var altfor kjendelig. Imidlertid gjorde han intet Spørgsmaal, endskiøndt jeg frygter for, det maatte forekomme ham meget besynderligt, thi jeg kunde ikke overtale mig til at sige ham, det

var fordi jeg aldrig før havde danset uden med de Piger, der gik i Skole med mig.

Hans Samtale var fuld af Aand og Forstand, hans Mine og Væsen vare aabne og ædle, hans Manerer blide, opmærksomme og overmaade forbindelige, hans Person er idel Ynde, og hans Ansigt er det meest levende og utrykksfulde, jeg nogensinde har seet.

Strax derpaa kom Miss Mirvan til os, da hun hørte til det Par, der var os nærmest. Men hvor forbauset blev jeg ikke da hun hvidskede til mig, at den, jeg dansede med, var en Person af den høje Adel. Dette satte mig paa nye i Uro. Hvor hvil han ikke tage det ilde op, tænkte jeg, naar han erfarer, hvad for en eenfoldig Landsbyerpige han har beæret med sit Valg, en Pige, der kjender saalidt til Verden, at hun stedse frygter for, hun skal bære sig galt ad.

At han saameget skulde være min Overmand i enhver Heenseende bragte mig ud af al Fatning, og De kan let forestille Dem, det satte ikke Rod i mig at høre en Dame sige i det hun gik forbi os: "Det er den vanskeligste Dans, jeg nogensinde har seet."

"O kjære Herre," sagde Marie til sin Danser, saa vil jeg sidde over til næste Dans, ifald De ikke har noget derimod."

„Det vil jeg ogsaa,” udbroød jeg, „thi jeg veed
 ”vist, jeg kan neppe sige ”

„Men de maa sige det til Deres Dandser først,”
 svarede hun, thi han havde vendt sig til Siden
 for at tale med en anden Person. Men jeg havde
 ikke Mod nok til at sige ham det, og saaledes listede
 vi os alle tre bort og satte os i den anden Ende af
 Salen.

Men til Uheld for mig lod Miss Mirvan sig
 strax derpaa overtale til at forsøge Dandsen, og i det
 hun stod op — sagde hun: „Hist henne, min Bedste,
 ”gaaer Deres Dandser, Lord Orville, og leder efter
 ”Dem.”

„Ik, forlad mig da ikke, bedste Pige!” sagde
 jeg, men hun var nødt til at gaae, og nu var jeg
 mere forlegen end nogensinde før. Jeg vilde have
 givet Alt for at have seet Mrs. Mirvan, og bedet
 hende gjøre Undskyldninger for mig, thi hvorledes,
 tænkte jeg, vil jeg paa nogen Maade kunne und-
 skyldte mig for at være gaaet bort fra ham? Han
 maae enten troe, jeg er meget naragtig eller halv-
 tøstet, thi den som er opdraget i den store Verden
 og vandt til dens Bedtægter kan ikke gjøre sig no-
 get Begreb om den Slags Frygt, jeg følte.

Min Forvirring tog til da jeg mærkede, han
 søgte efter mig overalt med fiendelig Bestyrrelse
 og Forundring. Men da jeg omsidder, saa ham

komme hertil det Sted hvor jeg sad, tænkte jeg, jeg skulde have synket ned i Jorden af Glæde og Belysning. Det var mig aldeles umueligt at beholde min Plads da jeg ikke var istand til at frembringe eet Ord til min Undskyldning; jeg stod altsaa op og gik meget hastig hen til Spillestuen med den Beslutning at blive hos Mrs. Mirvan den øvrige Deel af Aftenen og slet ikke dandse. Men førend jeg kunde finde hende, blev Lord Orville mig vaer og kom hen til mig.

Han bad mig sige ham om jeg ikke var vel? De vil let kunne forestille Dem hvor forlegen jeg var. Jeg gav ham intet Svar, men hang med Hovedet som en Tøsse og saae paa min Bifte.

Han spurgte derpaa med den ærbødigste og alvorligste Mine, om han havde været saa uheldig at fornærme mig?

"Nej tilførelig ikke!" udbrød jeg, og i Haab om at bringe Samtalen paa en anden Sjensstand og forebygge al hans videre Spørgen anstede jeg at vide, om han havde seet den unge Dame, som havde talt med mig.

Nej, — men om jeg vilde bære ham med nogen Befaling, skulde han søge hende.

"O, paa ingen Maade!"

Om der var nogen anden, jeg anstede at tale med?

Jeg sagde nej, førend jeg endnu vidste, jeg havde svaret.

Om han skulde have den Fornøjelse at bringe mig nogen Forfriskning?

Jeg nejede, næsten uden at vide det, og bort tilte han.

Jeg var ganske stamfuld over at være til saamegen Besvær, og saa taabelig som mit heele Bæsen gav mig Udseende af: men jeg var virkelig altfor forvirret til at tænke eller handle med Overlæg.

Hadde han ikke været hurtig som et Lynglimt, veed jeg ikke, om jeg ej atter vilde have listet mig bort; men han kom paa Diebliffet tilbage. Da jeg havde drukket et Glas Limonade sagde han, han haabede, jeg vilde bære ham med min Haand igjen, da der netop var begyndt paa en nye Dands. Jeg havde ikke saamegen Nandsnærværrelse, at jeg kunde sige eet ee neste Ord, og saaledes lod jeg ham endnu engang føre mig hen til den Plads, jeg havde forladt.

Jeg var fortrædelig over den taabelige, barnagtige Rolle, jeg havde spillet, og min forrige Frygt for at dandse i et saadant Selskab og med en saadan Mand overfaldt mig atter i en højere Grad end før. Jeg formoder, han mærkede min Uroe, thi han bad mig sætte mig igjen, hvis det

fulde være mig imod at dandse. Men jeg havde fuldkommen nok af den Taabelighed, jeg allerede havde viist, og afflog derfor hans Tilbud, endstjændt jeg tilfor' adelig neppe var istand til at faae.

De kan let forestille Dem, kjæreste Herr Pastor, hvor slet jeg dandsede under slige ufordeelagtige Omstændigheder. Men uagtet jeg baade ventede og fortiente at finde ham krænket og misfornøjet med sin slette Lykke ihenseende til det Balg, han havde gjort, syntes han dog til min store Trøst endog at være fornøjet, og gjorde sig megen Umage for at opmuntre mig. Disse Folk af den store Verden have formegen Nandsnærberøelse, troer jeg, til at synes forlegne, eller i ondt Lune, ihvad de endog føle, thi om jeg end havde været den betydeligste Person i heele Salen, kunde han dog ikke have omgaaedes mig med større Opmærksomhed og Ærbødighed.

Da Dandsen var endt og han saae, jeg var overmaade varm, førte han mig hen til en Stool og sagde, han vilde ikke tilstøde, jeg udmattede mig af Høflighed.

Og hvor underholdende en Samtale kunde jeg ikke nu have haft, dersom jeg havde besiddet større Coner, eller min Stemning i det mindste havde været bedre! Det var dengang jeg saae, at Lord Orvilles Rang var det Ubetydeligste af de Egenskaber,

der anbefalede ham, thi hans Forstand og hans
 Bæsen vare langt fortrinligere. Hans Anmærkin-
 ger over Selskabet i Almindelighed vare saa tref-
 fende, saa rigtige, saa muntre; jeg forundrer mig
 næsten selv over, at de ikke oplivede mig; men jeg
 var altfor vel overthydet om den latterlige Rolle,
 jeg selv havde spillet for saa skarpsynet en Jagtfa-
 ger til at jeg skulde kunne finde Kornøjelse i hans
 Munterhed; saaledes gav Medlidenhed med mig
 selv mig Høielse for Andre. Dog havde jeg endnu
 ikke Mod til at forsøge paa enten at forsvare dem
 eller hielpe til at spotte dem, men hørte paa ham
 med stiltiende Forlegenhed.

Da han mærkede det, forandrede han Gjen-
 standen for Samtalen, og talte om offentlige Stæ-
 der, om Concerter og Skuespil, men han opdagede
 snart, at jeg var aldeles uvidende deri.

Han drejede derpaa Samtalen findrig hen til
 Kornøjelse og Eghed paa Landet.

Det fræpeerte mig nu, at han havde i Sinde
 at prøve, om der ikke i det mindste var een Ting,
 jeg kunde tale om. Dette lagde saamegen Tvang
 paa mine Tanker, at jeg ikke var istand til at frem-
 bringe mere end Enstavelses Ord, og ikke en-
 gang disse, naar jeg paa nogen Maade kunde und-
 gaae det.

Saaledes sad vi, han snakkede med den største

Munterhed, jeg slog Dine ned paa den taabeligste Maade, da den Nar, som først havde budet mig til Dands, nærmede sig med den latterligste Højtidelighed, og efter eet eller to dybe Bux sagde: "Jeg beder ydmygt om Forladelse, Madame, —" og Dem ogsaa, Mylord, — fordi jeg afbryder saa behagelig en Conversation — som udentvivl maae være meget behageligere — end det, jeg har at forebringe — men —"

Jeg afbrød ham med Latter, jeg skammer mig ved min Naragtighed, dog kunde jeg ikke bare mig, thi foruden det Menneskes stadselige Naragtighed, (han tog en Preis Tobak ved hvert tredie Ord,) blev jeg saa høi en Grad af Forundring vaer i Lord Orvilles Ansigt, da jeg saae paa ham, — og Marsagen dertil forekom mig saa urimelig, at jeg paa ingen Maade kunde holde mig alvorlig.

Jeg havde endnu ikke leet fra det Djeblik, jeg havde forladt Miss Mirvan, og jeg havde gjort meget bedre i at græde. Lord Orville saae virkelig stivt paa mig, Spradebaarsen, jeg veed ikke hvad han hedder, saae ganske forbittret ud. "Hold inde, Madam," sagde han med vigtig Mine, "hold inde et Djeblik! — jeg har kun et par Ord at besvære Dem med. — Lær jeg vide hvad for et Tilfælde jeg skal tilskrive, at jeg ikke blev bæret med Deres Haand?"

"Tilfælde, min Herre?" gjentog jeg ganske forbauset.

"Ja, Tilfælde, Madam, — thi vist nok, —
 "jeg maae tage mig den Frihed at anmærke — til-
 "giv mig, Madam, — det kan ikke være et almin-
 "deligt Tilfælde, som kunde bevæge en ung Dame
 "— og ovenikøbet saa ung en Dame, — til at
 "støde an imod Levemaade."

For første Gang kom nu en forvirret Idee i mit Hoved om Noget, jeg havde hørt angaaende Reglerne i et Dandseselskab, men jeg havde aldrig været paa noget Ball før, — jeg har blot dandset i Skolen, — og saa tankeløs og ubesindig var jeg, at jeg ikke engang overvejede hvor upasseligt det var, først at afslaa een Dandsfer, og siden tage imod en andens Tilbud. Jeg blev som om jeg var slaaet af Lynild da jeg eftertænkte denne Ting, men medens alle disse Tanker trængte sig ind i mit Hoved sagde Lord Orville med nogen Varme: "Min Herre! denne Dame er ikke istand til at fortjene "slige Bebrejdsler!"

Det Dyr — thi jeg er meget vred paa ham — gjorde et dybt Bux, og med den ondskabsfuldeste Grinen, jeg nogensinde har seet, sagde han: "Mylord, det være langt framig at gjøre denne Dame "Bebrejdsler, fordi hun har Skarpsindighed nok —

"til at gjøre Forskiel paa deres overlegne Tillokkelse — og foretrakkedem."

Han bukkede atter og gif sin Vej.

Kan vel nojen Ting være fornærmeligere? Jeg var nærved at forgaae af Skamfuldhed. „Hvilken Mar!" udbrød Lord Orville i det jeg, uden at vide hvad jeg gjorde, rejste mig hastig op, og sagde i det jeg vilde gaae bort: „Jeg kan ikke begribe, hvor Mrs. Mirvan er bleven af!"

„Tillad mig at see efter hende," svarede han. Jeg nejedede og satte mig ned igjen uden at torde see paa ham, thi hvad maatte han vel tænke om mig, naar han lagde min Forseelse og det foregionne Fortring sammen?

Han kom paa Diebliffet tilbage og fortalte mig, at Mrs. Mirvan var ved Spillebordet, men vilde være glad ved at see mig, og jeg gif strax. Der var kun een Stoel ledig, saa at Lord Orville til min store Trøst ufortøvet forlod os. Derpaa fortalte jeg Mrs. Mirvan alt mit Uheld, og den godliden de Kone satte sig selv irette fordi hun ikke havde givet mig bedre Underretning, men hun havde forudsat, sagde hun, at jeg maatte kjende noget, der er saa almindelig i Brug. Imidlertid tænker jeg, samme Person vil være fornøjet med sin nette Tale, og ikke videre yttre sin Harm.

Kort derefter kom Lord Orville tilbage. Med den største Føielighed, der var mig muelig, samtykkede jeg i at gaae til en anden Dands, thi jeg havde haabt Tid til at besinde mig og derfor besluttet at vise mig og synes mindre taabelig end før, om det var mueligt; thi det faldt mig ind, at saa ubetydelig jeg end var i Sammenligning med en Mand af hans Rang og Figur, burde jeg dog bestrebe mig for at gjøre alt hvad der stod i min Magt, siden han een gang havde været saa uheldig at vælge mig til sin Dame.

Dandsen var imidlertid kort, og han tæste meget lidt, følgelig havde jeg ingen Lejlighed til at udføre min Beslutning. Han havde upaatvivlelig nok, formoder jeg, af sine forrige frugtesløse Forsøg paa at udforske mig, eller han havde snarere, bildte jeg mig ind, erkyndiget sig om hvem jeg var. Dette satte mig paa nye i Forlegenhed, og de Mandskræfter, jeg havde besluttet at vise, forlod mig atter. Fortredelig, skamfuld, og med frænkede Følelser, bad jeg, om jeg maatte blive siddende til vi toge hjem, som skedte kort derefter. Lord Orville gjorde mig den Være at føre mig til Bognen, og tæste heelt Vejen igjennem om den Være, jeg havde gjort ham! O disse Folk af den galante Verden!

Nu velan, bedste Herr Villars, var det ikke

en besynderlig Aften? Jeg kunde ikke undgaae at være saa omstændelig, thi Alt er mig endnu saa nyt. Men nu er det Tid at slutte. Jeg er med fuldkommen Kjærlighed og Erbødighed

Deres
Evelina.

T o l v t e B r e v .

Fortsættelse af Evelinas Brev.

Urolighederne fra i Nat ere endnu ikke endte. Jeg har i dette Dieblif ved Hjælp af Overtalelse og Spøg lokket den besynderligste Samtale ud af Marie, jeg nogensinde har hørt. I Forsætningen vil De stude over min Forsængelighed, men hav Taalmodighed, bedste Herr Villars!

Den maae have havt Sted i den Tid jeg har siddet hos Mrs. Mirvan i Spillestuen. Maria tog nogle Forfriskninger, og saae Lord Orville komme i samme Hensigt, men han kiendte hende ikke igjen, skjøndt hun paa Diebliffet erindrede hvem han var. Strax efter kom en Mandsperson af et meget muntert Udseende hastig hen til ham, og sagde: "Jh,

„Mylord, hvad har De gjort med Deres elskværdige Dandsferinde?”

„I n t e t!” svarede Lord Orville smilende og trak paa Skuldrene.

„Jeg sværger Dem til,” var Mandspersonens Ord, „hun er den smukkeste Skabning jeg i mine Dage har seet!”

Lord Orville loe, som han vel kunde have Aarsag til, men svarede: „Ja, en kjøn, og som det lader, sædelig Pige.”

„O Mylord,” sagde den Affindige, hun er en „Engel!”

„En af de tavse,” svarede han.

„Hvorledes det, Mylord, er det mueligt? Hun seer ud som idel Aand og Udtryk.”

„Det er en stakkels eenfoldig Pige,” svarede Lord Orville og rystede med Hovedet.

„Det er mig ved Gud kjær at høre det!” raabte den Anden.

I samme Øjeblik kom netop det affærdige Creatur hen til dem, som forhen havde piint og plaget mig. Han henvendte sig til Lord Orville med stor Verbødighed, og sagde: „Jeg beder om Forladelse, Mylord, — ifald jeg var — som jeg frygter kunde være Tilfældet — noget for streng i min Dadel imod den Dame, de beærede med

„Deres Beskyttelse — men, Mylord, Uhosflighed
 „kan let gjøre En opbragt.”

„Uhosflighed!” raabte min ubekjendte Forsva-
 rer, „det er umueligt! det nydelige Ansigt kan al-
 „drig være saa foragtelig en Maske!”

„O hvad det angaaer, min Herre,” svarede
 han, „maa De tillade mig at dømme, thi end-
 „skjøndt jeg har al muelig Agtelse for Deres Mee-
 „ning — i andre Ting, — haaber jeg dog De vil
 „indrømme mig — og jeg beraaber mig ogsaa paa
 „dem, Mylord, — at jeg just ikke er nogen for-
 „agtelig Dommer om god eller slet Ledemaade.”

„Jeg var saa aldeles uvidende,” sagde Lord
 Orville alvorlig, „om en Fornærmelse, der kan
 „være tilføjet Dem, at jeg ikke kunde andet end
 „blive forundret over Deres besynderlige Uvillie.”

„Det var langt fra ikke min Hensigt,” svarede
 han, „at fornærme Dem, Mylord, men i Sand-
 „hed, at en Person, som Ingen kiender, giver
 „sig en saadan Air, — jeg tilstaaer, jeg kunde ikke
 „behereske mine Lidenstaber. Thi endskjøndt jeg har
 „erkyndiget mig nøje om hende, Mylord, — kan
 „jeg dog ikke faae at vide hvem hun er.”

„Saavidt jeg kan hitte ud af det,” sagde min
 Advocat, „maa hun være en Landsbyepræstes
 „Datter.”

"Hi! hi! hi! meget godt, paa min Vre!" raabte Naren, — "Det vilde jeg ogsaa have sovet paa, efter hendes Manerer at dømme."

Derpaa loe han fuld af Glæde over sin egen Vittighed, og gik sin Vej, formodentlig for at gjen tage det.

"Men hvad Pokker er alt dette?" spurgte den Anden.

"Jh nu, en meget naragtig Affaire," svarede Lord Orville, "Deres Helene afflog først denne Nar, og derpaa — dandsede hun med mig. Det er alt hvad jeg har kunnet faae at vide."

"O Orville,, sagde han, "De er en lykkelig Mand! — Men uhyggelig? — "Det kan jeg aldrig troe! Og hun seer altfor fornuftig ud til at være uvidende."

"Om hun er uvidende eller ondskabsfuld vil jeg ikke afgjøre; men vist er det, hun hørte paa alt hvad jeg kunde sige til hende med den ubevægeligste Alvorlighed, endskjøndt jeg virkelig har træt tet mig med frugtesløse Forsøg paa at more hende; men aldrig saasnart begyndte Lovel at besvære sig, før hun faldt i den stærkeste Latter, og glædte sig over den stakkels Spradebasses Krænkelse, efterat hun iforvejen havde fornærmet ham."

"Ha! ha! ha! velan, der er dog noget Ge-

"n i e deri, endsskjøndt maaskee temmelig — u d a n:
"n e t."

Her blev Marie kastet til Dandsen, og hørte
altsaa ikke meere deraf.

Stig mig nu, bedste Herr Willars, har De no-
gensinde hørt noget fornærmeligere? "En skak-
"kels eenfoldig Vige! uvidende eller
"ondskabssfuld!" Hvilke ydmygende Ord! Jeg
har imidlertid fuldt og fast besluttet aldrig meere
at tage hen i noget Assembly. Jeg ønsker, jeg
var bleven i Dorsetshire.

Velan, efter Alt dette vil det ikke forundre Dem,
at Lord Orville lod sig nøje med at sende sin Tjener
hen til os i Morges for at spørge, hvorledes vi be-
fandt os, uden at gjøre sig selv Ulejlighed med at
aflægge noget Besøg, som Miss Mirvan havde
sagt mig, han vilde gjøre, men maaskee det er blot
Brug paa Landet.

Jeg vilde for Altid ikke boe her. Jeg bryder
mig ikke om, naar vi forlade Byen. Man bliver
snart fed af London. Jeg ønsker, Capitainen vil-
de komme. Mrs. Mirvan taler om Operaen for i
Aften, det er mig imidlertid meget ligegyldigt.

O n s d a g M o r g e n.

Ru velan, bedste Herr Willars, jeg har for-
nøjet mig imod min Willie, kunde jeg næsten sige,
thi jeg tog hen til Operaen med det fortrædelig

fte Lune, som De vel heller ikke vil undre Dem over, men Musiken og Sangen var fortryllende. De opvakte den behageligste Følelse hos mig, som passede sig til min nærværende Stemning. Jeg haaber at overtale Mrs. Mirvan til at gaae derhen igjen paa Lørdag. Jeg vilde ønske, der var Opera hver Aften. Det er den sødeste og meest indtagende af alle Forlystelser. Mogle af Arierne syntes at smelte min heele Sjæl. Det var hvad man kalder en alvorlig Opera, da den første Sanger i den comiske var syg.

I Aften gaae vi til Kanelagh. Skulde nogen af de tre Herrer, som taelte saa frit om mig, være der — men jeg vil ikke tanke derpaa.

Tordags Morgen.

Vi gik altsaa til Kanelagh, bedste Herr Villars. Det er et fortryllende Sted, og Lysenes Glands, det første jeg kom der, gjorde, at jeg næsten troede jeg var i et fortryllet Pallads eller paa et Fæstslot, thi Alting forekom mig saa magisk.

Den allerførste Person, jeg saae, var Lord Drville. Jeg blev saa bestyrtset! — men han saae mig ikke. Da vi havde druffet Thee, gik Marie og jeg alleene omkring i Værelset, thi Mrs. Mirvan var træt. Derpaa saae vi ham igjen, staaende ved Orchestret. Vi stode ogsaa stille for at høre paa en Sanger. Han bukkede for mig, jeg nejede,

og jeg er vis paa, jeg skiftede Farve. Vi gik snart derfra, da vor Plads ikke stod os an, imidlertid fulgte han os ikke, og da vi kom forbi Orchestret igjen, var han gaaet. Vi mødte ham endnu adskillige Gange samme Aften, men han var bestandig i Selskab, og taelte aldrig til os, endskiøndt han bærede mig med et Bux, naar han af en Hændelse mødte mine Dine.

Den Meening, han har om mig, kan ikke andet end krænke mig. Det er sandt, min egen Opførsel fortjener det — men han er selv den behageligste, og som det lader, den elskværdigste Mand af Verden, derfor krænker det mig, at han tænker saa slet om mig; thi hvis Agtelse bør vi vel trakte efter, dersom det ikke er deres, som meest fortjene vor? — Men nu er det for silde at tænke derpaa. Det faaer saa være, jeg kan ikke gjøre det om. — Imidlertid tænker jeg, Assemblerere forbi for mig.

Denne Morgen var bestemt til at se os om, gaae hen paa Auctioner, mærkværdige Boder, og saa videre; men jeg havde Hovedpine, jeg var ikke stemt til Moerskab, og derfor fik jeg dem til at gaae uden mig, som de dog meget nødig gjorde. De ere Godheden selv!

Og nu fortryder det mig, jeg ikke fulgte med dem, thi jeg veed ikke hvad jeg skal gjøre med mig

sels. Jeg havde besluttet ikke at gaae paa Come-
die i Aften, men jeg troer dog, jeg vil. Kort sagt,
jeg bryder mig næsten ikke om enten jeg gaaer el-
ler ej.

Jeg troer, jeg har gjort meget galt. Mrs.
Mirvan og Marie have været rundt omkring den
halve Bye over, og møret dem saa godt! — me-
dens jeg blev hjemme som en Tosse for at gjøre ingen
Ting. Og hvem skulde de møde paa en Auction i
Wall-mall uden Lord Orville. Han sad hos Mrs.
Mirvan, de taelte længe sammen, men hun har ikke
sagt mig, hvad de taelte om.

Jeg faaer maaskee aldrig meere saadan en Lej-
lighed til at see London; det gjør mig usigelig ondt,
jeg ikke gjorde dem Selskab, men jeg fortjener den-
ne Krænkelse, fordi jeg gav efter for mit onde Lune.

Torsdag Nat.

Vi ere just komne fra Comoedien. Kong Lear
blev spillet, og det har gjort mig meget sørgmodig.
Vi saae ingen af vore Bekjendte.

Jeg maae sige Farvel, det er for sildig at skri-
ve meere.

Fredag

Capitain Mirvan er kommen. Jeg har ikke
Lyst til at give nogen Efterretning om hans Ankomst,

thi han har virkelig forhaaset mig. Jeg kan ikke lide ham. Han lader til at være knurrudden, gemeen og ubehagelig.

Næsten i samme Øjeblik, Marie blev ham forefattet, begyndte han paa noget grovt Spøg i Anledning af den slette Dannelse, hendes Mæse har, og kaldte hende en lang, hæslig Tingest. Hun fandt sig deri med et meget oprømt Lune, men den gode og blide Mrs. Mirvan fortsjente en bedre Skjæbne. Det undrer mig, hun har villet giøte sig med ham.

Hvad mig angaaer, har jeg været saa undseelig, at jeg næsten slet ikke har tælt til ham, eller han til mig. Jeg kan ikke begribe hvorfor Familien var saa glad over hans Tilbagekomst. De burde snarere have været erkjendtlige end beklumrede, tænker jeg, hvis han var bleven borte sin heele Livstid. Imidlertid haaber jeg, de tænke ikke saa slet om ham som jeg. I det mindste er jeg vis paa, de ere for fornuftige til at lade dem mærke dermed.

Løverdags Nat.

Vi have været paa Opera, og det har endnu behaget mig meere end i Tirsdags: Jeg vilde have troet, jeg var i Paradiis, hvis der ikke havde været saa idelig en Sladdren rundt omkring mig. Vi sadde i Parterret, hvor Enhver var saa præg-

sig klædt, at om Forestillingen ikke havde fornøjet mig saameget, vilde mine Vine have fundet Moerskab nok ved at betragte Damerne.

Jeg var meget glad over at jeg ikke sad tæt ved Capitainen, thi han kunde hverken lide Musikken eller Sangerne, og hans Anmærkninger over begge Deele vare yderlig grove. Da Operaen var forbi, gik vi ind i et Værelse, som kaldes Caffestuen, hvor baade Damer og Mandspersoner komme sammen. Der er alle Slags Forfriskninger, og man gaaer omkring og slaadder ligesaa mækelig og frit som hos sig selv.

Paa Mandag gaae vi til en Redoute, og paa Onsdag vende vi tilbage til Howard Grove. Capitainen siger, han vil ikke længer lade sig røge med Ureenlighed her, men efterat han i syv Aar er bleven stegt af en brændende Soel, vil han tage ud paa Landet og pusses sig som en Søndagskarl. Lev vel, bedste Herr Villars!

Trettende Brev.

Fortsættelse af Evelinas Brev.

Tirsdagen, d. 12te April.

Bedste Hrr. Villars! Vi kom saa sildig eller snarere saa tidlig fra Redouten, at det var mig umueligt at skrive. Vi gik virkelig ikke — De vil blive forstræffet naar De hører det — før efter Kloften elleve, men Ingen gaaer før. Hvor skræffelig fuldklædes ikke Naturens Orden! Vi sove med Solen og vaage med Maanen.

Salen var overmaade prægtig, Lygningen og Ziraterne vare glimrende, Selskabet muntret og prægtigt. Men jeg burde have sagt Dem, at jeg ifølge den Beslutning, jeg havde fattet, gjorde mange Indvendinger imod at tage med. Imidlertid lode Marie min Betænkelighed bort, og saaledes gik jeg endnu engang til et Assemblée.

Miss Mirvan dandsede en Menuet, men jeg havde ikke Mod til at følge hendes Exempel. Medens vi gik omkring saae jeg Lord Drville. Han var ganske aleene, men blev os ikke vaer. Dog, da det ikke lod som om han hørte til noget særskilt Selskab, troede jeg, det maaskee kunde hændes sig, at han kom til os, og endskjøndt jeg overhovedet ikke havde stor Lyst til at danse — kunde jeg dog

ikke andet end finde det langt ønskeligere at danse igjen med ham end med en blot Fremmed, siden jeg var mere fiendt med ham end med nogen Anden i Salen. Dist nok var det høist latterligt, efter alt hvad der var foregaaet, blot at holde det for rimeligt, at Lord Orville skulde ville bære mig med sit Bælg igjen, imidlertid er jeg dog nødt til at tilstaae min Daarlighed ved følgende Fortælling.

Miss Mirvan fik snart en Danser, og strax kom en meget artig Mand af et muntret Udseende, som saae ud til at være omtrent tredive Aar gammel, henvendte sig til mig, og udbad sig den Ære at danse med mig. Nu var Marias Danser en Mand af Mrs. Mirvans Bekjendtskab, thi hun havde sagt os, det var høist upassende for unge Fruentimmer at danse med Fremmede paa et offentlig Bal. Jeg ønskede virkelig heller ingenslunde at gjøre det, men dog havde jeg heller ikke Lyst til at udelukke mig selv aldeles fra at danse, ikke heller torde jeg give denne Herre Afslag som jeg havde gjort ved Hr. Lovel, og derpaa danse med en eller anden Bekjendt, ifald der maatte findes nogen. Alle disse Grunde tilsammen forledte mig til at sige ham — dog, jeg rødmer ved at skrive Dem det til! — at jeg allerede havde lovet mig bort, derved troede jeg at sætte mig selv i

Frihed til at dandse eller ej, ligesom Tingene vilde føre det med sig.

Jeg formoder, min Samvittighed robede mit Kunstgreb, thi han saae paa mig som om han ikke troede mig, og istedenfor at være tilfredsstillet ved mit Svar og forlade mig, som jeg havde ventet mig, gik han ved min Side, og begyndte paa den meest utvungne Maade saa frue en Samtale med mig, som om vi havde været gamle og nære Bekjendte. Men det som var det fornærmeligste, han gjorde mig over hundrede Spørgsmaal om den Dands, jeg havde lovet mig til. Og tilføjet sagde han; "Er det virkelig muligt, at en Mand, De har beæret med Deres Valg, kan udeblive" og ikke føre sig Deres Godhed til Nytte?"

Jeg følte mig yderst forvirret, og bad Mrs. Mirvan gaae hen med os at sætte sig, hvilket hun ogsaa gjorde med megen Venlighed. Capitainen sad ved Siden af hende, og til min store Forundring fandt denne Herre for godt at følge med og sætte sig ved Siden af mig.

"Hvilket følesløst Menneske," blev han ved, "o Madam, De vil gaae glip af den behageligste Dands der kan findes! Det Menneske maa enten være affindig eller en Nar. — Hvad er De selv mest tilbøjelig til at tænke om ham?"

"Ingen af Deelene, min Herre," svarede jeg med nogen Forvirring.

Han bad mig om Forladelse for sin frimodige Meening og sagde: "Jeg var virkelig ude af mig selv af Forundring over at Nogen saameget kan være sin egen Fiende, og det paa saa ubegribelig en Maade. Men hvor kan han vel være, Madam? — har han forladt Salen? — eller har han ikke været her?"

"I Sandhed, min Herre," sagde jeg fortredelig, "jeg veed Intet om ham."

"Jeg undrer mig ikke over, De er i Forlegenhed Madam, det er tilforladelig høist fornærmeligt. Den bedste Deel af Aftenen vil være aldeles tabt. Han fortjener ikke, De skulde bie efter ham."

"Det gjør jeg ikke heller, min Herre," sagde jeg, "og jeg beder Dem ikke at —"

"Det er virkelig ydmygende, Madam," afbrød han mig, "en Dame bie efter en Mandsperson! — O fy! — den skjodesløse Knekt! — Hvad kan holde ham op? — Vil De tillade mig at søge efter ham?"

"Om det behager Dem, min Herre," svarede jeg ganske forstrækket, ifald Mrs. Mirvan skulde høre ham, thi hun lod til at være meget forundret over at see mig i Samtale med en Fremmed.

"Af mit ganske Hjerter," raabte han, med Til-
"ladelse, hvad for en Kjol havde han paa?"

"Jeg har virkelig aldrig seet paa den."

"Bort med ham"! raabte han, "Hvorledes!
"henvendte han sig til Dem med en Kjol, som ikke
"var værd at se paa? — hvilken uanstændig Kra-
"bat!"

Hvor latterligt! Jeg kunde virkelig ikke bære
mig for at lee, som jeg frygter for satte end mee-
re Mod i ham, thi han blev ved.

"Fortryllende Skabning! — og kan de virke-
"lig bære en slet Behandling med saamegen Blid-
"hed? Kan De, liig Taalmod ved en Grav-
"høj, smile midt i et fejlslaaet Haab? Endskjøndt
"jeg for min Person ikke er fornærmet, er min For-
"bittrelse dog saa stor, at jeg havde Lyst til at slæn-
"ge den Knegt rundt omkring i Salen! — med
"mindre det egentlig, —" (her holdt han op og saae
"alvorlig paa mig,) "med mindre det egentlig —
"er en Selskabscavaleer af Deres egen Ska-
"belse?"

Jeg var skrækkelig skamfuld, og kunde ikke give
noget Svar.

"Men nej!" raabte han igjen og det med Vær-
me, "De kan ikke være saa grusom! Blidhed
"selv er malet i Deres Øjne. — De kunde tilvis-

"se ikke have den Grusomhed at spotte min Glendighed paa saa modvillig en Maade."

Jeg vendte mig bort fra denne affindige Glæder med sand Bæmmelse. Mrs. Mirvan saae min Forvirring, men var forlegen med hvad hun skulde tænke derom, og jeg kunde ikke forklare hende Sagen uden at Captainen skulde høre mig. Jeg foreslog derfor at gaae omkring, hun samtykkede deri, og vi rejste os alle, men, kan De troe det? denne Mand havde Mod til at rejse sig ogsaa, og gaae tætved Siden af mig, som om han hørte til mit Selskab!

"Nu," raabte han, "haaber jeg, vi skal se den: 'ne Utafnemmelige. — Er det ham? — pegende paa en gammel Mand som haltede, "eller ham?" Og paa denne Maade spurgte han mig om enhver gammel eller hæslig Person i Salen. Jeg svarede slet ikke, og da han fandt, jeg blev bestandig ved at tie og at gaae til saameget jeg kunde uden at lægge Mærke til ham, stampede han med et med Foden, og udraabte med Hæftighed: "Den Nar! Den Dumrian! Den Tølper!"

Jeg vendte mig hastig om til ham. "O, Madam," blev han ved, "tilgiv mig min Hæftighed, men jeg er ude af mig selv, naar jeg tænker paa, der kan være saa nederdrægtig en Skabning til, som kan foragte en Lykke, jeg vilde give mit Liv

„for! — O, gid jeg kun maatte møde ham, jeg
 „vilde snart! — Men jeg bliver opbragt, tilgis
 „mig, Madam, mine Lidenſkaber ere heftige, og
 „de Fornærmelser, man har tilføjet Dem, smer-
 „te mig!“

Jeg begyndte at frygte for, han var affindig,
 og ſaae ſtivt paa ham med den højeſte Grad af
 Fornundring. „Jeg ſeer, De er rørt, Madam,“
 ſagde han, „ædelmodige Skabning! men bliv ikke
 „uroelig, jeg er kold igien, jeg er det tilforlade-
 „lig, jeg er det paa min Ere, — jeg beder Dem,
 „Elſkørdigſte af alle Dødelige! jeg beder Dem væ-
 „re ubekymret.“

„Min Herre!“ ſagde jeg meget alvorlig, „jeg
 „maa virkelig indſtændig anmode Dem om at for-
 „lade mig, De er mig ganſke fremmed, og baade
 „Deres Sprog og Deres Sæder ere mig ubante
 „og modbydelige.“

Dette syntes at gjøre Virkning paa ham. Han
 gjorde et dybt Bue, bad mig om Forladelſe, og
 lovede, paa ingen Maade at ville fornærme mig.

„Saa maae De forlade mig, min Herre!“
 udbrød jeg.

„Jeg gaaer, Madam, jeg gaaer!“ ſagde han
 med en overmaade tragifk Mine, og gif mig i et
 Øjeblik af Syne med hurtige Skridt, men før jeg

sit Tid til at lykønske mig selv, var han atter ved min Side.

„Og kunde De for Alvor lade mig gaae, og ikke være bekymret? — Kan De see mig lide usigelige Smerter, og endda beholde al Deres Indest, for den Nederdrægtige, som flyer for Dem? — Uafnemmelige Hund! — jeg kunde prygge ham!“

„For Guds Skyld, min Bedste,“ sagde Mrs. Mirvan, „hvem er det han taler om?“

„J Sandhed — det veed ieg ikke,“ Madam,“ sagde jeg, „men ieg buster han vilde forlade mig.“

„Hvad er Alt dette hersens?“ raabte Capitainen.

Den Fremmede gjorde et dybt Bux, og sagde: „Det er kun en ubetydelig Indvending, min Herre, som denne unge Dame gjør imod at danse med mig, og som jeg søger at have. Jeg vil regne mig det til stor Være om De vil gjøre Forbøn for mig.“

„Den Dame,“ sagde Captainen flodt, er sin egen Herre,“ og fortrædelig blev han ved at gaae.

„De, Madam,“ sagde den Fremmede og saae fornujet paa Mrs. Mirvan, „De vil, haaber jeg, have den Godhed at tale min Sag.“

„Jeg har ikke den Fornøjelse at være Kjent

„med Dem, min Herre,“ svarede hun med en alvorlig Mine.

„Jeg haaber, at hvis De havde, Madam,“ svarede han uforsagt, „vilde De bære mig med Deres Bifald, men det vilde virkelig være ædelmodigt af Dem at understyrte mig medens jeg endnu er ukjendt af Dem, og jeg smiler mig selv, Madam, med at De ikke vil have Marsag til at fortryde det.“

Med en Slags Forlegenhed svarede Mrs. Mirvan: „Jeg tvivler aldeles ikke paa, at De jo er en Mand af Stand, min Herre, — men—“

„Men hvad, Madam? — naar den Tvivl er ryddet af Vejen, hvorfor da et men?“

„Velan da, min Herre,“ sagde Mrs. Mirvan med et godmodigt Smil, „jeg vil være lige saa aabenhjertig som De, og see hvad Virkning det vil gjøre paa Dem, jeg maa derfor sige Dem neengang for alle —“

„O tilgiv mig Madam!“ afbrød han hende med Hastighed, „De maae ikke begynde med de Ord: neengang for alle. Nej, har jeg end været alt for aabenhjertig, og fortient en Treter sættelse, endskiøndt jeg er en Mandsperson, saa erindre Dem, mine ærede Dame, at De

„med rette bør undskyld mig, dersom De efterligner mig.“

Vi stadsede begge ved Mandens besynderlige Opførsel.

„Vær ædelmodigere end Deres Røn,“ blev han ved, i det han vendte sig til mig, „bær mig med en Dands, og slaae den Uafnemmelige af Tankterne, som saa lidt har fortjent Deres Taalmodighed.“

Mrs. Mirvan saa paa os begge med Forundring. „Hvem taler han om, min Bedste? — De har jo ikke sagt mig et Ord om —“

„O Madam!“ udraabte han, „han var ikke værd at tale om — det er Skade, man nogenstinde har tænkt paa ham, men lad os glemme han er til. Een eeneste Dands er alt hvad jeg beder om. Forund mig den Vre, Madam, at den unge Dame rækker mig sin Haand, det er en Bønnegunst, jeg stedse skal erkjende med Taknemmelighed.“

„Min Herre,“ svarede hun, „Bønnegunst og fremmede Personer staae ikke i nogen Forbindelse hos mig.“

„Dersom De hidtil,“ sagde han, „har indskrænket Deres Godhed til Deres fortrolige Bønnere, saa lad mig blive den første som De udvider Deres Gavnildhed for.“

„Jeg maae tilstaae, min Herre, jeg veed ikke
 „hvad jeg skal sige til Dem, — men —“

Han afbrød hende, men med saamange paa-
 trængende Bønner, at hun tilsidst sagde mig, jeg
 maatte enten dandse med ham, eller undgaae hans
 idelige Overhæng ved at tage hjem. Jeg var tvivls-
 raadig om hvad jeg skulde gribe til, men denne
 heftige Mand fik dog omsider sin Villie, og jeg
 blev nødt til at samtykke i at dandse med ham.

Og saaledes blev min Afvigelse fra Sandhed
 straffet, saaledes sejrede denne Mands bestemte Dri-
 stighed.

Medens Dandsen varede, førend vi vare komne
 forvidt ind i den til at tale sammen, opirrede han
 mig i højeste Grad angaaende min Cavaleer, og
 forsøgte alle de Midler, der stod i hans Magt, for
 at bringe mig til at erkjende jeg havde narret ham,
 som rigtig nok var kun altfor kjendelig, uagtet jeg
 ikke vilde ydmyge mig selv saameget, at jeg skulde
 tilstaae det.

Lord Orville, bilder jeg mig ind, dandsede slet
 ikke. Han lod til at have et vidtløftigt Beshend-
 skab, og holdt sig til adskillige særskilte Partier,
 men De vil lettelig formode, det fornøjede mig
 ikke meget at [se] ham spadsere hen til den Plads
 jeg havde forladt; et par Minuter efterat jeg var

gaaet derfra, bukke for Mrs. Mirvan og give sig i Enak med hende

Hvor ulykkelig følte jeg ikke, jeg var, at jeg ikke længer havde modstaaet denne ukjendte Persons Uforskammenhed! Det Djeblig, vi havde dandset ned, ilte jeg bort fra ham, men han standsede mig og sagde, at jeg paa ingen Maade uden at støde Nogen kunde vende tilbage til mit Selskab, ser vi havde gjort vor Skyldighed, og figuret ret Touren op ad igjen. Da jeg ikke veed noget af disse Regler og Bedtægter, var jeg nødt til at underkaste mig hans Anvisning, men jeg tænker, jeg saae temmelig uroelig ud, thi han lagde Mærke til min Uagtsomhed, og sagde paa sin frie Maade: „Hvoraf kommer denne Engstelig-
hed? — Hvorfor ere disse elskværdige Dine be-
røstet bortvendte?“

„Jeg ønsker, De vilde ikke meere tale til mig, min Herre,“ udbrød jeg branten, „De har allerede forstyrret al min Fornøjelse for i Aften.“

„Gode Gud! hvad er det, jeg har gjort? — Paa hvad Maade har jeg fortient denne Brede.“

„De har næsten piint mig tilbøde; De har med Magt revet mig fra mine Venner, og paa-
nødt mig Deres Selskab imod min Villie.“

„Vi bør tilforladelig blive de bedste Venner, min ærede Dame, da der synes at være et Slags

„Sympathie i vort frimodige Sindelag. — Og
 „dog, var De ikke en Engel — hvorledes troer
 „De da, jeg vilde kunne taale sliq Foragt?“

„Har jeg fornærmet Dem,“ raabte jeg „be-
 „høvet De blot at forlade mig — og o! hvor gier-
 „ne ønsker jeg ikke De vilde!“

„Elskværdige Skabning,“ sagde han selv leen-
 de, „hvor kan De være bleven opdraget?“

„Der, hvor jeg inderlig ønsker, jeg var nu!“

„Hvor overtydet maae De ikke være, saa
 „skjon som De er, om at disse indtagende Miner
 „tjene blot til at forhøje Deres blomstrende Ansigts-
 „farve!“

„Den Frihed, De tager Dem, min Herre,
 „kan maaskee være mindre ubehagelig hvor De er
 „meere bekjendt, men hvad mig angaaer —“

„De lader mig vederfares Ret,“ afbrød han
 mig, „ja, jeg vinder virkelig ved nøiere Be-
 „kjab, De vil for Fremtiden blive ganske indtaget i
 „mig.“

„Jeg haaber, jeg skal aldrig for Fremtiden,
 „min Herre, —

„O tys! — tys! — har De glemt den Til-
 „stand, i hvilken jeg fandt Dem? — Har De
 „glemt, at jeg opsogte Dem da De var forladt, —
 „at jeg tilbød Dem da De var forraadt? — hvis
 „jeg ikke havde været —“

„Hvis De ikke havde været, min Herre, vilde jeg maaſkee have været fornojet.“

„Hvorledes da? ſkal jeg ſlutte, at hvis jeg ikke havde været, vilde Deres Cavalier have ladet ſig ſee? — den Staffel! — og ſtrømme med min Nærværelſe ham da? —“

„Jegønſter, hans Nærværelſe kunde ſtrømme Dem!“

„Hans Nærværelſe! — maaſkee De da ſeer ham?“

„Maaſkee jeg gjør, min Herre,“ raabte jeg ganſke træt af hans Spot.

„Hvor? hvor?“ for Guds Skyld viis mig den „Uſling!“

„Uſling, min Herre?“

„O, en ſand Barbar! — en frybende, blye, foragtelig Grønſkolding!“

Jeg veed ikke hvad der forherede mig — men min Stolthed var ſaaret, og mine Sjæleevner vare udmattede, — fort ſagt — jeg begik den Daarſkab at gjentage! „Foragtelig, troer De?“ i det jeg ſaae paa Lord Drville.

Hans Dine fulgte ſtrax mine! „Hvorledes, er det Manden?“

Jeg ſvarede ikke, jeg kunde ikke ſige ja, jeg vilde ikke benægte det, — thi jeg haabede at blive befriet for hans Drillen ved denne Fejltagelſe.

Det samme Øjeblik, vi havde gjort hvad han kaldte vor Skyldighed, længtes jeg inderlig efter at vende tilbage til Mrs. Mirvan.

„Til Deres Cavaleer, formoder jeg, Madam?“ sagde han meget alvorlig.

Dette forvirrede mig aldeles. Jeg frygtede for at denne ondskabsfulde Mand skulde henvende sig til Lord Orville uden at vide hvad Stand han var af, og sige noget som kunde røbe mit Kunstgreb. Jeg var! at indvikle mig i saamange Vanskeligheder! Nu frygtede jeg for det, jeg før havde ønsket, og derfor blev jeg nødt til at foreslaae at dandse endnu en Dands for at undgaae Lord Orville, uagtet jeg var nærved at synke ned i Jorden af Glæde medens jeg sagde det.

„Men Deres Cavaleer, Madam?“ sagde han med en paatagen, meget højtidelig Mine, „maaskee han vil fortryde paa at jeg opholder Dem, dersom De vil tillade mig at spørge ham om sit Samtykke —“

„Nej, ikke for alt det der er til.“

„Hvem er det, Madam?“

Jeg ønskede mig hundrede Mile derfra. Han gjentog sit Spørgsmaal. „Hvad er hans Navn?“

„Intet — Ingen — jeg veed ikke —“

Han paatog sig et overmaade alvorligt, højtideligt Bæsen: „Hvorledes? — „ikke vide det?

„— Tillad mig, min dyrebare Dame, at anbefale
 „Dem den Forsigtighed aldrig at dandse offentlig
 „med En, der er Dem fremmed, — med En, hvis
 „Navn er Dem ubekjendt, — som kan være en
 „blot Adventurier, — et Menneſke uden borgerlig
 „Rang, — betænk hvad for Impertinencer De
 „kan udsætte Dem for.“

Kan Noget være latterligere? Jeg kunde trods
 min Uroe ikke bare mig for at lee.

I det ſamme kom Mrs. Mirvan hen til os
 tilligemed Lord Orville. De vil let kunne foreſtille
 Dem, det ikke var mig vanſkeligt at ſaae min Al-
 vorlighed igjen, men hvor forbaſet blev jeg ikke,
 da denne beſynderlige Mand, beſteemt til at være
 Svøben for mit Kunſtgreb, r:dbroød: „Ha! My-
 „lord Orville! — jeg forſikkrer, jeg kjendte Dem
 „ikke. Hvormed kan jeg beſmykke mit Ran? —
 „Dog, ſandt at ſige, Mylord, et ſaadant Bytte
 „kunde jeg ikke lade i Stikken.“

Min Skamfuldhed og Forvirring lade ſig ikke
 beſkrive. Hvem kunde have formodet eller forud-
 ſeet, at denne Mand kjendte Lord Orville? Men
 Uſandhed er liggeſaa uſikker ſom urigtig.

Lord Orville var idel Forundring, og det hav-
 de han vel ogſaa Aarsag til.

„Deres philoſophiſke Kulde, Mylord,“ blev
 „dette forhadte Dyr ved, er ikke Enhver begaaet

„med. Jeg har af alle Kræfter søgt at møde den-
 „ne Dame, endskiøndt jeg frygter for, jeg ingen
 „Lykke har havt, og det vil ikke smigre Dem lidet,
 „Mylord, naar De vidste hvor saurt det er faldet
 „mig at erholde den Ære at faae blot een Dands.“
 Derpaa vendte han sig hen til mig, som var sær-
 dig at forgaae af Skam, medens Lord Orville stod
 som en Steen, og Mrs. Mirvan forundrede sig,
 — han greb pludselig min Haand og sagde: „For-
 „restil Dem, Milord, hvor haard det maae falde
 „mig at afstaae Dem denne smukke Haand!“

Lord Orville modtog den paa Øeblikket af
 ham, jeg blev overmaade rød, og bestræbte mig
 for at trække den tilbage. „De gjør mig altfor-
 „megen Ære,“ udbrød han med megen Artighed i
 det han trykkede den til sine Læber for han slap den,
 „ikke desmindre vil jeg være lykkelig ved at drage
 „Fordeel deraf, isald denne Dame,“ i det han
 vendte sig til Mrs. Mirvan, „vil tillade mig at
 „søge efter hendes Cavaleer.“

At tvinge ham saaledes til at dandse kunde jeg
 ikke udstaae, og sagde med Hefstighed: „Paa ingen
 „Maade — for alting ikke! — jeg maae bede—“
 „Vil De bære mig med Deres Befalinger,
 „Madam,“ raabte min Plageaand, „maa jeg
 „søge efter Damens Cavaleer?“

„Nej, min Herre,“ svarede jeg, og vendte mig bort fra ham.

„Hvad skal der gøres, min Bedste?“ sagde Mrs. Mirvan.

„Intet, Madam, — Alt hvad jeg meer
„ner —“

„Men vil de dandse eller ej, De seer, Mylord
„venter.“

„Jeg haaber ikke — jeg beder at — jeg vilde
„for alting ikke — jeg er overbevist om jeg bør —
„jeg bør —“

Jeg kunde ej snakke, men denne uforstammede Mand, som havde besluttet at opdage om jeg havde bedraget ham eller ikke, sagde til Lord Drville, som stod i en tvivlsom Uvisshed: „Mylord, jeg vil med faa Ord forklare denne Affaire, som for nærværende Tid synes forvirret. — Denne Dame foreslog mig en anden Dands. — Intet kunde gøre mig lykkeligere, — jeg ønskede blot at erholde Deres Samtykke, som jeg er overbevist om vil bringe Alting i Orden igjen, hvis De forunder mig det.“

Jeg blussede af Forbittrelse. „Nej, min Herre, — det er Deres Graværelse, og eene den kan bringe Alting i Orden igjen.“

„For Guds Skyld, min Bedste,“ udbrød Mrs. Mirvan, som ikke længer kunde tilbageholde

sin Forundring, „hvad betyder alt dette? — var
 „De lovet bort i Forvejen? — havde Lord Dr.
 „ville —“

„Nej, Madam,“ svarede jeg med Heflighed,
 „kun — kun kjendte jeg ikke denne Herre, — og
 „derfor, — og derfor tænkte jeg — jeg meente —
 „jeg —“

Overvældet af alt det, der var foregaaet, var
 jeg ikke stærk nok til at give min frænkende For-
 klaring, — mine Kræfter forsagede mig, og jeg
 brast i Taarer.

De syntes alle at være bedøvede og forhav-
 sede.

„Hvad er der paa Gærde, bedste Pige?“ raab-
 te Mrs. Mirvan med den hjærligste Omhu.

„Hvad har jeg gjort!“ udstødte min onde Aand
 og løb tiensfærdig efter et Glas Vand.

Et Vink var imidlertid nok for Lord Drouille
 som begreb alt hvad jeg vilde have sagt. Han før-
 te mig paa Diebliffet hen til en Stool, og hviske-
 de til mig: „Giv Dem tilfreds, jeg beder Dem,
 jeg skal altid holde det for en Ære for mit Navn
 „at De bruger det.“

Denne Heflighed lindrede min Smerte. En
 almindelig Munklen havde foruroeligt Miss Mir-
 van, hun ilede strax til mig medens Lord Drouille

førte min Plageaand bort saasnart Mrs. Mirvan havde taget imod Vandet.

„For Guds Skyld, dyrebare Madam,“ udbrød jeg, „lad mig gaae hjem, — jeg kan tilforladelig ikke blive her længer.“

„Lader os alle gaae,“ sagde min godmodige Marie.

„Men Capitainen — hvad vil han sige — det var bedre for mig at tage hjem aleene.“

Mrs. Mirvan samtykkede deri, og jeg reiste mig for at gaae bort. Lord Orville og den Anden kom begge til mig. Den første bragte mig til en Portochaise med en Natelse, jeg kun lidt havde fortjent af ham, medens den Anden fulgte med og plagede mig med at forsvare sig. Jeg ønskede, jeg havde undskyldt mig hos Lord Orville, men jeg var altfor skamfuld.

Klokken var omtrent Et. Mrs. Mirvans Tjenere fulgte mig hjem.

Og nu — hvad skal vel nogensinde meere lokke mig til noget Assamblee? Jeg skielver for at høre hvad De vil tænke om mig, min inderlig elskede og ærede Herr Pastor, De vil behøve al Deres Kjærlighed til mig for at modtage mig uden Mishag.

I Morges har Lord Orville sendt Bud for at lade spørge til vort Befindende, og Sir Cler

ment Willoughby, thi det er, som jeg hører, min Forsølgers Ravn, har afslagt sin Visit, men jeg vilde ikke komme ned førend han var gaaet.

Dg nu kan jeg, kæreste Herr Pastor, paa en vis Maade forklare Dem denne Sir Clements seltsomme, fornærmelige, og latterlige Opsørsel i Nat, thi Miss. Mirvan siger, han er den Selvsamme, hun hørte Lord Orville tale med til Mrs. Stanleys, da man udlod sig om mig paa saa frænkende en Maade. Det behagede ham at sige, han var glad ved at høre, jeg var en Tøsse, og af den Marsag formoder jeg, han troede, han kunde sige mig saameget Monsens, der faldt ham ind, hans Meening er mig imidlertid meget ligegyldig, — men hvad Lord Orville angaaer, — dersom han dengang troede, jeg var en stakkels eenfoldig Pige, maae han nu tænke jeg baade er uforhammet og indbildsk. At bruge hans Ravn! — hvilken Impertinens! — han kan umulig vide hvorledes det er gaaet til, han kan blot forestille sig det er kommet af overdreven Forsængelighed, — nu velan, jeg skal i al Fald forlade denne slette Bye i Morgen, og aldrig meere sætte min Fod der.

Capitainen har isinde at bringe os hen til Facocini i Aften. Jeg kan ikke udstaae den Capitain, jeg kan ikke give Dem nogen Idee om hvor ubehøvelig han er. Jeg er inderlig glad over at han ikke

var tilstæde ved den ubehagelige Slutning af Af-
færen igaar, thi jeg er vis paa, han vilde have
bidraget til min Forvirring, som maaskee vilde ha-
ve moret ham, da han sjelden eller aldrig smiler
uden paa en Andens Betsning.

Og her slutter jeg mine Breve fra London,
— og det uden nogen Fortrydelse, thi jeg er alt-
for uerfaren og uvidende til at kunne iagttage en
passende Opførsel i denne Bye hvor Alt er nyt for
mig, og Meget uforklarligt og forvirret.

Lev vel, kjæreste Herr Pastor, Himlen bringe
mig lykkelig til Dem igjen! Jeg ønsker, jeg skulde
tage til Berry Hill strax, dog, dette Ønske mishæ-
ger Mrs. Mirvan, og derfor vil jeg undertrykke
det. Fra Howard Grove vil jeg give Dem en Be-
skrivelse over Fantocini. Vi have ikke været paa
Halvdeelen af de offentlige Stæder, som nu ere
aabne, endstjondt jeg tør sige, De vil troe, vi ha-
ve været paa dem alle. Men de ere næsten ligesaa
utallige som de Personer, der fylde dem.

Fjortende Brev.

Fortsettelse af Evelinas Brev.

Queen-Ann-Street, b.

13de April.

Hvor forundret vil De ikke blive, kjæreste Herr Pastor, over at Deres Evelina sender Dem endnu et Brev fra London! Men troe mig, det var ikke min Skyld, heller ikke er det nogen Lykke for mig, at jeg endnu stedse er her, vor Rejse er bleven udsat ved en ligesaa uventet som ubehagelige Hændelse.

Vi tog i Aftes hen at see Fantocini, hvor vi havde usigelig megen Moerskab ved Opførelsen af en lille Comoedie paa Fransk og italiensk med Duffer, som bleve brugte saa vel, at de baade satte os alle i Forundring og fornøjede os, Capitainen undtagen, som har et uforanderligt og i højeste Grad forudfattet Nag til alt hvad der ikke er engelsk.

Da det var forbi, foer et høit aldrende Fruentimmer os forbi medens vi ventede efter Bognen, og raabte, „Min Gud! hvad skal jeg gjøre?“

„Jh nu, hvad vilde De gjøre?“ raabte Capitainen.

„Ma foi, Monsieur,“ svarede hun, jeg er kommen fra mit Selskab, og her kjender jeg Ingen.“

Der var noget fremmed i hendes Udtale, endskiøndt det var vanskeligt at kjende om hun var et fransk eller engelsk Fruentimmer. Hun var meget vel klædt, og lod til at være saa raadvild om hvad hun skulde gjøre, at Mrs. Mirvan foreslog Capitainen at hielpe hende.

„Hielpe hende,“ raabte han, „ih, af mit ganske Hjerter, — lad en Stakkelsbærer skaffe hende en Vogn.“

Der var ingen at faae fat paa, og det regnede meget stærk.

„Mon Dieu,“ raabte det fremmede Fruentimmer, „hvad skal der blive af med mig? Je suis au desespoir!“

„Kjære Fader!“ sagde Miss Mirvan, lad os tage den stakkels Dame ind i vor Vogn, jeg beder Dem. Hun er ganske aleene, og fremmed.

„Hun er ikke en smule bedre for det,“ svarede han, „det kan gjerne være, det er et gemeent Fruentimmer.“

„Det lader hun ikke til at være,“ sagde Mrs. Mirvan, „og hun synes virkelig at være saa forlegen, at vi blot følge den gyldne Regel ifald vi bringe hende hjem til sin Boepæl.“

„Du er meget for at gjøre nyt Bekjendtskab,“
 svarede han, „men lad os først faae at vide om
 „hun skal gaae ad vor Vej.“

Ved at spørge os for fandt vi hun boede i
 Oxford Road, og efter nogen Disput samtykkede
 Capitainen med Knurren og paa en meget ubehøvet
 Maade i at tage hende op i sin Vogn, uagtet han
 snart overtlydede os om, han fuldt og fast havde
 besluttet, hun ikke skulde være ham altfor forbun-
 den, thi han syntes at gjøre det til sit fornemste
 Bemeed at trættes med hende, og for denne besyn-
 derlige Mangel paa Gæstfrihed kan jeg ikke angive
 nogen anden Grund, end at hun lod til at være
 fremmed.

Samtalen begyndte med at hun fortalte os,
 hun havde kun været to Dage i England, at de
 Herrer, der hørte til hendes Selskab, vare fra Pa-
 ris, og havde forladt hende for at see efter en
 Hyrrevogn, da hun ikke havde sin egen Kæret med
 sig, og at hun havde blet efter dem indtil hun var
 bleven ganske angst og havde formodet, de vare
 gaaede vilb.

„Og maae jeg spørge,“ sagde Capitainen,
 „hvorfor gif De til et offentligt Sted uden at have
 „en Engellmand med Dem?“

„Na foi, min Herre,“ svarede hun, „fordi in-
 „gen af mine Bekjendte ere i Byen.“

„Nu vel,“ sagde han, „jeg vil sige Dem Noget, det er bedst, De selv gaaer ud af den.“

„Pardi, Monsieur,“ svarede hun, „det vil jeg ogsaa, thi jeg forsikkrer Dem, jeg holder de Engelske for en Mængde vilde Dyr, og jeg vil gaae tilbage til Frankerig saasnart jeg kan, thi jeg vilde ikke leve hos nogen af Dem.“

„Hvem er forlegen for Dem?“ raabte Capitainen, „meener hun, Madam Franske, vi have ikke allerede nok af andre Rationer til at nappe af vore Kommer? Jeg vil svare til, De behøver ikke at tage Deres Klarer ind.“

„Nappe af Deres Kommer, min Herre! jeg ønsker, der ikke var Nogen som meere behøvede at nappe af Deres Kommer, end jeg, og jeg staaer Dem inde for, De vil være sikker nok. Men der er ingen Ration paa Jorden, der kan udstaae de Engelske for deres Uhosflighed; hvad mig angaaer, kan jeg ikke engang lide blot at see dem, jeg skal netop blot besøge en eller to Personer af Stand, som jeg kender, og derpaa vil jeg vende tilbage til Frankerig.“

„O, gjør det!“ raabte han, „og gaae saa Vandens i Bold tilhobe, thi det er den nemmeste Rejse for de Franske og Standspersonerne.“

„Vi vil vogte os for,“ raabte det fremmede Gruentimmer meget heftig „at tillade Nogen af

„Deres gemeene, ubehøvlede Engellsmænd iblande
„os.“

„O, vær aldrig bange for det,“ svarede han
tørt, „vi skal ikke gjøre Dem den Ting stridig.
„De og Standspersonerne maae gjerne beholde
„Tanden for Dem selv.“

Miss Mirvan ønskede at forandre en Samtale,
som nu blev meget støjende, og udbroød derfor:
„Min Gud, hvor langsom Rudsken ikke kjører!“

„Bryd dig ikke derom, Marie,“ sagde hendes
Fader, „jeg svarer for, han vil kjøre stærkt
„nok i Morgen naar I skal til Howard Grove.“

„Til Howard Grove!“ raabte det fremmede
Fruentimmer, „hvorledes, mon Dieu, kjender
„De Lady Howard?“

„Naa da, om vi saa gjorde?“ svarede han
„det kommer ikke Dem ved, hun er ingen af De-
„re s Standspersoner, det vil jeg staae Dem inde
„for.“

„Hvem har sagt Dem det?“ raabte hun,
„De kjender ikke til den Ting, desuden er De det
„meest uopdragne Metneske, jeg nogensinde har
„seet, og hvad Deres Bekjendtskab med Lady Ho-
„ward angaaer, troer jeg intet deraf, medmindre
„De er hendes Hunshovmester.“

Capitainen svor en gysselig Eed, og sagde med

en rasende Forbittrelse: „J vilde meget snarrere
 „blive taget for hendes Vaskerkjærling.

„Hendes Vaskerkjærling? Det maae jeg til-
 „staae — Ha, ha, ha! jeg troer, De har ingen
 „Dine. Saae De nogentid en Vaskerkone med
 „saadan en Kjøl paa som denne? — desuden er
 „jeg ikke saadan en gemeen Person, thi jeg er lige-
 „saa god som Lady Howard, og ligesaa riig til,
 „og desuden er jeg nu kommen til Engeland for at
 „besøge hende.”

„Spær sig selv denne hersens Umage,” sag-
 de Capitainen, „hun har Staadere nok om sig al-
 „lerede.”

„Staadere, Herre! — jeg er ikke fattigere
 „end Han, og ikke engang saa fattig, — men Han
 „er en ussel, lumpen Knægt, og jeg vil ikke for-
 „nedre mig ved at lægge Mærke til Ham meere.”

„Lumpen Knægt!” raabte Capitainen, og greb
 begge hendes Arme, „hør, Madam Skrup,
 „tudse, I gjorde bedst i at holde Kjæften, thi jeg
 „maa tage mig den Frihed at sige jer, at jeg uden
 „Omstændigheder smider jer ud af Vinduet, og
 „der kan I ligge i Sølet indtil der kommer nogen
 „af jeres Musfiver, og hjælper jer op deraf igjen.”

Deres tiltagende Hefstighed forskrækkede os al-
 deles, og Mrs. Mirvan begyndte at gjøre Capiti-

tainen Forestillinger, da Følgende bragte os alle til Tavshed.

„Lad mig gaae, Nederdrægtige, lad mig gaae, eller jeg lover for, jeg vil faae jer arresteret for denne Behandling. Jeg er ingen gemeen Person, det forstikker jeg jer, og, ma foi, jeg vil gaae til Fredsdommeren Fielding og anklage jer, thi jeg er en Person af Stand, og det vil jeg vise jer saa sandt jeg hedder Duval.“

Meer hørte jeg ikke. Bedøvet, forskrækket, og usigelig forbavsset udstødte jeg det Skrig: Gode Gud! uden at vide deraf, og meere død en levende sank jeg hen i Mrs. Mirvans Arme. Men lad mig drage et Slæb over et Optrin, der er for grusomt for saa deeltagende, saa ømt et Hjerte som Deres, det er nok, at De veed, vi bleve overtydede om, at denne Fremmede var Madame Duval — Deres Ewelinas Bedstemoder!

O Herr Pastor, at opdage saa nær en Paa-rørende i et Fruentimmer, som havde gjort sig kjendt paa den Maade! — hvad vilde der blive af mig, hvis jeg ikke havde Dem, min Beskytter, min Ven, og min Tilflugt?

Min store Bestyrtelse, og Mrs. Mirvans Forundring røbede mig strax. Men jeg vil ikke fornærme Dem med at fortælle hendes Maade at erkjende mig paa, eller den Bitterhed, den Grov-

hed, — jeg kan ikke udtrykke mig anderledes, —
hvormed hun tænkte om disse ulykkelige Begivenhe-
der som De har fortalt mig saa rørende. Al en
højlig forurettet Moders Ulykke, en Moders, der
er mig kjær, skøndt jeg aldrig har seet hende, som
jeg begræder, skøndt jeg aldrig har kiendt hende,
trængte saa stærk ind paa min Huskommelse, at de
gjorde denne Sammenkomst, — een eeneste undta-
gen, — til den smerteligste, jeg nogensinde kan
tænke mig.

Da vi holdt ved hendes Boepæl bad hun mig
følge ind i Huuset med hende, og sagde, hun kunde
let skaffe mig et Kammer at sove i. Urolig og
skjælvende vendte jeg mig til Mrs. Mirvan. „Min
„Datter kan ikke, Madam,“ sagde denne blide Ko-
ne, „skilles saa pludselig fra sin unge Veninde, De
„maa forunde os en kort Tid til at vænne dem fra
„hinanden.“

„Om Forladelse, Madam,“ svarede Madam
Duval, som fra den Tid af, hun var bleven kiendt,
havde paataget sig mindre heftige Manerer, „Miss
„kan umuelig være saa nøje forbundet med dette
„Barn som jeg.“

„Det har intet at betyde,“ skreeg Capitainen,
som tog sig af min Sag for at tilfredsstille det Nag, han
bar til hende, uagtet de havde gjort hinanden nog-
le bagvendte Undskyldninger, „hun blev sendt til os,

„og seer De, saaledes har vi ikke Lyst til-at skilles fra hende.“

Jeg lovede at besøge hende Dagen derpaa hvad Tid hun behagede, og efter en lille Ordvevling bad hun mig spise Froekost hos hende, og vi kjørte til Queen-Ann-Street.

Hvad for et ulykkeligt Tilfælde! Jeg kunde ikke lukke mine Dine hele Natten. Tusinde Gange ønskede jeg, jeg havde aldrig forladt Berry-Hill. Jeg skal imidlertid gjøre alt hvad jeg kan for at komme snart tilbage, og naar jeg endnu engang er i hiin uforstyrret Lyksaligheds Bolig, vil jeg ikke lade nogen Fristelse lokke mig andensteds hen.

Mrs. Mirvan var saa god at ledsage mig til Madame Dubals Huus i Morges. Capitainen tilbød ogsaa sin Tieneste, men jeg afflog den af Frygt for hun skulde troe jeg havde isinde at fornærme hende.

Hun saae ubeskrivelig suurt paa Mrs. Mirvan, men hun modtog mig med al den Omhed, jeg troer, hun er istand til at føle. Vor Sammenkomst synes virkelig at have rørt hende, thi da jeg næsten besvimmede i hendes Arme, overbældet af de forskællige Bevægelse, det forarsagede at see hende, brast hun i Graad, og sagde: „Lad mig ikke anden Gang miste min skælls Datter!“ Denne uventede Blihdhed rørte mig overmaade meget, men hun

opbakte snart min varmeste Brede ved den Utafnemmelighed hvormed hun taelte om den bedste Mand, min elskede og ædelmodige Belgjører. Imidlertid veeg baade Kummer og Brede for Skræk da hun lod mig vide, at Hensigten af hendes Rejse til Engeland var at bringe mig tilbage med hende til Frankrig. Dette var en Plan, sagde hun, som hun havde lagt fra det første Øjeblik, hun havde hørt, jeg var født, som hun forsikrede, hun ikke havde faaet at vide førend jeg kan have været tolv Aar, men Monsieur Duval, som hun erklærede var den værste Egtefælle af Verden, vilde ikke tillade hende at gjøre noget som hun ønskede, han havde kun været tre Maaneder død, dem havde hun brugt til at ordne visse Affairer, og aldrig saasnart vare de afgjorte før hun tog til Engeland. Hun havde allerede lagt Sørgeklæderne, thi her kunde Ingen, som hun sagde, gjætte hvorlænge hun havde været Enke.

Hun maae være bleven meget tidlig gift, hvor gammel hun er, veed jeg ikke, men hun seer virkelig ud til ikke at være halvtredsindstyve Aar. Hun klæder sig meget brillant, sminker sig meget stærkt, og Sporene af fordums Skjønhed ere endnu meget kjendelige i hendes Ansigt.

Jeg veed ikke naar eller hvorledes vort Besøg vilde være bleven endt, var Capitainen ikke kom-

men efter Mrs. Mirvan, og havde absolut paa-
 staaet, jeg skulde følge med hende. Han er i en
 Haandevending bleven saa varm en Ven af mig,
 at jeg er ganske bange for hans Tjenstfærdighed.
 Mrs. Mirvan, hvis Hovedstudium synes at være
 at læge de Saar, hendes Mand giver, formildede
 imidlertid Madame Duvals Brede ved en meget
 høflig Indbydelse til at drikke Thee og tilbringe
 Aftenen her. Ikke uden megen Vanskelighed lod
 Capitainen sig overtale til at udsætte sin Rejse no-
 gen Tid endnu; men hvad havde der været at gjø-
 re? Det vilde have været upassende for mig at
 forlade Byen samme Øjeblik, jeg fik at vide Ma-
 dame Duval var der, og at være bleven her blot
 under hendes Beskyttelse — — Mrs Mirvan var,
 Gud være lovet! alt for god til at have slige Tan-
 ker. At hun vilde følge til Howard Grove med
 os, frygtede jeg næsten ligesaameget for. Det
 er derfor afgjort, at vi skal biev i London i nogle
 Dage, eller en Uges Tid, endskiøndt Capitainen
 har erklæret, at den gamle franske Her,
 som han behager at kalde hende, ikke skal finde
 sig saameget desbedre tjent dermed.

Mit eeneste Haab er at komme velbeholden til
 Berry Hill, hvor jeg med Deres Raad og under
 Deres Beskyttelse ikke skal have noget mere at fryg-
 te for. Lev vel, min evig elskede og faderlige Ven!

Jeg vil ikke blive lykkelig, før jeg er hos Dem igjen.

Femte Brev.

Herr Villars til Evelina.

Berry Hill den

16de April.

Fuld af Overbeviisning og Haab om at min Evelina før vilde have sagt London Farvel, havde jeg foresat mig at vie med at skrive, indtil jeg hørte, hun var kommen tilbage til Howard Grove, men det Brev, jeg i dette Øjeblik har faaet, som beretter mig Madame Dubals Ankomst til England, fordrer et uopholdeligt Svar.

Hendes Rejse herhid smærter og foruroliger mig. Hvor beklagede jeg ikke mit Barn, da jeg læste Beretningen om en Opdagelse, der paa eengang var saa uventet og saa lidet ønskelig! Jeg har længe frygtet for denne Sammenkomst og dens Føl-

ger; at gjøre Fordring paa dig, synes naturligvis at være forbundet med at erkjende dig. Jeg kjender hendes Gemytsbeskaffenhed, og har i endeel Aar forudseet den Stridighed, som nu truer os.

Saa grusomme Omstændighederne i denne Sag end ere, maae de dog ikke gjøre dig nedslagen. Bedste Pige, erindre dig, at saalænge Livet er forundt mig, vil jeg anvende det til din Tjeneste, og hvad Fremtiden angaaer vil jeg søje saadanne Anstalter, som synes mig at være de tjenligste for din tilkommende Lykke. Sikker paa min Beskyttelse, og med Tillid til min Kiærlighed lad ingen Frygt for Madame Duval forstyrre din Sindsroe, opfør dig imod hende med al den Agtelse og Verbødighed, du skylder saa nær en Paarørende, glem aldrig, at om hun end tilsidesætter de Pligter, hun skylder dig, kan det dog aldrig retfærdiggjøre nogen Forsømmelighed deri paa din Side. Jo meere du forbavses over Andres upassende og flette Opsørsel, jo større Agtsomhed og Flid skulde du anvende for at undgaae selv Skyggen af lignende Fejl. Gjør dig altsaa Umage for, at ingen Mangel paa Opmærksomhed, ingen Ligegyldighed i din Omgang med hende, røber hende den Uafhængighed, jeg forsikrer dig om; men overlad mig den Forretning at afslaae hende dit Selskab, naar hun fastsætter den Tid, hun vil forlade England, jeg tilstaaer,

det vil blive meget ubehageligt for mig, dog vilde det være upassende, om ikke umueligt for dig.

Hvad hendes Meening om mig angaaer da er jeg meere bekymret end forundret over hendes aabnbare Blindhed, den Mangel, hun er sig selv bevidst der er paa Undskyldninger for hendes egen Opførsel, bringer hende til at søge Fejl hos alle dem, der have Deel i disse uhyggelige Underhandlinger, som hun har saamegen Narfsag til at beklage. Og da dette er Narfsagen, maae vi paa en vis Maade ansee det som en Undskyldning for hendes indgroede Fordomme.

Hvor kjærkomne ere mig ikke dine Brev om at vende snart tilbage til Berry Hill! Dit forlængede Ophold i London, og den Udspreddelse, hvori jeg seer du er indviklet, opfylder mig med Uro. Jeg meener alligevel ikke, at jeg vilde have, du skulde unddrage dig fra det Selskab, hvortil du hører, da Mrs. Mirvan kunde ansee det for en Frættetsættelse, som din Ungdom og hendes Godhed vilde gjøre unndskyldelige. Jeg vil derfor ikke heller opholde mig længer ved den Ting, men lade mig nøje med at sige dig, jeg skal blive inderlig glad, naar jeg faaer at høre, du lykkelig og vel er kommen til Howard Grove, og jeg haaber, du laver dig til at rejse derhen ved den Tid, du modtager dette Brev.

Jeg kan ikke takke dig formæget, bedste Evelina,

for[bin] Udførlighed i de Efterretninger, du medde-
ler mig. Bliv ved at vise dig ligesaa kjærlig imod
mig; thi jeg vilde være høist ulykkelig, hvis jeg var
ubidende om, hvorledes det gik dig.

Hvor nye maae ikke den Skueplads i Livet
være dig, som du nu befinder dig paa! — Baller
— Skuespill — Operaer — Ridottoer — Al,
mit Barn! hvorledes vil du finde dig i Foran-
bringen naar du kommer her tilbage? Mit Hjerter
skjelver for din tilkommende Koelighed. — Dog
vil jeg haabe Alt af din Siæls ubesmittede Reenhed,
og dit Gemyts medfødt Levenhed.

Jeg er vis paa, jeg behøver ikke at sige dig,
hvormeget mere jeg var forngjet med de Fejl, du
begik af Uerfarenhed paa det private Val, end
med det Forsøg, du gjorde paa at antage den store
Verdens Manerer paa Ridottoen. Men din Forvir-
ring og dine Ubehageligheder vare af den Beskaffen-
hed, at de aldeles paalægger enhver Trettesættelse,
som jeg kunde give dig, en ubrødelig Tavshed.

Jeg haaber du vil ikke meere faae Sir Ele-
ment Willoughby at see, hvis Conversation og Ufor-
stammenhed høilig mishage mig. Jeg var for-
ngjet med Lord Orvilles gode Hjerter, da du betæn-
te dig af hans Navn, men jeg haaber, du aldrig
meere vil sætte det paa en saadan Prøve.

Himlen velsigne dig, mit elskede Barn! og gi

de, at hverken Ulykke eller Paster nogenfinde maae berøbe dig hiin Hiertes Glæde, som tilvejebringes ved Ulyld, som udgjør din egen Lykke og bidrager til alle deres, som kjende dig.

Arthur Villars.

Septende Brev.

Evelina til Hr. Pastor Villars

Queen-Ann-Street, Torø:

dag Morgen, d. 14de Apr.

Førend vor Middagsmaaltid var endt igaar, kom Madame Duval for at drikke Thee hos os, dog vil De ikke forundre Dem saameget derover, naar De faaer at vide, Kloffen var mestendeels fem, thi vi spise aldrig til Middag før Dagen er næsten endt. Hun blev ført ind i et andet Værelse, medens der blev taget af Bordet, og derpaa blev hun indbuden til at tage Deel med i Desertten.

Hun blev ledsaget af en fransk Herre, som hun indførte under Navn af Monsieur Du Bois. Mrs.

Mirvan modtog dem begge med sin sædvanlige Høflighed, men Capitainen saae meget misfornøjet ud, og efter en kort Tavsshed sagde han meget fnurvarren til Madame Duval: „Med Forlov, hvem bad dem bringe den Spradebasse der med Dem?“

„O! raabte hun, jeg gaaer aldrig noget Sted hen uden ham.“

Derpaa fulgte en anden kort Tavsshed, som blev endt ved det Capitainen paa en uhøflig Maade vendte sig om til den Fremmede og sagde: „Veed han vel, Musse Person, at han er den første Franskmand, jeg nogensinde lod komme i mit Huus?“

Monsieur Du Bois gjorde et dybt Buk. Han taler ikke et Ord Engelsk, og forstaaer det saa slet, at det er meget mueligt, han bildte sig ind, der blev gjort ham en Compliment.

Mrs. Mirvan stræbte efter at formilde Capitainens flette Lune ved at bringe andre Gjenstande paa Bane; men han overlod hende al den Umage, det kostede at vedligeholde dem, og lænede sig tilbage i sin Stool med en fortrædelig Tavsshed, undertagen naar der tilbød sig nogen Lejlighed til at ytre en eller anden Sarcasme imod de Franske. Da Mrs. Mirvan fandt, at alle hendes Bestræbelser efter at gjøre Aftenen behagelig vare spildte, foreslog hun at tage til Ranelagh. Madame Du-

dal samtykkede deri med Glæde, og Capitainen satte sig ikke derimod, uagtet han spottede med Fruentimmernes Lyst til Udspreddelser, og altsaa løb Marte og jeg op ad Trappen for at fløde os paa.

Førend vi bleve færdige, berettede man os, at Sir Clement Willoughby var i Bistværelset. Han introducerede sig selv under Paaskud af at spørge efter hvorledes enhver af os befandt sig, og kom ind i Værelset med saa utvungen en Mine, som om han havde været en gammel Bekjendt. Dog tilstaaer Mrs. Mirvan, at han lod til at være forlegen, da han fandt hvor koldt han blev modtaget, ikke alene af Capitainen, men ogsaa af hende.

Jeg var overmaade bestyrtset ved Tanken om at see denne Mand igjen, og gik ikke ned, før man bad mig komme til Theebordet. Paa den Tid var han dybt inde i en Samtale med Madame Duval og Capitainen om franske Sæder; og denne Gjenstand lod til at sysselsætte ham saa aldeles, at han i Forstningen ikke lagde Mærke til at jeg kom ind i Værelset. Deres Samtale blev vedligeholdt med megen Hefthighed, Capitainen paastod Engelskmændenes Overlegenhed i Et og Alt paa en raae Maade, og Madam Duval nægtede dem den i enhver Henseende med megen Varme, medens Sir Clement anstrængede alle sine Beviser og al sin Spot

for at understøtte og bekræfte hvad Capitainen saa end yttrede, thi han var skarpsynet nok til at opdage, at han ikke kunne benytte sig af nogen virksommere Forholdsregel til at skaffe sig Hunssets Herre til Ven, end at gjøre Madame Duval til sin Fiende, og han havde virkelig i en meget kort Tid Marsag til at ønske sig selv til Lykke med sin heldige Dømmekraft.

Saa snart han saa mig, bukkede han meget ærbødig, og haabede, jeg havde ikke befundet mig ilde efter Fatiguen paa Ridotto. Jeg svarede ham blot med at bøje Hovedet ubetydelig, thi jeg skammede mig saare meget over den heele Affaire. Derpaa vendte han sig igjen til de trættende Personer, hvor han drejede Trætten saa nemt, i det han paa eensgang drillede Madame Duval og fornøjede Capitainen, at jeg ikke kunde lade være at beundre hans Snildhed, uagtet jeg misbilligede hans Spidsfindighed. Mrs. Mirvan, som frygtede for slige heftige Modstandere, søgte ofte at forandre Gjenstanden, og det vilde maaskee være lykkedes hende, dersom Sir Clement ikke havde blandet sig deri. Han vilde paa ingen Maade have Samtalen om denne Gienstand ophævet, og vedligeholdt den med saameget Lune og Satire, at han syntes at have vundet Capitainens Hjerte, uagtet deres forenede Kræfter

ter forbittrede og overvældede Madame Duval saaledes, at hun virkelig rystede af Forbittrelse.

Jeg blev meget glad da Mrs. Mirvan sagde, det var Tid at tage bort. Sir Clement rejste sig for at tage Afsked, men Capitainen indbød ham meget hjertelig til at gjøre Selskab. Han havde lovet sig ud, sagde han, wen han vilde blive derfra, for at have den Fornøjelse.

Der opkom en lille Forvirring angaaende hvorledes vi skulde sætte os, naar vi tog bort. Mrs. Mirvan tilbød Madame Duval Plads i sin Vogn, og foreslog, at vi fire Fruentimmer skulde kjøre sammen. Dette afslag Madame Duval imidlertid, hun erklærede, at hun paa ingen Maade vilde kjøre saa langt uden nogen Mandsperson, og undrede sig over, at saa høflig en Dame kunde gjøre saa engelsk et Forslag. Sir Clement Willoughby sagde, hans Vogn holdt for Døren, og spurgte om den kunde være til nogen Nytte. Det blev tilsidst afgjort, at der skulde hendtes en Hjevogn til Mr. Du Bois og Madame Duval, som Capitainen og Sir Clement efter hans Anmodning ogsaa satte sig i. Mrs. og Miss Mirvan og jeg havde en roelig og fornøjelig Tour sammen aleene.

Jeg tvivler ikke paa, at de jo skændtes hele Vejen, thi da vi kom til Ranelagh, syntes enhver af dem at være i ondt Lune, og endskiøndt vi nu for-

eenede os til et fælleds Selskab, Kende alle, uden jeg, den stakkels Madame Duval saameget mulig.

Salen var saa paffuld, at vi ikke vilde have været istand til at faae en Loge, som man kalder de hyælvede Sideværelser, bestemte til Theeselskaber, førend Halvdeelen af Selskabet var gaaet, hvis Sir Element Willoughbys usædvanlige Omhyggelighed ikke havde været. Da vi toge vore Pladser i Besiddelse, standsede nogle Damer af Mrs. Mirvans Bekjendtskab, for at snakke med hende, og overtalte hende til at gaae omkring med dem i Salen. Hvor forundret blev jeg ikke, da hun kom tilbage til os, over at see, Lord Orville ledsagede hende! Damerne gik bort, M. Mirvan satte sig, og indbød Lord Orville saa løselig, men dog med Agtelse, til at drikke Thee med os, hvilken Indbydelse han modtog, til min ikke ringe Bestyrtelse.

Jeg følte en udsigelig Forvirring ved at see ham igjen, siden jeg erindrede mig hvad der var foregaaet paa Ridotto, ikke heller blev den formindsket ved den Plads, jeg havde, thi jeg sad imellem Madame Duval og Sir Element, som syntes ligesaa lidt som jeg at ønske Lord Orvilles Nærværelse. Capitain Mirvans og Madame Duvals idelige Sjævelerie og ubehøvlede Maneerer bragte mig virke-

lig til at skamme mig over, at jeg hørte dem til. Og stakkels Mrs. Mirvan og hendes elskværdige Datter havde endnu mindre Marsag til at være tilfreds dermed.

Der fulgte en almindelig Tavshed, efterat han havde taget Plads. Hans Nærværelse paalagde enhver Tvang af forskjelligte Grunde. Hvad han selv havde for Marsager til at bære os med sit Selskab, kan jeg ikke begribe, med mindre han skulde have været nysgjerrig efter at vide, om jeg skulde finde paa nogen nye Impertinence, ham angaaende.

Madame Dubal begyndte først at tale; „Det er overmaade forunderlig, sagde hun, at see Damer komme til saa fjænt et Sted som Kanelagh med Hatte paa. Det har et utaalelig gemeent Udseende, jeg kan ikke begribe hvad de bære dem for. Der er intet saadant at see i Paris.“

„I Sandhed, sagde Sir Clement, jeg er selv ingen Talsmand for Hatte, det gjør mig ondt, at Damerne nogensinde opfandt eller antog saa skuffende en Mode, thi hvor der er Skønhed, tjene de blot til at skygge for den, og hvor der ingen er, opvække de en Nysgjerrighed, som er ganske spildt. Jeg bilder mig ind, at de fra først af bleve brugte af nogle unge Coquetter, der fulgte deres Luner.“

„Det er rimeligere, svarede Capitainen, at de bleve opfundne af en rynket Hæ, som havde

Lyft til at holde de unge Knægte paa Jagt efter sig, om de end vare aldrig saa trætte."

"Jeg veed ikke, hvad de maaskee gjøre i Engelland, — raabte Madame Duval, — men jeg veed ikke noget Fruentimmer i Paris, som behøver at gjøre sig den Ulejlighed for at blive lagt Mærke til paa en forbindelig Maade."

"Hvad, vil De paaftaae, — var Capitainens Svar, — at de ikke gjøre Forskiel paa Gamle og Unge der saavel som her?"

"De gjøre aldeles ingen Forskiel, — sagde hun, — de ere altfor høflige dertil."

"Desstørre Marre ere de!" — raabte Capitainen spottende.

"Himlen gibe, — udbrød Sir Element, — at vi Engelskmænd ogsaa, for vor egen Skyld, vare velsignede med saa nem en Blindhed!"

"Hvad Djævelen gjør De saadan en Bøn for, som den, — spurgte Capitainen, — det er de første naragtige Ord, jeg har hørt Dem sige; men jeg formoder, De er ikke meget vant til den Tant. Har De nogenfinde holdt Bøn for, siden De var en Snottepog?"

"Ah! — raabte Madame Duval, — der er nu en anden af de Engelskes Unoder, at gaae og snakke om saadanne Ting som det; der er nu In-

gen i Paris, som nogenfinde taler et Ord om Religion, heller ikke om politiske Sager."

"Jh hvad, — svarede han, — det er Tegn til, de bryde dem ligesaa lidt om deres Sjæle, som om deres Land, og saa gaaer baade det eene og det andet Ganden i Bولد."

"Nu vel, om de saa gjør, — sagde hun, — hvem er den værste, saalænge som de ikke sige Noget om det? det er den feddsommeligste Ting af Verden, at snakke altid om det Slags Affaire, og Ingen, som nogenfinde har været ude af Huset, bryder sit Hoved dermed."

"Med Forlov da, raabte Captainen, — siden De veed saa meget om den Ting, saa vær saa god at fortælle os, hvad de da brøder deres Hoveder med? — Hæ, Sir Clement! have vi ikke Ret til at vide det saa omtrent?"

"Et Spørgsmaal af stort Omfang, — sagde Sir Clement, — og jeg ventet at lære meget af Damens Svar."

"Saa kom da, Madam, — blev Captainen ved, — søg ingen Udflugter, snak kunns væk, biev ikke for at tænke."

"Jeg forsikkrer Dem, det gjør jeg ikke, — svarede hun, — for hvad det angaaer, som de tage dem for, saa have de nok at bestille, det staaer

jeg Dem inde for, saa med Et og saa med et Andet.

„Men hvad, hvad tage De sig da for, disse berømte Musse Personer? — sourgte Capitainen, — kan De ikke sige os det? spille de? — eller drikke de? — eller gnie de paa Fiolen? — eller sayde de hinanden? eller bruge de al deres Tid til at made de gamle Kjarlinger med Havresuppe?“

„Hvad det angaaer, min Herre, — men jeg vil ti forladelig ikke plage mig selv med, at svare paa saadan en Mængde lumpne Spørgsmaal, frit mig kun ikke meere om det!“

Derpaa foruroligede hun mig meget med at vende sig til Lord Orville og spørge ham, „Med Tilladelse, min Herre, har De nogentid været i Paris?“

Han bukkede kun.

„Og med Tilladelse, min Herre!; hvorledes kunde De lide den?“

Endskiøndt dette Spørgsmaal, af stort Omfang, som Sir Clement vilde have kaldet det, bragte ham til at smile, fatte det ham dog tilfille i en Slags Forlegenhed, hans Svar tilkjendegav imidlertid hans Bisald.

„Jeg tænkte nok, De kunde lide det, for De seer ud som en Mand af Levemaade. Capitainen og den anden Herre der, hm, De have godt ved

ikke at lide hvad de ikke kjende, for jeg tænker, min Herre! de var aldrig udenlands."

"Kun tre Aar, Madam, —" svarede Sir Clement tørt.

"Jh, det er meget forunderligt! Det skulde jeg aldrig have tænkt; imidlertid tør jeg dog sige, De holdt kun Selskab med de Engelse."

"Naar, med Forlov, hvem skulde han holde Selskab med? — raabte Capitainen, — hvad, jeg troer, De vil have ham til at skamme sig ved sin egen Nation, ligesom et vist andet Folk, der ikke er et tusinde Mil herfra, for at bringe sin egen Nation til at skamme sig ved ham?"

"Jeg er vis paa, det vilde være meget godt, om De vilde rejse udenlands selv."

"Hvorledes vil De bevise det, hør, Madame? Kom, vær saa god at sige mig, hvad det skulde være godt for?"

"Hvad det skulde være godt for? o, det vilde være til stor Nytte. Det vilde gjøre en gandske anden Person af Dem."

"Hvad, jeg troer, De vilde have mig til at lære at gjøre Caprioler? — og udstaffere mig, som en Abekat? — og prate fransk Pluddervalst? — hør, vilde De? — Og pudre, og besmøre, og sætte Facon paa mig, ligesom visse andre Folk?"

"Jeg vilde have Dem til at lære, at være

meere høflig, Hr. Capitain, og ikke tale til Damer paa saadan en raar, gammeldags Maneer, som denne er. De, min Herre, da De har været i Paris," (i det han atter vendte sig til Lord Orville,) „kan fortælle denne engelske Herre, hvorledes han vilde blive foragtet, om han vilde tale paa saa uartig en Maade, som denne, i udenlandske Personers Nærværelse. I Sandhed, der er ikke en Haarskærer, eller en Skomager, eller Nogen, der jo vilde skamme sig ved at være i Deres Selskab."

„Nu seer De, Madam, — svarede Capitainen, — Deres Pudderheltes og Skosmøreres Manerer maae De gjerne løfte til Skyerne, det har jeg intet imod, jeg er hjertelig glad ved, at De kan lide dem saa godt; men hvad mig angaaer, saa maae jeg netop sige Dem, siden De endelig maae være saa gavmild med Deres Raad, at jeg aldrig holdt Selskab med nogen saadan Personage."

„Kommer mine Damer og Herrer! — sagde Mrs. Mirvan, — saamange af Dem som have drukket Thee, jeg indbyder Dem til at gaae omkring med mig." Marie og jeg sprang paa Dieblisfet op. Lord Orville fulgte os, og jeg troer næsten, vi vare gaaede Salen halv rundt, inden de opbragte, trættende Personer vidste at vi havde forladt vor Loge.

Da Mrs. Mirvans Mand havde taget saa stor Deel i dette ubehagelige Skjændsmaal, undlod Lord Orville at gjøre nogen Anmærkning derover, saa at den Ting strax blev glemt, Samtalen blev roelig, selskabelig, høflig og munter, og maa have været overmaade behagelig for Enhver, uden mig, — men hvad mig selv angaaer, da havde jeg saa usigelig stor en Attraae efter at gjøre Lord Orville nogen Undskyldning for den Inpertinence, han maae have fundet mig skyldig i paa hiin Ridotts, og var dog saa aldeles ude af Stand til at fatte Mod nok, for at tale til ham om en Affaire, hvori jeg paa saa skrækkelig en Maade udsatte mig selv for Bestjæmmelse, at jeg neppe vovede at sige eet Ord heele Tiden. Det, at jeg vidste, hvor ringe Tanker han havde om mig, foruroligede mig desuden, og gjorde mig nedslagen, og satte mig i Grygt for, han mueligt kunde mistyde hvad jeg vilde sige. Saa at jeg, langt fra at tage Deel i en Samtale, som paa enhver anden Tid vilde have fornøjet mig, blev ved at være stille, tungsindig og skamfuld. O, bedste Herr Pastor, skal jeg nogensinde oftere indvikle mig i saa taabelig en Forlegenhed? Jeg er vis paa, at gjør jeg det, vil jeg fortjene endnu større Ydmygelse.

Den øvrige Deel af Selskabet stodte ikke til os, førend vi havde gaaet Salen tre eller fire Gange rundt, og saa vare de saa trættekjære, at Mrs. Mir-

van flagede over, hun var træt, og foreslog at tage hjem. Ingen havde Noget at indvende derimod. Lord Orville gik til et andet Selskab, efterat han først havde tilbudt sin Tjeneste, som Mandfolkene afflog; og vi gik ud i en af de yderste Stuer, hvor vi ventede paa Bognen. Det var afgjort, at vi skulde vende tilbage til Byen paa samme Maade som vi kom til Ranelagh; og altsaa førte Monsieur Du Bois Madame Duval til en Hyrebogn, og vilde just stige ind efter hende, da hun gav et højt Skrig og sprang hurtig ud, med den Forsikkring, at alle hendes Klæder vare gjennebrændte. Ved næjere Undersøgelse fandt man rigtig nok Bognen i en daarlig Tilstand, thi Vejret var meget slet, og Regnen havde trængt ind igjennem Karrethen, endskjøndt jeg ikke begriber hvorledes.

Mrs. og Miss Mirvan og jeg havde allerede taget Plads ligesom før; men aldrig saasnart hørte Capitainen dette, førend han var saa høflig, strax at tage den ledige Plads i sin egen Bogn i Besiddelse, uden videre Complimenter. Madame Duval og Monsieur Du Bois overlod han at tage vare paa sig selv. Hvad Sir Clement Willoughby angaaer, saa ventede hans egen Bogn paa ham.

Jeg bad paa Øjeblikket om Tilladelse til at byde Madame Duval min Plads, og gjorde en Be-

bæggelse for at stige ud; Mrs. Mirvan standsede mig, og sagde, at jeg i saa Fald vilde være nødt til at tage til Byen, enten med den Fremmede alene, eller med Sir Clement.

„O, bryd dem aldrig om den gamle Hæ! — raabte Capitainen, — hun bliver ikke gennemblødt af Regn, jeg vil svare for hende, og desuden er vi jo alle Engelse, haaber jeg, ih nu, der vil ikke hendes hende Noget værre, end hun venter af os.“

„Jeg vil ikke forsvare hende, — sagde Mrs. Mirvan, — men siden hun hører til vort Selskab, er det dog virkelig ikke anstændigt at vi tage bort, førend hun paa en eller anden Maade er hjulpen tilrette.“

„O Gud, min Bedste, — raabte Capitainen, som Madame Duvals Uheld havde sat i meget godt Humour, — ih, hendes Hjerter vil briste, dersom der vises hende nogen Høflighed af en lumpen Engelskmand.“

Mrs. Mirvan satte imidlertid dog sin Meening igjennem, og vi steege alle ud af Karetten, for at biev indtil Madame Duval kunde faae en bedre Bogn. Vi fandt hende tillige med Monsieur Du Bois staaende iblandt Tjenerne, hvor hun var meget omhyggelig for at tørre sin Kjole af, og gjorde sig Umage for at hindre, at den ikke skulde blive

plettet af Regnen, thi det var, sagde hun, nyt Silketøj fra Lyon. Sir Element Willoughby bød hende sin Vogn, men hun havde været altfor opbragt over hans Spot til at tage derimod. Vi biede noget, men forgjæves, thi der var ingen Hjerevogn at faae. Capitainen blev omsider overtalt til, selv at følge med Sir Element, og vi fire Fruentimmer satte os i Mrs. Mirvans Vogn, dog ikke førend Madame Duval havde paastaet, vi skulde gjøre Plads for Monsieur Du Bois, hvori Capitainen kun samtykkede, fordi han ikke saa gierne vilde have Ulejlighed med ham i Sir Elements Vogn.

Bort Selskab førte først bort. Vi vare tavse og uselskabelige, thi de Bamskeligheder, det havde at bringe dette i Orden, havde gjort os alle forsatte og trætte. Uselskabelige, maae jeg tilstaae, vi bleve ved at være, men vor Tavshed varede kun meget kort, thi vi havde neppe ført nogle og fjergetyve Alen, førend Alles Stemmer bleve hørte paa eengang, — thi Vognen gik itu! Jeg sluttede mig til, vi naturligtviis have fundet, at Enhver af os var næsten slaaet ihjel, af de hæftige Skrig, som enhver Mund lod til at istemme. Vognen blev standset, Tjeneren kom os til Hjælp, og vi bleve tagne ud af Vognen, uden at have faaet den mindste Skade. Natten var mørk og vaad; men jeg

havde neppe sat Foden paa Jorden, førend jeg hastig blev løftet op af Sir Clement Willoughby, som udbad sig Tilladelse til at hjælpe mig, endskiøndt han ikke biede indtil den var givet ham, men bar mig tilbage til Kanelagh i sine Arme,

Han spurgte meget alvorlig, om jeg ikke havde faaet nogen Skade ved dette Tilfælde? Jeg forsikrede ham om, at jeg var fuldkommen vel og uskadt, og bad, han vilde forlade mig, og vende tilbage til det øvrige Selskab, thi jeg var meget uroelig for at vide, om de havde været ligesaa heldige. Han fortalte mig, han var lykkelig ved at blive beæret med mine Befalinger, og vilde med Glæde opfylde dem, men bad meget instændig om at han først maatte føre mig til et varmt Værelse, da jeg ikke aldeles havde undgaaet at blive vaad. Han lagde ikke Mærke til mine Modsigelser, men førte mig hen i et Kammer, hvor vi fandt en hyppelig Kaminild, og Selskab, som ventede paa deres Vogne. Jeg tog strax imod en Stol, og bad derpaa, han vilde gaae.

Og rigtig nok gif han, men kom paa Djævelstet tilbage og fortalte mig, at Regnen var endnu stærkere end før og at han havde sendt sine Dimestiker for at tilbyde deres Hjelp, og underrette Mirvans om, hvorledes det stod til med mig. Jeg var meget opbragt over, at han ikke vilde gaae selv,

men da mit Betsjendtskab med ham var saa ubethydeligt, troede jeg ikke, det var passende at bede ham indstændig om Noget, han ikke havde Lyst til.

Nu velan, han satte en Stool tæt ved min, og efterat han igien havde spurgt hvorledes jeg befandt mig, sagde han sagte: „De vil tilgive mig, Miss Anville, om den Attraae jeg føler til at undskyld mig, bringer mig til at gribe denne Lejlighed, for oprigtig at tilstaae den Impertinence, hvormed jeg plagede Dem paa det sidste Ridotto. Jeg kan forsikre Dem, at jeg siden den Tid virkelig har angret det med Smerte, men — skal jeg ærlig sige Dem, hvad der bragte mig til at —“

Han standsede, men jeg sagde Intet, thi jeg tænkte strax paa den Samtale, Miss Mirvan havde hørt, og formodede, han vilde selv fortælle mig, hvad Deel Lord Orville havde taget deri, og i sig selv ønskede jeg ikke at høre det endnu engang. Det øvrige af hvad han sagde, overtlyder mig virkelig om, at det var hans Hensigt, i hvad Hensigt veed jeg ikke, uden for at gjøre det til en Fortjeneste, at have talt ilde om mig.

„Og dog, — blev han ved, — vilde min Undskyldning kun forraade min egen Lettroenhed, Mangel paa Dommekraft og Skarpsindighed. Jeg

i Deel.

vil derfor blot bede Dem tilgive mig, og haaber at Fremtiden engang —"

Sir Elements Tjener lukkede Døren op i det samme, og jeg havde den Fornøjelse, at see Capitainen, Mrs. og Miss Mirvan komme ind i Stuen

„Ahaa! — raabte den første, — De har faaet en god, luun Plads, men vi vil anfælde Deres Qvarteer, Louise, Marie, kom herfra til Ilden; og tørrer eders Stads. Men, hejda! — hvor er den gamle franske Madame?"

„Gode Gud, — raabte jeg, — er Madame Duval ikke med Dem?"

„Med mig! Nej, — Gud være lovet."

Jeg var meget urolig for at faae at vide, hvorledes det var gaaet hende, og jeg vilde selv have gaaet hen at lede hende op, hvis man vilde have tilladt mig det, men alle Tjenerne vare sendte omkring efter hende, og Capitainen sagde, vi kunde være fuldkommen visse paa, hendes franske Sprædebaasse vilde nok bære Omsorg for hende.

Vi biede nogen Tid uden at faae Efterretning, og bleve snart det eeneste Selskab, der var i Stuen. Min Uro tog saameget til, at Sir Element nu af sig selv tilbød sig at søge efter hende, men i det samme Øjeblik, han lukkede Døren op for at gaa

re det, stod hun der selv, ledsaget af Monsieur du Bois.

„Jeg kom netop, Madame, — sagde han, — for at see efter Dem.“

„De er tilforladelig forfærdelig god af Dem, — raabte hun, — at komme, naar al Ulykken er overstaaet.“

Derpaa traadde hun ind, — i en saadan Tilstand! — over og over skjult med Snavs, og i saa stor en Forbittrelse, at hun kun med Møje kunde tale. Vi bevidnede alle vor Smerte, og tilbød vor Hjelp — Capitainen undtagen, som aldrig saasnart saae hende, før han brast i en høj Latter.

Ved at adspørge og beklage hende, forsøgte vi at hindre hende fra at høre efter ham, og hun var i nogen Tid saa aldeles sysselsat med sin Brede og sit Uheld, at det lykkedes os uden megen Besværighed. Vi bad hende underrette os om, hvorledes dette Tilfælde var indtruffet. „Hvorledes?“ gjentog hun, — ih, det var fordi De gif Deres Vej alle til hobe; — og den stakkels Monsieur du Bois der, — men det var ikke hans Skyld, — for han er kommen ligesaa galt affted som jeg.“

„Alles Dine vare derpaa henvendte paa Monsieur du Bois, hvis Klæder vare i den samme elendige Forfatning, som Madame Duvals, og som

var frøbet hen til Jlden, baad, rystende og for-
sagt.

Capitainen loe endnu hjerteligere, og Mrs. Mirvan, skamfuld over hans Grovhed, gientog imidlertid sine Spørgsmaal til Madame Duval, som svarede: „Jh, da vi alle kom gaaende midt i Regnen, var Monsieur du Bois saa forbindtlig, engstjondt det tilvisse var en ulykkelig Forbindtlig-
hed imod mig, at løfte mig op i sine Arme, for at bære mig over et Sted, hvor der var Snavs til op paa Beenene, men istedenfor i mindste Maa-
de at være bedre tiend dermed saa netop som vi vare paa det værste Sted, — det er vist, jeg ønsker, vi havde været et halvhundrede Mil derfra, — for hvorledes det gik eller ej, saa gleed han med Fo-
den, — i det mindste formoder jeg det, — end-
stjondt jeg ikke kan begribe hvorledes det gik til, for jeg er dog ikke af saamegen Vægt, — men ihvor-
dan det saa var, faldt vi begge paa engang midt i Snavset, og jo meere vi prøvede paa at komme op, jo dybere sank vi ned i det Svel, — og min nye Negligee fra Lyon, den er ogsaa ganske forder-
vet, — med alt dette er det dog vel, vi kom op, vi kunde have lagt der til nu, for det De allesam-
men brøde Dem derom, der kom ikke et Menneske os nær.“

Denne Fortælling satte Capitainen udaf sig

sels af Glæde, han vendte sig fra Damen til Herren, og fra Herren til Damen, for vederkiis at nyde Synet af deres Uheld. Han skreeg virkelig af Glæde, og i det han rystede Monsieur du Bois's Haand dygtig, ønskede han ham til Lykke med at have berørt engelss Grund, og derpaa holdt han et Øjs op til Madame Dubal, for desbedre at besee hendes jammerlige Tilstand, og gientog adskillige Gange den Erklæring, at der aldrig i hans hele Levetid havde været Noget, som havde fornøjet ham meere.

Stakkels Madame Dubals Forbittrelse var ubeskrivelig, hun slog ham Lyset af Haanden, stampede i Gulvet, og spyttede ham tilfødt i Ansigtet.

Dette syntes strax at bringe dem begge til Noelighed, siden det forvandlede Capitainens Glæde til Vrede, og Madame Dubals Forbittrelse til Frygt, thi han lagde sin Haand paa hendes Skulder, og rystede hende saa stærk, at hun skreeg om Hielp, i det han forsikkrede hende i det samme, at havde hun været en smule mindre gammel eller syg, skulde hun have faaet det Altsammen tilbage igjen i sit eget Ansigt.

Monsieur du Bois, som meget rolig havde taget Sæde ved Jlden, kom nu hen til dem, og besværede sig med megen Varme over Capitainen,

men man forstod ham ikke og gav heller ikke Noget paa ham, og Madame Duval slap ikke førend hun reent hulkede af Værgelse.

Da de havde forladt hinanden, bad jeg hende tillade den Kone, som har Damernes Raaber og Salopper i Forvaring, at hjælpe hende med at tørre hendes Klæder, hun samtykkede, og vi gjorde alt hvad der var os muligt, for at frie hende for Forkjølelse. Vi vare nødte til at bide næsten en Time i denne ubehagelige Forsatning, førend der var nogen Hvervogn at finde, og derpaa satte vi os i samme Orden, som førend dette Tilfælde indtraf.

Jeg gaaer denne Morgen hen at besøge stoffels Madame Duval og spørge til hendes Sundhed, som jeg tænker maae have lidt meger ved hendes Uheld i Nat, endskiøndt hun virkelig lader til at være frisk og stærk af Naturen.

Lev vel, kjære Hr. Pastor til i Morgen.

Syttende Brev.

Fortsættelse af Evelinas Brev.

Fredag Morgen d. 15de Apr.

Sir Clement Willoughby aflagde en Visit her i Gaar For middag, og Capitain Mirvan bad ham til Middag. Hvad mig angaaer, saa tilbragte jeg Dagen paa den ubehageligste Maade af Verden.

Jeg fandt Madame Duval ved Froekost i Sengen, uagtet Monsieur du Bois var i Stuen, hvilket satte mig i saa stor Forundring, at jeg gik tilbage uden selv at vide deraf, og uden at betænke hvor besynderlig denne min Flugt vilde see ud, da Madame Duval kaldte mig tilbage, og loe meget hjertelig ad min Uvidenhed om fremmede Skikke.

Vor Samtale tog imidlertid meget snart en alvorligere Vending; thi hun begyndte med stor Bitterhed at ivre imod den Knægt, den Capitains barbariske Brutalitet, og de Engleskes gyfselig slette Opdragelse i Almindelighed. Hun erklærede, hun skulde pakke sig fra slig en bæstisk Nation saasnart mueligt. Men Intet kan være mere sært eller urimeligt, end at høre

Høflighed anbefales i et Sprog, der skriver saameget derimod, som Madame Dubals.

Hun beklagede med megen Sorg over sin lyønske Silkesjøs Skjæbne, og forstikkrede, hun vilde heller havde mistet heele sin øvrige Garderobe, thi det var den første Riis, hun havde kjøbt til at gaae med, efterat hun havde lagt sin Sørgedragt. Hun har forskjølt sig meget stærk, og Monsieur du Bois er saa hæs, at han neppe kan smkke.

Hun blev ved at paaflaæ, jeg skulde blive hos hende heele Dagen, siden hun havde i Sinde, sagde hun, at indføre mig til nogle af mine egne Paarørende. Jeg vilde med Glæde have undskyldt mig, men hun overlod mig ikke noget Valg.

Indtil disse Paarørende kom, udfyldte en Række af Spørgsmaal paa hendes, og Svar paa min Side al den Tid, vi tilbragte sammen. Hendes Nysgjerrighed var umættelig, hun udspurgte mig om enhver Handling i mit Liv, og om enhver enkelt Omstændighed, som jeg maatte have lagt Mærke til, i alle deres Levetid, jeg kjendte. Hun var derimod saa grusom at erklære det dybest indgroede Had til den eeneste Velgjører, hendes forladte Barn og Barnebarn har truffet, og saa opbragt gjorde hendes Utafnemmelighed mig, at jeg virkelig vilde have forladt hende, havde hun ikke

paa den bestemteste Maade aldeles forbudet mig det. Men, gode Gud! hvad kan forlede hende til saa skræffelig en Uretfærdighed? O, min Ven og Fædder! Jeg kan ikke beherske mig selv, naar denne Gjenstand bliver bragt paa Bane.

Hun taelte særdeles meget om at tage mig med til Paris, og sagde, Forfinelsen af en fransk Opdragelse fattedes mig i høj Grad. Hun klagede ynkelig over, at jeg var bleven opdraget paa Landet, der, som hun anmærkede, havde givet mig et saa flodset Udseende. Imidlertid bad hun mig ikke fortælle, thi hun havde kjendt mange Piger meget værre end mig, som vare blevne meget galante Damer, efterat de havde været nogle faa Aar udenlands, og især anførte hun en vis Miss Polly Moore, en Datter af en Rone, som folgte Lys, til Exempel, som blev sendt til Paris i Anledning af et Tilfælde, der ikke er værd at tale om, hvor hun, som før var en plump, ubehøvlet Pige, forbedrede sig saaledes, at hun siden bestandig er bleven taget for en Dame af Stand.

De Vaarværende, hun behagede at indføre mig til, vare en vis Herr Braughton, som er hendes Neven, og tre af hans Børn, hvoraf den ældste er en Søn, og de to andre Døttre.

Hr. Braughton lader til at være omtrent fyrgetyve Aar gammel. Naturlig Forstand synes

ikke at fattes ham, uagtet den er meget indskrænket og fuld af Fordomme. Han har tilbragt al sin Tid her i Byen, og føler, troer jeg, stor Foragt for Enhver, som har hjemme et andet Sted.

Hans Søn synes at have mindre Forstand, og en muntre Sindsstemning, men hans Munterhed er som en naragtig, opløben Skoledrengs, hvis Glæder bestaae i Allarm og Uroe. Han foragter sin Fader for hans nøjagtige Opmærksomhed paa Forretninger, og Kiærlighed til Penge, endstjændt han synes selv hverken at have Talenter, Aand, eller Edelmødighed til at være hans Overmand i nogen af Deelene. Hans største Fornøjelse er efter al Anseelse at plage sine Søstre og gjøre dem latterlige, til Gjendgiæld foragte de ham af ganske Hjerter.

Miss Branghton, den ældste Datter, er paa ingen Maade hæslig, men hun seer stolt, fortredelig og affecteert ud. Hun hader Byen, stjændt uden at vide hvorfor; thi det er let at see, hun ikke har opholdt sig nogensteds ellers.

Miss Polly Branghton er temmelig fjøn, meget naragtig, meget uvidende, meget ubesindig, og har, som jeg troer, et meget godt Hjerter.

Den første halve Time gif med at bringe dem i Orden igjen, thi de klagede over at have havt en meget skiden Vej, da de kom tilfods fra Snow-

Hill, hvor Hr. Branghton har en Boutik med Solstøi, og de unge Damer havde ikke aleene deres Klæder at børste af, og Skoe at tørre, men ogsaa at sætte deres Hovedpynt tilrette, som deres Kapper havde bragt gandske aflave.

Den Maade, Madame Dubal behagede at indføre mig til denne Familie paa, fornærmede mig overmaade meget. „Her, mine kjære Venner, — sagde hun, — her er en Slægtning, De kun lidt har formodet; men De maae vide, min stakkels Datter Caroline fik dette Barn, efterat hun var løbet bort fra mig, endstjændt jeg for min Person aldrig vidste en smule deraf længe efter, for de gjorde dem Umage med at holde det hemmeligt for mig, endstjændt det stakkels Barn ikke har een eneste Ven i Verden uden mig.“

„Miss lader til at være meget blødhjertet, Tante, — sagde Miss Polly, — og hun er rigtig heller ikke at laste for hendes Mamas Forseelse, for hun kunde ikke gjøre ved det.“

„Min Gud, nej — svarede hun, — og jeg lod hende heller aldrig høre det, thi virkelig var min egen stakkels Datter ikke saa meget at laste, hvad det angaaer, som De maa skee troer, for hun vilde aldrig have gaaet saa gale Besje, hvis den gamle Præst ikke havde været, jeg har talt til Dem om, men han blandede sig i Alt.“

„Om Tante behager, — sagde den unge Hr. Branghton, — saa vil vi snakke om andre Ting, thi Miss seer meget uroelig ud.“

Den næste Gjenstand, som blev valgt, var de tre unge Branghtoners og min Alder. Sonnen er tyve Aar; da Døttrene hørte jeg var sytten Aar, sagde de, det var netop Miss Pollys Alder, men efter en lang Disput beviste deres Broder, at hun var to Aar ældre til begge sine Søstres store Uregelse, som vare eenige i at han var ondskabsfuld, og havde et slet Hjerter.

Da denne Sag var bragt i Rigtighed, blev det Spørgsmaal opkastet, hvem der var højest? — Man bad, vi vilde maale os, siden alle Branghtonerne vare af forskjellige Meeninger. Ikke desto mindre aftrættede ingen mig at være den højeste i Selskabet, men ihenseende til dem selv indbyrdes vare de usigelig trættekjære. Broderen paastod, de skulde tage ærlig Maal, og ikke med Hovedtøj og Hæle, men de vilde ingensunde give slip paa disse vort Kjønns Rettigheder, og derfor blev det unge Menneske dømt at være den korteste, uagtet han appellerede til alle Tilstedeværende i Anledning af Dommens Uretfærdighed.

Efterat denne Ceremonie var endt, begyndte de unge Damer meget frimodig at undersøge min Paafladning og at spørge mig derom. „Det For-

klæde er nok Deres eget Arbejde, Miss? men disse Klæder ere ikke i Mode nu. Med Tilladelse, ifald det ikke er uhyggeligt, hvad kan De vel have givet for Alnen af dette Lystring? — Gjør De Deres Huer selv, Miss?" — Og endeel andre ligesaa interessante og galante Spørgsmaal.

Derpaa spurgte de mig hvorledes jeg kunde lide London? om jeg ikke vilde tænke, at Landet var et fortrædeligt Opholdssted, naar jeg kom derhen igjen? „Miss maae prøve paa, om hun ikke kan faae en god Mand, — sagde Hr. Branghton, — og saa maae hun blive her."

De offentlige Stæder, eller rettere Theatret, thi de kjendte intet andet offentligt Stæd, bleve derpaa Indholdet af Samtalen, og alle Skuespillerne og Skuespillerinderne Fortjeneste og Mangler bleve derpaa undersøgte. Det unge Menneske førte Ordet ved denne Lejlighed, og syntes at være nøje bekendt med den Ting, men hvor stor var ikke min Befymring, og tillad mig at lægge til, min Harm i den Tid, da jeg ved nogle Ord, som jeg af en Hændelse hørte, blev overtydet om, at Madame Duval fortalte Hr. Branghton de hemmeligste og grusomste Omstændigheder ved min Stilling i Livet! Denne Fortælling drog snart den ældste Datter til dem, den yngste og Sønnen bleve paa deres

Pladser, jeg troer, det var for at more mig, end-
skøndt jeg ingen Deel tog i Samtalen.

Et par Minutter derefter kom Miss Brangh-
ton pludselig hen til sin Søster og skreeg: „Min
Gud, Polly, tænk bare engang! Miss har aldrig
seet sin Papa!“

„Gud, hvor det er underligt! — raabte den
Anden, — ih men, Miss, jeg tænker, De vilde
ikke kjende ham?“

Dette var meget for meget for mig. Jeg stod
hastig op og løb ud af Stuen, men jeg fortrød
snart, at jeg havde saa lidt Herredømme over mig
selv, thi begge Søstrene fulgte mig og vilde endelig
trøste mig, uagtet jeg alvorlig bad dem lade mig
være aleene.

Saa snart jeg vendte tilbage til Selskabet,
sagde Madame Duval: „Ih, min Bedste, hvad
fejlte Dig? hvorfor løb Du saaledes bort?“

Dette Spørgsmaal bragte mig næsten til at
løbe igjen, thi jeg vidste ikke hvad jeg skulde svare
derpaa. Men det er ikke synderlig usædvanligt, at
hun kan bringe mig i saa hæftige Bevægelser, og
derpaa undre sig over at see mig have nogen Fø-
lelse.

Den yngre Hr. Branghton spurgte mig nu om
jeg havde seet Tower eller St. Pauls Kirke, og da
jeg svarede nej, foreslog de at gaae ud i Selskab

sammen og vise mig dem. Iblandt andre Spørgsmaal gjorde de mig ogsaa det: "Om jeg nogensinde havde seet saadan en Ting som en Opera?" Jeg svarede ja. "Da har jeg aldrig i mine Dage seet nogen, — sagde Hr. Branghton, — saalænge jeg har levet i London, og jeg forlanger heller aldrig at see nogen, om jeg saa levet her engang saalænge til."

"Jh min Gud, Papa — freg Miss Polly — hvorfor ikke? De kunde dog sagtens en Gang for Løjers Skyld, desuden har Miss Pomfret seet een, og hun siger, den var meget skøn."

Miss vil troe, vi ere meget gemeene, — sagde Miss Branghton, — at leve i London, og aldrig have været paa Opera; men det er ikke mit Skyld, det forsikker jeg Dem Miss, det er kun Papa som ikke har Lyst til at gaae derhen."

Udfaldet blev, at man foreslog og blev eenig om at tage derhen sammen ved første Lejlighed. Jeg lovede ikke at modsigge dem; men jeg sagde, at Mrs. Mirvan raadte for min Tid medens jeg var her i Byen. Imidlertid er det vist, at jeg ikke vil følge med dem, hvis jeg paa nogen Maade kan undgaae det.

Da vi skildtes ad, ønskede Madame Duval at see mig Dagen derpaa; og Branghtons fortalte mig, det vilde glæde dem meget, om jeg vilde besø-

ge dem saasnart jeg engang kom henad til Snow-Hill.

Jeg snister, vi ikke maae komme sammen igien, førend det Besøg gaaer for sig.

Vist er det, at jeg ikke skal stræbe meget efter den Ere at blive bekjendt med flere af mine Paa-rørende, dersom de have nogen Liighed med dem, man allerede har bragt mig i Bekjendtskab med.

— ~~en anden Gang~~ —

— ~~en anden Gang~~ —

— ~~en anden Gang~~ —

— ~~en anden Gang~~ —

— ~~en anden Gang~~ —

Jeg havde netop endt mit Brev til Dem i Morges, da en stærk Vinden paa Døren gjorde, at jeg løb ned ad Trappen; og hvem skulde jeg see i Distractionen uden — Lord Orville!

Han var ganske aleene, thi Familien havde ikke samlet sig til Frokost. Han spurgte først til mit, siden til Mrs. og Miss Mirvans Befindende, med en Deeltagelse, som næsten satte mig i For-

undring, indtil han sagde, han netop havde hørt hvad for et Tilfælde der var mødt os i Kanelagh. Han udtrykkede sin Belymring derover med den største Høflighed, og beklagede, at han ikke havde været saa heldig at høre Noget derom, da det var Tid at tilbyde sin Tjeneste. „Men jeg formoder, — lagde han til, — at Sir Clement Willoughby havde den Ære at være Dem til Hjælp?“

„Han var med Capitain Mirvan, Mylord!“

„Jeg havde hørt, han var i Selskab med Dem.“

Jeg haaber, denne letsindige Mand har ikke fortalt Lord Orville, han hjalp blot mig! Imidlertid blev han ikke ved at tale om den Materie; men sagde! „I hvor ulykkelig dette Tilfælde end var, vil det dog ikke, haaber jeg, affrække Dem fra at bære Kanelagh med Deres Nærværelse for Fremtiden?“

„Den Tid, vi have bestemt for London, Mylord, er næsten allerede forbi.“

„Virkelig? forlader De Byen saasnart?“

„Ja, Mylord, vi have allerede opholdt os her længer end vi tænkte.“

„Har De da saa fortrinligt et Hang til Landlivet?“

„Vi kom til Byen, Mylord, blot for at tage imod Capitain Mirvan.“

„Og føler Miss Anville ingen Uro ved at

tænke paa, hvormegen Sorg hendes Fraværelse vil forarsage?"

„O, Mylord, jeg er vis paa, De ikke troer!“
 — Her holdt jeg inde, thi jeg vidste tilforladelig neppe hvad jeg var ifærd med at sige. Min naragtige Forvirring maae have været Marsag til hvad der fulgte paa, thi saa kom han til mig og tog min Haand med disse Ord: „Jeg troer, at den som eengang har seet Miss Anville, maae faae et Indtryk, som aldrig vil kunne glemmes.“

Denne Compliment, — fra Lord Orville, — satte mig i en saadan Forundring, at jeg ikke kunde sige eet Ord, men følte at jeg skiftede Farve og stod nogle Øjeblik taos og med nedslagne Øjne, dog befindede jeg mig, trak min Haand tilbage og sagde ham, jeg vilde see om Mrs. Mirvan ikke var paaflødt. Han satte sig ikke derimod — og saa kom jeg bort.

Jeg mødte dem alle paa Trappen og vendte tilbage til Frokosten.

Jeg har siden været overmaade vred paa mig selv, fordi jeg forsømte saa ypperlig en Lejlighed til at forsvare min Opførsel paa Ridotto, men for at tilstaae Sandheden faldt der mig aldrig en Tanke ind om den Affaire i den korte tête à tête, vi havde sammen. Men skulde det nogensinde hændes, at vi skulde komme saaledes sammen igjen,

skal jeg sikkert tale derom; thi jeg er usigelig bekymret ved Tanken om at han skulde holde mig for at være fræk eller uforskammet, og jeg kunde næsten drøbe mig selv for at have givet ham den allermindeste Anledning til at have et saa fornærmeligt Begreb om mig.

Var det ikke alligevel meget underligt, at han skulde gjøre mig en saadan Compliment? Jeg ventede det ikke af ham; — men Galanterie, troer jeg, have alle Mandepersoner tilfældes, i hvad for andre Egenheder de forresten maae have.

Vor Frokost var det behageligste Maaltid, hvis det ellers kan kaldes *M a a l t i d*, som vi have haft siden vi kom til Byen. Sandt at sige, var Madame Duval her ikke, vilde jeg finde megen Behag i London.

Umgang med Orville er virkelig behagelig. Hans Maneerer ere saa nette, saa høflige, saa aldeles frie for al Prætension, at de paa engang forhøve sig Agtelse og udbrede Fornøjelse. Længt saa at være paa en ubekymret Maade tilfreds med sine Guldkommenheder, som jeg allerede har mærket, mange Mandspersoner her ere, uden at kunne sætte sig i Sammenligning med ham, hvad Fortjenester angaaer, er han idelig opmærksom paa, at behage og tjene alle, som ere i Selskab med ham, og endstjøndt han stedse naaer sit Ojemeed, lader

han sig dog ingenlunde mærke med at han veed det.

Jeg kunde ønske, at De, kæreste Hr. Pastor, kjendte Lord Orville, thi jeg er vis paa, De vilde holde af ham; og jeg har ikke følt det Ønske for nogen anden Person, jeg har seet, siden jeg kom til London. Jeg forestiller mig undertiden, at naar hans Ungdom har blomstret, hans Munterhed aftaget, og hans Liv er helliget Eensomhed, vil han maaskee ligne ham, som jeg elsker og ærer højest i Verden. Hans nærværende Behagelighed, Høflighed og Mistillid til sig selv synes for Fremtiden at love samme Velgjørenhed, Værdighed og Godhed. Men jeg maae ikke være for vidtløftig ihenseende til denne Gjenstand.

Da Lord Orville var gaaet, — og han gjorde kun en meget kort Visit, — lavede jeg mig, overmaade nødig, til at gaae hen til Madame Duval, men Mrs. Mirvan foreslog Capitainen at indbyde hende til et Middagsmaaltid i Queen-Ann-Street, og han samtykkede meget godvillig, thi han sagde, han ønskede at spørge til hendes Kiole fra Lyon med Glæbet paa.

Indbydelsen er antaget, og vi vente hende hvert Øieblik. Mig forekommer det alligevel meget besynderligt, at en Kone, som har uindskrænket Magt over sin Tid, Formue og Handlinger, god-

villig skulde udsætte sig selv for en Mand's raare Sæder, som aabenbare har sat sig for at drive Spot med hende. Men hun har meget saa Bekjendte, og veed neppe, bilder jeg mig ind, hvad hun skal gjøre med sig selv.

Hvor højlig er jeg ikke Mrs. Mirvan forbunden, at hun tilbringer sin Tid paa en for hende selv saa ubehagelig Maade, blot for at fremme min Lykke! Enhver Trætte, hendes uværdige Mand indlader sig i, volder hende Sorg og Uro. Dette føler jeg saa vel, at jeg endog bad hende, ikke sende Bud til Madame Duval; men hun erklærede, hun kunde ikke finde sig i at lade mig tilbringe al min Tid, medens jeg var i Byen, hos hende aleene. Hun kunde tilforladelig ikke være meere fjærlig mod mig, isald hun var Deres egen Datter.

Nittende Brev

Fortsettelse af Evelinas Brev

Løverdag Morgen den

16de April

Madame Dubal blev ledsaget af Monsieur Du Bois. Jeg undrer mig over, at hun kan synes om at introducere ham paa et Sted hvor han er saa uvelkommen, og det er i Grunden besynderligt, at de saa bestandig skulde være sammen, endskiøndt jeg ikke troer, jeg vilde have lagt Mærke dertil, hvis Capitainen ikke bestandig spøjede med mig i Anledning af min Bestemoders Sprædelse.

De bleve begge modtagne af Mrs. Miroan med hendes sædvanlige gode Ledemaade; men Capitainen angreb hende strax paa den meest opirrende Maade og sagde: „Naa, Madam, De som har været udenlands, vær saa god og sig mig dog, hvad kan De bedst lide, den varme Stue i Kanelagh, eller det kolde Bad, De siden kom i? Dog, jeg forsikkrer Dem, De seer saa godt ud at jeg vilde raade Dem til at tage en Dyppelse endnu.“

„Ma foi, min Herre, skreeg hun, — der

var Ingen som spurgte Dem til Raads, saa De
 kan ligesaa godt beholde det hos Dem selv, desu-
 den er det just ikke saa store Løjer at blive overstæn-
 ket og forkjole sig, og faae alt Ens Løj spoleret, i
 hvad De saa maae tænke derom."

"Overstænket, siger hun! — ih, jeg
 tænkte, De var nedslyttet over og over. — Na!
 kom kun, reent ud med Sproget, fordærv aldrig
 saa god en Historie; De veed, De havde ikke en
 tør Traad paa Dem. — Hiss' en Ulykke! jeg skal
 aldrig tænke paa det uden at raabe: Allo, Allo!
 saadan en stakkels, forloren Dame med et besmurt
 Slæs efter sig! og stakkels Musse Franskmand her
 ved Siden af Dem som en druknet Mus!"

"Nu ja, jo værre Sylte vi laae i, jo værre
 var det af Dem, at De ikke hjalp os, for de vid-
 ste hurtigt nok hvor vi vare, for medens jeg laae i
 Gadeskarnet, hørte jeg Dem smaaalee, saa at det er
 rimeligt nok, De har selv stødt os ned, for Mon-
 sieur du Bois siger, han er vis paa, han fik et
 dygtigt Puf, ellers skulde han ikke have faldet."

Capitainen loe saa stærk, at han i Grunden
 ogsaa bragte mig paa Mistanke om at han nok
 ikke var saa ganske uskyldig, ikke desto mindre næg-
 tede han det aldeles.

"Og naar De da ikke gjorde det, — blev

hun ved, — hvorfor kom De da ikke og hjælp os?"

„Hvem? Jeg? — hvad, tænker De da, jeg havde glemt, at jeg var en Engelfmand, en skidensfærdig, beestisk Engelfmand?"

„Meget vel, Hr. Capitain, meget vel, men jeg var en stor Nar, om jeg ventede Nogen der var bedre, for heele Næsten er trukken over een Læst; De veed, De havde isinde at fæste mig udaf Karethsvinduet den første Gang, jeg saae Dem, men jeg vil aldrig tiere tage til Wanelagh med Dem, det har jeg fast besluttet, for jeg tør sige, havde Hestene rendt over mig, medens jeg laae i det Stel, havde De vist ikke flyttet en Fod for at redde mig."

„Jh min Gud, nej tilvielse, Madam, ikke for al Verdens Herlighed! Jeg veed altfor vel hvad Tænker De har om vor Nation til at fornærme Dem ved at formode, en Franskmænd skulde behøve min Hjælp til at hjælpe Dem. Troede De da, at Musfjæen her og jeg havde byttet Sindelag, og han skulde støde Dem i Moradset, og jeg hjælpe Dem ud af det? Ha, ha, ha!"

„O, meget vel, bliv kun ved at lee, det ligner Dem, dersom den stakkels Monsieur Du Bois imidlertid ikke selv havde haft det Uheld, vilde jeg ikke have behøvet Nogens Hjælp."

„O, jeg staaer Dem inde for, Madam, De

fulde aldrig have faaet min; jeg kjenner min Afstand bedre, og hvad det angaaer, at De blev en Smule neddykket, eller hvad det nu hedder, ihvad, saa afgjorde Musjen og De jo den Ting indbyrdes, og altsaa var det ikke noget som jeg havde med at gjøre."

"Hvad nu? Jeg troer, De vil have mig til at troe, at Monsieur Du Bois spillede mig det Puds med Billie?"

"Med Billie! ih det forstaaer sig selv, hvem tvivlede vel nogenfinde derpaa? Troer De, en Frankmand nogentid kunde gjøre en snydedum Streg? Havde han været en engelsk Klodrian, de ere nu flodsede paa Beenene, ja saa kunde det have været en Hændelse, men hvad Ganden betyder al eders Hoppen og alle eders Caprioler med eders Dandsmestere, naar I ikke kan holde eder selv lige paa Beenene?"

Midt i denne Samtale lod Sir Clement Willoughby sig see. Naar han træder ind ad Døren, paatager han sig saa utvungen en Mine, som om han var en gammel Bekjendt, og netop dette frie Bæsen, som jeg for min Part undrer mig over, er det som især anbefaler ham i Capitainens Øjne. Han synes virkelig med megen Held at udfuere alle denne Mands Løner.

"Du er kommen ret tilpaa, min Dreng, —

sagde Capitainen efter en hjertelig Velkomst, — for at bringe en lille Disput i Rigtighed imellem denne hersens Dame og mig. Ved Du vel, hun har prøvet paa at bilde mig ind, at hun ikke var saa rigtig tilfreds med den Kjølhaling, Mussen gav hende i Gaar Nat."

"Jeg skulde have haabet, — sagde Sir Clement med den største Alvorlighed, — at det Benskab, der er imellem den Dame og Herre, vilde have sat dem i Sikkerhed for enhver Handling, som aabenbare var ubehagelig for en af dem, men rimeligvis har de ikke overvejet Sagen iforvejen, og i saa Fald maae jeg tilstaae, at denne Herre synes at have gjort sig skyldig i Uagtsomhed, siden det, efter min ringe Formeening, var hans Sag først at have undersøgt, om Damen helst vil have blod eller haard Grund, inden han lod hende falde."

"O det er meget deiligt, mine Herrer, meget deiligt, freeg Madame Duval, — De kan prøve paa at sætte os sammen saameget De lyster, men jeg er ikke saadan en eenfoldig Person at lade mig gjøre til Nar saa let, saa De behøver ikke at tale mere om det, for jeg seer hvor De vil hen."

Monsieur du Bois, som netop var istand til at udfinde hvad for en Gjenstand Samtalen gik ud paa, forsvarte sig meget høitidelig paa Fransk: han haabede, sagde han, at Selskabet i det mindste

vilde tilstaae, han ikke kom fra en vild Nation, og at det selvfølgelig var ham aldeles umueligt at fornærme nogen Dame med Forsæt, men at han tværtimod selv var kommen til Uheld paa en Maade, han ikke vilde tale om, men som han højliggen frygtede for, han vilde føle de stemme Følger af i nogle Maaneder, da han efter sin Skyldighed forsøgte paa at redde og beskjærme hende, og derpaa gjorde han et forfærdelig langt Ansigt og lagde til, han haabede, det vilde ikke blive tilregnet ham som Nationalsfordom, naar han erklærede, at han maatte tilstaae, at hans uheldige Fald, saavidt han kunde erindre, maatte tilskrives et pludseligt men heftigt Stød, som han med Modbydelighed maatte erklære, at et eller andet slet Menneske vistnok maae have givet ham iden Hensigt at fornærme ham, men hvad enten det var for at krænke ham ved at bringe ham til at lade Damen falde, eller det var blot for at fordærve hans Klæder, kunde han ikke med Visshed bestemme.

Denne Trætte blev omsider endt med at Mrs. Mirvan foreslog, vi skulde Alle tage hen til Cop's Museum. Ingen havde noget at indvende derimod, og her blev ufortøvet bestilt Bogne.

Da vi gik ned ad Trapperne sagde Madame Duval med megen Ildenskab: „Ma foi, vilde

„Jeg ikke give halvtredshindstyve Guineer blot
„for at faae at vide hvem der gav os det Skub!“

Dette Museum er meget prægtigt og opvækker
en stor Forundring, dog skænkede det mig kun li-
den Fornøjelse, thi det er blot Prunk, som er til Skue,
endstjøndt den er beundringsværdig.

Da vi gik omkring i Salen spurgte Sir Cle-
ment Willoughby mig hvad min Meening var om
dette glimrende Skuespil?

„Det er overmaade smukt og findrigt,“ sva-
rede jeg, „og dog“ — jeg veed ikke hvorledes det
er, — men jeg synes der fattes Noget.“

„Fortræffelig svaret!“ udbrød han, „De har
„fuldkommen udtrykt mine egne Følelser, men paa
„en Maade, som aldrig vilde være lykkedes mig.
„Men jeg var overbevist om at Deres Smag var
„altfor vel dannet til at finde Behag i Noget paa
„Deres Forstands Beføstning.“

„V a r d i,“ skreeg Madame Dubal, „De to
„ere ogsaa vanskelige nok, troer jeg! Jeg er vis paa,
„at kan De ikke lide det, kan De ingen Ting lide,
„for det er det største, netteste og kjønneste Syn
„jeg nogentid har seet i Engelland.“

„Hvad,“ raabte Capitainen med en spottende
Mine, „jeg tænker, det maae vel være efter Deres
„franske Smag? det seer den ligt nok, for det er
„Altsammen noget naragtigt Løj. Men hør, sig

„mig engang, min kjære Ven,“ han vendte sig om til Manden som forklarede Opfindelserne, „hvad Nytte er nu alt det til? for jeg er ikke Herremester nok til at udfinde det.“

„Nytte, naa, det maae jeg sige!“ gjentog Madame Duval med Foragt, „Min Gud, skulde enhver Ting være til Nytte! —“

„Jh, min Herre, hvad det angaaer, min Herre,“ sagde vor ledsager, „den findrige Mechanisme, — det smukke Arbejde, — det — ja, min Herre, — upaatvivlelig vil enhver Person af Smag let indse Nytten af saadanne overordentlige Arbejder.“

„Ja, Herr Ven,“ svarede Capitainen, „saa maae ogsaa jeres Person af Smag enten være en Mar eller en Franskmand, skjøndt det er da ret kan jeg troe.“

Just i det samme fæstede vi vor Opmærksomhed paa en Ananas, som aabnede sig pludselig og viiste os en Rede med Fugle, som paa Øjeblikket begyndte at synge. „Naa det er sandt,“ raabte Madame Duval, „dette er kjønnere end heele Resten! Jeg forsikkrer, jeg aldrig har seet Noget smukkere, paa alle mine Rejser.“

„Hør, min Ven,“ sagde Capitainen, „har du ikke nok en Ananas?“

„Min Herre? —“

„For, har du een, saa giv os den uden Fugl

„se, for, seer du! jeg er ingen Fransmand, jeg vilde finde Smag i Noget, der var mere Sæft og Kraft i.“

Denne Fornøjelse endtes med en Concert af mechanisk Musik, jeg kan ikke forklare hvorledes man frembragte den, men den havde en behagelig Virkning. Madame Duval var henrykt, og Capitainen efterabede hende med saamange latterlige Fordrejelser, at han tildrog sig heele Selskabets Opmærksomhed, og midt i Udførelsen af Kronings- sangen, medens Madame Duval affecteerde at slaae Tact og gav sin Fornøjelse tilkjende paa mange Maader, raabte han pludselig om Salt, som ogsaa en Dame var saa høflig at række ham, da hun formodede der var Nogen som havde ondt. Dette holdt han paa Øjeblikket lige under stoffels Madame Duvals Næse, som uden at vide deraf snusede en saadan Mængde op, at Smerte og For- skrækkelse bragte hende til at give et højt Skrig af sig. Da hun kom til sig selv igjen, gjorde hun ham bittere Bebrejdelser med sin sædvanlige Hef- tighed, men han forsvarede højt og dyrt, at han havde gjort det af pure Venkab, da han af hendes Henrykkelser sluttede sig til, hun var besværet af hysteriske Tilfælde. Denne Uudfaldning berøve- ligebe hende paa ingen Maade, og de havde en heftig Trætte sammen, men al den Virkning, hen-

des Forbittrelse gjorde paa Capitainen, var at hans Fornøjelse blev desstørre. Han leer og snalfer virkelig ogsaa saa højt paa offentlige Stæder, at han ofte bringer os til at skamme os over at vi høre til ham.

Madame Duval tog dog ikke i Betænkning at tage tilbage for at spise i Queen-Ann-Street, hvor vred hun end var. Mrs. Mirvan havde bestilt Plads til Skuespillet paa Theatret i Drury-Lane, og endskøndt hun bestandig maatte være uroelig i hendes Selskab, indbød hun dog Madame Duval overmaade høflig til at tage med os, men hun havde hæslig forkjølet sig, og vilde derfor heller holde sig inde. Det gjorde mig ondt at hun ikke befandt sig vel, men det kunde ingenlunde gjøre mig ondt, at hun ikke fulgte med, thi hun er — jeg maae ikke sige hvad, men hun ligner slet ikke andre Folk.

T y v e n d e B r e v.

Fortsættelse af Evelinas Brev.

Vore Pladse vare paa den forreste Rad i en Sideløge. Sir Clement Willoughby, som vidste, vi vilde komme, var ved Døren til Skuespilhuset og tog os udaf Vognen.

Vi havde ikke siddet fem Minutter førend Lord Orville, som vi saae i den midterste Loge, kom til os og beærede os med sit Selskab heele Aftenen. Miss Mirvan og jeg vare begge glade over at Madame Duval var fraværende, da vi haabede at nyde Godt af en og anden Samtale uden at blive afbrudte ved hendes Trætter med Capitainen, men jeg fandt snart, at hendes Nærværelse vilde have gjort en meget ubetydelig Forandring, thi saalangt var jeg fra at vove at tale, at jeg ikke vidste hvorhen jeg skulde vende mine Øjne.

Stykket var: Kjærlighed for Kjærlighed, og naagtet det er fuldt af Vittighed og Moerskab, haaber jeg dog, jeg aldrig meere skal see det opføres, thi det er saa overmaade udelicat, — for at bruge det mildeste Ord, jeg kan, — at Miss Mirvan og jeg heele Tiden vare skamfulde, og kunde hverken selv gjøre Anmærkninger, eller forsøge paa at høre efter Andres. Dette var saame-

get besærgere, da Lord Orville var i en ypperlig Stemning og overmaade underholdende.

Da Comoedien var tilende, smigrede jeg mig selv med at jeg skulde blive istand til at see mig meere utvungen om, siden vi havde istand at blive der og see Farcen; men Tæppet var neppe faldet før Døren til Logen aabnede sig, og ind kom Hr. Lovel, den Mand, som plagede mig saameget med sine Karrestreger og sin Impertinence, paa det Bal, hvor jeg første Gang saae Lord Orville.

Jeg vendte mit Hoved bort og begyndte at snakke til Miss Mirvan, thi jeg ønskede at undgaae at tale med ham, — men forgæves, thi saasnart han havde gjort sine Complimenter for Lord Orville og Sir Clement Willoughby, som besvarede dem meget koldt, bøjede han Hovedet og sagde til mig: „Jeg haaber, Madam, De har befundet Dem vel siden jeg havde den Ære — jeg beder tusinde Gange om Forladelse, men jeg forsikker, jeg vilde have sagt: den Ære at dandse med Dem — jeg meener imidlertid den Ære at see Dem dandse?“

Han talte med saamegen Selvbehag, som overbeviste mig om at han havde udstuderet hvad han sagde til mig, jeg bukkede derfor skjædesløst, men gav ham intet Svar.

Efter en kort Tavshed opfordrede han igjen
i Deel.

min Opmærksomhed ved paa en let, ligegyldig Maade at sige: „Jeg tænker, Madam, De har aldrig før været i Byen?“

„Nej, min Herre.“

„Det formodede jeg. Upaatvivselig maae enhver Ting, Madam, være Dem usigelig nye. Vore Sædvaner, vore Manerer og les etiquettes de nous autres kan kun have megen liden Liighed med dem, De har været vant til. Jeg bilder mig ind, at Deres Opholdsstæd er temmelig langt fra Hovedstaden?“

Denne Spot satte mig i en saadan Forlegenhed, at jeg ikke sagde et Ord, endstjændt jeg siden har tænkt, at min Engstelighed baade spærggede og fornøjede ham.

„Den Luft, vi indaande her,“ blev han ved med megen Indbildskhed, „har imidlertid dog ikke, haaber jeg, frembragt nogen Forandring i Deres Helbred, Madame, naagtet den er forskjellig fra den, De er vant til?“

„Fr. Lovel,“ sagde Lord Drville, „kunde Deres Øje ikke have sparet Dem dette Spørgsmaal?“

„O, Mylord,“ svarede han, „var Sundhed den eeneste Aarsag til den blomstrende Rødme paa en Dames Kinder, saa vil jeg tilstaae, mit

Die havde været fuldkommen overtydet ved det første Blik, men —"

„Stille, stille," udbød Mrs. Mirvan, „jeg maae frabede mig Smigrerier af den Slags. Miss Anvilles Ansigtssfarve kan, det seer De, blive stærkere, som De ogsaa med Held har forsøgt paa at tilvejebringe; — men formindste den vilde, det forsikkrer jeg Dem om, overgaae Deres Kræfter."

„De gjør mig paa min Ere Uret, Madam," svarede han, „jeg bovede ikke at gjøre den Slutning, at Rødme blot var en Virkning af Sundhed, men jeg har tilforladelig kjendt saamange forskjellige Aarsager til en Dames Ansigtssfarve, som for Exempel opfarende Blod, — Brede, — mau vaise honte, — og saa videre, saa at jeg aldrig tør bove at bestemme hvilken af Deelene jeg skal tilskrive den."

„Saadanne Aarsager som de der," raabte Capitainen, „maa tilregnes dem, man er i Selvskab med."

„Meget rigtigt, Herr Capitain," sagde Sir Element, „Ansigtets naturlige Farve har intet at bestille med Lidenstaberne's hastige Udbrud, eller tilfældige Aarsager."

„Nej tilforladelig ikke,“ var Capitainens Svar, „for her er nu jeg, nu i dette Dieblis seer jeg ud som ethvert andet Menneske, og dog alligevel, dersom De gjorde mig hidsig, hilledad, saa vilde De snart faae at see, jeg havde ligesaa stærk en Couleur som nogen bemalet Jesabel her paa Stædet, og om hun saa end var nok saa besmurt.“

„Men,“ sagde Lord Deville, „Forstjællen paa naturlig og kunstlet Farve er, synes mig, let at kjende. Den naturlige er blandet og forandrer sig, den kunstlede er mørk og bestandig eens, den mangler den besjælende Kraft, det levende Udtryk, det ubeskrivelige Noget, som jeg ingenlunde, selv nu, jeg seer det, er istand til at beskrive.“

„Enhver erkjender Dem, Mylord,“ sagde Sir Clement, „for at være en Kjenner hvad Skønhed angaaer.“

„Og Dem, Sir Clement,“ svarede han, for at „være en Enthusiast.“

„Jeg er stolt af at tilstaae det,“ udbrod Sir ment, i saadanne Tilfælde og for saadanne Gienstande er Enthusiaster blot en Følge af ikke at være blind.“

„Heisa, hold dog op med al den Sludder,“ raabte Capitainen, „Truentimmerne ere allerede

forfængelige nok, det behøves ikke at gjøre dem endnu meere opblæste."

"Vi maae alle adlyde den commanderende Officeer," sagde Sir Clement, "lad os derfor tage fat paa en anden Materie. Lør jeg spørge Dem, mine Damer, hvorledes Stykket har behaget Dem?"

"Det moerer unægtelig," sagde Mrs. Mirvan, "men jeg maae tilstaae, det har Fejl, som jeg skulde glæde mig over at see det frie for."

"Jeg torde have svaret paa Damernes Begne," sagde Lord Drville, "siden jeg er vis paa, det intet Stykke er, som kan blive beæret med deres Bifald."

"Hvad? Det er vel ikke folsomt nok?" skreeg Capitainen, "eller det er for godt til dem paa en anden Maade, for jeg paastaar, det er en af de bedste Comoedier i vort Modersmaal og har mere Wittighed i en Scene end der er i alle de nye stykker til Hobe."

"Jeg for min Part maae tilstaae," sagde Hr. Lovel, "at jeg sielden hører efter Skuespillerne, man har saameget at gjøre med at see sig omkring og finde sine Bekjendte, at man tilforladelig ikke har Tid til at give Agt paa Stykket. Lør jeg spørge," — her fæstede han Dinene meget affecteret paa en Diamantring, han havde paa sin Lil-

lesinger, tør jeg spørge, — hvad var det for et Stykke, de havde i Aften?"

„Hvad Djævelen er det?" freeg Capitainen, „kommer De her paa Coemedie, og veed ikke hvad Stykket hedder?"

„O ja, min Herre, o ja meget ofte, jeg har ingen Tid til at læse Coemoedienslaster, man kommer blot for at træffe sine gode Venner og vise, man endnu er i Live.“

„Ha, ha, ha! — og paa den Maade," raabte Capitainen, „koster det Dem fem Skilling *) saadan en Aften bare for at vise, De er i Live! Da skulde mine Venner alle tilhobe, saasandt jeg er ærlig, tænke, jeg var baade død og begravet førend jeg vilde sætte mig i de Omkostninger for dem. Lad mig imidlertid sige Dem, — at de sikkert vil hitte Dem og det snart nok ifald De har Noget at give dem. — og saa har De været heri al den Tid, og veed ikke hvad det var for et Stykke?"

„O, et Skuespil udfordrer ti-forladelig saa wegen Agtsomhed, min Herre, — det er næsten umueligt at holde Bynene aabne hvis man horer efter; thi om Aftenen er man saa fatigueret af Middagsmaaltidet, — eller Wiin, — eller haus-

*) En engelsk Skilling er omtrent 24 Sk.

lige Affairer, — eller Studering, — at det er — det er aldeles umueligt. Men nu jeg tænker derpaa, troer jeg, jeg har en Comedieplacat i Kommen. Ja rigtig, her er den — Kjærlighed for Kjærlighed, ja, — det er sandt, — Ha, ha! — hvorledes kunde jeg dog være saa dum!”

„O, let nok, hvad det angaaer, det staaer jeg Dem inde for,” sagde Capitainen, „men det er min Sjæl, nogle af de største Løjer, jeg i mine Dage har hørt! — Gaae paa Comoedie, og ikke vide hvad for et Stykke der blev spillet! — Naar, jeg tænker, De vilde ikke have mærket det, ifald man havde taget Dem ved Næsen med at gnie paa nogle Fioliner, eller med en Opera? — Ha, ha, ha! — Men jeg skulde dog have tænkt, De paa nogen Maade maatte have lagt Mærke til en vis Hr. Tattler, (Sludderhank,) som er i det Stykke?”

Denne bidende Spot, som forarsagede et almindeligt Smil, gjorde at han skiftede Farve, men han vendte sig hen til Capitainen med et Blik fuldt af Selvbehag, og som vidnede om at han havde ligesaa stiklende et Gjensvar tilrede. „Med Tillidelse, min Herre,” sagde han, tør jeg spørge — Hvad tænker De om en vis Hr. Benjamin, som ogsaa er i den Comoedie?”

Capitainen betragtede ham med den yderste

Foragt, og svarede med en høj Stemme: „Hvad jeg tænker om ham? — hm, jeg tænker han er en Mand!“ Derpaa saa han ham først i Ansigtet, og stødte saa stærk med Stokken mod Gulvet, at den Anden foer tilbage af Skræk. Han fandt imidlertid ikke for godt at lade som om det vedkom ham, men da han i nogen Tid havde bidt sig i Neglene med aabenbare Forvirring, vendte han sig meget hurtig om til mig og sagde med en spottende Tone: „Hvad mig angaaer, gjorde den unge Dame fr a Landet, Miss Prudentia, det stærkeste Indtryk paa mig, med Tilladelse, hvad tænker De om hende, Madam?“

„I Sandhed, min Herre,“ sagde jeg overmaade opbragt, „jeg tænker — det er, jeg tænker slet intet om hende.“

„Vel, Madam, De sætter mig tilforladelig i en overordentlig Forundring! — mais, apparemment ce n'est qu'un façon de parler? — men jeg maa bede Dem om Forladelse, for rimeligviis forstaaer De ikke Fransk?“

Jeg svarede ikke, thi hans Grovhed syntes mig at være utaalelig, men Sir Clement sagde med megen Barm: „Jeg forundrer mig over at De kan troe, saadan en Gienstand som Miss Prudentia kunde tildrage sig Miss Anvilles Opmærksomhed selv end, og kun for et Øieblik.“

„O, Sir Clement,“ svarede denne Kar, det er den første Character i Stykket! — saa vel skildret! — saa rigtig hvad den skal være! — saadan en sand Landsbye-De dragelse! — saadan en sandlig Uvidenhed! — ha, ha, ha! det er fortræffelig udført, paa min Ære!”

Jeg kunde næsten have fældet Taarer over at der skulde sigtes til mig med en saadan Grov-
hed, og ihvoormeget jeg end ærgrede mig, kunde jeg dog med alt det aldrig betragte Lord Orville og dette Menneske paa eengang, og føle nogen Fortrydelse over den Karsag til Misfornøjelse, jeg havde givet “

„Det eeneste Fruentimmer i dette Stykke,“ sagde Lord Orville, „som fortjener at tales om til disse Damer, er Angelife “

„Angelife,“ var Sir Clements Ord, „er en ædel Pige, hun sætter sin Ælster strengt paa Prove, men hun belønner ham ædelmodig “

„Men ved saa lang en Prove,“ sagde Mrs. Mirvan, „synes hun svarere at vise hun er sig sin Magt altfor vel bevidst.“

„Eiden Mrs. Mirvan bekræfter min Mee-
ning,“ lagde Lord Orville til, tør jeg sige, at Angelife giver sin Hand bortmeere med en Belgiererinde's Mine, end med en Ælsterinde's Umhed. Ædelmodighed uden Delicatesse er som Vittighed uden

Dømmekraft, Aarsag til ligesaamegen Sorg som Fornøjelse. Den Uvisshed hvori hun holder Valentin og hendes Maade at lege med hans Sindsforfatning paa, giver ingen fordeelagtig Tanke om hendes egen."

"Meget vel, Mylord," sagde Hr. Lovel, man maae imidlertid tilstaae, at Uvisshed ikke er Tonen iblandt vore Damer for nærværende Tid; ja tilforladelig, jeg troer endog de sige, — dog, paa min Ære," her tog han en Pristobak, "jeg haaber, det ikke er sandt — men de sige, at vi nu ere meest blye og tilbageholdne."

Læppet gik op og vor Samtale havde Ende. Da Hr. Lovel fandt, vi havde ifinde at give Aft paa Skuespillerne, forlod han Logen. Hvor besynderligt er det dog ikke, bedste Herr Pastor, at dette Menneske ikke skulde være fornøjet med den rige Andeel af Naragtighed og Urimelighed, Naturen har skjænket ham, men tvertimod finde for godt at hige efter endnu meere! thi det han sagde om Tattler og om Miss Prudentia overbeviste mig om at han virkelig har hørt efter Stykket, uagtet han var saa latterlig og naragtig at lade som om han ikke kjendte det.

Men hvor ondskabssuld og impertinent er ikke dette Creatur at tale til mig paa den Maade! Jeg haaber, jeg skal aldrig see ham meere. Jeg skul-

de ret hjertelig have foragtet ham som en Nar, havde han slet ikke talt til mig, men nu det falder ham ind at hæbne sig for min formeente slette Opsørsel imod ham, har han virkelig gjort mig ganske bange for sin Person.

Stykket hedde: Tanden staaer i ham, som Lord Orville anmærkede at være det meest fuldendte og kjønneste lille Stykke, der endnu har været skrevet paa Engelsk.

Da vi tog hjem, gjorde Mrs. Mirvan mig bestyrtset ved at sige mig, det var let at see af denne Hr. Lovels Fortrydelighed over min Opsørsel, at han vilde ansee det for en Fornærmelse, betydelig nok til en Duel, dersom hans Mod signede hans Brede.

Jeg forfærdes ved den blotte Tanke. Gode Gud! at saa svagt og leiindigt et Menneske skulde være saa hævingierrig! Hvormegen Nar sag har jeg imidlertid ikke til at glæde mig over at Feighed bringer ham til at lade sig nøje med at udgyde sin Harm over mig, isald utidigt Mod ellers vilde have forledet ham til at fornærme Lord Orville! Men vi skal snart forlade Byen og ikke see ham meere, haaber jeg.

Det var dog nogen Trøst for mig at høre af Miss Mirvan, at Lord Orville betragtede ham

med et fortrydeligt Djæst, medens han talte saa haanlig til mig.

Men der burde virkelig i mine Tanker være en Bog om Lovene og Bedtægterne à—la—mode, som skulde leveres alle unge Folk ved deres første Indtrædelse i et offentligt Selskab.

I Aften tage vi paa Opera, hvor jeg gjør Rægning paa særdeles megen Fornøjelse. Vi blive det samme Selskab som paa Comedien, thi Lord Orville sagde, han skulde være der og vilde see efter os.

Et og Tyvende Brev

Fortsettelse af Evelinas Brev

Jeg har en heel Bog fuld at skrive om hvad der forefaldt i Gaar.

Om Eftermiddagen, — paa Berry-Hill skulde jeg have sagt om Aftenen, thi Klokken var næsten sex; — medens Miss Mirvan og jeg flødte

os paa til Operaen og vare i det bedste Humeur over al den Moorskab og Fornøjelse, vi ventede os, hørte vi en Bogn holde for Døren og sluttede os til at Sir Clement Willoughby var kommen med sin sædvanlige Beredvillighed, for at følge os til Haymarket; men hvor forundrede bleve vi ikke et par Minutter derefter, ved at see Døren til vort Kammer flyve op og begge Miss Branghtonerne træde ind! De kom meget fortroelig hen til mig og sagde: „Hvorledes befinder de Dem, Cousine? — saa vi have da fanget Dem ved Spejlet! — godt, det skal jeg vist fortælle min Broder!“

Miss Mirvan, som aldrig før havde seet dem og ikke strax kunne begribe hvem de vare, saae saa forundret ud, at jeg selv var nærved at see, indtil den ældste sagde: „Vi er kommen for at tage Dem med paa Opera, Miss, Papa og min Broder er nede og vi skal hente deres Grandmama paa Bejen.“

„Det gjør mig overmaade ondt,“ svarede jeg, „at De har gjort Dem saamegen Ulejlighed, thi jeg har allerede lovet mig bort.“

„Lovet Dem bort! O min Gud, Miss, bryd Dem aldrig om det!“ raabte den yngste, „denne unge Dame vil nok gjøre Undskyldninger for Dem, det tør jeg love for, det veed De, det er jo kun at gjøre det som En selv vilde have gjort mod sig.“

„I Sandhed, Madam,“ sagde Miss Mirvan, „det vil gjøre mig selv meget ondt at blive skildt ved Miss Anvilles Selskab i Aften.“

„Jh, Miss, da er det ikke saa vel gjort af Dem,“ sagde Miss Branghton, „for vi ere bare kommen for at skaffe vor Cousine en Fornøjelse, det er ikke til vor Profit, det er altsammen hendes Skyld, for jeg veed ikke hvor lang en Omvej vi have taget for at hente hende.“

„Jeg er Dem overmaade forbunden,“ sagde jeg, og jeg maae beklage at de har spildt saamegen Tid, men jeg kan aldeles ikke gjøre det om, thi jeg lovede mig bort uden at vide, De vilde komme.“

„Vor Herre bevare's! Hvad vil det sige?“ svarrede Miss Polly, „De er jo ingen gammel Tomsfrue, og saa behøver De ikke at være saa grumme accurat, desforuden tør jeg dog nok sige, at de, De har lovet Dem bort til, er ikke halv saa nær i Slægt med Dem som vi er.“

„Jeg maae bede Dem ikke trænge mere ind paa mig, thi jeg forsikrer Dem, det staaer ikke i min Magt at følge med Dem.“

„Da kom vi alle fra Byen for det samme, desforuden venter Deres Grandmama Dem, — og maae jeg nu spørge, hvad skal vi sige til hende?“

Vær saa god at sige hende, at det smerter

mig, — men at jeg allerede har lovet mig bort i Forvejen?"

„Og til hvem?" spurgte Miss Branghton, som bestandig kun taelte afbrudt."

„Til Mrs. Mirvan, — og et stort Selskab."

„Maae jeg da spørge hvad De alle vil tage Dem for, siden det vilde være Dem saadan en vigtig Sag at gaae med os?"

„Vi skal alle hen paa — paa Opera."

„O, min Bedste, er det intet videre, kan vi da ikke tage derhen sammen?"

Denne ubesindige og uvidende Opsørsel satte mig i største Forlegenhed og dog formindskede deres Plumphed meget min Bekymring over at sige dem nej. Deres Paaklødning var virkelig af den beskaffenhed, at de umuelig efter deres Forslag kunde have fulgt med vort Selskab, om jeg end havde ønsket det, og da de ikke selv kunde opdage nogen Hindring i den Henseende, blev jeg nødt til at sige dem den med de mindst krænkende Udtryk, jeg kunde finde paa.

De ærgrede sig meget derover og spurgte hvor jeg skulde sidde.

„I Parterret," svarede jeg.

„I Parterret!" gjentog Miss Branghton, „nu vel, jeg maae tilstaae, jeg havde aldrig troet, at min Kjol ikke var god nok til Parterret; men

kom, Possy, lad os gaae; troer Miss ikke vi ere galante nok for hende, ih, saa kan hun vist nok søge sig Nogle ud selv.

Forundret over denne Uvidenhed, vilde jeg have forklaret dem, at Parterret i Operahuuset fordrede samme Paaklædning som Logerne, men de vare saa fortørnede, at de ikke vilde høre mig og forlod Bærelset med største Mishag, sigende, de vilde ikke have incommoderet mig, hvis de havde troet, jeg kunde være saa storagtig mod mine egne Paarørende og at de havde i det mindste ligesaa stor Ret til mit Selskab som Fremmede.

Jeg forsøgte at undskylde mig og vilde have sendt et langt Budskab til Madame Duval, men de ilede bort uden at høre efter mig, og jeg kunde ikke følge dem ned ad Trapperne, da jeg ikke var paaklædt. De sidste Ord, jeg hørte dem sige, vare: „Godt, hendes Grandmamma vil blive forfærdelig opbragt, det er en god Ting.“

Uagtet jeg var usigelig ærgerlig over dette Besøg, glædte jeg mig dog saaledes over at de gik, at jeg ikke vilde tillade mig selv at tænke alvorlig derpaa.

Strax derefter kom Sir Clement virkelig og vi gik alle ned. Mrs. Mirvan befalede at bringe Thee og vi vare midt i en munter Samtale da Tje-

neren meldte Madame Duval, som fulgte lige bag efter ham.

Hendes Ansigt var saa rødt som Skarlagen; hendes Dine gnistrede af Forbittrelse. Hun kom hen til mig med hurtige Skridt og sagde: „Saa, Miss, De afslaaer at komme til mig, gjør De? Og maae jeg spørge, hvem er De, at De tør dove at være mig ulydig?“

Jeg var ganske forstræffet, — jeg gav intet Svar, — jeg forsøgte endogsaa at rejse mig og kunde ikke, men sad forstræffet, stum og ubevægelig.

Enhver uden Miss Mirvan var yderst bestyrtset. Capitainen rejste sig, gik hen til Madame Duval og sagde med saa bydende Stemme: „Naa, hvad er der nu paa; Færde, hun seer jo ud som en kalkunsk Hane, hvad er det, der har gjort hende saa bister?“

„Det kommer ikke Dem ved,“ svarede hun, „De kan ligesaa godt holde deres Mund, for jeg skal ikke gjøre dem Regnskab for Noget, det kan De være vis paa.“

„Det tager hun fejl af, Madame Furtle,“ vare igjen hans Ord, jeg taaler aldrig at Nogen er opbragt i mit Huus uden jeg selv.“

Men han skal, skreeg hun med største Hæstighed, „for jeg vil være saa opbragt som det behager mig uden at bede ham om Forloov, saa han

behøver ikke at tage sig det saa nær. Og hvad Dem angaaer, Miss, i det hun atter vendte sig om til mig, „saa befaler jeg Dem at følge mig paa Drebliffet, eller jeg vil make det saa, at De skal fortryde det saalænge De lever.“ Og med disse Ord fløi hun ud af Stuen.

Jeg var saa forstærket over at blive tiltalt og truet paa en Maade, jeg er saa ganske uvant til, at jeg troede, jeg skulde have besvimeet.

„Vær ikke urødelig, min Bedste,“ sagde Mrs. Mirvan, „men bliv hvor De er, jeg vil følge Madame Dubal og forsøge at faae hende til at bruge sin Fornuft.“

Miss Mirvan tog mig ved Haanden og gjorde sig paa den venstabeligste Maade Umage for at sætte Mod i mig. Sir Element traadde ogsaa hen til mig med en Mine, som viiste saamegen Deeltagelse i min Sorg, at jeg ikke kunde andet end føle mig ham forbunden, og i det han tog min anden Haand sagde han: „For Guds Skyld, min dyrebare Miss; en sliq elendig Skabnings Voldsomhed bør kun opbække Deres Foragt, hun kan, saavidt jeg veed, ingen Ret have til at paalægge Dem Befalinger, og jeg ønsker kun, De vilde tillade mig at tale med hende.“

„O nej! for Alting ikke! — tilforladelig!

jeg troer! — jeg frygter — jeg havde gjort bedre i at følge med hende."

"Følge med hende! Gode Gud, bedste Miss Anville, vilde De betro Dem selv til et affindigt Fruentimmer? thi hvad andet Kavn kan De give en Skabning, hvis Lidenstaber ere saa uforkæmmede? Nej, nej, lad hende paa eengang vide, hun maae forlade Huset og at De ønske, hun aldrig oftere vil komme til Dem."

"O, Herr Baronet! De veed ikke, hvem De taler om! — det vilde være upassende for mig at sende Madame Duval et saadant Bud."

"Men hvorfor," sagde han og saa meget forskende ud, "hvorfor skulde De tage i Betænkning at behandle hende som hun fortjener?"

Jeg fandt da, at det var hans Hensigt at opdagte, hvad Forbindelse hun stod i med mig, men jeg følte mig saa skamfuld over at være saa nær i Slægt med hende, at jeg ikke kunde overtale mig selv til at svare ham og jeg bad ham, kun overlade hende til Mrs. Mirvan, som netop traadde ind i Stuen.

Førend hun kunde tale til mig, raabte Capitainen: "Naar, Moer, hvad har du gjort med den franske Madame? er hun bleven lidt affjolet? for skulde det ikke være saaledes, saa har jeg just

finder paa et prægtigt Middel til at hjælpe hende med."

"Bedste Evelina," sagde Mrs. Mirvan, "jeg har forgjæves stræbt at formilde hende, jeg undskyldte Dem med, at De havde lovet Dem bort og forfikkede hende om, at De for Fremtiden skulde ledsage hende; men det gjør mig ondt at jeg maa sige Dem, min gode Pige, at jeg frygter for hendes Forbittrelse vil endes med et fuldkomment Brud, hvis man længer sætter sig imod hende, og det troer jeg, De gjorde bedre i at undgaae."

"Saa vil jeg da gaae hen til hende, Madam," udbrød jeg, "og nu er det virkelig ligegyldigt, thi jeg vilde ikke være istand til at blive saa vel tilmodig igen, at jeg skulde kunne have megen Fornøjelse nogensteds i Aften."

Sir Clement begyndte med megen Varme at besvære sig og bede, jeg ikke vilde gaae; men jeg bad ham holde op og fortalte ham meget aabenhjertig, at dersom det ikke var uundgaelig nødvendigt at jeg maatte give efter, vilde der ingen Overtalelser behøves for at faae mig til at gie. Derpaa tog han min Haand for at føre mig ned ad Trapperne, men Capitainen bad ham ikke gjøre sig Uleilighed og sagde, han vilde selv convojere mig, "for, seer De," lagde han til og gneed sine Hænder med den inderligste Glæde, "jeg har en Stil-

pille færdig til den gamle Dame, som hun kan have at tygge paa paa Bejen."

Vi traf hende i Bistestuen. „O, saa De kom dog tilsidst, Miss, gjorde De? — det er et smukt Bæsen, De paatager Dem, det maae jeg tilstaae! — Ma loi! var Du ikke kommen, kunde Du have blet og være bleven en Tigger for din Unage."

„Hejsa, Madame," raabte Capitainen, som brystede sig med en meget løstlig Mine, „hvad, har Deres Fidsighed ikke lagt sig endnu? ih nu, saa vil jeg sige Dem, hvad De skal gjøre for at fjøle Dem af, kald paa Deres gamle Ven, Musse Galdefærdig, som var med dem i Ranelagh, hilz ham fra mig og sliq ham, jeg onsker, han vil lægge Dem nok engang saaledes i Sylte som han gjorde fornyelig, ifald det er ham om Deres Sundhed at gjøre; han veed nok hvad jeg meener, og jeg skal svare til, han vil nok gjøre det for min Skyld."

„Lad ham, om han tør!" skreeg Madame Duval, „men jeg vil ikke holde mig op med at svare Dem meere. De er en gemeen Karl, — og derfor, mit Barn, lad os overlade ham til sig selv."

„Hør, Madam," raabte Capitainen, „hun gjorde bedst i at lade være at bruge Skieldzord, for, seer hun, gjør hun det, skal jeg tage mig den Frihed at vise hende Døren."

Hun iffede Farve, og med de Ord: „Pard! jeg kan vise mig den selv,“ fløj hun ud af Stuen og jeg fulgte hende ned i en Hærevogn. Men førend vi kjørte bort, saa Capitainen ud af Vinduet og raabte: „Hører hun, Madam, glem ikke mit Budskab til Monsieur.“

De vil let troe, vor Kjørsel var ikke just den behageligste. Det vilde i Grunden blive vanskeligt at sige, hvem der var mindst i sit Ves, Madam Duval eller jeg, naagtet Marsagerne til vor Misfornøjelse vare saa forskellige. Madame Duval fik imidlertid snart Fortrin deri for mig, thi vi vare neppe komne ud af Queen-Ann-Street, førend en Mand kom løbende alt hvad Tøjet trække kunde og lod Vognen holde. Han kom hen til Vinduet og jeg saa det var Capitainens Tjener. Hans Ansigt viste en tølperagtig Latter og han trak efter Bøjret. Madame Duval spurgte, hvad han vilde. Madam,“ svarede han, „min Herre lader formelde Dem sin Compliment, og — og — og han siger, han ønsker, det var vell forbi med Dem. Her he! he! —“

Madame Duval bukkede sig paa Niebliffet forover og gav ham et dygtig Drefigen. „Bring det tilbage istedenfor Svar, Slubbert,“ raabte hun, „og lær at grine ad dine Overmænd en anden Gang. Kjør Rudst!“

Tjeneren var overmaade opbragt og bandede forfærdelig, men vi kunde ikke længe høre det.

Madame Duvals Forbittrelse var større end den nogensinde havde været. Hun gik løs paa Capitainen med en saadan Hefsigheid, at jeg endog var bange for, hun vilde vende om til hans Huis for at gjøre ham Bebrejdelser, som hun adskillige Gange truede med at ville gjøre, ikke heller vilde hun, troer jeg, have taget det eet Djeblik i Betænkning, uden af den Grund, at han, uagtet hendes Hefsigheid, virkelig havde indjaget hende Skæk for sin Person.

Da vi kom til hendes Boepæl fandt vi alle Branghtons, som ventede os med Utaalmodighed for aabne Døre.

„See! kun, her er Miss!“ raabte Broderen.

„Naa, det tænkte jeg men og sandelig nok!“ sagde den yngste Syster.

„Jh Miss,“ sagde Hr. Branghton, „jeg og Deres Cousiner kjøre paa eengang; det er at smide Pengene bort at betale Vognleje to Gange, naar, man kan slippe med een Gang.“

„Gud bevare's, Faer!“ raabte Sønnen, „taeldog ikke om det, for jeg vil betale for den Vogn, Miss havde.“

„O, jeg veed meget vel,“ svarede Hr. Branghton, „at De altid heller vil spendere end fortjene Noget.“

Jeg lagde mig derimellem og bad, man vilde lade mig betale Bognlejen, siden jeg var Marsag til Udgiøten. De sagde allesammen nej og foreslog at den samme Bogn skulde bringe os hen til Operahuset.

Medens dette gik for sig, undersøgte Miss Branghtonerne min Paaklædning, som rigtig nok slet ikke passede sig til mit Selskab, og da jeg — overmaade nødig vilde stikke saameget af imod dem, bad jeg Madame Duval laane en Hat eller Hue til mig af Folkene i Huset. Men hun bruger ingen af Deelene selv og holder dem for at være meget engelske og barbariske, derfor paastrød hun, jeg skulde beholde de samme Klæder paa, som jeg havde bestemt at gaae paa Parterret med, uagtet jeg gjorde endeel Indvendinger.

Vi bleve derpaa alle pakkede ind i een og den samme Bogn; men da vi kom til Operahuset betalte jeg Rudsten som jeg havde foresat mig. De havde en heel Deel at sige i den Anledning, men Hr. Branghtons Anmærkning havde bestemt mig til ikke at være ham forbunden.

Hadde jeg ikke været i altfor slet Humeur til at lee, vilde jeg have moeret mig usigelig

meget over deres Uvidenhed om alt hvad der angaaer en Opera. For det første kunde de ikke sige hvad Dør vi skulde gaae ind ad, og vi vandrede nogen Tid omkring uden at vide hvad Vej vi skulde gaae. De syntes ikke om at henvende sig til mig, uagtet jeg var den eneste Person i Selskabet, som nogenstunde før havde været paa Opera, thi de vilde meget nødig antage, at deres Cousine fra Landet, som det behagede dem at kalde mig, skulde være bedre kjendt med noget offentligt Stæd i London end de. Jeg var meget ligegyldig og ubekymret i den Henseende, men ikke lidt uroelig over at finde at min Pynt overalt gjorde Opsyn, da den var saa forskjellig fra det Selskabs Paaflødning, som jeg horte til.

Imidlertid kom vi dog snart til et af de Stæder hvor Controleurerne uddeelte Billetter. Hr. Branghton spurgte, til hvad for en Deel af Huset de toge imod Penge. De svarede, til Parterret, og betragtede os meget alvorlig. Nu traadde Sønnen frem og sagde: „Dersom Papa vil tillade det, saa heder jeg, at jeg maae betale for Miss.“

„Det vil vi afgjøre en anden Gang,“ svarede Hr. Branghton og lagde en Guinee.

Man flyede ham to Billetter.

Nu saae Hr. Branghton igjen sit paa Con-

troleuren og spurgte ham hvad han meente med at give ham kun to Billetter for en Guinee.

„Kun to, min Herre,“ sagde Manden, „veed De da ikke at hver Billet koster en halv Guinee?“

„Hver Billet en halv Guinee!“ gjentog Hr. Branghton, „nu har jeg aldrig i mine Dage hørt Mages! Maae jeg spørge, hvormange Personer komme ind for dem?“

„Accurat som sedvanlig, en for hver.“

Men een Person for en halv Guinee! — ih men, jeg forlanger kun at sidde i Parterret, min Ven.“

„Gjorde Damerne ikke bedre i at sidde paa Galleriet, thi de vil vel neppe gaae i Parterret med deres Hatte paa?“

„O, hvad det angaaer,“ raabte Miss Branghton, „ere vor Hatte for høje, saa vil vi tage dem af naar vi komme ind. Jeg bryder mig ikke derom, for jeg har gjort mit Haar ved for det samme.“

Et andet Selskab kom, og Controleuren kunde ikke længer give Agt paa Hr. Branghton, som tog sin Guinee, fortalte ham, det skulde vare længe nok inden han vilde faae den at see igjen og gif sin Vej.

De unge Damer yttrede med en vis Forvirring deres Forundring over at deres Papa ikke

skulde vide Priserne paa Operahuset, som de for deres Deel tusinde Gange havde læst i Aviserne.

„Prisen paa Actier,“ — sagde han, „er nok for mig at see efter, og jeg holdt det for afgjort at det var ligesaadant her som paa Comoediehuset.“

„Jeg vidste meget godt hvad Prisen var,“ sagde Connen, „men jeg vilde ikke sige noget, for jeg tænkte, de vilde maaskee tage mindre, siden vi vare saa stort et Selskab.“

Begge Søstrene loe meget foragtelig ad denne Idee, og spurgte ham, om han uogensinde havde hørt at Folk slog Noget af paa et offentligt Sted?

„Jeg veed ikke hvad jeg har,“ svarede han, „men jeg er vis paa at gjorde de det, vilde I saa meget desmindre lide det.“

„Meget rigtig, Thomas,“ sagde Hr. Branghton, „sig et Gruentimmer at Noget er fornuftigt, saa vil hun vist affkye det.“

„Nu vel,“ sagde Miss Polly, „jeg haaber at Tante og Miss vil være paa vort Partie, for Papa holder altid med Thomas.“

„Kom, kom,“ skreeg Madame Duval, „bliver De staaende her at snakke, vil vi slet ingen Plads faae.“

Hr. Branghton spurgte sig derpaa for om

Veien til Galleriet, og da vi kom til Controleuren, spurgte han hvad vi skulde betale.

„Den sædvanlige Pris,“ svarede Manden.

„Saa giv mig Penge igjen,“ sagde Hr. Branghton og lagde atter sin Guinee.

„Til Hvormange, min Herre?“

„Ih — lad os see, — til sex.“

„Til sex, min Herre? De har jo kun givet mig een Guinee.“

„Kun een Guinee! men, Hvormeget vilde De da have? Jeg formoder, Billeterne koste ikke en Guinee Stykket her ogsaa?“

„Nej, min Herre, kun fem Shilling.“

Hr. Branghton tog atter sin ulovlige Guinee og forsikrede højt og dyrt, han vilde ikke saaledes lade sig snyde. Jeg foreslog da, at vi skulde tage hjem igjen, men Madame Duval vilde ikke samtykke deri, og en Kone, som har Derabger tilfals, førte os hen til en anden Galleridør, hvor Hr. Branghton omfider betalte efterat have trætredet noget, og vi gik alle op ad Trappen.

Madame Duval klagede saare meget over den Ulejlighed at gaae saa højt i Vejret, men Hr. Branghton bad hende ikke troe, Pladsen kostede for lidt; „for, ihvad De saa tænker,“ sagde han, „saa forsikrer jeg dem om, jeg betalte Parterre-

prison, saa De maae ikke troe, jeg kommer her for at spare mine Penge."

"Naa, det er vist og sandt," sagde Miss Branghton, "man maae ikke bedømme en Plads efter sit Udseende, ellers bliver jeg nødt til at sige, der er ikke noget sænderlig rart ved Trappen."

Men da vi traadde ind paa Galleriet, blev deres Forbavselse og Forrædelighed almindelig. Et par Minutter saae den eene paa den anden, og derpaa afbrød de alle paa eensgang Tavsheden.

"Min Gud, Pava," udraabte Miss Polly, "De har jo bragt os til een Shillings Galleriet!"

"Jeg vil med Glæde give dig to Shilling til at betale det med," svarede han, "jeg er aldrig i mine Dage bleven saaledes snydt for mine Penge. Enten er Controleuren en Kjeltring, eller dette er det største Paalæg, som Publicum nogenfinde er bleven betyngt med.

"Ma foi," skreeg Madame Dubal, "jeg har aldrig i mit Liv stødnet paa saa gemeen en Plads; — og det er jo saa høit! — vi vil ikke saae Noget at see."

"Jeg tænkte," sagde Hr. Branghton, "at tre Shilling var en uhyre Priis for en Plads i Galleriet, men da de havde begjært saa meget meere ved de andre Døre, ih, saa betalte jeg det uden

at spille mange Ord, men saa kan det heller aldrig være som et andet Galleri, tænkte jeg, vi skal faae Løjer at see for vore Penge, men jeg mærker, det er saa stort et Snyderi som jeg nogensinde har fornummet."

"Det er tolv Pennys *) Galleriet i Drury Lane! saa ligt," raabte Sannen, "som en Draabe Vand den anden. Jeg veed aldrig, Haer er bleven saaledes bedraget for."

"Min Gud," sagde Miss Branghton, "jeg troede, det vilde være bleven ret en smuk Plads, — overalt, jeg veed ikke hvad, — og anlagt ret med Smag."

Saaledes bleve de ved at give deres Misfor- nøjelse tilkiende indtil Tæppet gik op, og nu bleve deres Anmærkninger meget strenge. De kunde ikke finde sig i et andet Lands Costume, selv ikke i dets Sprog, men grundede alle deres Anmærkninger paa Sammenligninger med den engelske Skueplads.

Uagtet min Fortrædelighed over at være bleven nødt ind i et saa særdeles ubehageligt Selskab, og oven i Kjøbet reeven bort fra et, der i saa høj — saa overmaade høj Grad er aldeles det modsatte — vilde jeg dog have glemt enhver ube-

*) En Penny er to Skilling.

hagelig Ting, hvis de havde ladet mig høre efter, og jeg vilde kun have følt Genrykkelse ved at høre paa Signor Millico's, den første Sangers, ypperlige Stemme, men de plagede mig med at snakke heele Tiden.

„Hvad for en Squaalder de gjøre!“ raabte Hr. Branghton, „man kan ikke forstaae eet Ord af det, de sige. Søg mig dog eensgang hvorfor kan de ikke sigesaa vel synge paa Engelsk? — men jeg tænker, de fornemmere Folk vilde ikke lide det isald de kunde forstaae det.“

„Hvor unaturlige ere ikke deres Gebærder!“ sagde Sønnen, „hvem saae nu vel nogentid en Engelskmand sætte sig i saadanne forkeerte Positioner?“

„Hvad mig angaaer,“ sagde Miss Polly, „saa synes mig, det er meget kiont, jeg forstaaer bare ikke, hvad Meeningen er.“

„Min Gud, hvad vil det sige,“ raabte hendes Søster, „kan En ikke lide en Ting uden at kjæle sig saameget om enhver Bagatel? — Du kan see, at det hober Miss, og jeg skulde ikke troe, hun forstaaer Meeningen bedre end vi.“

En Mandsperson var kort derefter saae høflig at gjøre Plads for Miss Branghton og mig paa den forreste Bænk. Vi havde ikke saasnart sat os, før Miss Branghton udraabte: „Du gode Gud!“

see bare! — ih, Polly, alle de, der ere i Parterret, have ingen Hatte paa, og ere saa pyntede saa det er forfærdeligt!”

„Min Gud! det ere de ogsaa,” raabte Miss Polly, „naa! jeg har aldrig seet Mage! — det er værdt at komme paa Opera for, om En saa aldrig fik Andet at see.”

Nu kunde jeg kjende det lykkelige Selskab, jeg havde forladt, og jeg saae at Lord Orville havde sat sig næstved Mrs. Mirvan. Sir Clement holdt sine Dine bestandig hæftede paa fem Shillings Galteriet, hvor jeg formoder han troede, vi sad, ikke desmindre har jeg Marsag til at troe, han havde opdaget mig før Operen var tilende, saa høit i Bejret og saa langt jeg end var fra ham. Rime: ligvis har han kjendt mig af min Haarpynt.

Bed Enden af tredie Akt, da det grønne Teppe gik ned for at gjøre Tilberedelser til Dandsen, bildte de sig ind, Operen var forbi, og Herc Branghton viste megen Fortrydelse over at han saalet var bleven snydt for sine Penge. „Naa, sagde han,” var en Engelskmand saa uforskammet, vilde man kaste Steen paa ham, — men her kan en af disse fremmede Kavallerer gjøre alt hvad ham behager og komme frem og tude en Arie eller to og derpaa stikke Ens Penge i Lommen uden videre Omkæmplinger.”

Imidlertid var han saa fast stemt til at være misfornøjet, at førend tredie Act var forbi, fandt han endnu, det var en større Fesl ved Operaen, at den var for lang, og undrede sig over, de tænkte, deres Syngen var god nok til at tjene os til Afscensmad.

I Symphonien af en Sang af Signor Millico i anden Act, sagde den unge Herr Branghton: „Jeg troer, den Karl vil give sig til at synge en anden Arie! — ih, det er intet andet end Sang! — Jeg gad dog vidst naar de vil til at snakke.“

Denne Arie, som var langsom og rørende, tildrog sig min heele Opmærksomhed og jeg bøjede mit Hoved fremad for at undgaae at høre deres Anmærkninger, at jeg kunde lytte efter uden at blive afbrudt, men i det jeg vendte mig om efterat Arien var endt, fandt jeg, heele Selskabet moede sig over mig: thi Miss Branghtonerne fnissede, og begge Mandspersonerne gjorde Grimacer og Gebærder ved mig, som tilkjendegave deres Foragt for min Uagtsomhed.

Denne Opdagelse bestemte mig til at lade som om jeg var ligesaa uagtsom som de, men jeg blev saaledes opirret over at jeg paa en saadan Maade blev forhindret fra at nyde den eeneste Fornøjelse, jeg kunde have Godt af i et saadant Selskab.

„Saa, Miss, sagde Herr Branghton,“ De er ret efter Moden, seer jeg; — saa de kan lide Operaer? naa, jeg er ikke saa galant; jeg kan ikke lide hvad der ingen Meening er i, om det saa aldrig er saa meget efter Moden.“

„Men med Forskov, Miss,“ sagde Sønnen, hvad gjør, at den Karl seer saa bedrøvelig ud medens han synger?“

„Formodentlig fordi den Kelle, han spiller, er forrigfuld.“

„Jh, saa tænker jeg, han kunde ligesaavel lade være at synge til han bliver i bedre Lune, det er reent unaturligt for et Menneske at staae Triller, naar det er i Rød. Jeg for min Part synger aldrig uden naar jeg er lystig, og dog holder jeg saameget af Sang, som Rogen.“

Da Teppet gik ned, bleve de alle fornøjede.

„Hvorledes kan du lide det? — og hvorledes kan De lide det?“ gik fra den Ene til den Anden med yderst foragtelige Blik. „Hvad mig angaaer,“ sagde Herr Branghton, saa have de faaet mig eensgang fat, men faaer de nogensinde Greb paa mig igjen, vil jeg give dem Lov til at synge mig til Bedlam *) til Straf, for saadan en Mængde Vaas har jeg aldrig hørt, der er ikke

*) Daarekisten.

et Dointin sund Menneskeforstand i den heele Opera, Intet uden Skrigen og Skraalen i eet væk."

"Havde jeg været i Parterret," sagde Madame Duval, "skulde jeg have holdet usigelig meget deraf, for Musik er mit Liv, men at sidde paa saadan en Plads som denne, er ganske utaaleligt."

Miss Branghton erklærede, i det hun saae paa mig, at hun ikke var galant nok til at beundre det.

Miss Polly tilstod, at, dersom de kun vilde synge Engelsk, vilde hun meget godt kunne lide det.

Broderen ønskede, han kunde foraarsage en Tumult i Huset, for saa kunde han faae sine Penge igjen.

Og til Slutning bleve de alle eenige i, at det var uhyre dyrt.

I den sidste Dands blev jeg Sir Clement Willoughby vaer, som stod tætved Galleriedøren. Jeg blev overmaade uroelig, og vilde have givet heele Verden til, jeg havde undgaaet at være bleven seet af ham, min betydeligste Marsag var Frygt for, han vilde faae at høre, at Miss Branghton kaldte mig Cousine. — Jeg er bange for, De vil troe, at denne Rejse til London har gjort mig meget indbildsk, men denne Familie er

tillførladelig saa uopdragen og gemeen, at jeg skulde være ligesaa skamfuld over en saadan Forbindelse paa Landet eller noget andet Stæd. Og jeg havde virkelig allerede haft saamegen Ergrelse over at Sir Element havde været Vidne til Madame Dubals Magt over mig, at jeg ikke kunde taale at blive udsat for nogen videre Krænkelse.

Da Mange gik bort og der altsaa blev meere Plads, kom Sir Element nærmere hen til os. Miss Branghtonerne lagde med Forundring Mærke til, at saa galant en Cavaleer var kommen paa Galleriet, og de gave mig stor Marsag til at formode, at de vilde forsøge paa at tildrage sig hans Opmærksomhed ved at omgaaes ret fortroelig med mig, ifald han skulde komme hen til os, og altsaa gjorde jeg et Slags Udkast til at undgaae al Samtale med ham. Jeg frygter for, De vil troe, det er urigtigt, og nu troer jeg det samme; — men i det Dieblif tænkte jeg kun paa, hvorledes jeg skulde undgaae umiddelbar Domsgelse.

Saa snart han var os saa nær, at der kun var to Pladse imellem os, taledes han til mig: „Jeg er særdeles heldig, Miss Anville, at jeg har fundet Dem, thi Damerne dernede have hver en Cavaleer, og derfor er jeg kommen for at tilbyde min Tjeneste her.“

„Nu vel,“ sagde jeg, dog ikke uden at stamme, saa vil jeg gaae til dem, om De behager.“

„Vil De forunde mig den Være at følge Dem derhen?“ udbrod han med megen Joer, hvorpaa han strax tog mig ved Haanden og vilde have gaaet bort med mig, men jeg vendte mig om til Madame Duval og sagde: „Siden Deres Selskab er saa stort, Madame, vil jeg med Deres Tilladelse gaae ned til Mrs. Mirvan, at jeg ikke skal trykke Dem i Vognen.“ Og derpaa lod jeg Sir Clement føre mig ud af Galleriet uden at vente paa hendes Svar.

Madame Duval vil upaatvivlelig være meget vred, og jeg er selv vred paa mig nu, derfor kan jeg ikke undre mig derover, men Herr Branghton er jeg sikker paa vil let trøste sig derover, at han har undgaaet at betale Rudsken saamange fleere Penge for at føre mig til Queen-Ann-Street, hvad hans Døttre angaaer, saa fik de ingen Tid til at tale, men jeg saae, de vare i højeste Grad forbavsede.

Min Hensigt var at gaae hen til Mrs. Mirvan og følge hjem med hende. Sir Clement var særdeles oprømt, og heele det Stykke Vej, vi gik, var jeg taabelig nok til hyggelig at glæde mig over, at min Plan lykkedes, ikke heller faldt det mig i mindste Maade ind, at jeg vilde have ondt

ved at træffe mine Venner førend jeg var kommen ned ad Trapperne og iblandt Domestikerne.

Nu spurgte jeg Sir Clement hvorledes jeg skulde komme til at lade Mrs. Mirvan vide, at jeg havde forladt Madame Duval.

„Jeg er bange for, det vil næsten blive umueligt at finde hende,“ svarede han, „men de kan ikke have noget imod at tillade mig at bringe dem sikkert hjem.“

Han forlangte derpaa, at hans Tjenere skulde lade Vognen kjøre frem.

Det gjorde mig ganske forbauset, jeg vendte mig hurtigt om til ham og sagde, at jeg umuelig kunde tage bort uden Mrs. Mirvan.

„Men hvorledes kan vi træffe hende?“ sagde han, „De vil dog nok neppe gaae ind i Parterret selv, jeg kan ikke sende en Tjener derind, og det er mig umueligt at gaae bort og lade Dem blive her aleene.“

Dette var unægtelig sandt og bragte mig aldeles til Tavshed, dog, saasnart jeg kunde samle mig igjen, besluttede jeg, ikke at gaae ind i hans Vogn, og fortalte ham, jeg troede, det var bedst, jeg gik op til mit Selskab igjen.

Han vilde ikke høre Noget herom, og bad mig indstændig, jeg ikke vilde tage den Tillid tilbage, jeg havde sat til ham.

Medens han talte, saae jeg Lord Orville, som kom fra Parterret med adskillige Damer og Herrer, til Uheld saae han ogsaa mig, forlod sit Selskab og gik strax hen til mig. Med en forundret Mine og Stemme sagde han: „Gode Gud, seer jeg Miss Anville!“

Jeg følte nu saare levende hvormegen Daarskab der var i min Plan og hvor upassende min Forsætning var, imidlertid skyndte jeg mig dog med at fortælle ham, rigtig nok ikke uden at stamme, at jeg biede efter Mrs. Mirvan, men hvormeget slog ikke min heele Forhaabning Feil, da han berettede mig, hun allerede var taget hjem!

Jeg var i en usigelig Anæst. At Lord Orville skulde troe, jeg var fornøjet med at Sir Clement aleene skulde følge med mig, kunde jeg ikke udstaae, og dog var det mig meere imod nu end nogensinde før at vende tilbage til et Selskab, som jeg frygtede for, han skulde saae Dje paa. Jeg stod nogle Djeblif tvivlraadig og kunde ikke bare mig for at udraabe: „Gode Gud! hvad kan jeg gjøre?“

„Jh, min dyrebare Frøken,“ raabte Sir Clement, „hvorover er De vel saa uroelig?— De vil komme næsten ligesaa snart til Queen-Ann-Street, som Mrs. Mirvan, og jeg er vis paa, at De ikke

tvivler om, at de jo vil komme ligesaa sikkert derhen."

Jeg gav intet Svar og Lord Orville sagde derpaa: „Min Bogn er her, og mine Tjenere ere reede til at tage imod enhver Befaling, Miss Anville vil bære mig med til dem. Jeg vil selv tage hjem i den Portochaise og altsaa —"

„Hvormeget Erkjendtlighed folte jeg ikke for saa forfæktigt et Tilfald og som blev gjort med saamegen Delicatesse! Jeg skulde have modtaget det med Glæde, hvis det var blevet mig tilkaldt, men Sir Clement vilde ikke engang lade ham tale ud, han afbrød ham med fjendelig Misfornøjelse og sagde: „Mylord, min egen Bogn holder nu for Døren."

Just i det samme kom Tjeneren og berettede ham at Bognen var der. Han bad om at have den Ære at følge mig hen til den og vilde have taget min Haand, men jeg trak den tilbage og sagde: „Jeg kan ikke — jeg kan virkelig ikke, for selv, jeg beder Dem — og lad mig faae en Portochaise."

„Umueligt! „raabte han med Hefstighed, „jeg kan ikke udsaae den Tanke, at betroe Dem til fremmede Portochaisebærere, — jeg kan ikke forsvare det for Mrs. Mirvan, — kom, dyrebare Frøken, vi skal være hjemme om fem Minuter."

Atter stod jeg tvivlsraadig. Med hvilken Glæde vilde jeg ikke, al min Stolthed uagtet, igjen have været hos Madame Duval og Branghtonerne, naar jeg kun ikke havde truffet Lord Orville! Jeg smigrer mig imidlertid selv med at han ikke aleene saae, men ynkedes over min Forvirring, thi han sagde med en usædvanlig blid Tone: „At tilbyde min Tjeneste i Sir Clement Willoughbys Nærværrelse vilde være overflødigt, men jeg haaber, jeg ikke behøver at forsikre Miss Anville om, hvor lykkelig det vilde gøre re mig at være hende til Nytte i mindste Maade.“

Jeg nejede til Taksigelse. Sir Clement trængte meget alvorlig paa mig, at jeg skulde gaae, og medens jeg saaledes med Uroe overlagde hvad jeg skulde gjøre, endtes Dandsen, formoder jeg, thi Folk trængte sig ned ad Trappen. Havde Lord Orville dengang gjentaget sit Tilbud, vilde jeg have modtaget det, uagtet Sir Clement satte sig derimod, men jeg bilder mig ind, han troede, det vilde være uhøfligt. Et par Minuter derefter hørte jeg Madame Duvals Stemme i det hun kom ned fra Galleriet. „Velan,“ raabte jeg, „skal jeg gaae — Jeg holdt inde, men Sir Clement fulgte mig paa Diebliffet til sin Vogn, raabte: „Queen Ann Street!“ og sprang derpaa selv ind, Lord Orville sagde Godnat til mig med et Blik og halvsmlende.

Jeg var saa beshymret over at Lord Orville havde seet og forladt mig i saa beshynderlig en Forsatning, at jeg skulde have været bedst fornøjet med at tie ganske stille paa heele Hjemvejen, men Sir Element gjorde sig Umage for at forhindre det.

Han begyndte med endeel Klager over at jeg saa nødig vilde slaae nogen Lind til ham og bad, jeg vilde sige ham hvad der kunde være Aarsag dertil? dette Spørgsmaal satte mig i en saadan Forvirring, at jeg ikke vidste hvad jeg skulde svare, men sagde blot, det gjorde mig ondt, at jeg havde spildt saameget af hans Tid.

„O Miss Anville,“ raabte han og tog min Haand, „vidste de med hvilken Genrykkelse jeg vilde opofre dem ikke aleene den nærværende, men heele den tilkommende Tid, der er tildeelt mig, vilde de ikke fornærme mig med flige Undskyldninger.“

Jeg kunde ikke finde paa eet Ord at svare paa denne, eller en heel Deel andre sine Talemaader, han kom frem med, uagtet jeg gjerne vilde have trukket min Haand tilbage og forsøgte næsten idelig derpaa, men forgæves, thi han klemte den virkelig imellem begge sine uden at bryde sig om den Modstand, jeg gjorde.

Strax derpaa sagde han, han troede, Rudsken førte en urigtig Vej, han kaldte paa sin Tjener

og gav ham nogle Befalinger. Derpaa vendte han sig til mig: „Hvor ofte, hvor omhyggelig har jeg ikke søgt Lestighed til at tale med Dem uden at det ufornuftige Dyr, Capitain Mirvan, skulde være nærværende: Lykken har nu fjærlig forundt mig en saadan, og tillad mig,“ her greb han atter min Haand, „tillad mig at bruge den ved at sige Dem at jeg tilbeder Dem.“

Jeg var ganske lynstaaet over denne pludselige og uventede Erklæring. Nogle Øjeblikke var jeg stum, men da jeg kom til mig selv igjen efter denne Forundring, sagde jeg: „Tilforladelig, min Herre, isald De har besluttet at bringe mig til at angre at jeg saa taabelig forlod mit eget Selskab, er det lykkelig dem overmaade vel.“

„Mit dyrebare Alt,“ raabte han, „er det umueligt, De kan være saa gruesom? Kan Deres Sindelag og deres Udseende være saa aldeles modsatte? Kan Deres søde Rødme paa disse indtagende Kinder, der synes ligesaameget at være en Følge af en blid Character som af Skjønhed.—“

„O, min Herre,“ raabte jeg i det jeg afbrød ham, dette er meget smukt, men jeg haaber, vi havde havt nok af den Slags Samtale paa Midotto, og jeg ventede ikke, De saasnart vilde begynde paa den igjen.“

„Hvad jeg dengang sagde, min søde Trettes

ætter, var Virkningen af en urigtig vanhellig Tanke, at Deres Forstand ikke kunde sættes i Sammenligning med Deres Skønhed, men nu, nu da jeg finder Dem lige uforslignelig i begge Deele, er ethvert Ord, enhver Kraft i Sproget for soag til at udrykke den Beundring jeg føler for Deres Fortrin."

"Det er vist," udbrod jeg, "at dersom de meente hvad De siger, vilde De aldrig formode, at jeg skulde slaae Lid til en Roes, der saalangt overgaar min Fortieneste."

Disse Ord, som jeg sagde med en meget alvorlig Mine, gave Anledning til endnu langt stærkere Forsikkringer, som han vedblev at overbælde mig med, og jeg blev ved at aflaae dem, indtil jeg begyndte at undre mig over, at vi endnu ikke vare i Queen Ann-Street, og bad, han vilde befale Kudskene at kjøre stærkere.

"Og forekommer dette korte Dieblis," sagde han, "som er det første lykkelige Dieblis, jeg har nydt, forekommer det dem allerede saa overmaade langt?"

"Jeg frygter for, Kudskene har kjørt feil," svarede jeg, "ellers maatte vi jo allerede være hjemme. Jeg beder Dem, spørg ham dog ad."

"Og kan De troe, jeg i saa høj en Grad vilde være min egen Fiende? — hvis min go-

de Skytsengel har indgivet Rudstien det Ønske at forlænge min Lykke, kan De da vente, jeg skulde arbejde imod hans Gnist.

Nu begyndte jeg at blive bange for, at han selv havde befaleet Rudstien at kjøre en urigtig Vej, og jeg blev saa forskrækket ved denne Tanke, at det første Øjeblik, den faldt mig ind, lod jeg Glas-
set gaae ned og stræbte pludselig efter selv at lukke Særehæderen op for at springe ud paa Gaden, men han tog fat paa mig og skreeg: „For Guds Skyld, hvad er der paa færde?“

„Jeg — jeg veed ikke,“ raabte jeg ganske ude af Mande, „men jeg er vis paa, Rudstien kjører en urigtig Vej, og dersom De ikke vil tale til ham, har jeg fast besluttet at springe ud.“

„De sætter mig i Forbavselse,“ svarede han og blev bestandig ved at holde paa mig, „jeg kan ikke gjøre mig nogen Idee om hvad De frygter for. De kan dog sikkert ikke have nogen Tvivl om min Ære.“

Han trak mig til sig i det han talte. Jeg blev forfærdelig bange og kunde neppe sige: „Nej, Herre, nej, — slet ingen, kun Mrs Mirvan, — jeg formoder, hun vil blive uroelig.“

„Hvoraft kommer denne Uroe, min dyrebareste Engel? — Hvad kan De frygte for? — mit

Liv er helliget Dem, og kan De da vel tvivle om min Beskyttelse?"

Og da han sagde det kyskede han min Haand meget fyrrig.

Aldrig har jeg i mit Liv været saa forfækket. Jeg fleed mig fra ham med Magt, og i det jeg stak Hovedet ud af Vinduet, raabte jeg højt til Gudsten, at han skulde holde. Hvor vi dengang vare, veed jeg ikke, men jeg saae ikke eet Menneſke, ellers vilde jeg have raabt om Hjelp.

Sir Clement forsøgte med megen Alvorlighed paa at stille mig tilfreds og berolige mig: „Har De ikke isinde at myrde mig," raabte jeg, „saa lad mig for Guds Skyld komme ud!"

„Gat Dem, bedste Pige," raabte han, „og jeg vil gjøre alt hvad De vil have." Derpaa raabte han selv til Gudsten og befalede ham at skynde sig med at føre os hen til Queen-Ann-Street. „Den dumme Knekt," blev han ved, „har vistnok misforstaaet mine Befalinger, men jeg haaber, De er nu fuldkommen tilfredsstillet.

Jeg gav intet Svar, men holdt Hovedet udaf Vinduet og passede paa, hvad for en Vej han førte, men uden nogen Trøst for mig, da jeg hverken vidste, om han førte den rette eller urette Vej.

Sir Clement udøste nu en Mængde Vresforskringer og Bevidnelser om sin Verbødighed, bad

mig om Forladelse for at have fornærmet mig, og bad mig indstændig have gode Tanker om ham, men jeg var ganske tavst, da jeg var for frygtsom til at gøre Bebrejdelse og for vred til at sige ham noget andet.

Paa denne Maade kom vi igjennem endeel Gader indtil han omsider til min store For skrækkelse pludselig befalede Kudsken at holde og sagde: „Miss Anville, vi ere nu en Snees Skridt fra Deres Hus, men jeg kan ikke overtale mig til at skilles fra Dem, førend De adelmødigen har tilgivet mig den Fornærmelse, jeg har tilføiet Dem, og lovet mig, ikke at sige det til Mrs. Mirvan.

Jeg var deelt imellem Frygt og Vrede.

„Deres Tavshed fordobler min Anger over at have mishaget Dem, siden det viser hvormeget jeg kunde lide paa et Løfte, De ikke vil give mig uden Overlæg.

„Jeg er meget, overmaade meget at beklage,“ ndbrød jeg, „De forlanger et Løfte, som De maae føle, jeg ikke bør give og alligevel ikke vover at afslaae.“

„Kjør!“ raabte han til Kudsken, — „Miss Anville, jeg vil ikke overhænge Dem, jeg vil ikke forlange noget Løfte, men slaaer aldeles min Liid til Deres Adelmødighed.“

Dette formildede mig og aldrig saasnart mær-

ledede han denne Fordeel, førend han søgte at drage sig den til Rytte, thi han fastede sig paa Knæ og undskyldte sig med saamegen Ydmyghed, at jeg virkelig blev nødt til at tilgive ham, thi hans Fornedrelse gjorde mig ganske skamfuld, og efter det var forbi, vilde han ikke lade mig have Røe, før jeg gav ham mit Ord paa at jeg ikke vilde klage over ham til Mrs. Mirvan.

Min egen Daarskab og Stoltthed, som havde bragt mig i hans Magt, vare Undskyldninger, som jeg ikke kunde andet end agte paa til Fordeel for ham. Imidlertid skal jeg passe nøje paa, aldrig meere at blive eene med ham.

Da vi omsider kom til vort Hus, blev jeg saa usigelig glad, at jeg sikkert da vilde have tilgivet ham, hvis jeg ikke havde gjort det i Forvejen. Da han fulgte mig op ad Trapperne, kjendte han højt og med megen Brede paa sin Rudst, fordi han havde kjort saa urigtig en Vej. Miss Mirvan løb ud for at møde mig, — og hvem skulde jeg see bagefter hende uden Lord Orville!

Al min Glæde forsvandt nu og gav Plads for Skam og Forvirring, thi jeg kunde ikke udstaae, at han skulde vide hvortlænge Sir Clement og jeg havde været sammen, siden det dog ikke stod i min Magt at angive nogen Marsag dertil.

De tilfjendegave alle megen Glæde over at see mig og sagde, de havde været yderst urolige

og forundrede over at det varede saalænge inden jeg kom hjem, da de havde hørt af Lord Orville, at jeg ikke var med Madame Duval. Sir Element sagde med paatagen Hestighed, at den Klods, hans Rudst, havde misforstaaet hans Befalinger og havde fjørt os hen til den øverste Ende af Piccadilly. Jeg for min Part skiftede blot Farve, thi endskjøndt jeg ikke vilde bryde mit Ord, følte jeg dog Foragt for at bekræfte et Eventyr, jeg ikke selv troede noget af.

Lord Orville ønskede mig paa en meget høflig Maade til Lykke med at den Aftens Uroe var endt saa heldig og sagde, han havde fundet det umuligt at tage hjem, førend han havde spurgt sig for, om jeg var i god Behold.

Kort derefter bad han Farvel og Sir Element fulgte ham. Saasnart de vare gaaede, gav Mrs. Mirvan, skjøndt med megen Blidhed, mig en Jrettes sættelse fordi jeg havde forladt Madame Duval. Jeg forsikrede hende om, og det med Sandhed, at jeg for Fremtiden vilde være meere forsigtig.

Den Aftens Hændelser havde forvirret mig i saa høj en Grad, at jeg ikke kunde sove heele Natten igjennem. Jeg bærer den skrækkeligste Frygt for at Lord Orville skulde formode, at det var efter Aftale jeg var paa Gallerietrapperne med Sir Element og selv at det var med min gode Villie, vi

1 Deel.

bleve saalænge sammen i hans Vogn, siden jeg hverken sagde eet eneste Ord om heele Sagen, eller tilkiendegav nogen Misfornøjelse over Rudssens foregivne Keiltagelse.

Uagtet det synes at gaae nogen Tvivl tilkiende at han tog herhen for at bide til vi kom, viser det dog ogsaa en Slags Vængstelighed. Miss Mirvan siger virkelig ogsaa, at han lod til at være yderst vængstelig, uroelig og utaalmelig efter min Tilbagekomst. Frygtede jeg ikke for at smigre mig selv, vilde jeg troe, det ikke var umueligt, han havde Mistanke om Sir Elements Hensigt og var derfor bekymret for min Sikkerhed.

Hvad for et langt Brev er ikke dette! jeg skal imidlertid ikke skrive mange flere fra London, thi Captainen sagde imorges, at han vilde forlade Byen paa Tirsdag. Madame Duval vil spise her til Middag idag og da vil man underrette hende om hans Forehavende.

Jeg er særdeles forundret over at hun modtog Mrs. Mirvans Indbydelse, siden hun var saa forbittret igaar. Jeg frygter for at jeg selv vil idag blive Hovedgjensanden for hendes Mishag, men jeg maae underkaste mig med Taalmodighed, thi jeg kan ikke forsvare mig.

Lev vel, kjæreste Herr Pastor! Skulde dette Brev forarsage dem nogen Uroe, skal jeg meere

end nogensinde angre den ubetænksomme Daarlighed, der fortalles deri.

To og tyvende Brev.

Fortsættelse af Evelinas Brev.

M and a g M o r g e n , d. 18de April.

Mrs. Mirvan har netop berettet mig en Omstændighed angaaende Lord Orville, som har sat mig i stor Forundring, for en Deel har den behaget mig og for en Deel foraarsaget mig Bekymring.

Da han sad hos hende medens Operen blev spillet, fortalte han hende, at han havde taget højlig Deel i den Uforsammenhed som den unge Dame i hendes Selskab havde maattet taale af Herr Lovel, men at han havde den Fornøjelse at forstke hende om, at hun ikke behøvede at frygte for, nogensinde i Fremtiden at blive foruroliget af ham.

Mrs. Mirvan bad ham meget indstændig at forklare sig nøjere, og sagde, hun haabede, han ikke havde tænkt, at saa ubetydelig en Sag var hans alvorlige Opmærksomhed værd.

„Der er Intet,“ svarede han, „som meere for-

drer at paaankes strax, end Uforsammenhed, thi den tager bestandig til naar den bliver taalt." Han lagde derpaa til, at han troede, han burde gjøre Undskyldning for den Frihed, han havde taget sig med at blande sig deri, men da han betragtede sig selv som En, det angik, siden han havde havt den Ære at dandse med Miss Anville, kunde han umuelig overtale sig til at være ligegyldig derved.

Derpaa blev han ved at fortælle hende, at han havde besøgt Herr Lovel Morgenen efterat Comoedien var opført, at Besøget var bleven venstkabelig endt, men at Omstændighederne derved hverken vare underholdende eller nødvendige at vide, han forsikkrede hende blot, at Miss Anville kunde være ganske roelig siden Herr Lovel havde givet sit Æresordpaa, aldrig meere at tale, eller selv endog kun give det mindste Rys om hvad der var forefaldet paa Ballet hos Mrs. Stanley.

Mrs. Mirvan bevidnede ham hvor tilfreds hun var med de Udfald, og takkede ham for sin høflige Opmærksomhed for hendes unge Veninde.

„Det vilde være unødvendigt,“ sagde han, at bede om at denne Affaire ikke maae blive bekjendt, siden Mrs. Mirvan ikke kan andet end see hvor nødvendigt det er at holde den særdeles hemmelig, men jeg troede det var min Pligt, da den unge Dame staaer under Deres Beskyttelse, at forsikre baade

Dem og hende om Herr Lovels ærbødige Opførsel for Fremtiden.

Hadde jeg vidst noget af dette Besøg førend Lord Orville afslagde det, hvad for en skrækkelig Uroe vilde det ikke da have kostet mig! Men at han saameget skulde interessere sig for at sætte mig i Sikkerhed for Fornærmelser forarsager mig, det maae jeg tilstaae, en indvortes Glæde, større end jeg kan udtrykke, thi jeg var bange for, han havde altfor foragtelig en Meening om mig til at have nogen Bekymring for min Skyld. Dog, Alting vel overlagt, kan han vel snarere have taget sig af den Ting for at tilfredsstille sin egen fine Tænkemaade, end fordi han havde gode Tanker om mig.

Men hvor koldt, hvor roligt er ikke det sande Mod! Hvem vilde vel af at see Lord Orville paa Comoedien have faldet paa at hans Fortrydelighed vilde have sat hans Liv i Fare? Imidlertid var hans Mishag kjendeligt, uagtet hans sande Mod og hans Høflighed holdt ham ligemeget fra at indlade sig i nogen Strid medens vi vare nærværende.

Madame Duval var, som jeg ventede det, skrækkelig vred igaar, hun skjendte paa mig i to Timer, troer jeg, fordi jeg havde forladt hende, og bevidende, hun var bleven saa højligh forundret over at jeg gik bort uden at give hende Tid til at svare, at hun neppe vidste, enten hun var vaagen eller sov

Men hun forfikkrede mig, at om jeg nogensinde gjorde det igjen, vilde hun aldrig meere tage mig med sig hen til et offentligt Stæd. Og hun gav ligesaameget Mishag tilkjende med Sir Clement, fordi han ikke engang havde talt til hende, og fordi han altid var af samme Meening som Captainen. Denne forsvarede ham paa Verens Vegne med Barne, og derpaa fulgte en Ordstrid i sædvanlig Stil.

Efter Maaltidet bragte Mrs. Mirvan vor Afreise fra London paa Bane. Madame Duval sagde, hun vilde blive der een eller to Maaneder endnu. Captainen sagde, det stod hende frit for, men han og hans Familie vilde tage paa Landet Tirsdag Morgen.

Derpaa fulgte et meget ubehageligt Optrin. Madame Duval paastod, hun vilde beholde mig hos sig, men Mrs. Mirvan sagde, at jeg egentlig var i et Besøg hos Lady Howard, som kun havde samtykket i at jeg forlod hende et par Dags Tid, og altsaa kunde hun ikke tænke paa at komme tilbage uden mig.

Hadde Captainen ikke blandet sig deri vilde maaskee Mrs. Mirvans gode og blide Væsen have gjort Indtryk paa Madame Duval, men han lader ingen Lejlighed gaar forbi til at opirre hende

og brugte derfor saamange grobe og raae Udtryk, som hun alle betalte ham igjen med lige Myndt, at hun tilsidst sover, hun vilde heller gaae for Retten for at gjøre sin Slægtskabsret gældende, end jeg skulde blive taget fra hende.

Dette fortalte Mrs. Mirvan mig, som af Kjærlighed til mig var saa betænksom at give mig et Paaskud til at forlade Stuen saasnart denne Trætte begyndte, at Madame Duval ikke skulde henvende sig til mig og paastaae Lydighed af mig.

Udfaldet af denne Samtale var, at Madame Duval, for at bilægge Sagen med det Gode indtil videre, skulde tage med til Howard Grove, hvor hen vi ganske vist skal gaae paa Onsdag. Og endskiøndt ingen af os er fornøjet med denne Plan, kan vi dog ikke finde paa nogen bedre.

Mrs. Mirvan skriver nu til Lady Howard for at undskylde sig fordi hun bringer denne uventede Gæst, og for at forekomme den ubehagelige Overraskelse, som ellers maae følge med hendes Medtagelse. Denne dyrebare Kone synes idelig at lægge Bind paa min Lykke og Fordeel.

I Aften gaae vi til Pantheon, som er den sidste Fornøjelse, vi skal nyde i London, thi imorgen — —

*

*

*

I dette Djeblif fik jeg deres venstabelige Brev, kjæreste Herr Pastor.

Troede De allerede vi havde formegen Adspredelse den første Uge, saa frygter jeg næsten for at vide hvad De vil tænke om os denne anden Uge, — imidlertid vil Pantheon i Aften rimeligviis blive det sidste offentlige Sted, jeg nogensinde faaer at see.

Forsikringen om deres Bistand og Beskyttelse ihenseende til Madame Duval opvækker, nagtet jeg aldrig har tvivlet derom, min heele Taknemmelighed. Hvorledes skulde ogsaa jeg, opelsket under deres Tag, den lykkelige Gjenstand for deres bestandige Overbærenhed, hvorledes skulde jeg have udstaaet at blive en Slave af hendes tyranniske Lurner? — Tilgiv mig, at jeg taler saa haardt om hende, men naar Tanken om at tilbringe mine Dage hos hende, falder mig ind, berøver den Sammenligning, som naturligviis følger, mig al den Overbærelse, som jeg troer, jeg skylder hende.

De finder allerede Mishag i Sir Element, altsaa vil tilforladelig ikke hans Opsørsel efter Operen forsones Dem med ham. I Sandhed, jo meere jeg eftertænker det, jo meere vred bliver jeg. Jeg var aldeles i hans Magt, og det var grusomt af ham at forarsage mig saamegen Skræk.

O, kjæreste Herr Pastor, var jeg kun de Bønner og de Ønsker værd, som De opsender til Him-

len for mig, saa vilde mit Hjertes højeste Ergjærighed være fuldkommen tilfredsstillet! men jeg frygter højslig for, at De nu, da jeg er udenfor Deres hjælpsomme Klogskabs Hegn, vil finde mig svagere og usfuldkommere end De kunde have ventet.

Jeg har nu ikke Tid til at skrive eet eeneste Ord meere, thi jeg maae uopholdelig iile for at klæde mig paa til iasten.

Tre og tyvende Brev.

Fortsettelse af Evelinas Brev.

Queen-Ann-Street, Tirsdagen

d. 19de April.

Der er noget halv tungfindigt for mig i at skrive en Beretning om hvad der mod Slutningen er hændet os i London. Imidlertid siden denne Dag eene og aleene er bestemt til at pakke ind og lave os istand til Reisen, og siden jeg snart ikke skal have noget mærkeligt Tilfælde meere at fortælle Dem, tænker jeg, det er ligesaa godt, jeg gjør min Dagbog fra Byen fuldstændig paa eengang, og naar

De har det Alt samlet, haaber jeg, kjære Herr Pastor, de vil sende mig deres Anmærkninger derover og Tanker derom til Howard Grove.

Omtrent Klokken otte gik vi til Pantheon. Bygningens Skjønhed, som langt overgik hvad jeg kunde have ventet eller forestillet mig, henrykkede mig overordentlig. Dog har det meere Udseende af et Capel end et Sted til at fornøje sig paa, og uagtet jeg var ganske indtaget i Salens Pragt, følte jeg dog at jeg ikke kunde være saa glad og tankeløs der som paa Kanelagh, thi der er Noget i den som snarere indbyder Vrefrygt og Højtidelighed, end Lystighed og Fornøjelse. Imidlertid gjør den maafee kun saadan Virkning paa en Person som mig, der ikke er vant dertil.

Jeg burde have sagt Dem, at vort Selskab bestod blot af Captain, Mrs. og Miss Mirvan, da Madame Duval tilbragte Dagen i Byen, — som jeg tilstaaer, jeg ikke var bedrøvet over.

Der var en stor Mængde Folk, men den første Person, vi saae, var Sir Clement Willoughby. Han tistalte os med sin sædvanlige Utvungenhed, og slog sig til vort Selskab heele Aftenen. Jeg følte mig meget urolig i hans Nærværelse, thi jeg kunde ikke see paa ham eller høre ham tale uden at tænke paa Affairen i Bognen; men til min store Forundring mærkede jeg, at han saae paa mig uden den

mindste fjendelig Forvirring, uagtet han vistnok ikke burde tænke paa sin Opførsel uden at rødme. Jeg ønsker virkelig, jeg ikke havde tilgivet ham, saa vilde han dog ikke have bovet at tale meere til mig.

Der var en overmaade god Concert, men man sladdrede formeget til at høre den godt. Jeg er virkelig ganske forbauset over at see, hvorlidet man hører paa Musik med Tavshed, thi, uagtet Enhver synes at beundre den, hører dog neppe Noget efter den.

Vi saae ikke Lord Orville før end vi kom ind i Theestuen, som er stor, ligger lavt og lige under de andre Værelser ovenpaa, som den tjener blot til Underlag, der sad han tætved os. Han syntes at høre til et stort Selskab, for størstedelen af Damer, men iblandt Mandspersonerne, som fulgte med dem, blev jeg Herr Lovel vaer.

Jeg var særdeles raadvild om jeg skulde bevidne Lord Orville min Erkjendtlighed for sin ædelmodige Opførsel ved at sætte mig i Sikkerhed for den Mands videre Uforsømmenhed eller ej, og jeg tænkte, at siden det lod som om han havde tilladt Mrs. Mirvan at gjøre mig, skjøndt ingen anden, bekendt med de Forholdsregler, han havde taget, vilde han maaskee troe, jeg var uskjsnsom, hvis jeg tav; jeg kunde imidlertid have sparet mig selv for den Møje at raadslaae med mig selv, da jeg ikke

een eeneste Gang havde den mindste Leilighed til at tale til ham uden at Sir Element kunde høre det. Denne var tvertimod saa usigelig tjenstvillig og forekommende, at jeg ikke kunde sige eet Ord til Nogen uden han jo strax bøjede Hovedet forover med den agtsomste Mine, som om jeg havde henvendt mig blot til ham, og dog saae jeg slet ikke paa ham, og vilde i intet Tilfælde have talet til ham.

Rigtignok siger Mrs. Mirvan selv, det er ikke passende for et ungt Fruentimmer at blive seet saa tidt i offentlige Selskaber med een og samme Mandsperson, og det uagtet hun ikke veed noget af Sir Elements Opførsel efter Operen, og skulde vi blive længere i Byen, vilde hun søge at forestille Captainen hvor upassende det er at tilstøde ham idelig at følge med os, thi Sir Element kunde med al sin Beredvillighed dog ikke saa idelig høre til vort Selskab, hvis Captainen ikke gjorde saa meget af ham.

Ved det samme Bord hvor Lord Orville var, sad en Cavaleer, — jeg kalder ham saaledes blot fordi han sad ved det samme Bord, — som, næsten fra det første Øjeblik, jeg havde sat mig, fæstede sine Øjne stivt paa mit Ansigt, og ikke een eneste Gang vendte dem hen til nogen anden Gjenstand saalænge vi drak Thee, uagtet den Mishag, jeg fandt i hans Stirren, upaatvivlelig maae have

været saare kjendelig. Jeg var ganske forundret over at en Mand, hvis Driftighed var saa fornærmelig, kunde have Udgang til et Selskab, Lord Drville hørte til, thi jeg formodede naturligviis, han var et gemeent Menneske uden Opdragelse, og jeg troede, mine Tanker om ham vare satte udenfor al Tvivl, da jeg hørte ham sige til Sir Clement Willoughby med en lydelig Hviilen, — som er en Maade at snakke paa, der er saare fortrædelig og ubehagelig for dem, der staae ved Siden. — „For Guds Skyld, Willoughby, hvem er den elskværdige Skabning?“

Men hvor forbauset blev jeg ikke, da jeg, i det jeg lyttede agtsom efter Svaret, endskjøndt jeg havde vendt Hovedet hen til en anden Side, hørte Sir Clement sige: „Det gjør mig ondt, jeg ikke kan sige Deres Herlighed det, men jeg veed det ikke selv.“

Han er altsaa Lord! — hvor besynderligt, at en Mand af den fornemste Adels, som rimeligviis fra sin spædste Barndom af er vant til Selskab af første Rang i Kongeriget, paa nogen Maade kan mangle gode Sæder, om Sædelære og Grundfæstninger end fattedes ham! Selv Sir Clement Willoughby syntes at være besteden i Sammenligning med denne Person.

Nedens vi drak Thee snakkede man om Liden-

ne, Moderne, de offentlige Stæder, hvori Selskaberne ved begge Bordene toge Deel. Samtalen begyndte med at Sir Clement spurgte Mrs. Mirvan og mig, om Pantheon havde svaret til vore Forventninger.

Vi vare begge meget eenige i at det havde overgaaet dem.

„Jh, det forstaaer sig selv,“ sagde Captainen, De troer dog vel aldrig, de vilde tilstaae, de kunde ikke lide det, hvad? gjør De? Hvad der er i Mode, det maae de naturligviis lide, — ellers vilde jeg give mig Ganden i Bold paa, de vilde tilstaae der aldrig var opfundet saa dumt et Stød, som dette her. “

„Og har da denne Bygning,“ sagde Lord Orville, ingen Fortieneste, som kunde formilde Deres Dadel? Vil ikke Deres Dje, Herr Captain, tale til dens Fordeel?“

„Dje,“ raabte Lorden, (jeg veed ikke hvad han hedder,) „og er der noget Dje her, som kan finde Fornøjelse i at see paa døde Vægge eller Statuer, naar saadanne himmelske levende Gjenstande, som jeg nu seer, fordre deres heele Beundring?“

„O, det er vist,“ sagde Lord Orville, „Ingen vilde være saa affindig at sætte Bygningskunstens livløse Symmetrie i Sammenligning med Naturrens bejælede Vade, thvor skøn Opfindelsen og For-

holdet end maatte være, men naar Diet, saaledes som i Alfen, paa een Tid og med eet Blik kan nyde Kunstens heele Fortræffelighed og Naturens heele Fuldkommenhed, kan jeg ikke troe, nogen af dem vil lide ved at man seer dem sammen."

"Jeg tilstaaer, Mylord," sagde Sir Clement, "at den rolige Philosophies kolde Dje kan betragte begge med lige Agtsomhed og lige Sikkerhed, men, hvor Hjertet ikke er saa vel bevogtet, er det meget tilbøjeligt til at blande sig deri og gjøre at selv Diet finder Affmag og ingen Interessé i enhver Gjenstand, paa een nær."

"Ha, ha," raabte Captainen, "De maae sige hvad De vil om Deres Dje mig her og Deres Dje mig der, og hvad det angaaer, saa har De rigtig nok to, men vi veed Allesammen, de steele begge lige eens."

"Det være langt fra mig," sagde Lord Orville, "at nægte Skjønhed sin magnetiske Kraft, som uimodstaaelig trækker Alt til sig, som har Sjæl og Medfølelse, og jeg er lykkelig ved at erkjende, at endskiøndt vi ingen Gudder have til at besidde en Boelighed, der offentlig er bygget for dem, have vi dog bevaret den bedste Halvdeel af dem, thi vi have Gudinder, for hvem vi alle gjerne baje os." Og derpaa gjorde han et meget dybt Bue for Damerne med en meget pudseerlig Mine.

„De havde Ganden ikke nødvendig at blive Gudeinder,“ sagde Captainen, for dødelige, som De ere, ere de allerede værdt at see paa. Hvordan det saa end har sig, gad jeg nok vide hvad De kan see i noget Ansigt iblandt dem, der kunde være en halv Guinee værdt for at see derpaa.“

„En halv Guinee!“ udbrød den omtalte Lord, jeg vil give det Halve af hvad jeg er værd blot for at see paa eet, naar jeg selv maae vælge. Og hvorledes kan vel ogsaa Penge blive bedre brugte end i smukke Fruentimmers Tjeneste?“

„Kan Damerne i Captainens Selskab tilgive ham hvad han har sagt,“ vare Sir Clements Ord, „saa troer jeg, han kan gjøre Fordring paa Alles Tilgivelse.“

„Saa har De,“ sagde Lord Orville, særdeles megen Tillid til Kjønners almindelige Blidhed, som jeg heller ikke kan tvivle paa, jo er grundet; — men Damerne i Captainens Selskab kan lettelig tilgive, thi de kan ikke være fornærmede.“

„De maatte dog alligevel have forbandet høje Tanter om sig selv,“ sagde Captainen, „vilde de troe alt det. Men hvorom end Alting er, det vilde dog fornøje mig, om Een af Dem, for det lader som De forstaae sig paa disse hersens Ting, vilde fige mig, hvad for en Slags Fornøjelse der kunde være paa saadant et Sted som dette her for Een,

som allerede længe har gaaet for fuld Vind paa Jagt efter Gefæser?"

Alle loe, men Ingen svarede.

"Hessa, see nu engang til dem!" blev Capitainen ved, "nu ere I alle gaaet i Staae! — Ikke Een kan svare mig paa dette hersens Spørgsmaal. Naa da! saa maae jeg slutte mig til, at De kommer her Allesammen bare for at den Eene kan gloe paa den Andens kjønne Gesigter, — dog, hvad det anbelanger, saa er Halvparten af dem diævelsk stygge, — og den anden Halvpart, — troer jeg ikke er af vor Herres Fabrik."

"Hvad Damerne kommer her for, min Herre," sagde Hr. Lovel i det han strøg sine Manskjetter og saae ned paa Jorden, "det vilde slet passe sig for os at bestemme, men vi Mandspersoner kan upaatvivlelig ingen anden Aarsag have end at beundre dem."

"Tager jeg ikke fejl," raabte Capitainen og saae ham alvorlig i Ansigtet, "saa er De den samme Person, vi saae forleden Aften da de spillede Kjærlighed for Kjærlighed, er De ikke?"

Herr Lovel buffede.

"Naa, mine Herrer," blev han ved med ho Ratter, "jeg maae fortælle Dem nogle prægtige Løjer; — da Alting var forbi, spurgte han, saa-

sandt jeg er ærlig, hvad det var for en Comoedie!
Ha, ha, ha!"

"Min Herre," sagde Herr Lovel og blev rød,
"var De saa vant til at leve i en Bye som jeg, —
og det er nok ikke Tilfældet, som jeg formoder, —
bilder jeg mig ind, De vilde ikke moere Dem saa
meget ved en Omstændighed, der er saa al-
mindelig."

"Almindelig! hvad er det, almindeligt?"
gjentog Capitainen, "ih, for Satan, saa burde
man heller sende slige Knegte i Skole og fjerne dem
i Binden med en dygtig Tamp, end lade dem stifte
Næsen ind i et Comoediehuus. En Comoedie er
den eeneste Ting, man nuomstunder har, som der
er en Smule Menneskeforstand i, for, om man
vilde lagge alle de øvrige offentlige Stæder sammen,
seer De, saa vilde jeg ikke give Saa meget for
dem." her slog han Kneps med Fingrene. "Og
siden vi nu snakke om den Slags Ting, saa er der
Deres Operaer, — jeg gad dog eengang vide,
hvad Nogen af dem kan sige til deres Forsvar."

Lord Drville, som var bedst istand til at svare,
syntes slet ikke at finde Capitainen værd at
ansøre nogen Grund for ham angaaende en Ting,
som han hverken havde Kundskab om eller Bølelse
for, men vendte sig til os og sagde: "Damerne tie,
og det lader som om vi have draget Samtalen til

os, hvorved vi dog meere skade os selv end dem. Men," i det han henvendte sig til Miss Mirvan og mig, „jeg længes meget efter at høre disse unge Dameres Meeninger, som alle offentlige Stæder endnu maae være nye for."

Vi erklærede begge med Hefstighed, at vi havde haft ligesaa stor, om ikke større Fornøjelse paa Operaen, som paa noget andet Stæd, men vi havde gjort bedre i at tie stille, thi Capitainen sagde ganske misfornøjet: „Hvad vil det sige at spørge de Piger ad? Tænker De, de selv endnu veed hvad de vil? Spørg dem om nogen Ting, som man kalder Forlystelse, og De kan være vis paa, de vil sige, det er forfærdelig prægtigt. — Det er et Par Papegøjer, hvad den ene siger, siger den anden, de komme allesammen frem med et og det samme, men spørg dem om hvorledes de kan lide at lave Budding, eller Postej, saa vil jeg staae Dem inde for, De vil sætte Munden i Baglaas paa dem. Hvad disse Operaer angaaer, vilde jeg ønske, jeg ikke meere maatte høre, de kan lide saadant noget urimeligt Løj, og dig, Marie," til sin Datter, „dig anbefaler jeg, hvis det er dig om min Kjærlighed at gjøre, at du aldrig igjen vil være saa uforfæmmet at have nogen egen Smag for mine Dine. Der er Marre nok i Verden uden at du behøver at forøge deres Antal.

Jeg vil ingen Datter have, der stræber efter at faae den Slags Svingel i Hovedet. Det er en Skam, at saadanne Bygninger ikke ere revne ned, og kunde jeg faae det som jeg vilde have det, skulde der ikke være en Dyrighedsperson her i Byen, som jo skulde miste Hovedet, hvis han taalte dem. Har du Lyst til at rose noget, ih, saa kan du rose en Comoedie, og det skal du have Lov til, for den kan jeg selv lide."

Denne Jrettesættelse gjorde os virkelig begge tavse heele den øvrige Aften. Ja, den syntes endog at gjøre heele Selskabet tavs i nogle Minutter, indtil Herr Lovel, som ikke havde isinde at lade nogen Lejlighed gaae sig af Hænderne til at gjengielde Capitainens bidende Spot, sagde: „Det forstaaer sig, Herr Capitain, det er ganske naturligt at finde meest Behag i det, man er meest bekendt med, og jeg troer, der er ingen af alle vore Forlystelser, Folk paa Landet i saa høj en Grad har tilfældes med os, som Comoedier. Der er ikke en Landsbye, som jo har Loer og Comoedianter og hvad det angaaer, man tager sig for paa Comoedien, saa kan man jo i alle Maader gjøre det ligesaa godt paa ethvert andet Stæd. Selv med Hensyn til os og Pøbelen, saa er der intet Stæd, hvor Forskjællen falder mindre i Øjnene, siden vi alle ere indeluktede i et Theaters Halvcirkel."

Medens Capitainen syntes at eftertænke hvad Herr Lovel meente, forandrede Lord Drville Samtalen, formodentlig for at forebygge, at han ikke skulde finde Meeningen, og taledes om Cox's Museum, og spurgte ham hvad han tænkte om det. „— — Tænker! —“ sagde han, „jeg tænker, det er ikke værdt at tænke paa. Jeg lider ikke sligt Legetøj. Det passer sig i mine Tænker kun for Ubekatter, — endskiøndt de kanske ogsaa vilde slaae Rynker paa Næsen ad det.“

„For vi spørge om Deres Herligheds egen Meening?“ sagde Mrs. Mirvan.

„Mechanismen svarede han, „er beundringsværdig findrig, det gjør mig ondt, den ej er bedre anvendt. Dens Anvendelse er saa barnagtig, saa faare langt fra at sigte til at undervise eller nytte, at Synet af saa smuk en Gjenstand, der er sat til Skue, kun bringer Sindet til at beklage, at saameget Arbejde, og saameget Genie, ikke er bleven bedre anvendt.“

„Sagen er,“ sagde Capitainen, „at i heele denne forstræffelige store Bye, saa fuld den end er af alle Slags Folk, er der dog ikke saameget som eet eenste offentligt Sted, hvor en Mand, det vil sige, en Mand, som er en Mand, ikke bør skamme sig ved at lade sig see. Forleden

fik de mig hen paa Ridotto, men jeg troer, det vil vare en god Tid, inden de faae mig hen paa en anden. Jeg vidste ikke meere, hvad jeg skulde gjøre med mig selv, end om mit Skibs Mandskab var bleven omstaaet til Franskmænd. Saa er der igjen deres berømte Kanelagh, som De gjør saameget Væsen af, — hvad for et tosset Sted er ikke det! — det er det værste af dem alle."

„Kanelagh tosset!" — „Kanelagh tosset!" — gjenlød fra Mund til Mund, og alle Damerne betragtede eenstemmig Capitainen med Blik, der tilskjendegav den spodfeste Foragt.

„Kanelagh er," sagde Herr Lovel, „upaatvivelig ingenlunde efter Pøbelens Smag, uagtet Prisen er pøbelagtig. Det udfordrer et vist Bekjendtskab med det fornemme Liv, og — og — og noget af — af — noget d' un vrai gout, for virkelig at kunne føle dets Værd. De, hvis — hvis Bekjendtskaber og saa videre, ikke høre til gens comme il faut, kan ikke føle uden ennui paa et saadant Sted som Kanelagh."

„Kanelagh!" raabte Lord — „O, det er det guddommeligste Sted paa Jorden, — eller tilforladelig — saavidt jeg veed —"

„Stemme Mand!" skreeg en smuk, men afsecteret ung Dame, og gav ham et lille Slag med

sin Vifte, "saaledes maae De ikke snakke, jeg veed hvad De vil sige, men jeg vil tilforladelig ikke sidde hos Dem, naar De er saa ryggesløs."

"Og hvorledes kan nogen sidde hos Dem, og høre from?" sagde han, naar det er nok at see paa Dem for at gjøre En ryggesløs — eller ønske at blive det?"

"Sy, Mylord!" svarede hun, "De er allerede utaalelig. Jeg troer ikke, jeg vil tale til Dem de første syv Aar."

"Hvilken Forvandling," sagde Lord Orville, "ifald De kunde gjøre hans Herlighed til en Patriark!"

"Syv Aar!" sagde han, "dyrebare Madam, lad Dem nøje med at sige mig, De ikke vil tale til mig om syv Aar, og jeg vil bestræbe mig for at underkaste mig."

"O, hyperligt, Mylord," svarede hun, "vær saa god at bestemme, naar vi skal holde op at tale til hinanden, saasnart De behager, jeg lover for, jeg skal ikke blive neenig med Dem om den Tid, De fastsætter."

"De veed, dyrebare Madam," sagde han, "og fippede til Theen," De veed, jeg lever blot for Deres Afsyn."

"O ja, Mylord, det har jeg længe vidst."

Men jeg begynder at frygte for, vi vil komme for sildig til Kanelagh iaften."

"O nej, Madam," sagde Herr Lovel og saae paa sit Uhr, "Kloffen har netop slaaet ti."

"Ikke meer," skreeg hun, "o, saa vil vi komme der i god Tid."

Alle Damerne stode nu op og erklærede, de havde ingen Tid at give bort.

"Naa, hvad Djævelen," raabte Capitainen, og bøjede sig forover med begge Armene paa Bordet, "gaaer De saa sildig til Kanelagh?"

Damerne saae paa hinanden og smilte.

"Til Kanelagh?" raabte Lord —, "ja, og jeg haaber, De gaaer med, thi vi kan ikke paa nogen Maade give slip paa disse Damer."

"Jeg gaae til Kanelagh? — gjør jeg det, vil jeg være —"

Alle stode nu op, og den fremmede Lord kom hen til mig og sagde: "De gaaer dog, haaber jeg?"

"Nej, Mylord, det troer jeg ikke."

"O, De kan ikke, maae ikke være saa grusom!" Han greb min Haand og blev ved med at bruge saadanne galante Udtryk og Complimenter, at jeg næsten kunde have troet, jeg var en Gudinde og han en Hedning, der tilbød mig. Saa snart det var mig uueligt, drog jeg min

Haand tilbage, men han forsøgte ofte at tage den igjen saalænge Samtalen varede, uagtet det var mig meget ubehageligt, saameget meere, som jeg saa at Lord Orville saa heele Tiden paa os med en alvorslig Opmærksomhed, der gjorde mig uroelig.

Og tilviisfe var det ogsaa meget usforkammet af denne Lord med al hans Rang, at han bar sig saa frit ad med mig. Sir Clement lod til at være ganske modfalden.

De forsøgte Alle at formaae Capitainen til at gaae med til Kanelagh, og denne Lord fortalte mig saa sagte, at det vilde sønderribe hans Hjerter at gaae derhen uden mig.

Under denne Samtale traadde Herr Lovel frem, stillede sig ganske forundret an, bukkede for mig og spurgte hvorledes jeg befandt mig, i det han tillige forstikkrede mig paa sin Vre, at han ikke havde seet mig før, da han ellers snarere vilde have viist sin Skyldighed.

Endskjøndt hans Høflighed var fjendelig tvungen, var jeg dog overmaade glad over at være vis paa, at jeg intet meere havde at frygte for af ham.

Capitainen, langt fra at give efter for deres Foreskillinger om at følge med dem til Kanelagh, blev ganske opbragt over deres Forslag og

foer, han vilde hellere gaae til den sorte Hule i Calcutta.

„Men,“ sagde Lord —, „om Damerne vil drikke Thee i Kanelagh, kan De være vis paa, vi skal følge dem hjem, thi vi skal Alle være stolte af den Ære at ledsage dem.“

„Det kan nok være,“ sagde Capitainen, „men jeg vil sige Dem Roger, er eet af disse Stæder dem ikke nok for iaften, skal de ikke komme til eet eeneste imorgen.“

Vi forsikrede paa Øjeblikket, at vi gjerne vilde gaae hjem.

„Vi bede ikke derom for Deres Skyld,“ sagde Lord —, „men for vor Skyld, har De nogen Medlidenhed, vil De ikke være saa grufomme at nægte os det, vi bede Dem blot om at forlænge vor Lyksalighed nogle faae Minuter, — det er kun saa lille en Godhed for Dem at vise os, skjøndt den er saa stor for os at tage imod.“

„Skal jeg sige Dem saa omtrent min Mee-ning,“ sagde Capitainen suurt, „saa tænker jeg, De skulde ikke stadre disse Piger saameget for, de vil tage det alt for den reene skjære Sandhed. Hvad Marie angaaer, saa gaaer hun nok an, men der er intet Overordentligt ved hende, endskjøndt De maaskee kan bilde hende

ind, at hendes stumpe Næse er ret paa Moden, og hvad den Anden angaaer, hun har rigtigtignok en god rød og hvid Couleur, men hvad gjør det? — Jeg vil staae inde for, hun smulrer ligesaa snart hen som nogen af hendes Naboer."

"Er der," raabte Lord —, "nogen anden Mandsperson her, som kunde see saadanne Gjenstande og tale saaledes?"

"Hvad det angaaer," svarede Capitainen, "saa veed jeg ikke om der er Noget eller ej, og skal jeg sige min Meening reent ud, bryder jeg mig ikke derom, thi jeg vil ikke danne mig efter nogen af disse oppudsede pæne Personer, der ikke tør saameget som sige, at deres Sjæle ere deres egne, — og saavidt jeg veed, ere de det ikke meere. Jeg skammer mig næsten ligesaameget ved mine Landsmænd, som om jeg var en Fransmand, — jeg troer af ganske Hjerter at de ligne hinanden paa et Haarsbred, og det vil ikke vare længe, saa vil vi høre Sværfolk snakke det Pluddervolst, og vi vil aldrig faae en Svabergast at see uden Pung og Kaarde."

"Hæ, hæ, hæ! — fortreffeligt paa min Værelse!" skreeg Herr Lovel, "Jeg hører fra Søen har en særdeles streng Maade at dømme paa."

"Streng, for Satan, det er umueligt, for de Mandspersoner, som de kalde dem selv, ere

fort sagt ikke bedre end Ubesatte, og Gruentim-
merne, de ere reene Duffer. See saa, nu har
De faaet mine Tanker at vide om den Ting og
saa vil jeg sige Dem Godnat."

Damerne, som vare meget utaalsmodige efter
at gaae, rejede og gik meget pent afstæd. Alle
Mandspersonerne af deres Selskab fulgte med,
undtagen den Lord, jeg har taelt om og Lord
Orville, som blev for at spørge Mrs. Mirvan om
naar hun forlod Byen, og da han derpaa havde
sagt hver af os noget forbindtligt med sin sædvan-
lige Høflighed, forlod han os med en meget alvor-
lig Mine.

Lord — blev endnu nogle Minuter længer,
som han tilbragte med at sige mig en overvætted
Mængde Complimenter, hvorved han forhindrede
mig fra tydelig at høre hvad Lord Orville sagde,
hvilket var mig meget ubehageligt, især da denne
saae ud — saaledes tænkte jeg i det mindste —
som om han var misfornøjet med den Andens
paatrængende Opførsel imod mig.

Da vi gik ud i et Forværelse for at bide efter
Boguen, kunde jeg ikke paa nogen muelig Maade
slippe for at gaae imellem denne Lord og Sir Ele-
ment Willoughby, og da Betjenten sagde at Bog-
uen holdt for Døren, tog denne Lord uden alle
videre Omstændigheder selv min Haand, uagtet

Sir Clement tilbød mig sin, som jeg meget heller vilde have valgt, og med et yderst opbragt Øjeblik fulgte denne Mrs. Mirvan til Bognen.

Hvor besynderlig en Forskiæl er der ikke paa Sindelad og Sæder i enhver Rang og Stand i Livet! Med en uafbrudt Høflighed, som ingen Forskiæl gjør, er Lord Orville saalidt indtaget af sig selv og saa beskeden, som om han aldrig havde levet iblandt de Store og var aldeles uvidende om enhver Sinds gave han besidder, den anden Lord derimod synes mig at være ganske ubekjendt med virkelig god Levemaade, uagtet han er ødsel med Complimenter og galante Udtryk, hvad der rører hans Indbildningskraft, drager hans heele Opmærksomhed til sig. Han er ubesindig og dristig, har en stolt Mine til Mandspersonerne og et frit Blik til Fruentimmer. Den fortrinlige Rang, han veed, han besidder, synes tillige at have givet ham et Slags Frihed i Valget af sine Udtryk til begge Kian, som grændser meget nær til Grovhed.

Da vi kom hjem vare vi alle nedslagne. Forlystelsen den Aften havde mishaget Capitainen og hans Misfornøjelse, troer jeg, gjorde os alle forlegne.

Og her tænkte jeg at have endt mit Brev, men til min store Forundring havde vi just nu et Besøg af Lord Orville. Han kom, sagde han,

for at bevise os sin Skyldighed førend vi forlod Byen og spurgte meget flittig, naar vi kom tilbage, og da Mrs. Mirvan fortalte ham, vi rejste paa Landet uden at have ifinde at tage derfra igjen, bevidnede han sin Sorg derover i saadanne Udtryk — saa høflig, saa smigrende, saa alvorlig — at jeg neppe kunde bare mig for selv at blive sorgmodig. Skulde jeg rejse lige til Berry Hill, er jeg vis paa, jeg ikke vilde føle andet end Glæde, — men nu, da denne Capitain og Madame Duval høre til vort Selskab, maae jeg tilstaae, jeg venter kun meget liden Fornøjelse paa Howard Grove.

Førend Lord Orville tog bort, kom Sir Clement Willoughby. Han var alvorligere end jeg nogensinde havde seet ham og gjorde adskillige Forsøg paa at tale sagte til mig og at forsikre mig om, at hans Kummer over vor Rejse var eene for min Skyld. Men jeg var ikke i godt Humeur og kunde ej fordrage at plages af ham. Imidlertid har han insinueret sig saaledes hos Capitain Mirvan, at han meget hjertelig indbød ham til Howard Grove. Derover blev han munter, og netop dengang tog Lord Orville Afsked.

Upaatvivlelig er han bleven misfornøjet med denne utidige, umaneerlige Partiskhed, thi det var virkelig meget urigtigt at indbyde Nogen i

Lord Drvilles Mærbærelse uden at bede ham med. Jeg blev saa ærgerlig, at jeg gik ud af Stuen saasnart han tog bort, og skal ikke komme ned igjen førend Sir Clement er borte.

Lord Drville maae nødvendig lægge Mærke til hans idelige Forsøg paa at sætte sig i Gunst hos mig, og giver denne overdrevne Høflighed af Capitain Mirvan ham Marsag til at formode, at vi alle bifalde det? Jeg kan ikke tænke paa den Ting uden usigelig Uroe, og dog kan jeg ikke tænke paa noget andet.

Lev vel, min kjæreste, faderlige Ven. Jeg beder Dem, skriv mig snart til! Hvormange Breve have ikke disse tvende korte Uger frembragt! Flere, end jeg rimeligvis nogensinde meere vil skrive. Jeg frygter for, jeg har feedet Dem med at læse dem, men nu vil De faae Hviletid, thi for Fremtiden vil jeg kun faae lidet at sige Dem.

Og kan De nu, ærede Herr Pastor! efter alle de Taabeligheder og Ufuldkommenheder, jeg saaledes troelig har gjort Dem rede for, endnu med uformindsket Kjærlighed taale at jeg underskriver mig

Deres lydige

og hengibne

Euclina?

Fire og tyvende Brev.

Pastor Willars til Evelina.

Berry Hill, den 22de April.

Hvor glad er jeg ikke over, at jeg igien kan sende mine Breve til Howard Grove! Det vilde have frænket min Evelina, havde hun vidst noget af den Kummer, jeg følte medens hun opholdt sig i den store Verden. Mine Bekymringer have usigelig foruroliget mig, og din Dagbog, som paa een gang opvakte og formindskede min Frygt, har næsten eene sysselfat mig siden den Tid, du skrev den fra London.

Sir Clement Willoughby maae være en rænfefulds Mand, der har noget ifinde, jeger særdeles opbragt over hans Opførsel. Den Eidskab, han foregiver at bære for dig, er hverken oprigtig eller kan bestaae med Ere, den Maade og de Leiligheder, han har valgt til at erklære det, grændse meget nær til Voldsomhed.

Hans uværdige Opførsel efter Operaen overtyder mig om, at havde din Hæftighed ikke affrækket ham, vilde Queen Ann Street være bleven det sidste Sted, han vilde have ladet sin Vogn kjøre hen til. O, mit Barn, hvor taknemmelig er jeg ikke fordi Du undgik ham! Jeg er vis paa,

jeg behøver nu ikke vidtløftig at sige dig hvor stor din Uforsigtighed og Tankeløshed var, at du saa overtiilet betroede dig til en Mand, du saa lidet kjendte og hvis Munterhed og Fleghtighed burde have gjort dig forsigtig.

Den Lord, du traf i Pantheon, som du beskriver mig som saa dristig og ubesindig, volder mig ingen Frygt. En Mand, der saa aabenbar viser sin udsvævende Levemaade og som gjør sine Angreb med saa liden Agtelse for Belansthændighed, er en Person, der aldrig, paa et Gemyt som min Evelinas, kan gjøre andet Indtryk, end den Mishag, hans Manerer maae opvække.

Men uagtet Sir Clement søger Lejlighed til virkelig at fornærme, bestræber han sig dog for at undgaae al Ansæelse af forsætlig onde Hensigter. Han er langt farligere, da han er mere rænkensuld, men det fornøjer mig at erfare, at han ikke synes at have gjort noget Indtryk paa dit Hjerte, og derfor vil lidt Forsigtighed og Klogskab meget let sætte dig i Sikkerhed for de Hensigter, jeg frygter for, han har.

Lord Orville lader til at være et bedre Slags Væsen. Hans sinderige Opsørsel mod den ugle, impertinente Lovel, og hans Bekymring for dig efter Operaen, viser, han er en Mand af Forstand og Følelse. Uden tvivl tænkte han, der var

megen Marsag til at være bekymret for din Sikkerhed saalænge du var i Sir Elements Magt, og handlede efter den sande Vres Love ved saa uforsøbet at give den Mirbanske Familie Underretning om din Tilstand, en Omstændighed, der stedse vil gjøre mig tilbøjelig til at tænke vel om ham. Mange af hans Alder vilde have sysselsat sig med deres egne Anliggender af en falsk og foregiven Delicatessse for deres Ven, og troet det meere hæderfuldt at lade en godtroende ung Skabning blive i en Belystlings Magt, end at vove at tildrage sig hans Misfornøjelse ved at foretage sig Noget til hendes Sikkerhed.

Din kjendelige Bedrøvelse over at forlade London er meget naturlig, og dog smerter den mig. Jeg frygtede stedse for, du vilde finde for megen Behag i et adspredt Liv, som Ungdom og Levenhed gjøre saa tillokkende, og jeg fortryder næsten at jeg gav det Samtykke til din Rejse, som jeg ikke havde Fasthed nok til at nægte.

Desværre gjør din ukunstlede Natur, mit Barn, og din simple Opdragelse dig lige uskikket til den store og urolige Verdens tornede Stie. Den Forborgenhed, man formoder, din Fødsel og heele Stilling i Livet har, vil udsætte dig for tusinde ubehagelige Tilfælde. Ikke blot mine Udfigter, men ogsaa mine Forhaabninger for dit

Liv i Fremtiden, vare stedse indskrænkede til Landet. Skal jeg tilstaae dig, at ihvorvel jeg kan tænke anderledes end Capitain Mirvan i andre Henseender, stemmer min Meening om Byen, dens Gæder, Indbyggere og Forlystelser dog temmelig nøje overeens med hans? Tilvisse er det den aabne Havn for Bedragerie og for Daarskab, for Falskhed og for Uforsammenhed, og jeg ønsker Intet heller, end at du for stedse maae have taget Afsteed med den.

Glem imidlertid ikke, at jeg kun taler med Hensyn til et offentligt og adspredt Liv, i private Familier kan vi sikkerlig finde ligesaamegen Godhed, Retskaffenhed og Dyd i London som paa Landet.

Derfor min Evelina er fornøjet med et eenligt Opholdsstæd, haaber jeg endnn stedse, jeg skal leve og see hende være sit Naboeshabs Prydelse, sin Families Stolthed og Glæde, hun vil skænke saadanne Selskaber Glæde som bedst fortjene hendes Tilbøjelighed og hun vil igjen modtage den af dem, hun vil selselsætte sig med sli-ge nyttige og uskyldige Forretninger, som kan gøre hende stikker paa sine Venners ømmeste Kjærlighed, som kan gøre, hun fortjener den.

Det er mit Haab, det har været mine Forventninger. Skuf dem ikke, elskede Barn! men

glæd mig med nogle faae Linier, som kan forviſe
 ſe mig om at diſſe tvende Uger i Byen ej
 have nedrevet ſyttten Aars Arbejde paa Landet.

A r t h u r W i l l a r s.

Fem og tyvende Brev.

Evclina til Paſtor Villars.

Howard Grove d. 25de April.

Nei, Kjæreste Herr Paſtor, nei, ſyttten
 Aars Arbejde er endnu ſom det var, beſtan-
 dig Deres Tid og Deres Arbejd ikke værdt,
 men dog ej meere nu, — i det mindſte haaber
 jeg det, — end før de tvende Uger, der har foraar-
 ſaget Dem ſaamegen Uroe.

Og dog maae jeg tilſtaa dem, jeg er ikke
 halv ſaa fornøjet her nu, ſom jeg var førend jeg
 kom til Byen, men det er Stædet, ikke mig, der
 er bleven forandret. Capitain Mirvan og
 Madame Duval have ødelagt Howard Grove.
 Den Harmonie, ſom herſkede her, er forſtyrret,
 vore Planer ere tilintetgjorte, vor Levemaade er
 forandret og vor Fornøjelſe forſtyrret. Men troe

ikke, London er Uarsagen til disse Ulykker, thi hvad for et Stæd vi end vare rejste til, vilde saa ubehagelig en Forøgelse af vor Huusholdning have foraarsaget samme Forandring ved vor Tilbagekomst.

Jeg var vis paa, De vilde blive misfornøjet med Sir Clement Willoughby, og derfor er jeg paa ingen Maade forundret over hvad De siger om ham; men ihenseende til Lord Orville — maae jeg tilstaae, jeg har været i stor Frygt for at min svage og ufuldkomne Beskrivelse ikke vilde have frembragt de gode Tanker om ham, som han saa vel fortjener, og som det fornøjer mig at finde, De synes at have om ham. O, Herr Pastor, kunde jeg have ladet de Fortjænstes vederfares Ret, som jeg troer, han besidder, kunde jeg have malet Dem ham saaledes, som han forekom mig, — da vilde De tilforladelig have kunnet gjøre Dem nogen Forestilling om hvor grundet en Forbring han kan gjøre paa Deres Bifald!

Efterat jeg havde skrevet det sidste Brev i Wien, foresaldt der Intet førend vi rejste herhviden en meget heftig Erætte imellem Capitain Mirvan og Madam Duval. Da Capitainen havde ifinde at gjøre Rejsen til Hest, havde han gjort den Indretning, at vi fire Fruentimmer skulde kjøre i hans Vogn. Madame Duval kom

ikke til Queen-Ann-Street førend Vognen havde holdt noget for Døren efter hende, og derpaa lod hun sig see, ledsaget af Monsieur Du Bois.

Capitainen, som var utaalsmodig efter at tage bort, vilde ikke lade dem komme ind i Huset, men paastod at vi ufortøvet skulde stige i Vognen. Kom, Monsieur Du Bois, disse Piger kan meget godt gjøre Plads for Dem, sætter jer tættere sammen, Born!"

Mrs. Mirvan saae ganske forvirret ud, og Monsieur Du Bois steg virkelig ind i Vognen paa den Side, hvor Miss Mirvan og jeg sadde, efterat han havde gjort nogle Undskyldninger fordi han gjorde os Ulejlighed. Men aldrig saasnart havde han sat sig, førend Capitainen, der havde seet ganske roelig paa alt dette, gik hen til Karettdøren og sagde: „Hvad, og De spørger ikke engang om Forlov?"

M. Du Bois saae ganske forlegen ud og begyndte at gjøre en Mængde Undskyldninger, men Capitainen hverken forstod eller gav Agt paa ham og sagde med en barsk Stemme, „Seer han, Musse Person, dette hersens kan være en fransk Mode som jeg seer, men at give og tage er billigt hos alle Nationer, og seer han, nu vil jeg tage mig den Frihed at vise ham en engelsk Mode."

Og derpaa greb han ham ved Armen og nødte ham til at springe ud af Vognen.

M. Du Bois lagde strax Haanden paa Kaarden og truede med at hegne sig over denne Fornærmelse. Capitainen løstede sin Stof i Vejret og bød ham trække paa sin egen Risiko. Mrs. Mirvan blev meget uroelig, steg ud af Vognen, stillede sig imellem dem og bad sin Mand gaae ind i Huset igjen.

„Ingen Passiaren!“ skreeg han opbragt, „hvad Djævelen, meener du ikke, jeg kan holde styr paa en Franskmand.“

Imidlertid raabte Madame Duval til M. Du Bois: Eh laissez-le, mon ami, ne le corrigez pas, c'est un vilain bête qui n'en vaut pas la peine.“

„Monsieur le Capitaine,“ skreeg Du Bois, „voulez-vous bien me demander pardon?“

„Aha, De beder om Forladelse, gjør De?“ sagde Capitainen, „det tænkte jeg nok, jeg tænkte nok, De vilde komme til at gjøre det, — saa De har tabt Smagen for en engelsk Salut, har De?“ Derpaa gif han hen til ham med en stolt Mine, og saae foragtelig paa ham.

Nu stiplede der Folk til og Mrs. Mirvan bad atter sin Mand gaae ind i Huset.

„Naa, hvad for en Ulykke er Konen bange

for? — Kjenbte du nogenfinde en Franskmænd, som ikke kunde tage imod en Fornærmelse? — Jeg staaer inde for, Russen veed nok hvad han gjør, — ikke sandt Russe Person?"

M. Du Bois forstod ham ikke, men sagde kun: „plait-il Monsieur?"

„Men hvad nytter det til, vi staae her og prate?" svarede Capitainen, „har De noget at sige, saa snyd det reent ud, hvis ikke, ih, saa lad os begynde vor Rejse uden flere Krumspring."

Parbleu, je n'entends rien, moi!" sagde M. Du Bois, trak paa Skuldrene og saae meget nedslaaet ud.

Mrs. Mirvan gif derpaa hen til ham og sagde paa Fransk, at hun var vis paa, at Capitainen ikke havde ifinde at fornærme ham og bad ham holde op med en Trætte, som ikke kunde foranledige andet end Misforstaaelse paa begge Sider, da den Ene ikke forstod den Anden.

Denne tydelige Forestilling havde forønsket Virkning, og M. Du Bois bukkede for Enhver undtagen Capitainen, opgav meget viselig sit Djermeed og tog Afsked.

Vi haabede derpaa at fortsætte vor Rejse i Roelighed, men den heftige Capitain vilde endnu ikke forunde os det. Han kom hen til Madame Duval med en overvættets glad Mine og

sagde: „Hvad? hvorledes er det, Madame? har Deres Helt forladt Dem? ih, mig synes, De fortalte mig, at I gamle Damer kunde faae det som I vilde have det med de franske Springfyre?“

„Det har intet at betyde, Herr Capitain,“ svarede hun, „hvad De synes, thi den, som kan opføre sig paa saadan en lumpen Maade, kan synes hvad ham behager for mig, jeg skal ikke bryde mig derom.“

„Naa da, strenge Frue, siden De nødes til at være saa aabenhjertig,“ raabte han, „saa vær saa god at sige mig paa hvad Grund De tog Dem den Frihed at lyde nogen af deres Følge min Bogn uden min Tilladelse? Svar mig paa det!“

„Naa, vær saa god da, Herr Capitain,“ svarede hun, „at sige mig paa hvad Grund De tog Dem den Frihed at omgaaes den honette Person paa saa uheldig en Maade som den at trække ham hovedfuld ud af Bognen? Jeg er vis paa, han havde ikke gjort noget, som kunde fornærme dem eller nogen Anden, og jeg veed ikke hvad synderlig Skade han vilde have gjort Dem ved blot at sidde ganske roelig i Bognen, han vilde ikke have ødt den.“

„Hvad, tænker De da, at mine Heste ikke

have andet at gjøre, end flæbe Deres snottede Franskmænd om? Tænker De det, Madam, saa maae jeg tage mig den Frihed at sige Dem, De tager fejl, for jeg vilde heller have dem hængte."

"Saa er De saameget desto ufornuftigere, thi Hestene have aldrig trukket Nogen, der var halv saa god."

"Seer hun, Madam, siden hun endelig vil tirre mig, saa vil jeg saadan ongefær sige hende min Meening, jeg kan see ligesaa langt som en Anden, dersom hun altsaa tænkte, hun vilde føre mig en af sine franske Grinebidere paa Halsen til Svigersøn, saa er hun hæslig snydt, dermed holla!"

"Han er en — men jeg vil ikke sige hvad; — men jeg svær højt og dyrt, jeg har aldrig tænkt derpaa, ikke heller M. Du Bois."

"Min Bedste," sagde Mrs. Mirvan, "vi vil komme der meget sildig."

"Godt, godt," svarede han, "giver jer paa Vejen da, afsted med Jer alt hvad Tøjet kan holde, det er den høje Tid. Hvad Marie angaaer, saa er hun min Sjæl kjon nok, jeg vil ikke have nogen af Deres franske Glabstjægge for at fordærve hende."

Med disse Ord satte han sig til Hest, og

vi kjørte. Jeg kunde ikke uden Smerte tænke paa hvor forskjællige vore Følelser ved vor Afreise fra London vare fra dem, vi havde ved vor Ankomst.

Paa Rejsen var Madame Duval saa overmaade forbittret paa Capitainen, at hun nødte Mrs. Mirvan til at sige hende, hun maatte bede, hun vilde tale om andre Ting naar hun var nærværende.

Vi bleve paa det kjærligste modtagne af Lady Howard, hvis Gudhed og Gjæstfrihed ikke kan andet end gjøre Enhver lykkelig, som er istand dertil.

Farvel, kjæreste Herr Pastor. Uagtet jeg hidtil har forsømt at bede derom, haaber jeg dog, De har anbefalet mig til hvem der maatte have gjort nogen Efterspørgsel mig angaaende.

Ser og tyvende Bred.

Eseline til Pastor Willars.

Howard Grove d. 27de April

Al! bedste Herr Pastor, jeg skriver nu i den største Uro. Madame Duval har gjort et Forslag, som sætter mig i en Dødsens Angest, og som kom ligesaa uventet som pludselig.

Hun havde søffelsat sig nogle Timer i Eftermiddag med at læse Breve fra London, og netop ved den Tid, vi skulde drikke Thee, sendte hun Bud efter mig, jeg skulde komme hen i hendes Kammer, og sagde med et meget fornøjet Ansigt: „Kom hid, Barn, jeg har faaet meget gode Nyheder at fortælle dig, Noget, som vil sætte dig i Forundring, det lover jeg for, thi du veed slet intet deraf.“

Jeg bad hende forklare sig tydeligere, og derpaa sagde hun med Udtryk, jeg ikke kan gjentage, at hun havde eftertænkt hvad for en Skam det var at see mig som en saadan stakkels blye Landsbyskole, da jeg burde være en galant Dame, og at hun længe og ved forskjellige Lejligheder havde skammet sig over mig, endstjøndt hun maatte tilstaae, det ikke var min Skyld, thi

man kunde ikke vente sig det bedre af en Pige, som havde saaledes været indspærret. Imidlertid forsikrede hun mig, hun havde omsider hittet paa en Plan, der skulde gjøre en ganske anden Skabning af mig.

Jeg ventede uden synderlig Utaalmodighed efter at høre hvorhen denne Indgang vilde lede, men jeg blev snart vækket til meere levende Høielser, da hun underrettede mig om, det var hendes Hensigt at bevise min retmæssige Fødsel og ved Lovens Hjælp gjøre Fordring paa min Arvepart i min virkelige Familie!

Det vilde være mig umueligt at udtrykke hvor stor min Bestyrtelse var, da hun saaledes havde tilkjendegivet mig sin Plan. Min Forundring og Skræk vare lige store.

Jeg kunde ikke sige noget, jeg hørte hende med en Tavshed, som det ikke stod i min Magt at afbryde.

Hun udlod sig derpaa vidløftig og med Varme om de Fordeele, jeg vilde have af hendes Plan, talende i et høit Sprog om min tilkommende Storhed, forsikrede mig, jeg vilde hjertelig foragte næsten enhver Person og Ting, jeg hidtil havde seet, spaaede mig, jeg ved Givtermaal vilde blive forbunden med en Familie af den højeste Rang i heele Riget, og til Slutning sagde

de hun, jeg skulde tilbringe nogle faae Maaneder i Paris, hvor min Opdragelse og Levemaade kunde faae den sidste Politur.

Derpaa taledes hun meget udførlig om den Fornøjelse, hun saavelsom jeg skulde have af at ydmyge visse Folks Stolthed og vise dem, hun lod sig ikke ustraffet ringeagte.

Midt i denne Samtale blev jeg befriet ved en Indbydelse til Thee. Madame Duval var særdeles opromt, men min Sindsbevægelse var for pünlig til at jeg kunde skjule den og Enhver spurgte om Aarsagen dertil. Jeg forsøgte at slaa den heele Ting hen, men forgjæves, thi Madame Duval havde besluttet at gjøre Sagen bekjendt. Hun fortalte dem, hun havde sat sig i Hovedet at gjøre Noget af mig, at de snart skulde bruge et andet Navn til mig end Anville, og dog havde hun heller ikke ifinde at forandre det ved at giøre mig bort.

Jeg kunde ikke holde ud at høre hende længer, og vilde gaae ud af Stuen. Da Lady Howard saae det, bad han Madame Duval opsætte at give dem flere Efterretninger indtil ved en anden Leilighed, men hun var saa forhippet paa at meddeele sin Plan, at hun ikke kunde udstaae nogen Opsættelse, og derfor lode de mig gaae uden Hinder. Saa ofte Madame Duval taler om mine Omstændigheder eller An-

liggender, gjør hun det virkelig ogsaa paa saa grov og haard en Maade, at man ikke kan paa-lægge mig noget grusommere Arbeide end høre paa hende.

Jeg blev siden underrettet om nogle Omstændigheder ved denne Samtale af Miss Mirvan, som berettede mig, at Madame Duval fortalte dem sin Plan med største Velbehag, og lod til at føle sig meget lykkelig ved at have udtænkt det, men lidt efter forraadte hun sig selv, at hun var bleven bevæget dertil af sine Paarørende, Branghtonerne, hvis Breve, som hun har faaet idag, først gjorde dette Forslag. Hun erklærede, hun vilde ikke have noget at bestille med nogen Omvej, men strax og aabenbar tye til Retten for at bevise min Gedsel, mit virkelige Navn og min Adkomst til min fædrene Formue.

Hvor ubeskedent og paatrængende er det ikke af disse Branghtoner at blande sig saaledes i mine Affairer! De kan ikke forestille Dem hvad for en Forvirring denne Plan har foraarsaget i Familien. Capitainen har bestemt erklæret sig derimod, uden at spørge sig for om nogen særdeles Omstændighed derved, blot fordi Madame Duval har foreslaaet det, og de have trættet derom med den største Hidsigthed. Mrs. Mirvan siger, hun vil ikke engang have nogen Meening derom, førend hun hører Deres Tanker. Men Lady

Howard yttre til min store Forundring tydelig, at Madame Duvals Hensigt har hendes Bifald, imidlertid vil hun selv skrive Dem til om hvad for Grunde og Tanker hun har desangaaende.

Hvad Miss Mirvan angaaer, saa er hun mit andet Jeg, og haaber eller frygter aldrig uden som jeg. Og hvad mig angaaer, — saa veed jeg hverken hvad jeg skal sige, eller endog kun hvad jeg skal ønske, jeg har ofte troet, min Skjæbne var særdeles grusom, at have kun Een der er mig baade i Faders og Moders Sted, og at blive for stedse forviist fra denne Eene, — men paa den anden Side har jeg kun altforvel vidst og føelt hvor tilbørlig denne Skilsmisse er. Og dog kan de meget bedre forestille Dem den indvortes Angest, som undertiden overvælter mit Hjerte, end jeg kan beskrive det, naar jeg overvejer den besynderlige Tilgængelighed, der kan være Marsag til at en Fader aldrig gjør den mindste Efterspørgsel om sit Barns Hilsen, Velgaaende eller selv endog dets Liv!

O, faderlige Ven, for mig er Tabet intet! — Med Sjæls Storhed, med blid Velgjørenhed har De vogtet mig for at føle det, men for ham føler jeg Kummer! — Jeg maatte være uden al barnlig Kjærlighed, ja selv uden al Menneskelighed, dersom jeg nogensinde kunde tænke paa den

Gjensand, uden at saares i mit inderste Herte.

Næst maa jeg gjentage, jeg veed ej, hvad jeg skal ønske, tænkt derfor De for mig, kjæreste Herr Pastor, og lad mit tvivlsomme Sind, der ikke veed, hvorhen det skal stille sit Haab, ledes af Deres Klogskab og ubedragelige Raad.

Coelina.

Syv og tyvende Brev.

Lady Howard til Pastor Villars.

Howard Grove.

Ærede Herr Pastor!

Jeg kan ikke give større Prode paa de Tanker, jeg har om Deres Redelighed, end derved, at jeg tager mig den Frihed, at tilbyde Dem mit Raad i en Sag, hvori De har saamegen Ret til at handle efter eget Tofte; men jeg veed, De har for oprigtig en Kjærlighed til hvad der er ret, til at De med Partiskhed skulde være indtagen for Deres egen Mening.

Madame Duval har foreslaaet en Plan, der har sat os alle i Bevægelse, og imod hvilken jeg i Forstningen ivrede meget stærkt, saavelsom min hele
i Deel.

øvrige Familie; men ved modnere Overlæg tilstaaer jeg, mine Indvendinger ere næsten gandske forspundne.

Denne Plan bestaaer i at lægge Sag an imod Sir John Belmont, for at bevise Guldigheden af hans Egtteskab med Miss Evelyn. Følgen af, at dette bliver godtgjort, maae nødvendig blive, at hans Datter forvisses om at komme i Besiddelse af hans Rang og Formue.

Og hvorfor skulde det ikke skee, kjære Herr Pastor? Jeg veed, at en saadan Plan vil i Førstningen være forbunden med Forestillinger, der maae være Dem anstødelige; men jeg veed ogsaa, at Deres Forstand er for ophøjet, til at lade sig regiere af Fordomme, eller sætte sig imod nogen vigtig Bevæggrund, fordi den har nogle saa ubehagelige Biting ifølge med sig.

Deres elskværdige Plejedatter, som nu først træder ind i Verden, har Fortrin, som ikke bør begravnes i et eensomt Liv. Hun synes at være født, til at pryde Verden. Naturen har rundelig begabet hende med hvad den havde at give bort, og den særdeles Opmærksomhed, De har skænket hendes Opdragelse, har dannet hendes Sjeleevner til en saadan Grad af Fortrinlighed, at jeg ingen sinde har seet Magen dertil hos en saa ung Person.

Hvad Aarsager De kan have havt, gode Herr Pastor, til saa omhyggelig at skjule denne elskværdige Piges Fødsel, Navn og retmæssige Krav, og til at undlade at giere nogen Fordring til Sir John Belmont, er jeg aldeles ubekjendt med; men,

uden at vide, hvori disse Grunde bestaaer, har jeg Agtelse for dem, da jeg har saastore Tanke om Deres Charakter og Dommeekraft; men jeg naaber, de ere ikke uovervindelige; thi jeg kan ej andet, end troe, at en Person, der synes at være født til at forskjonne Verden, ej kan være bestemt til at opoffre sit Liv til Gensomhed.

Unagtelig kunde Sir John Belmont, saa nedbrægtig han end har vtiist sig, dog aldrig see sin fuldkomne Datter, uden at erkjende hende for sin, og omhyggelig gjøre hende vis paa sin Formue. Den Beundring, man ydede hende i London, var saadan, uagtet den blot var en Virkning af hendes udbortes Tillokkelser, at Mrs. Mirvan forsiktrer mig om, hun vilde have havt de meest glimrende Tilbud, havde der ikke syntes at være en vis Hemmelighed angaaende hendes Godsel, som hun noie var underrettet om, man med utrættelig Flid søgte at faae opdaget, men forgæves.

Kan det være ret, kjære Herr Pastor, at denne haabfulde unge Pige skulde stilles ved den Formue og Rang i Livet, hvorpaa hun har looflig Fordring, og som De har forberedt hende til at bære og bruge paa saa ædel en Maade? At foragte Rigdomme, kan rigtig nok være philosophisk; men at bruge dem paa en værdig Maade, er sikkerlig mere belgjørende for det menneskelige Køn.

Maaskee nogle faa Aar, eller maaskee en meget kortere Tid, kan gjøre Udførelsen af denne Plan umækelig. Uagtet Sir John er ung, fører han dog altfor udsævende en Levemaade, til at det skulde

bare længe, og for sildig vilke vi maaskee fortrybde, der ikke for blev foretaget noget; thi det vil blive næsten umueligt, naar han er død, at bevise eller ordne noget med hans Arvinger og Executorerne.

Filgis mig den Alvorlighed, hvormed jeg skriver mine Tanker om denne Sag; men Deres indtagende Plejedatter har gjort mig til saa varm en Veninde af hende, at jeg ikke kan være ligegyldig i Henseende til en Ting, der er af saastor Vigtighed for hendes tilkommende Liv.

Lev vel, kjære Herr Pastor, — send mig snart et Svar paa denne Forestilling, og troe, jeg er o. s. v.

M. Howard.

Otte og tyvende Brev.

Pastor Willars til Lady Howard.

Berry Hill, d. 2den Maj.

Deres Brev, Madame, har aabnet en Kilde til Kummer, som jeg med Rædsel seer imøde, og som jeg næppe tør haabe at see tilstoppet. Jeg sætter nødig min Mening imod Deres; jeg kan i Sandhed heller ikke gøre det, uden ved Grunde, der, som jeg troer, snarere vilke bringe mig til at blive anseet for en Eremit, der ikke kjender til Verden, og kun duer til min Celse, end for en Mand, der i vore Tider er skicket til at have Opson med et fuldkomment, ungt Bruentimmer. Dog, da

jeg saaledes opfordres, er det min Pligt, at udbille og efter Sone retfærdiggjøre de Grunde, der hidtil have ledet mig.

Moderen til dette fjære Barn, — som blev styrket i Fordærvelse ved sin egen Uforsigtighed, Madame Dubals haarde Hjerter og Sir John Belmonts Nederdrægtighed, — var engang, hvad hendes Datter nu er, mit Hjertes Yndling, og hendes Erindring skal jeg begræde og ære indtil det sidste Øjeblik. Paa den ulppfelige Dag, da hendes blide Sjel forlod sin Holig, og nogle saa Timer førend hun ophørte at drage sin Aande, forpligtede jeg mig højtidelig til: at hendes Barn, hvis det levede, ikke skulde kjende nogen anden Fader, end mig, eller hendes lovlig erklærede Egtfælle.

De kan let forestille Dem, Madame, at det ej blev mig vanskeligt, at opfylde dette Løfte, og undlade at gjøre nogen Fordring paa Sir John Belmont. Kunde jeg føle den faderligste Kjærlighed for denne stakkels lidende Person, og ikke afske hendes Ødelægger? Kunde jeg ønske at overslevere ham, der saa nedrig bedrog Moderen, den hjælpeløse og uskyldige Pøde, som, født under saa megen Sorg, syntes berettiget til Medlidenheds hele deeltagende Omhed?

I mange Aar bragte denne Mand's blotte Navn, som handelsbetis kunde blive fremsagt, naar jeg hørte derpaa, mig udaf al min Gatning som Christen, og næppe kunde jeg lade være at forbande ham. Dog søgte jeg ikke, ej heller ønskede

jeg, at stille ham ved sit Barn, hvis han med noget Skin af Anger eller kun Menneskelighed havde forsøgt paa at blive mindre uværdig til en saadan Gave; — men han er ubekjendt med enhver faderlig Kærlighed, og har med en gruesom Kærlighedsløshed undladt, blot at erkjendige sig om dette fjere faders og moderløse Barns Tilværelse, uagtet hans forurettede Kones Tilstand var ham kun altfor vel bekjendt.

De ønske at blive underrettet om mine Hensigter. — Jeg maa tilstaae, de vare saaledes, at de, som jeg nu seer, ikke vilde blive bærede med Deres Bifald; thi, uagtet jeg undertiden har tænkt at forestille Evelina for hendes Fader, og fordre den Ret, der tilkommer hende, har jeg dog til andre Tider baade foragtet og frygtet for Brugen af dette Middel: foragtet det, isald det skulde blive afflaact, frygtet for det, isald det skulde blive antaget.

Lady Belmont, som fuld og fast var overfyldt om sit forestaaende Endeligt, bad mig ofte og indstændig, at dersom hendes Barn blev en Pige, jeg da ikke vilde overlade hende til en Mand's Kærlighed, der var saa aldeles uskikket til at paatage sig dets Opdragelse; men at jeg, hvis man med Hefstighed skulde fordre det udleveret, vilde begive mig udenlands med det, og omhyggelig skjule det for Sir John, indtil nogen kjendelig Forandring i hans Tænkemaade og Opførsel kunde vise, han var mindre uskikket til at blive det betroet. Og ofte plejede hun at sige: „Skulde den stakkels Slut have nogle af sin Moders Kærlheder, vil der ikke fæls

tes den Noget, saalænge den er under Deres Beskyttelse." Al, saasnart hun selv kom ud af denne Beskyttelse, blev hun nedslægt i et Svælg af Glendighed, der opslugte hendes Fred, hendes Ære, og hendes Liv.

Medens Evelina var et Barn, udkastede jeg tusinde Planer til at hjælpe hende til sine medfødtte Rettigheder; — men ligesaa tit forkastede jeg dem. Jeg var i en bestandig Kamp imellem det Ønske, at der skulde vederfares hende Ret, og den Frygt, at jeg skulde sætte hendes Gemyt i Fare, medens jeg satte hendes udvortes Lykke paa en bedre God. Ikke desto mindre tog min Uro af, da hendes Character begyndte at blive dannet, og hendes Tænkemaade udviklede sig; min Vej forekom mig mindre tornet og vildsom, og mig syntes, jeg kunde skjelne imellem den rette og urette Stie; thi, naar jeg gav Agt paa hendes Naturs uforfædte Alenhjertighed og frimodige Simpelt, naar jeg saa, at hendes redelige, uskyldige Sjel forestillede sig, at hele Verden var reen og uegenlyst, som hun selv, og at hendes Hjerte var aabent for ethvert Indtryk, hvormed Kjerlighed, Medlidenhed eller Rænker kunde angribe det; — da smigrede jeg mig selv med, at det var een og den samme Ting: at følge min egen Tilbojerskab og betrygge hendes Belfærd; thi at udsætte hende for de uundgaaelige Rænker og Farer, der omgive et Huus, hvis Herre er udsøvende og uden Grundsætninger, uden en Moders eller noget klogt og fornuftigt Fruentimmers Opsyn, forekom mig at være ligesaa meget, som at lade hende styrte ned i een

eller anden skrækkelig Afgrund, naar Solen var midt paa Himmelen. Min Plan var derfor ikke blot at opdrage og elske hende, som mit eget Barn, men at udfaaare hende til Arving af min lille Formue, og give en værdig Mand hende, som hun kunde bringe sine Dage med i rolig Glæde og Tilfredshed, usmittet af Laster, Daarskab eller Vergjerrighed.

Saa meget om den forbigangne Tid. Saaledes have de Bevæggrunde været, der have ledet mig, og jeg haaber, de ville ansees tilstrækkelige, ikke blot til at gjøre rede for, men ogsaa til at retfærdiggjøre den Fremgangsmaade, der har været en Følge deraf. Jeg har endnu tilbage at tale om den tilkommende Tid.

Og her seer jeg virkelig Vanskeligheder, som jeg næsten mistroisler om at overvinde efter mine Ønsker. Jeg har den største Agtelse for Deres Mening, naadige Frue, som det gjør mig usigelig ondt, jeg ikke er eenig med Dem i; dog er jeg saavel bekiende med Deres Godhed, at jeg bover at haabe, det ej vil blive mig aldeles umueligt at anføre saadanne Grunde, som kunne bringe Dem til at antage med mig, at denne unge Piges Lykke synes at være langt sikkrere i Gensomhed, end i den lystige og adspredte Verden. Men hvorfor skulde jeg trætte Dem med at anføre Grunde, der saa lidet kunne nytte? thi, af, hvad for Grunde, hvad for Overtalelser kan jeg med noget Haab om Held bruge til en saadan Kone, som Madame Duval? Hendes Characteer og hendes hele Gemytsbesskaffenhed afkræfter mig fra at gjøre Forsøg; hun er for uvidende, til at tage imod Un-

derbiiisning, for haardnakket, til at lade sig overtale ved Banner, og for soag, til at lyde Fornuften.

Jeg vil derfor ikke indlade mig i en Strid, hvoraf jeg kun kan vente mig Riv og Grovhed. Ligesaa gjerne vilde jeg gennemgaae Lydens Virkning med den Døve, eller Farvens Natur med den Blinde, som jeg vilde forsøge paa, ved Overbeviisning at opløse et Gemt, der er saa forstøenet af Fordomme, i saa høj en Grad Slave af uordentlige og nedrige Lidenstaber. Da hun ej kan taale at modsiges, vilde Overtalelse kun forhærde og Modstand opirre hende. Jeg giver derfor efter for den Nødvendighed, der bringer mig til at give efter imod min Villie, og nu skal jeg henvende alle mine Tanker paa at udfinde saadanne Midler, til at udføre denne Sag, som kunne være de gavnligste til mit Barns Lykke, og som mindst saare hendes Kælelse.

Processen misbilliger jeg derfor ganske og aldeles.

Vil De, bedste Frue, tilgive en gammel Mand sin Frihed, naar jeg tilstaaer, jeg er højlig forundret over, at De, endog kun for et Øjeblik, kunde agte paa en Plan, der er saa heftig, saa offentlig, saa aldeles stridende mod al qvindelig Delicatesse? Jeg er overtydet om, De ikke har overvejet dette Forslag. Der var rigtig nok en Tid, da jeg foreslog, ja, endog forsøgte paa en lignende Plan, for at forsvare Lady Belmonts Ustholdighed, og vise Verden den Uret, ikke Brøde, hvorved hun leed; men, da blev al Hjelp

og Opmuntring nægtet mig. Hoor gruesom er ikke denne hos Madame Dabal sildig opkomne Harmen for min Erindring om hendes Datters Lidelser! Hun var dog mod Naturens Røst, endstjændt hun har givet Agt paa Vergjerrighedens Stemme.

Aldrig kan jeg samtøffe i, at denne elskede, frøgtfomme Pige skulde stilles tilskue i Verden paa den Maade, en Maade, der vil udsætte hende for Nysgjerrighedens hele Dumdriftighed, Formodningers foragtelige Patter og Spottens Braad. Og hvorfor? — for at erholde Rigdomme, hun ikke saoner, og tilfredsstille en Forsængelighed, hun ikke føler. Et Barn træde frem i Ketten mod sin Fader! — nei, Madame, gammel og svag, som jeg er, vilde jeg dog langt hellere selv føre hende bort til een eller anden fiern Aftrog i Verden, uagtet jeg vist døde paa Rejsen.

Langt forskellige havde de Bevæggrunde været, som vilde have tilskyndet hendes uløkkelige Moder til en saadan Fremgangsmaade, al hendes Lykke her i Verden var uoprettelig forskjærfet, hendes Liv var blevet hende en Byrde, og hendes gode Navn og Rygte, som hun tidlig havde lært at skatte høiere, end alt Andet i Verden, havde saaret et dødeligt Saar. At redde sin egen Ere og bevare sit Barns Fødsel for alle Skamlætter, var altsaa alt det Gode, Lykken havde forundet hende Magt til at give. Men selv denne sidste Trøst blev hende nægtet!

Lader os tage lemsældigere Forholdsregler, og, — siden det skal saa være — lader os gjøre Sir

Belmont Forestillinger; men, hvad en Proces angaaer, haaber jeg, aldrig mere at høre det nævne i denne Anledning.

Madame Dubal vilde det være ganske unyttigt at tale til om Delicatesse: man maa sætte Grunde imod hendes Plan, som ere begribeligere for hendes Forstand. Jeg vil derfor ikke tale om, hvor upassende den er; men forsøge at vise, hvor unyttig den er. Hav altsaa den Godhed at sige hende, at hendes egne Hensigter vilde blive forstyrrede ved hendes Plan; thi, blev der anlagt Sag, og blev den endogsaa vunden, vilde det dog stedse staae i Sir Belmonts Magt, at skille hendes Datterdatter ved den sidste Skilling; og, blev han opbragt, vilde han sikkert gjøre det.

Hun selv kan ikke gjøre bedre, end blive rolig og u virksom i den hele Sag: det lange og gjensidige Bekjendtskab imellem hende og Sir John vil kun foraarsage Trætte og Had, hvis hun blander sig deri. Ikke heller vilde jeg have, Evelina skulde vise sig, førend hun blev opfordret dertil. Hvad mig selv angaaer, maa jeg aldeles undgaae at handle, naagter jeg med utrættelig Iver vil anstrænge alle mine Kræfter paa at give Raad; men jeg har virkelig hverken Lust eller Mod til personlig at indlade mig med denne Mand.

Min Mening er, at han vil vise større Agtelse for et Brev desangaaende fra Dem, end fra nogen anden. Jeg raader og haaber derfor, at De selv vil paatage Dem den Ulejlighed, at

skrive ham til, for at indlede Sagen. Skulde han have lyst til at see Evelina, saa har jeg et Brev, som hans højlig forurettede Gemalinde efterlod sig, for at gives ham, om en saadan Sammenkomst nogenfinde skulde finde Sted.

Branghtonernes Hensigter med at foreslaae denne Plan ere aabenbar egenlystige. Ved at sætte Evelina i sikker Besiddelse af hendes Faders Formue, haabede de at formaae Madame Duval til at testamentere dem sin. Heri vilde de imidlertid rimeligvis tage fejl; thi smaa Sjæle ere fædse til højelige til at give dem deres Formue, som alleres de rigelig ere forsynede dermed, og derfor vil hun desto gladere skienke sin Datterdatter sin Hjælp, jo mindre hun behøver den.

Jeg har endnu kun een Ting at lægge til, som jeg imidlertid paa ingen Maade kan afstaae fra: mit Ord, som jeg saa højtidelig har givet Lady Belmont, at hendes Barn aldrig skulde blive erkjendt, uden at hun tillige blev det, maa ubrødelig holdes.

Jeg er o. s. v.

Arthur Villars.

Ni og tyvende Brev.

Pastor Willars til Evelina.

Berry Hill, d. 2den Maj.

Hvor oprigtig tager jeg ikke Deel i den Uro og Kummer, som min elskede Evelina har saamegen Aarsag til at føle. Den gruesomme Plan, som paa nærværende Tid udføres, strider ligemeget imod din Dømmekraft og min Tilbøjelighed; — dog synes det ikke mueligt, at sætte sig derimod. Fulgte jeg mit eget Hjertes Tilfagn, vilde jeg usorøvet kalde dig tilbage til mig, og aldrig mere samtpkke i, at Du blev skilt fra mig; men Verdens Sædvane og Mening fordrer en anden Fremgangsmaade. Haab imidlertid det Bedste, og vær vis paa, Du skal ikke blive beskæmmet. Bliver Du ikke optagen i din egen Familie, saaledes som sig hører og bør, og med den Agtelse, Du fortjener, skal Du forlade den for stedse; og naar Du da igjen er begroet min Varetægt, skal Du betrygge din Rolighed, og, som hidtil, udgjøre mit Livs hele Lykke.

Tredivte Brev.

Evelina til Pastor Willars.

Howard Grove, d. 6te Maj.

Lærningen er kasket, og jeg venter Udfaldet med Skjalven! Lady Howard har skrevet til Paris, og sendt sit Brev til Dyen, for at befordres i

Gesandtens Brevsæt, og venter altsaa Svar derpaa inden fjorten Dage. O, kjæreste Herr Pastor, med hvilken angstelig Utaalmodighed skal jeg ikke vente efter dets Ankomst! Mit hele tilkommende Livs Skjæbne synes at beroe derpaa. Min Uro er saastor, og min Uvisshed saa paaenlig, at jeg ikke eet Øjeblik kan være rolig eller henvende mine Tanker paa nogen anden Gjenstand.

Da Udsaldet nu er mig saa overmaade vigtigt, fortryder jeg af ganske Hjerter, at den Plan nogenstunde blev foreslaaet. Mig synes, den kan ikke endes til min Fornøjelse; thi enten maa jeg rives ud af den Rands Arme, der er mig mere end Fader, — eller jeg maa blive saa uslyffelig, tilfids at worde overtydet om, at jeg med Gruesomhed forstødes af ham, der af Naturen har Kras paa dette dyrebare Navn, et Navn, som opfjolder min hele Sjæl med barnlig Kjærlighed, naar jeg skriver eller nævner det, eller tænker derpaa.

Man trættes her uophørlig om den Ling. Kapitaine Mirvan og Madame Duval skændes som sædvanlig, saa tit der bliver talt derom; men jeg er saa ganske fordybt i mine egne Betragtninger, at jeg ikke engang kan høre efter dem. Min Indbildningskraft forandrer idelig Optrinnet; eengang omfavnes jeg af en kjerlig og rørt Fader, der trykker mig op til det Hjerter, hvorfra jeg har været forbiist, og beder min Moders Afse om Roe og Tilgivelse ved mig! — et andet Øjeblik betragter han mig med Afse, anseer mig for det levende Billede af en forurettet Helgen, og stader mig fra

fig med Skræk. — Men jeg vil ikke bedrøve Dem med min Hjernes sørgelige Billeder; jeg vil stræbe efter at bringe mit Sind i en roligere Tilstand, og vil ikke skrive Dem til igjen, førend det paa nogen Maade er lykkedes mig.

Himlen velsigne Dem, kjæreste Herr Pastor! og længe, længe opholde den Dem paa Jorden, for at velsigne

Deres taknemmelige
Evelina.

Et og tredivte Brev.

Lady Howard til Sir John Belmont,
Baronet.

Howard Grove, d. 5te Maj.

Min Herre!

De vil uden tvivl blive forundret over, at faae et Brev fra en Person, som saa kort og for saa lang en Tid siden havde den Ære at være kjendt med Dem; men den Bevæggrund, der har formaaet mig til at tage mig den Frihed, er saa delicat, at jeg frygter for, mit Brev vilde blive for langt, til at De kunde have Taalmodighed til at læse det, isald jeg vilde begynde med at gjøre Undskyldninger for min Tjenstgigtighed.

De har formodentlig allerede glættet, hvad jeg vil tale om. Min Agtelse for Herr Evelyn og
i Deel.

R

hans elskværdige Datter var Dem fuldkommen vel bekendt, ej heller kan jeg nogenstunde holde op at tage Deel i, hvad der angaaer Deres Erindring eller Familie.

Jeg maa tilstaae, jeg er noget forslagen for, hvorledes jeg skal foredrage det, der er mit Ojemed i dette Brev; dog, da jeg troer, at Aabenhjertighed i dette Slags Sager er den første Ting, der udfordres til god Forstaaelse imellem vedkommende Parter, vil jeg hverken plage Dem eller mig selv med ubetydelige Ceremonier; men strax uden Omstændigheder skride til den Sag, der forarsager, at jeg gjør Dem denne Ulejlighed.

Jeg formoder, det vilde være overflødigt, at sige Dem, at Deres Datter endnu stedse opholder sig i Dorsetshire, og endnu stedse er under Herr Pastor Villars Opførelse, i hvis Hus hun blev født; thi, naagtet hverken han eller jeg har hørt, der er gjort nogen Efterspørgsel om hende, kan jeg dog aldrig troe, det er mueligt. De har undladt at gjøre det. Jeg behøver altsaa kun endnu at fortælle Dem, at Deres Datter nu er bleven voksen, at hun er bleven opdragen med den største Omhu og særdeles Held, og at hun nu er det værdigste, fuldkomneste og elskværdigste unge Fruentimmer. I hvad Hensigt De endog kan have, angaaende hendes tilkommende Bestemmelse, synes det nu at være Tid, til at erklære den. Hun bliver meget beundret, og jeg tvivler ikke paa, at jo Mange ville frie til hende. Det er altsaa tjenligt, at

hendes Forventninger for Fremtiden og Deres Billie i Henseende til hende blev bejendtgjort.

Troe mig, min Herre, hun fortjener Deres største Opmærksomhed og Kjærlighed. De kunde ikke see og kjende hende, uden at blive igjennemtrængt af de sømme Kælelser, der følge med et saa nært og kjært Slægtskab. Hun er det elskværdige Billede af sin elskværdige Moder; — tilgiv mig, min Herre, den Frihed, jeg tager mig at tale om denne lykkelige Dame; men jeg troer, det er min Pligt, ved denne Lejlighed at vise den Agtelse, jeg følte for hende; tillad mig derfor, uden at blive stødt over denne min Frihed, at sige, at denne fortræffelige Dames Minde kun alt for længe har været udsat for Bagtalelsens Skamplætter; sikkerlig er det Tid, at redde hendes gode Navn og Rygte! — Og hvorledes kan det skee paa en Maade, der er fortrinligere, behageligere for hendes Venner, eller mere hæderfuld for Dem selv, end ved offentlig at erkjende Datteren af den afdøde Lady Belmont for Deres Barn.

Den ærbørdige Mand, som har baaret Omsorg for hendes Opdragelse, fortjener Deres varmeste Tak for den utrættelige Flid, han har gjort sig, og den Opmærksomhed, han har viist, for at opfylde sine Pligter mod det ham fortroede Pant. Hun har været saare lykkelig, at hun har fundet en saadan Ven og Opdrager; en værdigere Mand, eller en Mand, hvis

Characteer mere nærme sig Talskommenhed,
gives der ikke.

Tillad mig, min Herre, at forstikke Dem
om, at hun rigelig vil gjengjelde den Kierlighed
og Godhed, De herefter maatte vilse vise hende,
ved den Fornøjelse og Lykke. De sikkert vil finde i
hendes Kjerlighed og barnlige Lydighed. At blive
erkiendt af Dem paa en rigtig Maade, er
hendes Hjertes første Ønske, og jeg er vis paa,
at det vil blive hendes Livs betydeligste Øyffel,
at fortjene Deres Bisald.

Jeg frygter for, De vil finde dette Brev
ubeskedent; men, jeg forlader mig paa, at min
gode Hensigt vil undskyldte mig.

Jeg er o. s. v.

M. Howard.

Ende paa den første Deel.

Evelina,

eller

et ungt Fruentimmers

Indtrædelse i Verden.

Af

Miss Burney.

Overfæet af det Engelske

ved

A. Desine Guldberg.

Anden Deel.

Kjøbenhavn, 1807.

Vaa Høfboghandler J. S. Schubothes Forlag.

Trykt hos Joh. Rud. Ebbels.

Evelina:

To og tredivte Bred.

Evelina til Hr. Pastor Willars.

Howard Grove, Kent, d. 10de Maik.

Vort Huus har i Dag været oplivet ved et Besøg fra London; og Nødsendigheden, jeg har været i, at skjule min Sindsuro, har gjort, jeg har maattet tvinge mig saa meget, saa jeg virkelig troer, den har formindstet sig, og at mine Tanker nu ikke ere saa ganske ængstelige som de selskaber med een Gjenstand, som de før vare.

Imorges gik jeg med Miss Mirvan ned ad en Huulvej, omtrent en Miil fra Howard Grove. Vi hørde Hestetrampen noget borte, og, da vi vare bange for den snævre Vej, vendte vi hurtig om, men standsede ved at høre Een raa-

de: "Frygt ikke, mine Damer, jeg vil staa af og gaae." Vi vendte om igjen, og saae Sir Element Willoughby. Han stod af Hesten, og nærmede sig os med Lommen i Haanden. Efter at have befinde sig nogen Tid, undraabde han: "Er det Dem, Miss Anville? — og Dem, Miss Mirvan?"

Han befalede strax Tjeneren, at bære Om-
sorg for Hesten, kom tilbage til os, trofde
vore Hænder til sine Læber, og sagde os tusin-
de smukke Ting om sin gode Lykke, bort bedre
Udseende, og Landets Lisskøffelser, naar det be-
hoedes af saadanne landlige Gudinder. "Byen,
mine Damer, har taget af, siden deres Afreise; —
eller og, jeg er bleven saa udmattet, at
jeg er ganske uvelkommen mod det, den fremby-
der. En saadan forfriskende Rjole, som jeg nu
nyder, skaber ny Kraft, Liv og Aand i mig.
Aldrig tilforn havde jeg det Held, at see Landet
i en saadan Flor.

"Har da ethvert Menneske forladt
Staden, min Herre?" spurgde Miss Mirvan.
"Jeg er næsten undseelig ved at svare Dem,
Madame; — men, i Sandhed, den er saa befolket,
som den altid har været, og vil blive det
til efter Fødselsdagen. Endskiøndt De, mine Da-
mer, lode Dem saa lidet see, saa er der dog
nogle, som vide, hvad den har tabt. Hvad mig
angaaer, følede jeg det altfor smætteligt, til læn-
gere at kunne udstaae Byen."

"Blev

"Blev der nogen tilbage," spurgte jeg, "som vi kjendte?"

"O ja, Madame." Han nævnde to eller tre Personer, vi engang havde seet hos ham; men Lord Orville nævrede han ikke, og spørge ham derom, vilde jeg ikke, for at han ikke skulde ansee mig for nysgjerrig. Maaskee, hvis han bliver her nogen Tid, han da tilfældigvis kan komme til at tale om ham.

Han blev ved med sine Komplimenter, til vi mødte Kapitainen. Ikke saasnart fik denne Oie paa Sir Clement, før han iilde op til ham, roste ham trohjertig i Haanden, gav ham et hjerteligt Slag paa Skulderen, og andre saadanne smaa Tegn paa sin Fornøjelse. Han forstyrede ham om sin store Glæde ved hans Besøg, og tilsvor ham, han var ligesaa glad ved at see ham, som om han havde været et Bud, der havde bragt den Efterretning, at et fransk Skib var sunket. Sir Clement udtrykte sig her med lige Varme, og paastod, han havde været saa begjærlig efter at gjøre sin Opvartning for Kapitaine Mirvan, at han havde forladt London i dens fulde Glæde, og, blot for at gjøre sig den Fornøjelse, ladet tusinde Forretninger ligge.

"Vi skulle have prægtige Løjer," sagde Kapitainen; thi, seer De, den gamle franske Madame er her. Hilledød! jeg har næppe endnu haft nogen Græs med hende, fordi jeg ikke har haft en eneste Sjæl, der kunde tage Haand

med i et Pubserie. Det være, som det være vil, Tidsfordriv skulle vi have, men det vil staae haardt.

Sir Element bifalder dette Forslag af alle Kræfter. Da vi vare komne hjem, fik han en meget alvorlig Modtagelse af Mrs. Mirvan, som paa ingen Maade forstod sig over hans Besøg. Madame Duval kastede et misforstøjet Blik paa ham, og sagde med en dæmpet Stemme til mig: "Jeg havde ligesaa gerne seet Ganden, som ham; thi han er det frækkeste Menneske i hele Verden, og er altid imod mig."

Kapitainen er nu virkelig sysselsat med at udfinde en Plan, hvort han, som han siger, kan drukne den gamle Bedstemoder; og han er saa forelsket i denne Idee, at han næppe kan tvinge sin Henrykkelse saameget, at han ikke skal røbe sin Hensigt. Jeg ønsker dog, siden jeg ikke tør bede Madame Duval, være paa sin Post, han vilde have den Omhed, ikke at gjøre mig bekendt med hans Plan.

Tre og tredivte Brev.

Fortsættelse af Evelinas Brev.

D. 13de Maii.

Kapitainens Pubserier ere begyndte, — og, som jeg haaber, endte; thi den skælske Madame

dame Duval har, desto værre, allerede altfor megen Grund, til at fortryde Sir Clements Ankomst til Howard Grove.

Igaar Morges, under Frokosten, medens Kapitainen læste Aviserne, bad Sir Clement pludselig, om at maatte see i dem. Han ønskede, sagde han, gjerne at vide, om der var nogen Efterretning om en Tildragelse, han havde været overbærende ved Aftenen før hans Afreise, og som angik en stakkels Franskmænd, der var geraadet i en Sag, der kunde koste hans Liv.

Kapitainen bad, han vilde fortælle det med alle smaae Omstændigheder, og Sir Clement fortalte da i en lang Historie: han havde været med en stor Mængde gode Venner i Tower, og hørt en Mand paa Fransk raabe om Medlidenhed; han havde da spurgt om Aarsagen til hans Uheld, og faaet at vide, han var bleven greben, fordi man havde ham mistænkt for forræderske Hensigter mod Gouvernementet.

"Det stakkels Menneſke," vedblev han, "mærkede ikke saasnart, jeg kunde tale Fransk, før end han bad mig indstændig, at høre paa sig. Han forstod, han ingen onde Hensigter havde, at han kun havde været en kort Tid i England, og allene ventede paa en Dames Tilbagekomst fra Landet, for at sige det Farvel for evig.

Madame Duval skiftede Farve, og lyttede til med størſte Opmærksomhed.

"Nu, kjendte jeg aldeles ikke liber, at saamange Klemmede strømme over til vort Land,„ lagde han til, og vendte sig til Kapitainen, „saa kunde jeg dog ikke andet, end ynkes over den stakkels Dævel, da han ikke engang kunde saameget Engelse, som der gjordes nodig til hans Forsvar. Alligevel var det umueligt for mig, at hjælpe ham; thi Pøbelen vilde ikke taale, jeg lagde mig derimellem. Ved Gud! jeg frygter meget for, de have behandlet ham strængt.„

"Hvad! — dyppede de ham?„ spurgde Kapitainen.

"Ja, saa omtrent;„ svarede han.

"Saameget desto bedre, saameget desto bedre!„ raabde Kapitainen, „en uforskammet fransk Dandsmester! — Jeg vil vedde med Dem, om hvad det skal være, han var en Galgenkandidat. Jeg ønsker kun, alle hans Landsmænd maatte seje den samme Sæ.„

"Jeg vilde ønske, De havde været i hans Sted, og det af mit ganske Hjerte,„ raabde Madame Duval med Hidsighed. — "Men, sig mig dog, min Herre, vidste ingen, hvo denne stakkels Adelsmand var?„

"Jeg hørde rigtig nok hans Navn;„ svarede Sir Element, „men jeg kan ikke erindre det.„

"Var det ikke, — var det ikke, — Du Bois?„ fremstammede Madame Duval.

"Gud, det samme Navn!„ svarede han "Jo, Du Bois, nu erindrer jeg det.„

Ma-

Madame Dubals Kov faldt ud af Haanden, og hun gjentog "Du Bois. Monsieur Du Bois, siger De?"

"Du Bois, hvad, det er jo min gode Ven, raabde Kapitainen, "det er Ruffis Hofmand, er det ikke? Han var jo en forbandet stor Elsker af Syltetøj. — Ihvordan det gaaer, De vil give ham nok af det Slags, det svarer jeg paa."

"Og jeg vil gjøre min Ted paa, raabde Madame Duval, De er en — De behøver ikke at glæde Dem saameget, jeg troer slet intet af det. Ihi, det tør jeg sige, det var ikke mere Monsieur Du Bois, end jeg er det."

"Mig syntes og, sagde Sir Clement meget alvorlig, "at jeg havde seet ham før, og, nu husker jeg, det var i Deres Selskab, Madame."

"Med mig, Sir! raabde Madame Duval.

"Siger De det? spurgde Kapitainen. "Hoorledes — saa sandt, som jeg er til, det er ham! — Naa; men, min gode Ven! — hvad vil De da gjøre ved den stakkels Ruffis?"

"Det er vanskeligt at sige, svarede Sir Clement meget takfuld. "Men, jeg frygter meget for, hvis der ikke er een af hans gode Venner, der vil tage sig af ham, vil han være i en meget ubehagelig Forsatning. Ihi det er Sag af meget alvorligt Udseende."

"Hvad tænker De? vil De hænges ham?"

Sir Clement rystede med Hovedet; men svarede slet intet.

Madame Duval kunde ikke længere skjule sin Uro; hun styrtede ned af Stolen, og gjen- tog med halv qvast Stemme: "hænge ham! — de kan ikke, — de skal ikke, — lad dem gjøre det, til deres egen Ulykke! — Men det er usandt, og jeg vil ikke troe et Ord deraf. — Jeg vil gaae til Byen, nu i dette Øjeblik vil jeg gaae til Byen, og selv see Monsieur Du Bois; — og jeg vil aldeles ikke vente efter Noget."

Miss Mirvan bad hende, ikke at forstræk- kes; men hun sløi ud af Stuen, og op ad Trapperne, ind i hendes eget Værelse. Lady Howard dadlede begge Herrerne for deres Ubesindighed, og fulgde efter hende. Jeg vilde gjerne have gaaet med hende; men Kapitainen stand- fede mig, og, efter at han først havde leet ret hjers- teligen, sagde han, hun var gaaen hen, for at skrive hans Opførsel til hans Kederie.

"Naa, seer I," sagde han; "hvad Lady Howard angaaer, skal jeg nok tage mig i Agt, for at lokke hende i min Tjeneste, og hun skal faae Lov til at klare det, saa godt hun har lært. Men, hvad Jer andre angaaer, haaber jeg, I ville være hurtige, og lystre Kommando. Jeg er nu paa en forbandet farlig Sejlsads; jeg har paataget mig at convojere en gammel fors- raadnet Skude til Spaandehaven. I skal nogle af Jer have nogen Ting at foreslaae, der kun-

kunde gavne os, og befordre Sejlskadsen, — saa kom med det, og I skulle have Tak. Men, om nogen af Jer skulde kapitulere, eller tage Deel med Fienden i noget Forraderie, — skal jeg see paa Jer, som jeg vilde sluge Jer, og kaste Jer overborde.

Efter at have endt denne Tale, der var fuldproppet af Udraab og Sædeterminer, jeg ikke kan erindre, gav han Sir Clement et Vink, og overlod os til os selv.

Uagtet de Forsøg, jeg ofte gjør, paa at opskrive noget af Kapitainens Samtale, saa kan jeg dog kun give et meget svagt Udkaast deraf; thi næsten ethvert Ord, han bruger, er ledsaget af en Eed, som jeg er vis paa, vilde være ligesaa ubehagelig for Dem at læse, som for mig at skrive; og desuden benytter han sig af saamange Sætalemaader, der ere ganske uforstaaelige for mig.

Den stakkels Madame Duval sendte Bud til alle de Steder, hvor det var rimeligt, hun kunde faae en Vogn, at kjøre i til Byen. Men Kapitainens Tjener bragde hende det Budskab, at ingen Postvogn vilde komme nær til Howard Grove i Dag. Hun sendte derpaa Bud efter en Chaise, men blev snart overbevist om, der ingen Heste kunde bringes tilveje. Hun ophidsedes saameget ved dette fejlslagne Haab, at hun truede med at gaae tilfods til Byen; og med Rød og næppe fik Lady Howard hende raadet fra dette daarlige Forsæt.

Den hele Morgen tilbragtes med disse Ko-
retagender. Men, da vi vare forsamlede, for at
gaae tilbords, bestræbte hun sig for at lade
ganske ubekymret, og yttrede adskilligegange, hun
fæstede aldeles ingen Tro til Efterretningen, for-
saavidt den angik Monsieur Du Bois; thi hun
var ganske overbevist om, han var ikke Perso-
nen, der taltes om.

Kapitainen brugde de meest opirrende Mid-
ler, for at overbevise hende om, hun bedrog sig,
medens Sir Clement med mere Konst, men
ikke mindre Ondskab, lod, som han var af hendes
Mening. Men paa samme Tid, han lod, som
han vilde formindste hendes Uro, ved at sige:
han tvivlede ikke om, han havde taget fejl af
Personen, forstørrede han Karen, hvori den
ukjendte Adelsmand befandt sig, og syn-
tes meget bedrøvet ved hans farlige Stilling.

Middagsmaaltidet var næppe taget bort,
sørend et Brev leveredes Madame Duval. Saa-
snart hun havde læst det, spurgde hun hurtig,
fra hvem det kom? "En Bondedreng bragde
det;" svarede Tjeneren, "men han vilde ikke bie."

"Løb strax efter ham!" raabde hun, "og,
fremfor alting, bring ham med! Mon Dieu!
quel aventure! que ferai je?"

"Hvad er der paa færde? hvad er der paa-
færde?" spurgde Kapitainen.

"Aldeles intet! — O, mon Dieu!"

Hun stod op, og gik omkring i Stuen.

"Jh,

"Jh, — har Muffsen sendt Bud til Dem? spurgde Kapiteinen, "er det Brev fra ham?"

"Nei — det er ikke, — og, om det endog var, saa er det dog ikke noget til Dem."

"O, saa er jeg vis paa, det er! Jeg beder, Madame, hvorfor saa hemmelighedsfuld. Kom, fortæl os noget af det, — hvad siger han? Hvorledes finder han Rakkerfulen? Hilledød, det var en stor Ulykke, De ikke var med ham!"

"Det er ikke saadant noget, min Herre!" raabde hun meget vred, "og, hvis De er saadan en Elsker af Rakkerfulen, saa gid De selv vilde springe i den, og ikke stedsse anstte, det gif andre Folk ilde."

Ejeren kom tilbage, og berettede, Drenge kunne ikke faaes sat paa. Hun staaende græffelig, og var i en saadan Forvirring, at Lady Howard bad hende, hun vilde sige hende Aarsagen til hendes Uro, om hun maaskee kunde hjælpe hende?

Madame Dubal kastede sine Bine paa Kapiteinen og Sir Clement, og sagde, hun vilde gjerne sige hendes Raade det, hvis der ikke vare saamange Vidner.

"Nu vel, Miss Anville," sagde Kapiteinen, "oil De og Miss Mirvan gaar ind i et andet Værelse, og biev der, til Madame Dubal har aabnet sit Hjerte for os."

"Vener De det, min Herre!" raabde hun, "men jeg er ingen Nar. Nei, nei! De behøver ikke at gjøre Dem saamegen Ulejlighed med at
gjøre

gjøre mig til et Toffesaar; man fanger mig ikke saa let, forsikkrer jeg Dem.»

Lady Howard bad hende, gaae ind i Paaflædningsværelset, og ønskede, jeg vilde følge med.

Saa snart vi havde lukket Døren i, udraabte Madame Duval: "O, Mylady! der er hændet mig den grueligste Ting af Verden! — Kapitainen er saadant et Bæst, jeg kan ikke sige noget for ham; — det er altsammen sandt! den stakkels Du Bois er greben!«

Lady Howard bad hende, være rolig, og sagde, at hvis Monsieur Du Bois var uskyldig, der da ingen Tvivl kunde være om, han jo vilde være istand, til at redde sig.

"De kan være vis paa, Mylady,« svarede hun, "jeg veed, han er uskyldig. Og man vil vistnok aldrig være saa nedrig, at hænges ham for ingen Ting.»

"Vistnok,« svarede Lady Howard, "De har ingen Grund, til at være urolig. Vi ere ikke i et Land, hvor man fældes Dom uden Beviis.»

"Rigtig nok, Mylord; men, det værste er, jeg kan ikke udholde, at det Menneske, den Kapitaine, skulde faae noget at vide af det; thi hvis han skulde, vil jeg aldrig høre det mindste om ham, — aldrig mere see den stakkels Monsieur Du Bois.»

"Ru vel,« sagde Lady Howard, "lad mig see Brevet, og jeg skal søge, at give Dem et godt Raad.»

Brevet blev taget frem. Det var underskrevet af en Fredsdommer, som underrettede hende om, at en Fange, der for Mistanke om forræderi
 se

ste Hensigter mod Gouvernementet var tagen under Forhør, nu var udsat for at læses i Rængsel. Men, da han havde fortalt, han kjendte hende, saa havde man formaaet ham (Fredsdommeren) til at skrive, for at undersøge, om der kunde siges noget til Fordeel for en Franskmands Karakter og Familie, som kaldte sig Pierre Du Bois.

Da jeg havde hørt Brevet, studsede jeg over dets Indhold. Det syntes saa urimeligt, at en Fremmed kunde forhøres af en Fredsdommer for en Forbrydelse af saa farligt et Slags, at jeg ikke kunde begribe, hvorledes Madame Duval endog kun et Øjeblik kunde foruroliges derover. Men, med al hendes Sinds Hæftighed, saa jeg, hun lod sig let forstrække, og var virkelig mere sejs, end mangen, der kun har det halve af hendes Aand. Men, saa lidet tager hun Hensyn til Omstændigheder eller Rimelighed, at hun stedse har, jeg burde ikke sige det, sin egen Uvidenhed tilbedste. Jeg troer, Lady Howard formodede fra Begyndelsen af, Kapitainen havde eet og andet fore; og dette Brev vil vistnok bestyrke hende i hendes Mistanke. Men, skøndt hans Foretagende aldeles ikke behager hende, vil hun ikke udsætte sig for hans Brede ved at opdage hans Plan. Hendes Blik, hendes Væsen, hendes Karakter, lod mig gjøre den Slutning af hendes nærværende Studsen; thi hun sagde ikke et eneste Ord, som kunde indeholde nogen Tvivl om Brevets Rægtighed. I Sandhed, der syntes at være et Slags siltende Enighed imellem hende og Kapitainen om, at hun skulde lade,

som

som hun er ukiendt med hans Planer, derved undgaaer hun paa een gang Anledning til Trætte, og vedligeholder sin egen Værdighed.

Medens hun overlagde, hvad hun skulde foreslaae, bad Madame Duval, hun maatte gjøre Brug af hendes Raades Bogn, for strax at kunne komme hendes Ven til Hjælp. Lady Howard svarede meget høflig, den skulde ganske være til hendes Tjeneste. Madame Duval udbad sig, ikke at lade Kapitainen mærke, hvad der var foregaaet. Hun forsikrede, hun kunde ikke taale, han skulde vide, der var modt den stakkels Monsieur Du Bois en saadan ulukkelig Hændelse. Lady Howard kunde ikke holde sig for at smile, skøndt hun var beredvillig til at love, ikke at underrette Kapitainen om Tildragelsen. Hvad mig angik, ønskede hun, jeg vilde ledsage hende, som jeg aldeles ikke morede mig over, da jeg var vis paa, hun gif forjæves.

Jeg blev besejlet, at sørge for Bognen.

Ved Foden af Trappen mødte jeg Kapitainen, som ventede meget utaalmodig efter Udfaldet af denne Samtale. Sir Clement kom i Øieblikket til os. Tusinde Spørgsmaal gjordes om, hvad Madame Duval formodede om Brevet? hvad hun vilde gjøre? Og, da jeg vilde forlade dem, greb Sir Clement, der lod, som han var ligesaa nysgjærrig, som Kapitainen, min Haand, og holdt mig adskillige Gange tilbage, for at gjøre mig nogle ubetydelige Spørgsmaal, hvis Besvarelse kunde være ham ganske ligegyldig.

dig. Tilfældt kom jeg alligevel fra dem. De gik tilbage i Stuen, og jeg udførte mit Erinde.

Vognen var snart færdig, og, efter at Madame Duval havde bedet Lady Howard at sige, hun var ikke frisk, hjalp hun sig sagte ned af Trappen, og bad mig følge sig. Vognen holdt efter Befaling for Havedøren, og, da vi havde sat os, befalede hun Karlen, ifølge Underretningen, hun havde faaet, at kjøre til Hr. Tyrell's, og spurgde, hvor langt der var til ham.

Jeg ventede, han vilde have svaret, han ikke kjendte nogen saadan Person; men, til min store Forundring, sagde han: "Jh, Squire Tyrell boer omtrent ni Mile paa hiin Side Dyrehaven."

"Kjør hurtig til," raabde hun, "I skal ingen Skade have deraf."

Medens vi kjørte, og det gik meget kjedsomt, piinte hun sig selv med tusinde ængstelige Tanker om Monsieur Du Bois's Liv, og gottede sig meget over, at være kommen bort, uden at sees af Kapitainen: ikke allene, fordi hun vilde undgaae at see hans Triumph; men og fordi hun vidste, han var en saastor Fiende af Monsieur Du Bois, at hun var vis paa, han vilde opfordre Retfærdigheden imod ham, og bestræbe sig for at stille ham ved Livet. Hvad mig angaaer, var jeg ganske undseelig over at have taget Del i en saa latterlig Sag, og kunde allene tænke paa, hvor urimelig, hvor toffet vor Anskomst til Tyrell's vilde synes.

Da

Da vi havde været ude henved to Timer, og hørt Djæblig ventede, vi skulde være ved vores Bestemmelse, saae jeg Lady Howards Tjener følge os tilhest, ride os forbi, og komme os af Syne. Strax efter kom han tilbage, reed hen til Vognen, og leverede en Seddel til Madame Duval, og sagde, han havde mødt en Dreng, der just skulde gaae til Howard Grove for Hr. Tyrell.

Medens hun læste denne, reed han omkring Vognen hen til mig, stak et Stykke Papiir i min Haand, og gjorde Vink, jeg skulde tie med, hvad der stod deri. "Hvad der endog hændes, foruroliges ikke; thi De er sikker, skøndt det foruroliger hele Menneffeslægten."

Jeg indbildte mig strax, Sir Element maatte være Forfatter til dette Brev, og at det skulde berede mig paa een eller anden ubehagelig Hændelse; men jeg havde ikke Tid, at oversøje det; thi Madame Duval havde ikke saasnart læst sit Brev, førend hun udraabde i en vred Tone: "Hvad, hvad er det for noget! vi have nu kjørt al den Vej til ingen Nytte."

Hun gav mig Seddelen, hvori der stod: Hun behøvede ikke at gjøre sig nogen Ulejlighed med at gaae til Hr. Tyrell's, da Fangen havde haft Lejlighed til at undløbe. Jeg ønskede hende til Lykke; men hun var saa urolig over at have kjørt den lange Vej forgæves, at hun syntes mere opbragt, end fornøjet. Dog befalede hun Karlen, at skynde sig saameget, han kunde, da

da hun haabede, at komme tilbage, førend Raptainen skulde formode, hun var borte.

Vognen vendte om, og vi kjørte omtrent i en Time saa hurtig, at jeg begyndte at smigre mig med, vi skulde have den Lykke, at komme til Howard Grove uden videre Uheld; da pludselig Tjeneren raabde: "John! ere vi og paa den rette Vej?"

"Ja, jeg veed det ikke," sagde Rudsten; "men, jeg er bange for, vi kjøre fejl."

"Hvad vil I sige med det?" sagde Madame Duval. "Om I nu tager fejl af Vejen, ere vi nødt til at kjøre i Mørke."

"Jeg tænker, vi skulde have drejet af paa venstre Haand," sagde Tjeneren.

"Til Venstre?" svarede den anden. "Nej, nej; jeg er vis paa, vi skulde have drejet af til Højre."

"Vi gjorde bedst, vi spurgde os for," sagde jeg.

"Ma foi," raabde Madame Duval, "vi ere i en smuk Knibe her! — De ere begge To lige saa kloge, som Posten*)."

"Men, saa sandt, jeg sidder her, skal jeg fortælle det til Myrladi; og saa ville I nok en anden Gang bedre finde Vej."

"Lader os prøve denne Markvej;" sagde Tjeneren.

"Nej,"

*) Pomp, et Ordspil.

"Nej," sagde Rudsten, det er Vejen til Canterbury; vi gjøre bedst i at stifte lige ind."

"Hvad — det er jo den lige Vej til London," afbrød Tjeneren ham, "og vil føre os tyve Mile af vor Vej."

"Pardi!" raabde Madame Dubal. "Jh, de ville hverken føre den ene eller anden Vej, og nu, vi have kjørt af den Omvej til ingen Nytte, nu tænker jeg, vi skal blive under aaben Himmel i Nat."

"Lader os føre tilbage til Tinghuset," sagde Tjeneren, "og se, at faae en Vejviser med."

"Nej, nej," sagde den anden, "hvis vi kun ville blive holdende her nogle faa Minuter, kommer der nok een eller anden forbi, og Hestene ere næsten allerede udpidskede."

"Maa, det maa jeg sige!" skreg Madame Dubal, "jeg vilde gjerne give en Guine, for at faae begge disse to Narre pidskede som Hunde. Saa sandt, der er en Gud til, ere de ikke fulde! Jeg vædder Ti mod Een, med det første vælte de os."

Efter megen Strid bleve de endelig enige om, at blive ved Vejen, til de kom til en Kro, eller mødte en Gaaende, der kunde vise dem Vejen. Vi kom snart til en Forpagtergaard, og Tjeneren steg af, og gik ind.

Efter nogle Minuter kom han tilbage, og fortalte os, vi maatte blive ved; thi han havde faaet en Vejviser. "Men," laade han til, "det lader, som der ere Tyve heromkring, og saa vil det være bedst for Dem, at sige Forpagteren Deres Ubre

og Penge. Jeg kender ham meget nøje, det er en ærlig Mand, han har forpagtet Gaarden af Mylady.“

”Ejbe,“ freg Madame Dubal, og saae meget forkræffet ud. ”Gud hjælpe os. — Vi ville vistnok blive slagne ihjel allesammen!“

Forpagteren kom hen til os, og vi gave ham alt, hvad vi havde. Folkene fulgte vort Exempel. Vi fjarde til, og Madame Dubals Brede satte sig saa ganske, at hun i den mildeste Zone, man nogensinde kan tænke sig, opfordrede dem til at skønne sig, og lovede, at fortælle til deres Lady, hvor flikkelige og lydige de havde været. Strax derpaa standsede hun dem, for at spørge, om de troede, der var nogen Fare, og overvældedes tilsidst saaledes af Frygt, at hun bad Tjeneren, binde sin Hest til Vognen, og stige ind til os. Mine Bestræbelser for at gøre hende modig, vare frugtesløse. Hun sad midt i Vognen, og holdt ham (Tjeneren) ved Armen, og lovede ham, at hvis han frelste hendes Liv, skulde hun gøre hans Lykke. Hendes Uro gjorde mig meget bekymret, og det var med den yderste Vanskelighed, jeg holdt mig fra, at sige hende, hun blev bedragen. Men min Stilling til Kapiteinen, og hendes til ham, affrækkede mig ganske. Hvad Tjeneren angaaer, saa var han i den største Pine, for at holde sig for Lat-ter; og jeg mærkede, han ofte saae sig nødt til at gøre de græffeligste Grimasser, for at lade, som han var bange, og skjule sin Lattermildhed.

Kort derefter, kreg Rudsten: "Kobberne komme!"

Tjeneren aabnede Døren, og sprang ud af Vognen.

Madame Duval gav et højt Skrig.

Jeg kunde ikke længere holde mig. "For Guds Skyld, min kjære Madame," sagde jeg, "foruroliges ikke! — Der er ingen Fare — De er ganske sikker, — det er ikke andet, end —"

Her blev Vognen standset af to Mænd med Masser paa. De fremtrakke deres Hænder, som om de fordrede vore Penge. Madame Duval sank ned til Bunden af Vognen, og anraabte dem om Medlidenhed. Skjøndt jeg var forberedt paa dette Angreb, saa kreg jeg dog uvilkaarlig. Een af dem holdt fast paa mig, medens den anden slæbde den stakkels Madame Duval ud af Vognen, til Trods for hendes Skrig, Raab og Modstand.

Jeg blev virkelig forstrækket, og skjælvede uudsigelig. "Bedste Pige, De behøver, ved Gud, ikke at frygte," — sagde Manden, som holdt paa mig. "Kjender De mig ikke? Jeg vilde for evig affixe mig selv, hvis jeg havde været istand, til virkelig at forstrække Dem."

"I Sandhed, Sir Clement, De har," svarede jeg; "men, for Guds Skyld, hvor er Madame Duval? — hvor har De ført hende hen?"

"Hun er ganske sikker. Kapitaenen serger for hende; men, tillad mig, min tilbøiede Miss Anville, at gribe den eneste Lejlighed, der frembyder sig

sig for mig. Lad mig tale om en anden, om en meget fierere, meget behageligere Gjenstand.„ Og derpaa sprang han meget hastig op i Vognen, og satte sig ved Siden af mig. Jeg vilde gjerne have løsrevet mig fra ham, men han vilde ikke slippe mig. „Negt mig ikke, fortryllende Pige,„ sagde han, „negt mig ikke dette ene Øjeblik, som tilbydes mig, til at udgyde min Sjæl i Deres  dle Øre, — til at fortælle Dem, hvormegget jeg har lidt siden Deres Afreise, hvor Deres Mishag smærter mig, — og hvor gruesom jeg pines ved Deres Kulde.„

„O, min Herre, nu er det ikke Tid, at tale derom; — jeg beder, forlad mig, gaae hen og hjælp Madame Duval; jeg kan ikke taale, hun skal behandles paa en saa uværdig Maade.

„Og vil De, — kan De h de mig at gaae bort? — Naar skal jeg tale med Dem, naar jeg ikke maa nu? Tillader Kapiteinen mig vel at aande eet Øjeblik, naar han ikke søer paa det? — og ere der ikke tusinde uforkammede Mennesker h vert Øjeblik i Hælene paa Dem?„

„Sir Element, De maa i Sandhed forandre deres Sprog, ellers vil jeg ikke høre Dem. De uforkammede Folk, De mener, ere mine bedste Venner; og De vilde ikke, hvis De virkelig ønskede mig vel, tale med saa liden Agtelse om dem.„

„ nske Dem vel! — O, Miss Anville, seeg blot paa, hvor, hvorledes jeg kan overbevise

Dem om min Lidenſkabs Størke; — fortæl mig, hvad Tjenester De vil imodtage af mig — og De ſkal finde, at mit Liv, min Lykke, min hele Sjel er Dem hengiven.“

”Jeg mangler intet, min Herre, ſom De kan give mig. — Jeg beder Dem, tael ikke ſaa underlig til mig. Forlad mig; og jeg beder Dem, overbeviis Dem ſelv om, at De ikke kunde vælge nogen mere uheldig Maade, at viſe mig deres Agtelſe paa, end ved at deeltage i en Spøg, ſaa rædſelfuld for Madame Duval — og ſaa ubehagelig for mig.“

”Planen var Kapitainens. Jeg ſatte mig endog derimod, ſkjøndt, jeg tilſtaaer det, jeg kunde ikke tilintetgjøre den ſaalænge vinkede Lykſalighed, at tale endnu eengang med Dem, uden at paapaffes af ſaa mange af Deres Venner. Og — jeg havde ſmigret mig med, at den Geddel, jeg gav Tjeneren, ſkulde have forekommet den Skræk, De kunde have ſaaet.“

”Godt, min Herre, nu har De, haaber jeg, ſagt nok; og, om De ikke ſelv vil gaae, at ſee om Madame Duval, tillader De i det mindſte mig, at ſee, hvad der er blevet af hende.“

”Og naar maa jeg igjen tale med Dem?“

”Der tales ikke om; naar — Jeg veed ikke, — maafſee —“

”Maafſee? bedſte Pige!“

”Maafſee aldrig, min Herre, hvis De plager mig ſaaledes.“

”Aldrig! O, Miſs Anville, hvor grueſomt, hvor gjennemborer De ikke min Sjel ved dette
iis,

uholdbare Ord! — Ved Gud! jeg kan ikke udholde Deres Mishag.»

»Saa skulde De heller ikke opfordre det, min Herra. Jeg beder, forlad mig strax.»

»Jeg vil, Madame; men, lad mig i det mindste gjøre mig en Fortjeneste af min Lydighed, — tilslad mig at haabe, De i Fremtiden vil være mindre ugunstig imod mig, at De tør betro Dem alene til mig for nogle faa Minuter.»

Jeg stadsede ved Friheden i denne Bøn; men, medens jeg overvejede, hvad jeg skulde svare, nærmeste den anden Masse sig Vognen, og sagde med en Stemme, næsten qvælt af Tatter: »Jeg har sørget for hende! — Den gamle Geed er i Sikkerhed, — vi maae strax skynde os hertil, ellers vi geraade paa Grund allesammen.»

Sir Clement forlod mig strax, steg paa sin Hest, og reed dertil. Kapitainen gav nogle Befalinger til Kolkene, og fulgte ham.

Jeg var meget utaalmodig efter at vide Madame Duval's Skjebne, og sprang strax ud af Vognen, for at søge efter hende. Jeg bad Tjeneren, vise mig, hvad Vej hun var gaaen. Istedetfor at svare, pegede han med Fingeren, og jeg saae, han turde ikke svare mig anderledes. Jeg gik meget hurtigt til, og fik til min store Fornøjelse snart Ose paa Madame Duval, der sad op og ned i en Damp. Jeg støj til hende med den meest usminkebe Beskyrmelse over hendes Tilstand. Hun sukede, ja brølede, og kæmpede næsten med Døden af Bredde og Skræk. Saa snart hun saae mig, fordoblede hun

At Skrig; men hendes Røst var saa afbrudt, at jeg ikke kunde forstaae et eneste Ord af hvad hun sagde. Jeg var saa bevæget, at jeg kun med Mød og næppe kunde holde mig fra at bryde ud mod den gruesomme Kapitaine, fordi han havde behandlet hende saa ilde; og jeg kunde ikke tilgive mig selv, jeg saaledes havde taalt, at dette Bedragerie skeede. Jeg gjorde mig al muelig Umage for at trøste hende, forstyrede hende om, hun var ganske sikker, og bad hende staae op, og vende tilbage til Vognen.

Hun var færdig at briste af Brede, pegede ned til hendes Fødder, og med en stræffelig Voldsomhed slog i Jorden med sine Hænder.

Jeg mærkede, hendes Fødder vare sammensbundne med et stærkt Reeb, der var gjort fast til den øverste Green paa et Træ i en Hække, der løb rundt omkring Dammen, hvor hun sad. Jeg søgte at løse Knuden; men, jeg mærkede snart, det var uendeligt over mine Kræfter. Jeg var derfor nødt, til at henvende mig til Tjeneren. Han vilde meget nødig forsøge sin Munterhed ved Synet af Madame Dubals Stilling. Jeg bad ham derfor om en Kniv, vendte tilbage med den, og skar Rebet over. Hendes Fødder vare snart løsnede; og kun med stor Vanskelighed hjalp jeg hende op. Men, hvor stedsede jeg ikke, da hun, saasnart hun var kommen op, slog mig voldsomt i Ansigtet. Jeg traad tilbage med Forundring og Skræk. Hun overvældede mig med Bebrejdelser; og, skjøndt de vare ganske uforstaaelige for mig, overbeviste de mig

mig dog om, hun troede, jeg med Billie havde forladt hende; men hun syntes ikke at have den ringeste Tvivl om, hun jo var bleven oversalden af virkelige Røvere.

Jeg var bleven saa overrasket og forvirret ved Slaget, at jeg i nogen Tid lod hende rase, uden at svare hende; men, hendes store Uro og virkelige Lidelser fordreb snart min Brede, og forvandlede den til Medlidenhed. Jeg fortalte hende, jeg var med Magt bleven afholdt fra at sælge hende, og bevidnede hende min sande Betsymring over hendes flette Behandling.

Hun begyndte noget at tilfredstilles, og jeg søgte at faae hende tilbage til Vognen, eller tilslade mig, at beordre den til at komme hen til det Sted, hvor vi stode. Hun svarede ikke, førend jeg fortalte hende, at jo længere vi bleve der, jo større vilde Faren blive, naar vi kjørte hjem. Skrækket ved denne Efterretning, løb hun strax frem ad med hurtige Skridt.

Hendes Klæder vare i saadan Orden, at jeg var ganske bange for at lade hendes Figur see af Folkene, der alle, efter deres Herres Exempel, udloø hende, skjøndt hendes Brede var uundgaelig.

Hvis Dammen ikke lykkeligviis havde været tør, maatte hun have udstaaet endnu meget mere. En saadan fortabt eländig Skabning har jeg aldrig nogenstinde seet. Hendes Hovedtøj var faldet af, hendes Lintøj var sønderrevet, i hendes Kjole var der ikke een Knappenaal tilbage, hendes Skjorter

var hun nødt til at holde paa, og Skoene havde hun ganske tabt. Hun var bedækket med Dond, Ufrud og Snavs, og hendes Ansigt var virkelig gyseligt; thi Pomaden, Pudderet af Haaret og Støvet fra Vejen, var ganske klistret til Huden ved hendes Laarer; og alt dette, tilligemed Sminken, udgjorde en saa skræffelig Blanding, at hun næsten ikke saae menneskelig ud.

Golkene vare færdige at døe af Latier ved Synet af hende. Med alle mine Overtalelser kunde jeg ikke formaae hende, til at stige i Bognen, førend hun hæftig havde sat dem irette, fordi de ikke havde reddet hende. Tjeneren kastede sine Dine flibt mod Jorden, som om han for Frygt ikke dristede sig til at see paa hende, og forsikrede, at Røverne havde svoret, at ville flyde ham, hvis han kun rørte en Finger, og at een af dem havde holdt Vagt ved Bognen, medens den anden førte hende bort. Han lagde til: at Uarsagen til, de havde været saa gruesomme, var, fordi vi havde skjult vore Punge. Uagtet hendes Brede, troede hun strax alt, hvad han sagde, og indbildte sig virkelig, hendes Mangel paa Penge havde opirret den foregivne Røver, til at behandle hende saa grunt. Jeg besluttede derfor, omhyggeligen at bære paa min Post, for ikke at røbe Bedrageriet, især, da det ikke kunde tjene til andet, end aarsage et uopretteligt Brud imellem hende og Kapitainen.

Just som vi havde sat os i Bognen, opdagede hun Tabet, hendes Hoved havde lidt, og

uds

udraabde: "Min Gud! Hvad er der blevet af mit Haar? — Ih! den Skurk har stjaalet alle mine Kryller."

Hun befalede Karlen, at gaae hen og see, om han kunde finde nogle af dem i Dammen. Han gik, og kom strax tilbage med en stor Mængde Haar i en saadan afskyelig Tilstand, at jeg forundrede mig over, hun vilde tage imod dem. Karlen, som leverede hende dem, fandt det uanuueligt, at beholde sin Katning. Hun blev det ikke saasaaert vaer, før end hendes hæftige Brede rejste sig igjen. Hun fastede ham de skidne Kryller lige i Ansigtet, og sagde: "Hør, Karl, hvad lær J af? Jeg vilde ønske, Du var bleven behandlet, som jeg. Du vilde vist ikke have holdt det for Spøg. J er den meest uforskammede Knægt, jeg har seet! og, hvis J underslaaer Jer, endnu eengang at grine af mig, skal jeg uden videre Omstændighed vadste Jeres Dren." Karlen lod sig nøje med Truselen, besteg! hastig Bognen, og vi hjørte.

Hendes Brede gik nu over til Beemodighed, og i den meest sørgelige Tone beklagede hun sig over sin Ulykke. "Jeg troer," sagde hun, "aldrig noget Menneſke har været saa ulykkelig, som jeg; og saa endda, ligesom jeg ikke havde haft Ulykker nok iforvejen, har den Knægt skilt mig ved mine Kryller! Ih! jeg kan ikke vise mig for noget Menneſke uden dem, — see bare paa mig! Jeg har aldrig været saa ilde deran nogensinde i mit Liv. Vardi, hvis jeg havde vidst saameget, som jeg nu veed, jeg skulde have taget to eller tre Hoo
veds

bedtøjer med mig; men, jeg tænkte slet ikke paa saadant noget.

Da jeg fandt, hun var noget tilfredstillet, opbøde jeg at spørge om, hvad der var hendes hends. J'g vil sige, saameget mueligt, at give det med hendes egne Ord. "Jh, mit Barn! al den Ulykke kommer af, den Knægt bragde os til at levere vore Penge fra os; thi, saasnart Røveren fornam, jeg ikke kunde stille ham noget i Haanden, stød han mig ved Haaret ud af Vognen; jeg troede, han vilde have myrdet mig. Han var saa stærk, som en Løve. Jeg var ikke mere for ham, end et Barn. Jeg troer, aldrig noget Menneske er blevet saa mishandlet, som jeg! Han slæbde mig henad Vejen, puffede og stødte mig hele Tiden igjennem, som om jeg ikke havde haft mere Hølelse, end en Hest. Jeg er vis paa, jeg kunde see ham hugges i Stykker og parteres levende. Ighordan det nu ogsaa er, han vil vistnok komme til at dingle i en Salge, det er endda en Trøst. Saasnart vi vare komne Vognen af Sone, — skjøndt han vist ikke behøvede at være bange derfor, thi, om han havde slaaet mig tilbøde, havde de to seje Elyngler vistnok ikke sagt et eneste Ord dertil. Da vi vare komne didhen, hvad har han da ikke at gjøre: han tager mig ved begge mine Skuldre, og ryser mig saa strækkes ligt — Mon Dieu! jeg vil aldrig forglemme det, om jeg end levede, til jeg blev hundrede Aar gammel. Jeg tør vistnok sige, jeg er ledeløs over mit hele Legeme. Jeg skreg alt, hvad jeg kunde. Han hjerede sig ikke mere derom, end ingen Ting, og blev
ved

Ved at ryste mig, som om det gjaldt et Bæddes
 maalt. Jeg har besluttet, det koste, hvad det vil,
 han skal hænges, den Skurk. Han skal nok blive
 greben, hvis der ellers nogenstinde har været Poli-
 tie i Engelland. Saaledes blev han ved at ryste
 mig, til han var træt. Jeg sælde over mit hele
 Legeme ligesom en Feber, og derpaa tager han mig,
 uden at sige et eneste Ord, og kaster mig ud i
 Dammen. Jeg troede saa vist, som nogen Ting i
 mit Liv, han vilde have dræbt mig; thi, han blev
 ved at prygle paa mig, som om han tænkte, ingen
 Ting var slem nok til mig. Ihvordan det gaaer,
 har jeg besluttet, aldrig mere at lade min Pung blive
 hjemme. Da han nu ikke længere turde blive hos
 mig, udtrakke han igjen sine Hænder efter mine
 Penge; men, han var saa klog, han kunde være, —
 han talde ikke et eneste Ord, for at jeg ikke, naar
 jeg engang herefter hørde hans Røst, skulde sværge,
 det var ham; men det skal alligevel ikke frelse ham,
 thi, hvis jeg kun kan faae fat paa ham, vil jeg
 gjøre min Eed, hvad Dag i Aaret det skal være.
 Da jeg havde sagt ham, jeg ingen Penge havde,
 faldt han igjen paa at prygle mig, som om han
 uvligen havde begyndt. Derpaa trykte han mig
 tæt op til et Træ, og trak en lang Snor op af sin
 Lomme. — Det var et Guds Under, jeg ikke bes-
 svimeede; thi jeg troede, saa sandt jeg er til, han
 vilde hænges mig i Træet. Jeg skreg, som jeg var
 gal, og lovede ham, hvis han vilde spare mit Liv,
 jeg aldrig vilde forfølge ham, eller sige til noget
 Menneske, hvad han havde gjort ved mig. — Han
 stod

stod nogen Tid i dyb Eftertanke, og overlagde, hvad han skulde gjøre. Saa tvang han mig, til at sætte mig ned i Dammen, bandt mine Fødder sammen, som De saar, og, som om det ikke var nok endnu, rev han mit Hovedtøj af, og, uden at sige et Ord, steg tilhest, og lod mig ligge i denne Tilstand. Han tænkte, kan jeg troe, jeg skulde ligge der, og omkomme.

Skjøndt jeg næsten ikke kunde afholde mig fra at see, opirredes jeg dog virkelig imod Kapitainen, fordi han havde drevet sin Lyst til at pine — Spøg kalder han det, — til saadan gruesom og uhart Overlighed. Jeg trostede og smigrede hende, saa godt, jeg kunde, fortalte hende, at Aden Monsieur Du Bois var undsløben, haabede jeg, naar hun kom sig for Skræk, alt vilde tage en god Ende.

"Skræk, Barn!" gjentog hun, "det er kun det Halve. Jeg forsikkrer Dem, jeg vilde ønske, det var det; men, seer De, jeg er forslaaet fra Top til Taa, og det er en stor Lykke, om jeg nogenfinde faaer Brugen af mine Lemmer. Ihvordan det gik, er jeg glad over, at han har ikke andet, end Røje for sin Uimage. Men, nu kommer det Værste: jeg har ingen Krykker, og kan ikke gaae ud, førend jeg faaer nogle, og saa vil han løbe bort, inden jeg kan saae Politiet sat ud paa ham. Jeg har besluttet, jeg vil fortælle Lady Howard, hvorledes hendes Karl har opført sig imod mig; thi, hvis han ikke havde bragt mig, til at kaste dem bort, kunde jeg meget godt have stukket dem op, til at gaae med paa Landet."

"Naar

"Maaskee, Lady Howard er istand til at laane Dem nogle, De kan bruge istedetfor dem?"

"Lady Howard's? Hvad! Jo, hvad tænker De paa! Jeg bære een af hendes Skruptudser? Nej; det lover jeg Dem, jeg skal ikke tage en saadan Vanskabning paa. Det var den uheldigste Ting af Verden, at jeg ikke bad Karlen, samle Kysterne op igien; men, han havde sat mig saaledes ud af mig selv, at jeg ikke kunde tænke paa nogen Ting. Jeg veed, jeg kan ikke faae nogen paa Howard Grove, hverken for gode Ord eller Betaling; thi, af alle de toffede Stæder, jeg har seet, er Howard Grove det dummeeste. Man kan der aldrig faae det mindste, naar man mangler det."

Dette Slags Samtale varede, til vi kom til vor Rejsses Ende, og saa mødte der os en ny Ulykke. Madame Duval var begjærlig efter at tale med Lady Howard og Miss Mirvan, for at komme til at fortælle dem sine Uheld; men hun kunde ikke udholde, at Kapitainen eller Sir Element skulde se hende i sliq Uorden. "Thi," sagde hun, "de have en saa slet Karakter, at, istedetfor at presses over mig, ville de kun gjøre Spøg af min Ulykke." Hun sendte mig derfor først ind i Huset, for at vente paa en Lejlighed, til at kunne skjæle sig op ad Trapperne, medens de vare borte. Det lykkedes mig; da Herrerne holdt det for klogest, at lade, som de ikke gabe Agt paa hende, skjødte de dog havde foresat sig, at more sig ved at gloe paa hende, naar hun gik forbi.

Hun

Hun gik strax tilfængs, hvor hun spiste sin Aftensmad. Lady Howard og Miss Mirvan sadde meget venstkabelig, og lyttede til ved hendes Fortælling med deeltagende Medlidenhed. Mrs. Mirvan og jeg gik op paa vort eget Kammer, og vare glade ved at kunne ende denne Dags Uro med en behagelig Samtale.

Kapitainens Hentykkelse under Aftensmaaltidet over Udfaldet af hans Plan, var uden Grænseser. Jeg talde sidenestefter med Miss Mirvan, med en Aabenhjertighed, hendes Venstkabelighed valde hos mig, og bad hende, forestille ham hans Gruesomhed, ved saaledes at pine Madame Duval uden Marsag. Hun lovede, at gribe den første Lejlighed, til at bringe Sagen paa Bane; men hun sagde, han var for nærværende Tid altfor meget overgIVEN, til at han skulde høre paa hende med Taalmodighed. Dog, skulde han paa ny gjøre Forsøg, til at skade hende, kan jeg paa ingen Maade taale det. Havde jeg troet, han vilde være saa voldsom, vilde jeg hellere have udsat mig for hans Brede, ved at forsvare hende.

Hun har holdt Sengen hele Dagen, og siger, hun er næsten slaaet tildøde.

Lev vel, kjære Fader. Hvilket langt Brev har jeg ikke her skrevet! Jeg kunde næsten indbilde mig, jeg sendte det fra London.

Fire og tredivte Brev.

Fortsættelse af Evelina's Brev.

Howard Grove, d. 15de Mait.

Denne grumme Kapitaine vil vistnok, hvis det staaer til ham, ikke holde op, før end han har puint Madame Dubal tildøde. Det lader, som det var hans eneste Fornøjelse, at forskrække og fornærme hende, og som om al hans Tragtem gik ud paa, at udfinde den bedste Methode, at gjøre det paa. Igaar Morges spissde hun isjem sin Frokost i Sengen; og, medens vi spissde, fastede Kapitainen et meget betydende Blik til Sir Clement. Han tænkte maaskee, hun nu havde udhvilet sig længe nok, til at tagle Besværlighederne ved en ny Bataille.

Sir Clement var af samme Mening, og derfor besluttede jeg, saasnart som mueligt, at hindre hans Plan. Da Frokosten var forbi, gik jeg ud med Mrs. Mirvan, og bad hende, ikke opsætte at tale Madame Dubals Sag hos Kapitainen. "Gode Pige," svarede hun, "jeg har allerede lagt mig ud med ham; alt, hvad jeg kan sige, er til ingen Nytte, saalænge hans Yndling, Sir Clement, bliver ved at opbyde ham."

"Saa vil jeg hellere gaae hen og tale med Sir Clement," sagde jeg, "thi, det veed jeg vist, han vil lade være, naar jeg forlanger det."

"Tag Dig i Agt, min Gode," sagde hun smis

lende; det er undertiden meget farligt, at gjøre Fordringer til Mænd, der ønske altfor meget at faae dem. „Nu vel, vil De da give mig Lov, til selv at tale med Kapitainen? „Meget gjerne! jeg vil ledsage Dem til ham. „Jeg takkede hende, og vi gik, for at opsøge ham. Han spadserede i Haven med Sir Clement. Mrs. Mirvan indledte Samtalen til min Fordeel, ved at sige: „Mr. Mirvan, jeg bringer Dem her en Supplicant. „Jh! hvad er der nu paa færde? „raabde han. Jeg frøgtede meget, for at gjøre ham vred, stammede noget, og sagde, jeg haabede, han ikke udtænkde nogen ny Plan, til at forstrække Madame Dubal.

„Ny Plan! „raabde han, „hvorfor det? Troer De ikke, den gamle længere vilde due? Hvad? Nej, jeg skal ingen ny Plan antage, med mindre det skulde være en særdeles god; kun tvivler jeg meget om, hun ret vil bide paa.

„J Sandhed, Sir, „sagde jeg, „hun har allerede taalt for meget; og jeg haaber, De vil tilgive, at jeg tager mig den Frihed, at sige Dem, jeg troer, det er min Pligt, at gjøre alt, hvad der staaer i min Magt, for at forebygge, hun ikke igien skal saaledes forstrækkes. „En pludselig Alvorlighed trak sig over hans hele Ansigt; han vendte sig hurtig bort fra mig, og sagde: „Jeg kunde gjøre, som jeg vilde; men jeg skulde meget snarere forryde, end glæde mig over min Tjenstvillighed. „Jeg blev altfor forvirret ved denne Misregning, til at forsøge paa at give

gibe noget Svar; og, da jeg mærkede, Sir Elemen-
ment talde min Sag med megen Varme, gik
jeg bort, og overlod det til dem, at afgjøre
Sagen med hinanden.

Da Mrs. Mirvan aldrig taler med Kapite-
tainen, naar han er i flet Lune, var hun glad
ved at kunne følge mig, og undskyldte sin Mand's
Barfthed med sin sædvanlige Godhed. Jeg for-
lod hende og gik til Madame Duval. Hun
var nyligen opstaaen, og ifærd med at unders-
søge de Klæder, hun havde havt paa hendes
Uheldsdag. "Hvor de see ud!" raabde hun.
"Kom hid, Barn, see engang — Pardi, saa
længe jeg har levet, har jeg endnu ikke seet saa
galt. Gud forbarme sig! alt mit Tøj er spole-
ret, og, hvad der er det værste, min Kjole var
saa godt som ny. Det er den anden, jeg har
havt af dette Slags. Jeg var virkelig en Nar,
at tage den paa i en saadan Udørl. Men, det
har jeg nu besluttet, jeg vil aldrig i mine Dage
tage nogen god Kjole paa, om jeg ogsaa blev
her i ti Aar."

Vil De ikke lade Pigen prøve, om hun
kan vadske eller stryge det ud. "Nej, hun vil
kun gjøre galt værre! Men, see engang, see
hvilkken en Kjole! Mon Dieu, den seer jo ud,
som et Vidsteklæde! Det er den værste af alle
de Ulykker, der ere hændtes mig; thi De maa
vide, jeg kjøbte den Dagen førend jeg rejste fra
Paris; — og ovenikjøbet er mit Hovedtøj reent
borte. Jeg veed ikke, hvor den Skurk smed
det

det hen; men, det veed jeg, jeg faaer det aldrig at see mere; thi, seer De, det klædte mig bedst af alle de Hovedtøjer, jeg har haft i denne Verden. Jeg har aldrig haft noget med røde Baand paa; og, sandt at sige, havde jeg ikke tænkt, at faae Monsieur Du Bois at see, var jeg hellere sløjen, end havde taget det paa; thi, ihvad man tager paa paa saadant et toffet Sted, som dette, saa siger det dog ligesaameget som intet.»

Hun fortalte mig, hun havde grundet den hele Nat, paa at udfinde en Maade, at skjule Tabet af sine Kryller for Kapitainen, og den var: hun vilde binde et stort Klæde om Hovedet, og sige, hun havde Tandpine.

„Naar jeg skal sige, hvad jeg mener, troer jeg, Kapitainen er det stætteste Menneske af Verden. Han har altid mig tilbedste, og, skal han være et Menneske af Opdragelse, saa har en Bjørn ligesaa god en Opdragelse, som han; thi han griner bestandig, naar det gaaer ilde til. Og det siger jeg, man maae gjøre ved mig, hvad man vil, naar man kun ikke griner ad mig; thi, det er, i mine Tanker, det hæsligste af Verden.»

Jeg mærkede, Mrs. Mirvan havde søgt at bringe hende af fra hendes Forsæt, at tage sin Tilflugt til Robene, for at udfinde, hvem Roberne vare; thi Mrs. Mirvan befrygtede, det skulde opdages, at Kapitainen var een af dem, mens Madame Duval endnu var paa Howard Grove;

ve; da det ikke kunde fejle, det jo vilde forårsage en græffelig Alarm. Hun havde derfor gjort sig megen Umage, for at vise hende, hun ingen Nytte kunde have af at anraabe Retfærdigheden, naar hun ikke bedre kunde beskrive Forbryderne, hun vilde anklage; at hun ingen Eed kunde aflægge, da hun hverken havde seet deres Ansigt, eller hørt deres Røst; og altsaa heller ikke saae nogen Ret over dem.

Madame Duval beklagede, hun skulde være udsat for den haarde Skæbne, at forhindres i at hævne sig; "thi," sagde hun, "lader man sige Skurke gaae deres egen Gang, og ikke beskjæmmer sig om deres Uforskammenhed, ville de ikke gjøre sig noget af, at kaste Guld ud i Mørdersker, kneble dem, o. s. v.; men, jeg skal spørge Monsieur Du Bois tilraads, saasnart jeg kan faae opspurgt, hvor han har skjult sig. Og det, ved jeg, han er pligtig, at hjælpe mig i; thi hans Gloen og Gaben paa Tower er allene Skyld i, at disse Ulykker ere mødte mig."

"Jeg er overbevist om," sagde jeg, "Monsieur Du Bois vil blive ganske urolig, naar han faaer at høre, hvad De har udstaaet."

"Og hvad vil det hjælpe mig? — vil det heele mine Klæder, eller gjøre dem rene? Det ved jeg, jeg er ham ingen Læt Skyldig: skøndt han ikke er Skyld deri, er det dog ikke mindre fornærmende derfor. Jeg er vis paa, hvis han havde været her, og seet mig saaledes medhødet, pøttet, i en Pøl lige op til Ørene; han vilde

ligesaa godt have troet, det var Paven fra Rom, som mig. Det lover jeg, De maa saa tænke derom, hvad De vil: jeg vil ikke have Kaff eller Koe, ikke hvile Dag eller Nat, sænd jeg har saaet sat paa den Skurk. „Jeg tviivler ikke om, Madame, De jo snart vil opbøde ham. „Pardi! saaer jeg ham sat, han skal — saasandt, jeg er til — hænges. Men, hvad der er det galeste, han behandlede mig saa nederdrægtig — saa barbarisk, fremfor de øvrige, og det saa uforstyldt. Jeg veed ikke, jeg nogenlunde har gjort noget saa galt, at jeg der ved skulde have fortjent en saadan Behandling. Jeg er vis paa, jeg aldrig har fornærmet ham, saavidt jeg veed; thi jeg saaer ikke hans Ansigt den hele Tid; og at skrige en Smule, det troer jeg dog aldrig nogen skulde være saa haard, at ville forbyde Een, naar man var angest for sit Liv. „

Imidlertid søgte hun at sætte et Hovedstø tilrette; men kunde ikke komme overeens med sig selv. Havde jeg ikke været nærværende, jeg skulde — i Sandhed, have holdt det for umueligt, at et Fruentimmer kunde være saa vanstelig i Henseende til sin Paaklædning. Hvad der maa være hendes Hensigt, kan jeg ikke forstille mig; men Pyntning synes at være hendes Livs Hovedsyssel. Jeg forlod hende, og gik ned ad Trappen, hvor jeg mødte Sir Clement. Med megen Alvorlighed bad han mig, jeg ikke vilde negte ham den Ære, at maatte tale en
 Ti

Times Tid med mig; og, uden at oppebie
 Svar, førde han mig hen til Havedøren. Jeg
 standsede, og paastod bestemt, jeg ikke vilde gaae
 længer. Han syntes meget alvorlig, og sagde
 i en meget bestemt Tone: "Omsider, Miss
 Anville, smigrer jeg mig ved, at have udfundet
 en Maade, at gjøre Dem mig forbunden, og —
 skjøndt det for mig er værre, end Døden, skal
 jeg dog iværksætte det." Jeg bad ham forklare
 sig. "Jeg saae, De ønskede, at frelse Madame
 Duval, og næppe kunde jeg af-vælde mig fra at
 sige den brutale Kapitaine min sande Mening om
 hans grumme Foretagende. Jeg vil nødigt flam-
 res med ham, med mindre jeg skulde ellers negtes
 Afgang i et Huus, De beboer. Jeg har søgt
 at formaae ham, til at give Slip paa hans
 urimelige ny Plan; men finder ham uovertale-
 lig. Jeg har derfor besluttet, under eet eller
 andet Paaskud, saasnart som mueligt, at forlade
 den Plads, der er saa kjer for mig, og som
 indeholder alt, hvad jeg beundrer og tilbeder.
 Jeg vil forblive i Byen, indtil hans Indfald
 er glemt.

Han standsede; jeg taug, og vidste ikke,
 hvad jeg skulde sige. Han tog min Haand,
 trykde den til sine Læber, og sagde: "O, skal
 jeg da, Miss Anville! skal jeg da — frivilli-
 gen opoffre min største Lyksalighed — og dog
 ikke bæres med et Ord — med et Bifalds-
 smil?"

Jeg tral min Haand tilbage, og sagde
højt leende: "Sir Clement, De kjender saa
nøje Værdien af den Gave, De bringer, at
det vilde være overflødigt for mig, at bestem-
me den."

"Forskyllende, fortryllende Pige! hvor gjør
ikke Deres Vid, Deres Forstand, mere og mere
Indtryk paa mig! Skal jeg, kan jeg stilles fra
Dem? — Er der ingen anden Maade —"

"O, min Herre! fortryder De saa hastig
den store Tjeneste, De vilde vise Madame
Dubal?"

"Madame Dubal! — grumme Skabning,
vil De end ikke tillade mig, at skrive paa De-
res Regning den Opoffrelse, jeg nu har isænde
at gjøre?"

"Min Herre! De maa skrive den paa hvis
Regning, De vil; men, jeg har altfor meget
at bestille, til at kunne staae her længere."

Jeg vilde nu have forladt ham, men han
holdt mig tilbage, og sagde med en meget utaal-
modig Stemme: "hvis jeg da ikke kan være saa
lykkelig, at bevise Dem, Miss Anville, en kjer
Tjeneste, saa maa De ikke forundres over, jeg
søger at vise mig den selv. Naar min Plan
ikke finder dens Bifald, jeg ønskede, hvorfor
skulde jeg da udføre den til min egen Ulykke?"

Et tang begge nogle Øjeblikke. Jeg var
bange for, han skulde give Slip paa en Plan, der
paa eensgang forspurrede Kapitainens Hensigt, og
befriede mig, for at opbringe ham. Jeg havde
strax

strax og med Taknemmelighed modtaget hans høflige Tilbud, hvis Mrs. Mirvan ikke havde gjort mig frygtssom. — Men, da han nødte mig til at tale, sagde jeg ironisk: "Min Herre, jeg havde troet, de høje Tanker, De har fattet om den Tjeneste, De vilde vise mig, fuldkommen havde lønnet Dem. Jeg mærker, jeg har taget fejl, og takker Dem." Jeg nedsede nu dybt. "Jeg haaber, min Herre, De er fornøjet?"

"Indigste af Deres Kjøn!" begyndte han; men jeg rev mig løs fra ham, og løb op ad Trappen.

Strax derpaa fortalte Miss Mirvan mig, at Sir Clement nyligen havde faaet et Brev, der nødte ham, til strax at forlade Howard Grove, og, at han havde sendt Bud efter Bogn. Jeg gjorde hende bekendt med den sande Aarsag. Jeg skjuler, i Sandhed, nodig nogen Ting for hende. Hun er saa venlig og godmodig; og det fornøjer mig ret, naar jeg ganske kan slaae min Tid til hende.

Bed Bordet, maa jeg tilstaae, vi alle savnede ham; thi, skøndt hans letfindige Ovsørsel imod mig, naar vi ere allene, er meget ubehagelig, er han i store Selskaber, og naar Samtalen er almindelig, meget underholdende og behagelig. Hvad Kapiteinen angaaer, saa var han saa ganske ude af sit Lune over hans Borte- rejse, at han ikke talde eneste Ord siden han gik. Madame Duval, der idag har gjort sin

første Udflygt, siden hendes Uheld, var ganske henrykt over, at hun havde undgaet, at blive seet af ham.

Pengene, vi leverede til Forpagteren, ere sendte tilbage. Hvad Umage maa Kapiteinen vel ikke have havt med at gjenne tænke og ordne de Hændelser, han havde bestemt, der skulde møde os. Nu røbes han vistnok; thi Madame Duval er allerede meget forundret over, imorges at have faaet et Brev fra Monsieur Du Bois, hvori han ikke taler et eneste Ord om sit Fangenskab; — og dog har hun endnu slet ingen Mistanke fattet, thi hun troer, Aarsagen til hans Tausshed er Frygt for, at Brevet skulde opsnappes.

Medens Sir Clement har opholdt sig her, har der ikke været eneste Lejlighed, til at spørge om hans Ven, Lord Orville. Det var meget underligt, syntes mig, han aldrig talde om ham, og endnu mere undres jeg over, at Mrs Mirvan selv aldrig førde det paa Bane, da hun dog syntes at hvide ham.

Nu ere mine Tanker mere, end nogenfinde tilforn, henvendte til Brevet, jeg venter fra Paris. Dette Besøg af Sir Clement har dog nogenledes adspredt min Frygt, og jeg er derfor ret glad over, han gjorde det. Lev vel.

Fem og tredivte Brev.

Sir John Belmont til Lady Howard.

Paris, den 11te Mait.

Madame.

Jeg har i dette Øjeblik den Ære, at modtage Deres Brev, og jeg vil ikke vente paa et andet, førend jeg har besvaret dette. Det hænder sjældent, at en Mand, han maa endog være canoniseret, ganske og aldeles er uden Lyde, eller at en Anden, skjøndt lastefuld som en Dævel, aldeles ikke besidder nogen Dyd. Maaskee, den Tid er ikke langt borte, da jeg kan have den Ære, at overbevise Deres Raade om Sandheden i Henseende til Mr. Villars og mig selv. Den unge Dame, Mr. Villars saa gunstig afmåler, og anbefaler til mig, ønsker jeg al den Lykke, hun efter Deres Raades Brev synes at fortjene; og, hvis hun kun har en Trediedeel af hendes Guldkommens heder, som Deres Raade sammenligner hende med, tvivler jeg ikke om, at Mr. Villars vil være heldigere med enhver anden Anvendelse, han tilegner hende, end han nogensinde vil blive med den, han bærer mig med.

Jeg har den Ære at være,

Madame,

Deres Raades underdanigste
og høistforbundne Tjener,

John Belmont.

Ses

Sex og tredibte Brev.

Ævelina til Pastor Villars.

Howard Grove, den 18de Maff.

Kjære Fader, alting er nu forbi! Brevet, jeg saa angstfulgen ventede, er endelig kommet, og min Dom falden. Med Ord kan jeg ikke beskrive de forskjellige Følelser, der overvælde mig, og — jeg behøver det ikke — De kjender mit Hjerte, har selv dannet det, og vil kun altfor tydelig vide mine Følelser ved denne Lestighed. Jeg er foragtet, tilfidsesat for bestandig af ham, jeg med Rette tilhører, — Skal jeg nu anraabe Deres Beskyttelse? — Nej, nej; jeg vil ikke fornærme Deres ædle Hjerte, der stedse er aabent for den Ulykkelige, og hvis eneste Ønske er, at kunne hjælpe alle. — Jeg vil ikke fornærme det med en Bøn, der kunde synes at indeholde en Tvivl. Jeg er nu sikkrere paa Deres Godhed, end nogensinde før; thi, De veed, hvor meget jeg behøver den. Jeg bestræber mig for at bære dette Slag med en Rolighed, som om De havde raadet og troppet mig. Endnu er min Beskyttelse altfor stor. O, kjære Fader, dette Brev var skrevet fra en Fader; jeg maatte være dog for Naturens Stemme, hvis jeg kunde taale, saaledes uden Forbrydelse strax at forkaflæs. Jeg drifter mig ikke, til at sige Dem det; heller ikke vilde jeg, kunde jeg undgaae det, sige mig selv, hvad jeg tænker; thi undertiden ere

mine

mine Tænker om denne Forskydelse saaledes, at endog den stærkeste Erindring om min Pligt ikke er i Stand til at dæmpe dem. Tillad mig, at gjøre et Spørgsmaal: — burde dette Svar ikke have været mildere? — var det ikke nok, at affige mig for bestandig? — skulde jeg ogsaa trues med Foragt — og saares med Spot?

Men, naar jeg saaledes tænker over ved mig selv, glemmer jeg, hvormeget større Sorger der vente paa ham, end paa mig. Ach, hvad Erstatning vil han kunne give sig selv for den Angest, han opdager for Fremtiden. Jeg tør ikke udvikle, hvad der er skrevet om Dem, min Bessøtter, min Ven, min Velgjører. — Retfærdige Gud! hvilken Gjengjæld for en saa uforlignelig Godhed! Gjerne vilde jeg søge at vende mine Tænker bort fra denne Gjenstand; men det er mig ikke mueligt; thi, ihvor oprørende dette Brev end er for mig, mærker jeg dog, man vil ikke tillade at ende Sagen, og det er mit eneste Ønske. Madame Dubal vil paa ingen Maade lade det blive derved. Hun havde Brevet oplæst med største Brede, og paastod, hun ikke vilde lade sig nøje med sligt Svar. Hun fortro, hun havde saa let ladet sig overtale, til at overdrage Sagen til dem, der ikke vidste bedre at behandle den, og lovede fuldt fast, hun herefter selv vilde paatage sig at udføre den. Forjævet har jeg søgt, at overtale hende, til at afstaae fra denne sin Beslutning; bedet hende, undgaae et Angreb, der ikke kunde an-

der,

det, end siden fortryde hende; især, da det la-
der til, at Lady Howard engang mere aabenlyst
vil tage Deel heri. Hun vil ikke høre mig.
Hun er hæftig forelsket i en Plan, der er skræ-
kelig at tænke paa; — hun har isinde at gaae
til Paris, tage mig med sig, og der lige for
hans Dine kræve Retfærdighed. Hvorledes jeg
skal formilde eller tilfredsstille hende, veed jeg
ikke; men, ikke for alt i Verden, vilde jeg saa-
ledes slæbes til en saa ærværdig Sammenkomst
med en Fader, jeg aldrig nogensinde saae. Lady
Howard og Mrs. Mirvan ere meget urolige over
Egens nærværende Stilling, og synes langt
artigere imod mig, end nogensinde tilforn. Min
Kjære Marie, min inderligste Veninde, søger alle
Grunde, for at trøste mig, og — naar hun
forsejler sin Hensigt, tager hun med største
Omhyed Deel i min Sorrig. Dog glæder jeg
mig meget over, at Sir Clement Willoughby
har forladt os, førend det indtraf. Den al-
mindelige Forvirring i Huset vilde vistnok have
røbet en Historie, jeg nu mere, end nogensinde
tilforn, onsker begravet i Forglemmelse. Lady
Howard mener, jeg ikke bør støde Madame Du-
val for Hovedet, nu da hun indseer, det er
urimeligt, jeg skulde ledsage hende. I Sand-
hed, jeg vilde hellere døe, end tvinge mig i
hendes Nærværelse. Men, saa hæftig er Ma-
dame Duval, at hun vilde have tvunget mig,
til at følge med til Byen, naar hun rejste til
Paris, hvis ikke Lady Howard paa en forblom-
met

met Maade havde ladet sig mærke med, hun ikke kunde tillade, jeg forlod hendes Hus, førend hun havde overleveret mig til Dem, med hvis Tilladelse jeg var kommen der. Hun blev meget vred over dette Afslag; og Kapitajnens Vatter og Spot forøgede hendes Brede saaledes, at hun bestemt erklærede, hvis Deres næste Brev negtede hende Magt, til at føre mig, hvorhen hun vilde, har hun isinde, selv at gjøre en Rejse til Berry Hill, for at lære Dem at kjende, hvem hun er. Det vilde meget forurolige mig, hvis hun satte denne sin Trudsel i værk; thi hendes Hæstighed og Opfarendhed vilde vist gjøre Dem megen Ulejlighed. Jeg er hverken istand, til at virke for mig selv, eller bedømme, hvorledes jeg burde handle. Hvor takskyldig føler jeg mig, ved at have en Fører, som Dem, til at raade og lede mig.

Lev vel, kjære Fader. Jeg haaber, Himlen vil ikke lade mig leve, til jeg forskydes og udlees af Dem, som jeg saa ganske tilhører.

Deres
Evelina.

Syv og tredivte Brev.

Pastor Willars til Evelina.

Berry Hill, den 21de Maa.

Evelina! nedslaaes ikke ved et Slag af Skjebnen, Du aldeles ikke kan kræves til Ansvar for!
In

Ingen Overtrædelse af dine Pligter har for-
 aarsaget denne Uartighed, man har viist Dig.
 Du har heller ikke ved nogen Slags Ubefindig-
 hed fortjent Daddel eller Jrettesættelse. Lad
 mig derfor undervise Dig, flere Barn, hvor-
 ledes Du skal udruste Dig med alt det Mod,
 din Ustyldighed maa indgive Dig. Lad alle
 de Belymringer, Du gjør Dig, allene falde paa
 ham, der ikke kan have den Understøttelse, og
 som engang, kun altfor alvorlig, vil komme til at
 føle, han mangler den. Det, som angik mig selv,
 forstod jeg slet ikke. Mit Hjerter befrier mig fuld-
 kommen fra Laster; men jeg har aldrig vovet at
 sige om mig selv, jeg var uden Gjel. Det syn-
 nes dog, at være hans Henføgt, i sin Tid at
 vilde blive mere udførlig, og da, — skulde der
 komme nogen Ting frem for Lyset, som fra
 min Side havde bidraget til det Uheld, vi nu
 beklage — lad mig da i det mindste sige: Ingen
 af mine Venner vil studse mere over en saadan
 Opdagelse, end jeg selv. Hvad han skriver om
 at tilegne, maa jeg ligeledes tilstaae, er
 langt over, hvad jeg kan fatte. Men, jeg vil
 ikke opholde mig ved en Gjenstand, der næsten
 afsvinger mig Tanker, som ikke kunne andet,
 end være saarende for et Hjerter, der er saa meget
 dannet for datterlig Omhed, som min Evelinas.
 Der hersker en hemmelighedsfuld Tone i det hele
 Brev, hvis Udvikling jeg vil oppebie med Taus-
 hed. Madame Duvals Plan er saaledes, som
 man naturligvis maatte vente sig den af et
 Fruent

Fruentimmer, saa lidet vant til at bedrages, og saa ganske udygtig til at overlegge den vanskelige Stilling, hvori Du befinder dig. Din Afstøje for hendes Plan fornøjer mig, da den saa ganske stemmer overens med min egen. Hvorfor vil hun ikke ene gjøre denne Rejse, hun har fundet paa? Hun vilde just ikke ønske, at have et Modparti at stride med. Og da kunde jeg og mit Barn endnu engang overlade os til den rolige Nydelse af den fredelige Ensalighed, som hun allene har afbrudt. Jeg ønskede gjerne, hun ikke kom herhid; men, hvis hun ikke skulde være fornøjet med mit skriftlige Afslag, maa jeg paatage mig den Forretning, at give hende det mundtlig.

Den Efterretning om Sir Clement Wilson's Besøg paa Howard Grove, har meget forøget min Utaalmodighed efter at see Dig igjen hos mig. Jeg er ikke lidet forundret over hans vedvarende Klid for at sætte sig fast i din Gunst. Men, det ængster mig meget, at Du der har været udsat for at faae Breve, og saa hemmelighedsfulde Breve. Du kan ikke være for forsigtig, min kjære Evelina. Den ringeste Sorgløshed paa din Side, vil en Mand af hans Karakter haffe Fordeel af. Det er ikke nok for Dig, at Du er i Sikkerhed. Hans Opførsel fordrer dit Misshag; men, skulde han igjen, som han uden Tvivl vil stræbe efter, søge i Eensrum at opnaae din Gunst, saa lad din Foragt og billige Misshag være saa tydelig, at den kan

frembringe en Forandring i hans Opførsel. Skulde han igjentage sit Besøg, mens Du er paa Howard Grove, maa Lady Howard tilgibe mig, jeg forforkter dit.

Lev vel, mit kjære Barn. Hils den hele gjæstfri Familie fra mig; — vi ere den meget forbundne.

Otte og tredivte Brev.

Pastor Villars til Lady Howard.

Berry Hill, den 27de Maii.

Kjære Frue.

Jeg troer, Deres Raade vil ikke forundres ved at høre, jeg har haft et Besøg af Madame Duval, og tvivler ikke om, hun jo har kundgjort Dem sin Hensigt, førend hun forlod Howard Grove. Jeg vilde gjerne have undskyldt mig, dersom jeg kunde have gjort det paa en sammelig Maade. Men, efter saa lang en Rejse, sammede det sig ikke, at nægte sig hjemme. Hun fortalte mig, hun kom til Berry Hill, for Brevets Skyld, jeg havde sendt til hendes Datter, og hvori jeg havde forbudt hende, at reise til Paris. Hun krævede mig meget strængt ilt Regnskab for den Mondighed, jeg havde paataget mig; og, havde jeg været oplagt til at strides med hende, vilde hun meget vred have afvistet mig Ketten, jeg

havde dertil. Men jeg skede al Riv. Jeg lyttede derfor meget rolig, indtil hun havde trættest sig selv saameget ved at tale, at hun maatte være glad ved, engang ogsaa at komme til at tie, og bad hende om at faae Indholdet af hendes Besøg at vide.

Hun svarede, hun kom, for at bringe mig til at afstaae fra den Magt, jeg havde tiltaget mig over hendes Datter; og forfikkede mig, hun ikke vilde forlade Pladsen, førend hun havde sat det igjennem.

Jeg vil ikke falde Deres Naade besværlig med en Fortælling af denne hele ubehagelige Samtale, og jeg skulde heller ikke have valgt, at give Dem en saa høist ubehagelig Ting til Gjennemlæsning, hvis jeg ikke burde give Dem Efterretning om Udsaldet. Men, jeg vil være saa kort, som mueligt, for at jeg ikke skal hindre Deres Naade fra at anvende Deres Tid nyttigere.

Da hun fandt, jeg ikke paa nogen Naade vilde tillade, at Evelina fulgde med til Paris, forlangde hun haardnakket, hun i det mindste skulde tilbringe Tiden med hende i London, indtil Sir John Belmont kom tilbage.

Jeg søgte at gjendrive hende med alle mine Grunde, men forgjæves; hun mistede sin Taalmodighed, og jeg min Tid. Hun erklærede, hvis jeg vovede, at sætte mig imod hende, vilde hun skjenke al sin Formue til Gremmede, skjønt hun

ellers havde besluttet, at gjøre Coelina til sin eneste Arving.

Jeg tilstaaer, denne Trudsel syntes mig at være af liden Betydning. Jeg har længe vant mig til den Tanke: — naar mit Barn har det Nødvendige, og derpaa er hun sikker, vil hun være ligesaa lykkelig, som om hun eiede Millioner; men, jeg er uvis om hendes tilkommende Skjebne, og just dette affrækker mig fra saa ganske at følge mit eget Ordømmene. De Forbindelser, hun siden kunde komme i, den Kreds, hun maaskee er bestemt for, den Familie, hun kunde komme til at høre til, er noget, som, desværre! giver Madame Duvals Trudsel alt for megen Vægt. Kort sagt, efter en usigelig kjedsom Samtale nødtes jeg, til at love dette uslyrlige Gruentimmer, at Coelina skulde tilbringe en Maaned med hende.

Jeg har aldrig tilstaaet noget med saa sørgelig en Mine, eller saa stor Fortrydelse. Intet, uden min Tvivl, om jeg havde Ret til at berøve mit Barn en saastor Formue, var i Stand til at bringe mig til at overlade hende til et Gruentimmer, hvis Hæftighed og uslebne Væsen viser hendes Mangel paa Levemaade, hvis Familie og de Folks Selskab, hun ynder, ere saa affrækkende. Vi skiltes ad tilsidst ganske misfornøjede paa begge Sider; hun, fordi jeg havde nægtet, jeg, fordi jeg havde tilstaaet.

Min inderligste Taksigelse for den store Artighed, De saa velvillig har vist min Fader.

derløse, aflægger jeg herved, og beder, Deres Raade vil overgive Madame Dubal hende, naar hun finder for godt at beraabe sig paa det Løfte; hun har afplint mig.

Jeg er o. s. v.

Arthur Villars.

Ni og tredivte Brev.

Pastor Villars til Evelina.

Berry Hill, den 28de Maf.

Det gjør mig usigelig ondt, at jeg imod min Willie, næsten er tvungen til at tillade, min Evelina skal forlade den gæstfrie og ærværdige Lady Howard, og ledsage Madame Dubal til en By, jeg haabede, hun aldrig mere skulde komme i. Men, ach, mit kjære Barn, vi ere Slaver af Vanen, store Daarer af Fordomme, og tør ikke dæmme for en Bæk, naar en Bædder sætter sig derimod; vor Dommeskraft maatte endogsaa fordømme vor Kærlighed nok saa meget! Men, siden Løddet er kastet, maas vi benytte os deraf, saa godt som mueligt.

I den Maaned, Du skal tilbringe med Madame Dubal, behøver Du al den Forsigtighed og Klogskab, Du kan falde til Hjælp. Jeg troer ikke, hun vil foreslaae Dig noget; hun selv anseer for urigtigt; men, Du maa lære,

ikke allene at demme, men endog at handle for Dig selv. Skulde Planer bringes paa Bane, nogen Forpligtelse gjøres, som din Forstand siger Dig, at være urigtig, saa vil Dig bestemt og standhaftig i at undgaae dem, og udsæt Dig ikke ved en alt for stor Eftergivenhed for Verdens Daddel, eller for din egen Fortrydelse.

Du kan ikke nok give Agt paa Madame Duval. Jeg ønskede, Du vilde omgaaes saa lidt, som mueligt, med hendes Forbundne, hvis Selskab just ikke er det, der vil være Dig til Fordeel.

Erindre, min kjære Ebelina, intet er saa ømt, som en Piges Røgte: det er det smukkeste, men tillige det skjæreste af alle menneskelige Ting.

Lev vel, mit elskede Barn. Jeg vil ikke være meget rolig, førend, denne Maaned er forbi.

A. B.

Fyrretyvende Brev.

Ebelina til Pastor Villars.

London, den 6te Juni.

Kjæreste Fader, jeg skriver endnu engang til Dem fra denne store By. Igaar Morges forlod jeg Howard Grove med den sandeste Bedrøvelse, og vil
med

med megen Utaalmodighed tælle Timerne, indtil jeg soer den igjen. — Lady Howard og Mrs. Mirvan sagde Farvel til mig med den mest smigrende Høflighed; men jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde tage Afsted med Marie; hendes saa opriktige Sorg formerede meget min. Jeg maatte love hende, at sende hende et Brev hver Postdag, og, jeg vil skrive hende til med den samme Opriktighed og næsten den samme Tillid, Du selv tillader mig at bruge mod Dig.

Kapitainen var meget høflig imod mig; men med Madame Duval kjendtes han til det sidste Ubehag. Han tog mig til Side, just lidt før vi steg i Bogen, og sagde: "Hør et Ord, kjereste Miss Anville, jeg har en Tjeneste at bede Dem om. Seer De, vil De ikke skrive os et Par Ord til, om hvorledes den gamle Bedstemoder befinder sig, naar hun faaer at see, det kun var lidt Tid, vi havde med hende, og hvad den franske Vengsel siger om det, og saadant noget."

Jeg svarede ham, jeg gjerne vilde gjøre det, kjendte det var en meget ubehagelig Forretning, og saa meget upassende for mig; men, enten vil han behandle mig som en Angiver, eller gjøre mig delagtig i sine Pudserier.

Saa snart vi havde begyndt at kjøre, sagde Madame Duval med megen Glæde: "Dieu merci, endelig ere vi da slupne derfra. Jeg vil saa vist aldrig gaae, at see den Plet mere. Det er et Guds Under, jeg er kommen derfra heel

og holden. For, det tør jeg sige, jeg har haft den flætteste Lykke, nogen nogenstunde har haft, lige fra den Tid, jeg satte min Fod over Dør-tærskelen. Det veed jeg, jeg vilde ønske, jeg aldrig var kommen der; — og saa oven i Kjøbet er det det dummeſte Sted i hele Christenheden: der er aldrig nogen Forlystelse eller ſaadant noget.

Derpaa beklagede hun meget Monsieur Du Bois — over hvis Begivenheder hun bedrøvet blev at gjøre Gissninger den hele øvrige Rejſe. Jeg ſpurgde hende, i hvad Deel af London vi ſkulde opholde os. Hun ſvarede: "Mr. Branghton vil møde os i et viſt Værtshuus, og ledsage os til vor Bopæl." Vi kom til et Huus i Biſhopsgate ſtreet, og en Perſon, der ventede paa os, førde os ind i en Stue, hvor Mr. Branghton var.

Han modtog os meget hæſlig. Han var forundret ved at ſee mig, og ſagde: "Hvad, jeg tænkte ikke, De bragde Miſs med; men alligevel er hun velkommen."

"Jeg ſkal fortælle Dem, hvor det kom ſig," ſagde Madame Dubal. "Seer De, De ſkal vide, jeg har i Sinde at tage Pigen med til Paris, for at hun kan ſee ſig noget om i Verden, og blive lidt afſkruppet; men, jeg har endnu en anden Grund, ſom jeg ſiden ſkal ſige Dem. Men kjender De ikke den nærværende gamle Præſt, jeg før har fortalt Dem om, — han vilde ikke lade hende gaae. Men jeg ſkal nok bli,

blibe fri for ham; for jeg vil tage hende med mig, uden at sige et Ord til noget Menneske derom.

Jeg forstræffedes ved denne Uttiring, der meget forundrede mig. Men, jeg var glad ved, hun havde opdaget sin Plan; og jeg skal omhyggeligen søge, at vogte mig for at komme udenfor Byen med hende.

Mr. Branghton haabede, vi havde tilbragt Tiden behagelig paa Landet.

"Jo, Gud naade mig!" raabde hun, "jeg har været det ulykkeligste Menneske af Verden. Alle Heste i London skulle ikke være i Stand til at trække mig ud paa Landet saasnart igjen. — Hvorledes tænker De, man har behandlet mig? — Gjæt engang."

"Det kan jeg ikke."

"Seer De, jeg skal fortælle Dem det. Veed De, jeg er bleven plyndret — det vil sige — den Rjæltring vilde have plyndret mig, hvis han havde kunnet; men jeg havde forvaret mine Penge."

"Hvorledes det, Kousine? — Deres Tab kan altsaa ikke have været ret stort."

"Gud forbarme sig! De veed ikke, hvad De siger — De taler saa urimelig, som nogen af Verden. Blot fordi jeg forvarede mine Penge, derfor var det, jeg havde denne Ulykke."

"Hvorledes det, Kousine? Jeg kan ikke see, hvad for en stor Ulykke der kunde være i at forvare sine Penge."

"Det kommer sig, fordi De ikke ved noget af det Hele. Seer De, der kom en Skurk hen til Bognen, og, fordi vi ikke havde nogen Ting at give ham; — og saa skal De vide, Skændt han ikke havde mere Ret til vore Penge, end Manden i Maanen, blev han dog saa vred, at det var græffeligt, og behandlede mig paa den græffeligste Maade, og puttede mig i en Væl, ogsaa tog han et Reb op, for at hænges mig. Og nu vil jeg spørge enhver: var det ikke Ulykke nok, saa ved jeg ikke, hvad der er det."

"Det var en slem Ulykke, det er sandt; men, hvorfor gif De ikke til Fredsdommer Tieding?"

— "Hvad det angaaer, saa vil jeg gaae til ham strax; men jeg maa først have den stakfæls Monsieur Du Bois at see. Thi, jeg skal sige Dem, det galeste af det altsammen er, han har skrevet mig til, og aldeles ikke sagt mig noget om, hvor han er, eller hvor han er bleven af, eller andet saadant."

"Monsieur Du Bois! Ih, han er i dette Øjeblik her i Huset."

"Monsieur Du Bois her i Deres Hus! det maa jeg sige, det er det meest forunderligste af det altsammen. Men, det vil jeg sige Dem, jeg tænkte, han kunde ligesaa vel have kommet til mig, som De, naar De bare vil betænke, at hvad jeg har maattet gaae igjennem for hans Skyld. For, naar jeg skal sige Sandheden: han var egentligen den, som bragde mig ind i

dens

denne Ulykke. — Saa jeg ikke tager det godt op af ham, det forsikrer jeg Dem til.„

„Kan nok være; men, fortæl mig, hvorledes hænger det sammen?„

„Hænger sammen — Ja, Haaret vilde reise sig paa Hovedet af Dem. I hvor det gik, saa var Monsieur Du Bois Skyld i, det begyndte. Men det vil jeg sige: siden han ikke vil gjøre saa meget af mig, som komme at se, enten jeg er død eller levende, saa kan han passe paa sig selv. Men, der gik jeg for ham til Fredsdomsmeren, fjärde feil af Veien, gjorde alt for ham i Verden, og blev behandlet værre, end en Hund, og det altsammen for at frelse ham; og nu seer De, gjør han ikke saa meget — Godt. Jeg var en Nar, jeg gjorde mig saa megen Umage. Nu kan han see, om han faaer nogen til at lade sig saaledes behandle, meer end eengang. For om han bliver arresteret hver Dag om Ugen, saa vil jeg ikke mere gaae et Skridt for ham.„

Dette gav Anledning til en Forklaring, hvori Madame Dubal, til sin første Bestyrrelse, fik at høre, Monsieur Du Bois havde aldrig været borte fra London siden hendes Ufreise. Mr. Branghton troede heller ikke, han havde været i Tower, eller havt noget Uheld.

Denne Forkl rning gjorde strax megen Indtryk paa hende, og hendes Brede st eg til det højeste. Hun gjorde mig tusinde Spørgsmaale i eet Aandedræt; men var lykkeligvis altsor hidsig, til at mærke min Forvirring, som ellers ganske havde maat

maattet røbe, at jeg var Medsider i Planen. Hendes første Ønske var Hævn. Hun soor, hun næste Morgen vilde gaae til Fredsbømmers Fjeldning, og spørge ham, hvad Straf Kapiteinen kunde faae efter Lovene.

Jeg troer, vi var en Time i Bishoppates Street, førend Madame Dubal kunde tillade nogen at tale om andet, end hendes Uheld. Tilslidst fik Mr. Branghton fortalt hende, at Monsieur Du Bois og hans hele Familie ventede paa hende hjemme i hans Huus. Der sendtes Bud efter en Hyrebogn, og vi kjørde til Snowhill.

Mr. Branghtons Huus er lille og ubequem, men hans Bod er meget stor, og indtager hele Stuen. Jeg troer, jeg har fortalt Dem, han er Guldsmed.

Vi førtes op af to Trapper; thi første Gal, sagde Mr. Branghton, var bortlejet. Hans to Døttre, deres Broder, Monsieur Du Bois, og et ungt Mandfolk, sad her og drak Thee. De havde ventet nogen Tid paa Madame Dubal, men jeg mærkede, de havde ikke formodet, jeg skulde havde fulgt med hende; og jeg troer, de unge Damer mere overrumpledes, end bleve fornøjede over min Nærværelse; thi det syntes, at gjøre dem ondt, jeg skulde see deres Værelse; og jeg vilde i Sandhed gjerne have fritaget dem fra denne Ulejlighed, havde det staaet i min Magt. Den første, der saae mig, var Monsieur Du Bois: "Ah, mon Dieu!" udraabde han, "voilà Mademoiselle!"

"Gud

"Gud forbarme sig," raabde den unge Branghton, "er ikke Miss der!"

"Gud hjælpe mig! er det ikke hende," sagde Miss Polly. "Naa, det kunde jeg ikke have drømt om, Miss skulde komme her."

"Heller ikke jeg," raabde Miss Branghton, ellers havde jeg ikke været i denne Stue, for at tage imod hende. Jeg er ganske undseelig over det. Jeg tænkte ikke paa, at see noget andet Menskesse, end min Tante. Thomas, det er altsammen din Skyld; thi Du vidste meget godt, jeg skulde have Mr. Smiths Bærelse; men, Du var saa knarvurren, Du vilde ikke lade mig faae det."

"Hvad skal det sige," sagde Broderen; "jeg tør sværge paa, Jomfruen har været to Trapper i Vejret, sønd i Dag! Har De ikke?"

Jeg had dem, ikke gjøre dem mindste Uleilighed for min Skyld, og forstyre dem, det var mig ganske det samme, hvad for et Bærelse jeg var i.

"Godt," sagde Miss Polly, "naar De kommer igjen, Miss, skulle vi have Mr. Smiths Stue; og det er en meget smuk een, og kun en Trappe op, og nydeligen betrukket og malet."

"Sandt at sige," sagde Miss Branghton, "troede jeg ikke, min Kousine vilde om Sommeren komme til Byen for min Skyld; for det var slet ikke Moden; — saa kan Du troe, tænker jeg, hun vil blive til September, naar Comedierne begynde."

Ena:

Saaledes var min Modagelse, og jeg troer, Du ikke vil kalde den hjertelig. Madame Duval irettesatte Monsieur Du Bois for hans Esterladenhed, og begyndte paa sin Historie, der ganske syffelsatte det hele Selskab. Monsieur Du Bois gav Agt paa hende med den største Skræk, løstede sine Hænder og Dine adskillige Gange op mod Himmelen, og udraabde: "O ciel, quel barbare!" De unge Damer gabe Agt paa hende med den største Alvorlighed; men deres Broder og det unge Mandfolk holdt det med at lee hos dem selv under den hele Fortælling. Hun selv var altfor syffelsat, til at kunne mærke det. Men, da hun fortalte, hun havde været puttet i en Pøl, kunde den unge Branghton ikke længere holde sig, men brast i en Skoggerlatter, og erklærede, han aldrig i sit Liv havde hørt noget saa latterligt. Hans Ven loe ogsaa hjertelig. Miss Branghtonerne kunde ikke længere modstaae Grisfelsen, og den stakels Madame Duval blev til sin største Forstrækkelse overdøvet og standset i sin Fortælling ved deres Latter.

I nogle Øjeblikke syntes hele Stuen ganske at være i Oprør. Paa den ene Side Madame Dubals Brede, Monsieur Du Bois Forbauselse, og Mr. Branghtons vrede Udraab, paa den anden Side Søstrenes frampagtige Gnisen, Broderens og den unge Mands høje Latter, forarsagede saadan Alarm og Forvirring, at, hvis nogen havde standset et Øjeblik paa Trapperne, maatte han have troet, han var i Daarefisten. Til sidst bragde Ka-
deren

deren dem i Rolighed, og halv leende, halv tvungne gjorde de Madame Dubal en bagbende Undskyldning. Men hun kunde ikke formaaes, til at fortsætte sin Fortælling, førend de forskrede hende, at det var af Kapitainen, og ikke af hende, de loe.

Hun stillede sig tilfreds, og fortsatte Fortællingen. De unge Folk stoppede Tørklædet i Munden, og hørte paa hende temmelig rolig.

Alle hemmede overeens i, at Kapitainens flette Opførsel kunne straffes, og Mr. Branghton sagde, han var vis paa, hun kunde forlange, hvad Erstatning hun vilde, siden han havde sat hende i Dødsangest.

Hun forskrede med stor Glæde, hun vilde ikke spille et Øjeblik, men strax tilfredsstille sin Hævn, og soer, hun vilde ikke være fornøjet med mindre, end hans halve Formue. "Eh, sagde hun, "kjædet jeg ikke har nogen Trang til Penge, fordi jeg! Dieu merci!" aldrig nogensinde har manglet dem; saa ønsker jeg dog ingen Ting hellere, end at faae den Karl affraffet. For, det veed jeg, han har et Nag til mig, hvad saa Marsagen maa være, og jeg veed ikke mere, hvad det er for, end De; men han har altid gjort mig det ene Puds efter det andet, siden jeg har lært at kjende ham.

Efter at vi havde druffet Thee, fandt Miss Branghton Lejlighed at hviske til mig, at den unge Mand, jeg saae, var hendes Søsters Kjæreste, og at hans Navn var Brown, foruden mange andre Ting om hans Formue og Familie. Hun for-
sire

skrede tillige, hun følte den største Afsky ved at tænke paa et saadant Parti, og at hendes Søster havde slet ingen Forstand eller mindste Vrekjerhed; og, hvad hende angik, vilde hun tigange hellere dse, end giøre sig med nogen anden, end et honet Menneske. "Og, ^a lagde hun til, "jeg troer selv, Polly kjerer sig ikke meget om ham; men, jeg kan troe, hun har saadant Hasiværk, fordi jeg formoder, hun har isinde at giftes for jeg; men det er hende meget vel undt. For, det tør jeg sige, om jeg saa aldrig bliver gift, kjerer jeg mig ikke mere derom, end om en Klappenaal; — det er dog det samme for mig."

Nogen Tid derefter forsøgte Miss Polly at fortælle mig sin Historie. Hun forsikrede mig med megen Enislen, at hendes Søster frygtede meget for, hun skulde blive først gift. "Jeg lader hende troe, hvad hun vil, ^a blev hun ved, "for jeg holder meget af at drille hende en lille Smule. Jeg forsikrer Dem, jeg har virkelig ikke isinde at ægte Mr. Brown. "Nej, dertil lider jeg ham ikke godt nok; gjør De Miss?"

"Det er mig ikke mueligt, at bedømme hans Fortjenester; ^a sagde jeg, da jeg endnu er fremmed for ham."

"Men, hvad tænker De om ham, Miss?"

"Jeg — jeg veed ikke."

"Men synes De, han er smuk? Mogle holde ham for en overmaade smuk Person; men jeg synes, han er græffelig styg; — troer De ikke det samme, Miss?"

"Jeg

"Jeg kan ikke dømme derom; men mig synes, han er meget — smuk."

"Meget smuk! — Men, sig mig, — Miss, i en fornærmet Tone: "hvad Føjl finder De deri?"

"Aldeles ingen!"

"Jeg maa og sige, De maatte være af en slet Tænkemaade, hvis De kunde finde nogen. — Nu er der Biddy, hun siger, hun tænker slet ikke noget om ham — men, jeg ved, det er altsammen kun for at trodse mig. De skal vide, hun er saa gal i Hovedet, som hun kan være, over, at jeg har faaet en Elsker, for hun. Men hun er saa stolt, saa ingen vil frie til hende, og jeg har ofte sagt hende, at hun vil blive en gammel Jomfru. Men, Sagen er, hun har engang faaet det i Hovedet, at holde af Mr. Smith, som er paa første Sahl; men han vil aldrig have hende; for det er en altfor smuk og fornem Person, og desuden har Mr. Brown hørt ham engang sige, at han aldrig vilde giøre sig, saalænge han levede, for han havde slet ingen Lyst dertil."

"Og fortalte De Deres Søster det?"

"Det kan De være sikker paa, jeg fortalte hende strax; men hun vilde ikke troe mig. Men vil hun være en Tasse, maa hun gjerne være det for mig."

Denne Mangel paa Godhed og Rierlighed forøgede den Afsty, jeg allerede havde for disse uelskverdige Søstre; og denne uopfordrede og unødvendige Mabenhjertighed viisde fuldkommen

deres Glæbefuldhed og Mangel paa Ansæns-
dighed.

Jeg blev meget glad, da Timen nærmede sig, vi skulde gaae bort. Mr. Branghton sagde, han havde lejet os Værelser i Holborn, for at vi kunde være nær ved ham. Han fulgte os selv derhen.

Vore Værelser ere store, og ikke stygge; og vor Hushjælp er en Hofsefrømmere. Jeg har tusinde Grunde til at glæde mig over, jeg er saa lidet bekjendt; thi min nærværende Stilling er i den Henseende meget misundelsesværdig; og jeg vilde ikke for hele Verden have, at nogen af Mrs. Mirvans Bekjendtskab skulde see mig her.

Imorges gik Madame Duval tilligemed den hele Branghton'ske Familie til en Dommer i Nærheden, for at berette, hvorledes Kapitanen havde behandlet hende. Det var meget vanskeligt for mig at slippe fra at følge med, og det vilde have foruroliget mig overmaade meget, hvis dette ikke havde været Tilfældet. Endskjondt jeg blev hjemme, var jeg dog meget angstelig, indtil jeg fik Udsaldet at vide; thi jeg skrækkedes ved at tænke paa den Uro, saadan en Tildragelse vilde forarsage den elskværdige Mrs. Mirvan. Men, til al Lykke, havde Madame Duval slet ingen Opmuntring faaet, til at fortsætte Sagen; thi hun underrettedes om, at, da hun hverken havde hørt Røsten, eller seet Ansigtet af den Person, hun havde mistænkt, vilde det falde vanskeligt at formode, hvem det var, og der var kun

kun meget liden Sandsynlighed for, hun kunne vinde den Sag, hvis hun ikke kunde fremsætte Njebidner. Mr. Branghton har taget alle Sagens Omstændigheder i Betragtning, og er af den Mening, at det vilde være altfor kostbart, langvarigt og farligt, at sætte Sagen igjennem, og har raadet hende fra det. Madame Duval vilde nødig give efter; men har lovet, at naar hun nogensinde igjen skulde blive saaledes behandlet, vil hun hæbene sig, om hun endog skulde gaae tilgrunde derved. Jeg er overmaade glad ved, at denne latterlige Sag nu saa lykkelig er endt, uden alvorligere Følger. Lev vel, kjære Fader. Min Adresse er: til Mr. Dawkins, Hofekræmmer i Highholborn.

Eet og fyrretyvende Brev.

Geolina til Miss Mirvan.

den 7de Junii.

Kjære Veninde, jeg mangler Ord, til at udtrykke den Taknemmelighed, jeg føler for den grændseløse Artighed, du, din kjære Moder og den agtværdige Lady Howard, have beviist mig, og endnu mindre kan jeg beskrive, med hvilken Bedrøvelse jeg skilles fra saa flere og ædle Venner, hvis Godhed gjør deres Hjerter og

hende, de saa gavmild viisde den imod, saa megén Vre. Men, jeg vil ikke gjentage, hvad jeg allerede har skrevet til den gode Mrs. Mirvan; jeg vil erindre Deres Formaninger, indslutte i mit Bryst den Taknemmelighed, hvormed De har fyldt det, og lære min Pen at dvæle ved Gjenstande, der ere mindre smærtelige for Dig.

O Marie, London synes nu ikke at være det samme Stæd, hvor jeg nyligen nød saa megen Lyksalighed. Enhver Ting er ny og fremmed for mig; endog Byen selv har ikke det samme Udseende. — Min Stilling er saa forandret, mit Hjem saa forskjelligt! — mine Bekjendtere saa forvandlede! — Men du tjens der min Afsky for denne Rejse.

London synes, i Sandhed, nu at være en Ørk for mig. Det muntre, vindstibelige Udseende, den nyligen havde, er nu forandret til et stummest Mærke. Luften synes kvalende, Heden er umaadelig, Støvet utaaleligt, og Beboerne tossede og uden al Opdragelse. Saaledes see Tingene ud, i det mindste i den Deel af Byen, hvor jeg nu opholder mig.

Slig mig, flere Marie, tilbagekalder du aldrig i din Erindring den Tid, vi engang tilbragde her med hverandre? den svæver bestandig i min. Og nu synes mig, snarere at erindre en Drøm — eller et Syn, end en virkelig Tildragelse.

Alt jeg nogenſinde ſkulde have kjendt Lord Orville — talt — eller dandſet med ham, ſynes nu at være et romantisk Bedragerie; og denne ſkønne Elevenhed, denne ſmigrende Opmærkſomhed, denne fine Omhed, der ſaameget uomærkede ham fremfor alle andre, og ſom forundrede os ſaa meget; naar jeg nu tilbagekalder alt dette i min Huſommelse, forekommer det mig ſnarere ſom et Ideal af Guldkommenhed, min Indbildning har ſkabt, end ſom et Bæſen af den ſamme Slægt og Natur, ſom de, der for nærværende Tid omgaaes mig.

Jeg har intet Nyt at ſkrive Dig til, min kjære Marie, thi alt, hvad jeg kunde vove at ſige om Madame Duval, har jeg allerede ſkrevet til din Moder; og hvad Tildragelser angaaer, da er der ikke mødt mig nogen, og jeg haaber, at jeg i min nærværende Stilling heller ikke ſkal indvirkles i nogen. Mit Ønſke er, at leve rolig og ukjendt.

Lev vel! Undſkyld dette alvordige Brev. Jeg er o. ſ. v.

Elvelina Anville.

To og fyrrethvende Brev.

Elvelina til Paſtor Villars.

Holborn, den 9de Junii.

Igaar Morges indbød Mr. Branghton os til til at ſpiſe til Middag, og tilbringe Dagen hos

sig, og Monsieur Du Bois, som han ogsaa havde indbudet, skulde ledsage os til Snowhill.

Den unge Branghton tog imod os i Døren, og de første Ord, han sagde, vare: "Veed De, mine Søstre have endnu ikke klædt sig paa?"

Han rev os ind i Huset, og sagde til mig: "Kom, Miss, lader os gaae op ad Trappen, og jage dem bort. — Jeg vil vædde med Dem, de staae endnu for Spejlet."

Han vilde have taget min Haand; men jeg frabad mig denne Høflighed, og bad, at det maatte være mig tilladt, at følge med Madame Duval. Mr. Branghton kom frem, og førte os selv op. Vi gik, som før, to Trapper i Vejret, og i det Øjeblik, Gaderen aabnede Døren, gave begge Døttrene sig til at skrigе højt. Vi standsede, og Miss Branghton raabde: "Herre Jesu, Gader! hvorfor bringer De Selskabet herop til os? De seer jo, Polly og jeg ere ikke halo klædte paa."

"Sy, skam jer," sagde han; "her er jeres Tante og Kousine og Monsieur Du Bois, allesammen vente de paa jer, og der er ikke en Stue, at føre dem ind i."

"Hvem havde tænkt paa, De skulde komme saa snart," skreg hun: "og, Miss, det kan jeg sige Dem, jeg troede, De havde andet at anvende Deres Tid til, end saaledes hænge i Klot-tesstrængen."

"Ja! og jeg kan endnu ikke blive færdig i en halv Time," sagde Miss Polly, "kan De ikke

ikke vente nede i Boden, til vi blive flødte paa? „

Mr. Branghton var vred, og skjændte meget paa dem; men dog vare vi nødte til at gaa ned i Boden, hvor der sættes Stole til os. Broderen var der, og fortalte os, han var, som han sagde, yfselig fornøjet over, vi havde overrumplet dem. Han fandt for godt at underholde mig med en lang Efterretning om deres Kiedelighed og de Skjænderier, de havde med hinanden.

Da disse Damer havde pyntet sig, som De ønskede, kom de endelig tilsyne; men, før end De kunde begynde nogen Samtale med os, havde de en lang og meget ubehagelig Ordveksling med deres Fader; og Skjændt hans Jrettes sættelser vare meget billige, besvarede de dem dog med den største Knipskhed og Grovhed, og Broderen loe ganske højt deraf.

Saa snart de saa det, ophidsedes de saa meget, at de, istedetfor at gjøre Madame Duval en Undskyldning, gave sig strax til at klamsres med ham.

”Tom, hvad leer Du af? Jeg veed ikke, hvad Fornøjelse Du altid kan finde i at lee af os, naar Papa skjænder paa os. „

”Og hvad Fornøjelse kunne J finde i at være saadan en Tid om at trække jeres Klæder paa? J ere aldrig færdige, det veed J ligesaa godt, som jeg. „

"Maa jeg spørge! hvad kommer det Dig ved! Jeg vilde bare ønske, Du vilde passe paa dine egne Forretninger, og ikke bekymre Dig om vore. En Dreng, som Du, maa ikke vide nogen Ting."

"En Dreng, saa! Nej, jeg er ingen Dreng, jeg! Naar I engang blive gamle Jomfruer, I vilde saa vist, som jeg staaer her, give meget til, I bare saa unge, som jeg nu er.

Saadan en Samtale maatte vi more os ved, til Bordet var færdigt. Vi stige igjen to Trapper i Vejret.

Medens vi gik derop, fortalte Miss Polly mig, hendes Søster havde bedet Mr. Smith om hans Stue til at spise i, men han havde afslaaet dem at laane den; "fordi," sagde hun, "hun en Dag havde haft det Uheld, at smøre den en Smule til; men vi skal nok faae den at drikke Thee i, og saa kan De maaskee faae ham at see. Og seer De, han seer ud som en Mand af Stand, og klæder sig saa næt, og gaaer til Bal og Dands, og alt er saa fint og propert, og desforuden, Miss, holder han selv en Tjener."

Maden var ilde behandlet, slet kogt, og der var meget — slet Opvartning. Pigen, der stod, maatte saa ofte gaae ned, for at hente noget, der var glemt, saa Branghstonerne selv maatte staae op, for at hente Tallerkener, Knive og Gaffer — Brød og Ol. Havde de været mindre fordringsfulde, havde det været af ingen

gen Betødenhed, men de søgde at glimre ved deres Paaflødning, og indbildte sig, de gjorde det. Men det meest ubehagelige af alt var, at hele Familien bestandig tvistedes om, hvis Tour det var, at rejse sig, og hvis, at maatte blive staddende.

Da Maaltidet var forbi, kom Madame Dubal, der stedse havde Lyst til at tale om sin Rejse, i en Samtale med Mr. Branghton om det franske Folk. Monsieur Du Bois talde med i forderbet Engelsk, og Miss Polly vendte sig til mig, og sagde: "Synes Dem ikke, Miss, det er meget dumt, at sidde heroppe? Det var bedre, vi gik ned i Boden, saa kunde vi see Folk gaae forbi.

"Polly, ^a sagde Broderen, "Du har altid saa travelt, for at blive begloet og begabet; men Du kan troe, Du behøver ikke at være saa i Lysten efter at vise Dig, thi Du er saa styg, at man gjerne kunde gøre Heste løbske med Dig! ^a

"Styg, saa! Jeg gad vide, hvo der er smukkere, Du eller jeg? Men jeg vil sige Dig noget, Tom, Du har ikke nødig, at sætte saadan Mine op, for hvis Du gør det, skal jeg sige Miss — Du veed nok, hvad — ^a

"Hvad koster jeg mig derom? Du maa sige hende, hvad Du lyfter. Jeg erindrer ikke —

"Jeg ønsker rigtig ikke, ^a sagde jeg, "at vide Nogens Hemmeligheder. ^a

"Men, jeg vil sige Dem det, fordi Tom er saa trodsig. De skal vide, Miss, forgangen Nat —"

"Polly, " kreg Broderen, "hvis Du vover at sige det, skal Miss faae at vide, hvorledes Du gaaer ud, for at møde den unge Brown. — Du veed nok selv, naar. — Og saa skal det gaae lige op imellem os, enten paa den ene eller anden Maade."

Miss Polly rødmede, og foreslog os igjen, at gaae ned i Bodden, indtil Mr. Smiths Stue var bleven færdig til at imodtage os.

"Ja, det vil vi," sagde Miss Branghton, "jeg forsikrer Dem til, der gaae undertiden meget prægtig flædte Folk forbi vor Bod. Polly og jeg gaae altid ned og sætte os der, naar vi have pyntet os."

"Ja, Miss, De gjøre ellers ingen Ting den hele lange Dag, naar Fader ikke skænder paa dem. Men det løjerligste af det altsammen er, naar de have faaet deres Snabsferie paa, og alt deres Haar er smurt om deres Øren, og jeg sommeitider sender den unge Brown op til dem, saa kan De troe, der er saadant et Jav! — Saa skule de sig, og rende bort, huje og skrigge, som de vare gale; og naar jeg saa sætter to Ratte ind i Stuen til dem, og giver dem et godt Pidsk, og disse saa give sig til at mjave med, saa er der saadan en Allarm og saadan Støj, saa De kan ikke troe, Miss, hvor det er løjerligt."

Dets

Dette var Aarsag til et nyt Klammerie med Søstrene, og Enden deraf var, at det endelig tilsidst besluttedes, vi skulde gaae ned i Hoden.

Paa vor Vej ned af Trappen sagde Miss Branghton ganske højt. "Jeg undrer mig over, Mr. Smiths Stue ikke endnu er færdig."

"Jeg med," svarede Polly, "jeg er vis paa, vi ikke skal gjøre den nogen Skade."

Dette Vink havde ikke den forønskede Virkning, thi vi maatte gaae ganske taalmodig ned.

Da vi traade ind i Hoden, fik jeg Øje paa en ung Mand, der var meget sørgmodig. Han lænede sig op til Væggen med Armene over kors, og Øjnene stift hæftede paa Jorden. Han syntes at tænke paa noget meget Sørgeligt; men, da han blev os vaer, foer han op, gjorde i Forbigaaende et Vink, og gik meget hurtig bort.

Da jeg saae, man lod ham gaae, uden at lægge Mærke til ham, kunde jeg ikke holde mig fra at spørge om, hvem det var?

"Det er ikke andet," svarede Miss Branghton, "end en stakkels skotsk Digter."

"Jeg for min Deel troer," sagde Miss Polly, "han nu er sulten; thi jeg kan ikke mærke, han har nogen Ting at leve af."

"Leve af," skreg Broderen, "ih, han er jo en Poet, og saa maa han leve af Lærdom."

"Ja, og det er godt nok til ham," sagde Miss Branghton, "thi han er ligesaa stolt, som han er fattig."

"Det

"Det er ham liigt nok," svarede Broderen; "men hvad alt det angaaer, troer Du da, han kan leve uden Mad og Drikke. Nej, nej, tag en Skotslænder der, om Du kan! Ih, de komme allene herved, for at see, om de kunne faae Gingre paa noget."

"Jeg undrer mig saa vist over," sagde Miss Branghton, "Papa er en saadan Nar, han vil lade ham blive her i Huset; for det tør jeg sige, han vil vist aldrig betale sin Leje."

"Ih, han vil heller ikke længere have ham, hvis han kan faae en Anden til at leje det. Du ved, Regningen blev sendt op til ham idag fjorten Dage. Miss, hvis De skulde faae en Person at see, som spurgde om Bærelse; jeg foreskriver Dem til, det er et meget godt, skjønt det er tre Trapper i Vejret."

Jeg svarede, jeg havde ikke nogen Bekendtskab i London, og kunde altsaa ikke vise Dem denne Tjeneste; men den stakkels unge Mand havde opvakt baade min Medlidenhed og Nysgjerrighed, og jeg spurgde dem om hans Omstændigheder.

De fortalte mig da, de kun havde kjendt ham i tre Maaneder. I Forstringen han var kommen der, havde han ogsaa spist der; men for nogen Tid siden fortalte han dem, han havde besluttet, selv at vilde holde sig med Spiisning; men de troede allesammen, han ikke havde smagt Kød, siden han forlod deres Bord. De sagde, han stedse havde været tungsindig; men i den

den sidste Maaned havde han været galere, end nogeninde for, skjønt de ikke vidste, hvorover eller hvorfor; men de formodede, det var af Mangel paa Selskab, siden ikke noget Menneske havde seet eller spurgt efter ham i al den Tid, han havde opholdt sig hos dem; og de vare visse paa, han var meget fattig, siden han ikke havde betalt sin Leje for de tre sidste Uger, og deraf sluttede de, han maatte være Digter eller halv forrykt, fordi de adskillige Gange havde fundet Vers liggende paa Gulvet i hans Kammer.

De kom frem med nogle uendte Vers, skrevne paa nogle smaae Stykker Papiir, usammenhængende og af et meget sørgmodigt Ansigt. Blandt dem var et Brudstykke af en Ode, som jeg bad dem laane mig at affskrive, og, da De maaskee ønske at see det, saa vil jeg skrive det her.

O Liv, du Drøm, som Nød og Rummer
 Og hvert et Onde i Naturen rummer,
 Selsom, foranderlig og vild du nøler;
 Snart smigrer du med Haab og Trøst,
 Og snart Fortvivlelse nedtrykker salt mit Bryst.
 Du Hovmod's Slave, Udaads Amme!
 Som ligt et kjædent Værn kun føler,
 En Fiende mod sig selv,
 En Fryd i hvad den ej maa stamme,
 Og hvad den maa, den finder aldrig vel.

Du

Du svage Kraft, som snart forsvinder,
 Af Last forført og elsket kun af Daarer,
 Dig Uheld, Skjædsfel, bittere Minder saarer.
 Og naar du skrider frem med Møjsomhed,
 Naar hver en Yngling Blomster hos dig finder,
 Og Oldingen kun Ukrud i dit Fjed;
 Du er en Skjøn, men giftig Urt, som rummer
 Den bitter, sorte, taarefyldte Kummer.

Disse Linier ere noget haarde, men de vidne om en inderlig Kummer, som, jeg tilstaaer det, rører mig meget. Denne unge Mand maa vistnok være indviklet i en sjelden Ulykke; men jeg kan ikke forestille mig, hvad der kan bevæge ham, til at blive hos denne usølsomme Familie, hvor han foragtes, fordi han er fattig, og afskyes paa den uhøfligste Maade, fordi han er en Skotlænder. Han maa vistnok have Grunde, der holde ham fra at udribe sig af denne Stilling. I hvad det endog er, som holder ham tilbage, saa ynker jeg ham af mit ganske Hjerte, og ønsker allene, det stod i min Magt, at kunne give ham nogen Hjælp.

Medens vi talde herom, kom Mr. Smiths Tjener, og meldte Miss Branghton, at hans Herre sagde, de maatte nu faae Stuen, hvis de ønskede det; thi han vilde snart gaae ud. Endstjøndt dette meget høflige Budskab fornsjede Miss Branghtonerne, saa forsgede det dog aldeles ikke min Lyst, efter at komme ind til dens Mand.

Da

Da de rejste dem, for at imodtage hans Tilbud, bad jeg, de vilde undskyldes, jeg ikke fulgde dem, og sagde, jeg vilde blive siddende hos Madame Duval, til Theen var færdig.

Jeg gik derfor endnu engang to Trapper i Vejret, tilligemed den unge Branghton, som bad, om han maatte følge mig. Der bleve vi, til Mr. Smiths Tjener bad os komme ned og drikke Thee. Jeg fulgte med Madame Duval ind i Spisestuen.

Miss Branghtonerne sadde ved det ene Vindue, og Mr. Smith laae ganske skjodesløs og saae ud af det andet. Da vi treen ind, kom de os alle imøde, og Mr. Smith, rimeligvis for at vise, han var Herre i Bærelset, ledte mig meget tjenstfærdig hen til en Lænestoel, der stod i øverste Ende af Stuen, og lagde ikke Mærke til Madame Duval, førend jeg rejste mig, og bad hende mit eget Sæde.

Han overlod det øvrige Selskab til deres eget Morskab, og henvendte sig hurtig til mig paa en Maade, der var ganske ny og ubehagelig for mig. Det er en Sandhed, intet Menneſke kan nogensinde sige mig større Komplimenter, eller tale et skønnere Sprog, end Sir Clement Willoughby, og skøndt hans Sprog er alts for blomsterrigt, er det dog stedse det, som passer sig for en Mand af Stand. Hans Leve-maade og Væsen er saa ganske forskjellig fra deres her i Huset, at man vilde handle meget ubilligt, hvis man vilde gjøre nogen Sammen-
lig:

ligning imellem ham og Mr. Smith. Det synes, som denne Sidste ønsker at ansees for en munter og vittig Mand; men hans Munterhed er saa fremtvungen, og hans hele Opførsel saa fremfalsende og ubehagelig, at jeg vilde foretrække Dumbhed, selv som den er beskrevet af Pope, for denne unge Mand's Munterhed.

Han gjorde mange Undskyldninger for det, han ikke havde overladt os sin Stue at spise i, og sagde, han vilde vist have gjort det strax, hvis han først havde seet mig. Han forsikrede mig, at naar jeg kom næstegang, skulde det være ham en stor Fornøjelse, at gøre mig en Tjeneste.

Jeg fortalte ham ganske oprigtig, det var mig aldeles ligegyldigt, hvad for et Værelse i Huset jeg var i.

"Ja, Madame, at jeg skal sige Sandheden: Miss Biddy og Polly bære ikke Omsorg for nogen Ting, ellers kan De være vis paa, de altid skulde være velkomne i min Stue; det er min største Glæde, at kunne tjene Damerne. — Det er min Tankemaade, Madame; — men den sidste Gang, de havde min Stue, var hver Ting, paa min Værelse, saa tilsmurt og smudsig, at det var noget gyseligt, især for en Mand, som ønsker at have alle Ting en Smule nær. Hvad Dem angaaer, Madame, saa er det en ganske anden Sag. Naar jeg blot kunde have den Fornøjelse, at gøre Dem mig forbunden, saa vilde jeg ikke ændse, om alt, hvad jeg
hav,

havde, blev fordærvet; og jeg forsikkrer Dem, Madame, det fornøjer mig uundsigeligt, at jeg har et Bærelse, der er godt nok, til at tage imod Dem i.

Paa denne zjrlige Tale fulgde mange andre, saa ganske i den samme Tone, at det vilde være overflødigt, at nedskrive dem. Han vilde ikke tillade mig at tale med noget andet Menneske, og den øvrige Deel af Aftenen maatte jeg tilbringe i en piinlig Opmærksomhed paa denne besværlige unge Mand, hvis Hensigt syntes at være, at forekomme mig meget indragende.

Lev vel, kjære Fader. Jeg frygter for, Du vil blive syg af at læse om denne Familie; men, jeg maa skrive om dem, eller ikke om nogen, siden jeg ikke omgaaes andre. Naar jeg er frt for dem, og igjen kan vende tilbage til Berry Hill, vil jeg først blive ret fornøjet.

Tre og fyrretyvende Brev.

Edelina, fortsat.

d. 10de Junii.

Imorges lod Mr. Smith sig mælde, og tilbød mig en Billet til den næste Assemblée i Hampstead. Jeg takkede ham, men bad, han vilde undskyldte, jeg ikke kunde tage derimod. Han vilde ikke tage imod noget Afslag, men trængde

saar frit og hæftig ind paa mig, og vilde paa-
 node mig Billetten, saa jeg næsten var piint til-
 døde. Da han mærkede, jeg blev ved min Be-
 slutning, var han ligesom lynslaaen af Bestort-
 felse, og sandt for godt at bede mig, jeg vilde
 sige ham mine Grunde.

Enhvert andet Menneſſe vilde have indseet
 mine Grunde, og fundet, at saaledes, som de
 vare, kunde jeg ikke nævne dem for ham. Da
 han saae, jeg tog det i Betænkning, sagde han:
 "Madame, De er, paa min Ere, altfor bestøben;
 jeg forfikkler Dem, Billetten er ganske til Deres
 Tjeneste, og jeg anseer det for en Lykke, at kom-
 me til at danske med Dem. Jeg beder, vær ikke
 saa egenſindig."

"De tager i Sandhed fejl, min Herre," svar-
 rede jeg, "jeg formodede aldrig, De nogenſinde
 vilde tilbyde mig en Billet, uden det var Deres
 Ønske, jeg ſkulde tage den; men, det kan ikke nytte,
 jeg ſiger Grunden, hvorfor jeg afflaaer Dem det,
 da den ikke paa nogen Maade kan ryddes af
 Bejen."

Dette syntes at ydmyge ham overmaade me-
 get; men det kunde ikke gjøre mig ondt, da jeg ikke
 ønskede, han ſkulde omgaaes mig ſaa frit. Da
 han tilſidſt overbevistes om, det ikke kunde nytte,
 han henvendte ſig til mig mere, gif han hen til
 Madame Duval, bad, hun vilde overtale mig, og
 tilbød ſig tillige at gjøre ſig Umage for, ogſaa at
 ſtaffe hende en Billet.

"Ma

"Ma foi, min Herre," svarede hun ganske vred, "De kunde ligesaa gjerne have været saa høflig, at henvende Dem til mig først; thi, jeg forstærker Dem, jeg kan slet ikke lide saadan Grovhed. Deres Biletter kan De beholde selv, vi trænge ikke til nogen af dem."

Denne Jrettesættelse nedsløg ham næsten ganske. Han gjorde mange Undskyldninger, og sagde, at han vistnok skulde have henvendt sig til hende, men han troede ikke, den unge Dame vilde have givet ham et Afslag, og havde tværtimod tænkt, hun vilde have gaaet ham bi i at overtale Madame Duval selv.

Denne Undskyldning tilfredsstillede hende; og han forde sin Sag med saa megen Held, at han, desværre, erholdt, hvad han ønskede, og Madame Duval lovede, hun vilde selv gaae med til Hampstead, og tage mig med, naar han behagede.

Mr. Smith nærmede sig mig med en stolt, triumpherende Mine, og sagde: "Naa, Madame, nu haaber jeg, De ikke retvel kan blive ved Deres Afslag."

Jeg svarede ikke. Han forlod os strax derefter; og havde paa en saa underfuld Maade gaaet Madame Duvals hele Yndest, at hun, da han var gaaen, erklærede ham for den uoverligste unge Mand, hun nogen Tid havde seet, siden hun kom til Engeland.

Saa snart jeg fandt en Lejlighed, lovede jeg, at bede Madame Duval, ikke at fordrø,
 8 2 jeg

jeg skulde følge med hende paa Ballet. Jeg foreskillede hende paa den lemfældigste Maade, at det ikke passede sig for mig, at modtage Foræringer af en ung Mand, som jeg var saaganske ubekjendt med; men hun loe af mig, kaldte mig en toffet, uvidende Landsbyetøs, og sagde, hun vilde paatage sig at lære mig Levemaade.

Ballet skulde være i næste Uge. Jeg er overbevist om, det vil være ligesaa ubehageligt for mig, som det er upassende, og jeg skal gjøre mig al muelig Umage, for at blive fri derfor. Jeg kan maaskee henvende mig til Miss Branghton om et Raad. Jeg troer vist, hun vil være villig til at hjælpe mig, da hun ligesaa lidt, som jeg, kan lide, jeg skulde dandse med Mr. Smith.

O, min kjære Fader, jeg er bleven græselig forfækket, og dog i det samme Øjeblik saa uudsigelig glædet, ved den Tanke, at jeg har haft den Lykke, at være et Middel til at redde en menneskelig Skabning fra Undergang.

Imorges sagde Madame Duval, hun vilde indbyde den Branghtonske Familie til imorgen; og, da hun ikke havde Lust til selv at staae op — thi hun tilbringer i Almindelighed Formiddagen i Sengen — bad hun mig forrette det Erinde, og Monsieur Du Bois, som just havde ladet sig mælde, bad, han maatte følge mig.

Mr. Branghton var i Bodden, og fortalte os, hans Søn og Døttre vare gaaene ud; men bad

bad mig, jeg vilde gaae op; han ventede, de snart vilde komme hjem. Jeg gik op, og forlod Monsieur Du Bois. Jeg kom ind i Stuen, vi havde spist i Dagen tilforn, og ved et foruonderligt Tilfælde kom jeg til at sidde saaledes, at jeg kunde see ud til Trappen, og ingen, som gik derop af, var istand til at blive mig vaer.

Efter at jeg havde siddet omtrent i ti Minuter, saae jeg den samme unge Mand, jeg talde om i mit sidste Brev, gaae forbi Døren. Han saae ganske forvirret og forstræffet ud. I det han vilde dreje om Hjørnet af Trappen, tog han sig ikke i Agt for, hvorledes han gik. Hans Hod gled, og han faldt ned af den snævre Vindestrappe, han reisde sig næsten i samme Øjeblik; men jeg saae ganske tydelig Enden af en Pistol, der kom ud af hans Lomme, ved det han stødte mod Rækværket.

Jeg forstræffedes overmaade meget. Jeg erindrede mig alt, hvad jeg havde hørt om hans Elændighed, og sluttede mig til, han nu i dette Øjeblik tænkte paa Selvmord. Jeg blev angest ved denne gyselige Tanke, og alle mine Kræfter syntes at svinde hen. Han gik meget langsomt bort, og jeg havde næsten tabt ham reent af Syne. Jeg var følelsløs af Skræk, næsten ganske stiv, og Kraft til at handle, havde jeg ikke. Endelig faldt det mig ind, det var dog mueligt at forhindre denne græffelige Gjerning, og alle mine Kræfter kom tilbage ved Haabet om, at redde ham.

Det første, jeg tænkte paa, var at flybe ned til Mr. Branghton; men, jeg frygtede for, hvis jeg tabte et Øjeblik, vilde jeg fortryde det for bestandig; og derfor gik jeg, hvorhen mine Forestillinger og Hørelser ledte mig, og fulgte efter ham op af Trappen, saa godt jeg kunde. Jeg gik saa sagte, det var mig mueligt, og var nødt til at holde mig ved Rækværket.

Da jeg var kommen ovenfor Trappen, blev jeg staaende stille; thi jeg kunde derfra see ind i hans Værelse, da han endnu ikke havde lukket Døren.

Han havde lagt den ene Pistol paa Bordskabet, havde sin ene Haand i Lommen, og kort derefter drog han den anden Pistol ud deraf. Han tog nogle Papirer ud af en lille Lægebog, og lagde dem paa Bordet. Derved tog han begge Pistolerne, een i hver Haand, faldt hastig ned paa sine Knæ og raabte: "O, Gud, tilgiv mig!"

I et Øjeblik syntes jeg ligesom ved et Udsættelse at have faaet Mod og Kræfter. Jeg sprang frem, og styrtede nu pludselig ind i Værelset, greb ham lige om Armene, og, overvældet af min egen Frygt, faldt jeg aandedøds og uden Hørelse ned ved Siden af ham. Jeg troer dog, jeg kom meget snart til mig selv igjen. Den unge Mand betragtede mig med uudsigelig Betsyrtelse og Uro; og det skaffede mig igjen min fulde Fatning. Jeg rejste mig meget langsom, han gjorde ligesaa; Pistolerne
vare

vare, som jeg siden saae, begge to faldne paa Gulvet.

Jeg vilde nødigt lade dem blive liggende, og var altfor svag, til at kunne røre mig. Jeg lænede mig paa Bordet med den ene Haand, og stod ganske stille. Han kastede sine Øjne paa mig, og syntes altfor meget forundret, til at tale eller handle.

Jeg troer, vi stode nogle Øjeblikke i denne usædvanlige Stilling. Men, da mine Kræfter vendte tilbage, føelde jeg mig baade beskæmmet og udsættelig, og nærmede mig Døren. Han var bleg og følelseløs, og lod mig gaae, uden at forandre sin Stilling, eller sige et eneste Ord. I Sandhed:

Fortvivlelsens blodløse Villed' han lignede *)!

Da jeg var kommen til Døren, vendte jeg mig omkring. Jeg saae frygtfuldt hen til Pistolerne, og, blev en af en Angest, jeg ikke kunde undertrykke, gik jeg hurtig tilbage, for at tage dem bort; men deres stakkels Ejer mærkede min Hensigt, og, i det han søgte at komme ud af sin Forundring, bøjede sig hurtig ned, og greb dem begge to.

Ude af mig selv for Frygt, og uden at vide, hvad jeg gjorde, tog jeg næsten uvilkaarlig fat paa begge hans Arme, og raabte: "O, min Herre, forbarm Dem dog over Dem selv!"

B 4

De

*) He looked a bloodless image of despair. (Pope's Iliade).

De ulykksalige Pistoler faldt fra ham. Han rev sig løs fra mig, slog sine Hænder meget hæftig sammen, og raabde: "Gode Gud, er det en Engel?"

Dette Udraab gjorde mig modig, og jeg søgte at tage Pistolerne; men hans vanvittige Udseende holdt mig tilbage. "Hvad vil De gjøre?" svurgde han.

"Vakke Dem til værdigere Tanker," raabte jeg med et Mod, jeg nu undrer mig over, og redde Dem fra Undergang."

Jeg snappede Pistolerne; han sagde ikke et Ord, og gjorde ingen Bevægelse, for at standse mig. — Jeg sneg mig hurtigt forbi ham, og vaskede ned af Trapperne, førend han var kommen sig igjen af sin store Forbauselse.

Saa snart jeg igjen havde naaet Stuen, jeg saa ængstelig havde forladt, smed jeg Pistolerne bort, lastede mig selv i den første Lænestol, og gav min Høielse, jeg havde standset, Lust ved en hæftig Graad, der, i Sandhed, var meget gavnlig for mig.

I denne Forsatning blev jeg nogen Tid. Men, da jeg siden lastede Hovedet op, saae jeg den stakkels Mand, som var Aarsag til mine Taarer, staae ganske forstenet ved Døren, og stirre raa mig med vilde og foruroligende Øjne.

Jeg sprang op af Stolen; men skjælvende saa meget, saa jeg næsten i samme Øjeblik sank tilbage igjen. Han kom ikke nærmere, men

(fortsættes) sag.

sagde stammende: "Hvo eller hvad De saa er, saa befrie mig fra den Dødt, som foruroliger min Sjæl, — sig mig, om jeg virkelig drømmer?"

Jeg havde ikke Aandsnærværelse nok, til at svare ham paa hans inderlige og høitidelige Spørgsmaal; men, da jeg strax saa, han las fiede sine Dine paa Pistolerne, og, at det lod, som det var hans Hensigt, at tage dem igjen, samlede jeg alle mine Kræfter og sagde: O, for Guds Skyld, lad være! Jeg stod op, og tog dem selv.

"Bedrager mine Gænder mig!" raabde han, "lever jeg —? og er De levende?"

Med disse Ord kom han hen til mig. Jeg passede paa Pistolerne, sagde at holde ham til, bage, og sagde: "Nej, nej! — De maa ikke — maa ikke saa dem."

"Sig mig, hvorfor — af hvad Aarsag vil De ikke lade mig saa dem?"

"For at give dem Tid til Eftertanke — for at frelse Dem fra evig Elændighed."

"Underfuldt," raabde han, og løftede sine Hænder og Dine mod Himmelen, "meget underfuldt!"

I nogen Tid syntes han nedssunken i dyb Eftertanke, indtil en pludselig Alarm af en deel Stenmer forkyndte Braghtonernes Ankomst, og vaagnede ham. Han sprang hastig frem, faldt paa det ene Kne — greb fat paa min Kjole, og trykde den til sine Læber. Derpaa

rejsede han sig saa hurtig som en Lynild, og støj op af Trapperne til sit eget Værelse.

Der var noget i denne hele usædvanlige og skrækkelige Tildragelse, som var altfor rørende, til at kunne udholdes; og jeg havde saa ganske udtømt mine Kræfter og mit Mod, at, førend Branghtronerne kunde komme til mig, var jeg segnet ned paa Gulvet, uden Sands og Samling.

Jeg troer, det maa have været et meget onfseligt Syn for dem, da de kom ind i Værelset; thi, efter al Rimelighed, lod det, som jeg havde lidt en voldsom Død, enten ved min egen Raskhed, eller nogle Morderes Grumhed; thi Pistolen var falden tæt ved min Side.

Hvor snart jeg kom til mig selv igjen, ved jeg ikke, men rimeligviis skyldte jeg det ligesaa meget deres Skrig, som deres Hjelp; thi de troede alle, jeg var død, og gjorde slet ingen Anstalt for at bringe mig til Live.

Jeg kunde næppe samle, hvor eller hvad jeg virkelig var, førend de overbældede mig med saadan en Strøm af Spørgsmaale og Undersøgelser, at jeg næsten bedøvedes. Jeg søgte dog, saasnart det var mig mueligt, at tilfredsstille deres Nysgjærighed ved at fortælle, hvad der var hendet, saa tydeligt, som det stod i min Magt. De saae alle forbausede ud, da jeg fortalte det; men, da jeg ikke var vel nok, til at indlade mig i en nøjagtig Undersøgelse, bad jeg,

der

der maatte hentes en Vogn, og jeg strax maatte komme hjem.

Efterend jeg forlod dem, bad jeg dem med stor Alvorlighed, have et paaget Øie med deres uløffelige Logerende, og bære Omsorg for, at alle Mibler, hvormed han kunde dræbe sig, vare langt borte fra ham.

Monsieur Du Bois syntes meget urolig over min Sogdom, og gik ved Siden af Vognen, til han saae mig sikker bragt hjem i vore egne Værelser.

Denne uløffelige unge Mand's Rasthed og Elændighed slyngsætter alle mine Tanker. Hvis han virkelig har ihænde, at ødelægge sig selv, ville alle Mibler til at frelse ham være frugtesløse. Hvor gjerne ønsker jeg ikke, det var i min Magt, at opdage Aarsagen til den Sogdom, der gjør ham saa uforstandig, at jeg kunde lette hans Sorger. Jeg er overbevist om, min kjære Kader, Du vil blive meget besværet for den stakkels Mand; og var Du her, tvivler jeg ikke om, Du vilde udfinde en Raade, til at befrie ham fra den Vildfarelse, han nu blindes af, og gyde Fred og Trøst i hans knuste Hjerte!

Fire og fyrretyvende Brev.

Evelina, fortsat.

Holborn, den 13de Junil.

Igaar spillede alle Branghtonerne her til Middag. Vi talde næsten om intet andet, end hvad der havde tildraget sig iforgaars. Mr. Branghton sagde, det første, han tænkte paa, var, at fæste hans Fagerende ud af Huset, for at han ikke skulde dræbe sig selv i hans Hus, og bringe ham i nogen Ulejlighed. "Men," sagde han, "jeg var bange for, naar jeg gjorde det, jeg slet ikke skulde faae de Penge, han skylder mig; og, naar han døde i mit Hus, havde jeg dog Ret til at holde mig til hvad han efterlod sig, hvis han skyldte mig noget. Jeg kunde gjerne sætte ham i Glutrieriet — men, hvad vandt jeg derved? Han kunde jo ikke fortjene noget der, til at betale mig med. Jeg stod nogen Tid og tænkte paa, hvad jeg skulde gjøre, og saa besluttede jeg, paa staaende God at gaae op og kræve mine Penge af ham. Og jeg gjorde det; men han sagde, han kunde ikke betale mig, før end i næste Uge. Jeg gav ham at forstaae, at jeg rigtig nok var en Skotslænder; men jeg kunde ligesaa lidt lide at blive gjort Nar af, som han, og saa gav han mig en Ring, jeg veed vist, den er mere værd, end ti Guineer; og sagde mig, han vilde hellere miste Livet, end skille sig ved den, og en Hoben mere af saadant

dygt Krammerie; men jeg kunde beholde den, til han betalte mig.

"Den er ti for een værd," sagde den unge Branghton, "hvis han blot er kommen til den paa en ærlig Maade."

"Det er han vistnok ikke," svarede han, "men, det siger ligemeget, thi jeg kan bevise min Ret til den for alle og enhver."

Hvilke Grundsætninger! Jeg kunde næppe blive i Stuen.

"Jeg har fast besluttet," sagde Sønnen, "saasnart jeg kan komme til, at drille ham, nu, jeg veed, hvor fattig han er. Han vilde sig saa stolt imod mig, det første han kom."

"O, sig mig, mit Barn, hvorledes det?" sagde Madame Dubat.

"Ja, De har aldrig Deres Levedage seet saadan en Allarm, som han en Dag gjorde, fordi jeg var saa ulykkelig, at sige ved Bordet, jeg troede, han aldrig i sin Livstid havde faaet saa godt et Maaltid, som nu her i Engelland. De kan ikke tænke, hvor vred han blev. Men jeg lod, som jeg ikke mærkede det; thi jeg tænkte, han maa naturligvis være en Mand af Stand, ellers kunde han ikke blive saa vred for det. Men han skal ikke saasnart tage mig ved Næsen igjen."

"Ja," sagde Miss Polly, "han er bleven et ganske andet Menneske, end han var før, og han render ikke bort fra os eller kryber i Skjul for os, eller saadant noget; og han er saa høflig,

lig, "som han kan være, og er altid i Bogen, og gaaer op og ned af Trappen, og seer paa ethvert Menneske, som kommer ind."

"Ja, Du skal faae at see, han vil herefter blive ligesom nok," sagde Mr. Branghton, "det mangler allene, han skulde have Miss at see igjen."

"Ha, ha, ha! Gud, hvor skulde jeg see," sagde Connen, "hvis han var forelsket i Miss!"

"Jeg troer vistnok," sagde Miss Branghton, "Miss vilde være hjertelig velkommen; men, jeg for min Person, vilde være ganske skamfuld over, at have gjort saadan en elendig Erobring."

Saaledes var Samtalen, til vi begyndte at drikke Thee, da Mr. Smith kom, og gav Samtalen en anden Vending. Miss Branghton bad mig, lægge Mærke til, med hvilken en forfælselig Ansigtshand han kom ind i Stuen, og spurgde mig, om han ikke saae ud, som en Mand af Stand."

"Jh!" raabde han, "mine Damer maae ikke sidde sammen; allebegne, hvor jeg kommer, gjør jeg mig steds det til en Lov, at stille Damerne fra hinanden."

Og derpaa førde han Miss Branghton til den nærmeste Stool, og satte sig imellem os.

"See, nu, mine Damer, tror jeg, vi sidde meget godt. Hvad siger De? Jeg for min Person troer, det var en meget god Forandring."

"Hvis min Kousine finder Bedag i det," sagde Miss Branghton, "saa har jeg saa vist intet derimod."

"O,

"O, ^a raabde han, ^a jeg lægger altid Vind paa at udfinde, hvad Damerne synes godt om — det er det, som jeg først tænker paa. Og, i Sandhed, det er ganske naturligt, De finde mere Behag i at sidde hos en Mand, thi hvad kan De vel have at sige hinanden."

"Sige! ^a raabde den unge Branghton, "o, tael aldrig derom, de ville finde mere end nok, at sige hinanden, det bender jeg paa. De veed jo, Fruentimmerne blive aldrig kjede af at snakke."

"Hold, hold, Thomas! ^a raabde Mr. Smith, vær ikke uhøflig imod Damerne. Naar jeg er nærværende, veed De, jeg altid tager deres Partie?"

Da Miss Branghton strax efter bød mig et Stykke Kage, sagde denne galante Mand: "Hvis jeg var en Dame, vilde jeg ikke tage imod nogen Ting af et Fruentimmer."

"Hvorfor ikke, Sir?"

"Fordi jeg kunde være bange for, man vilde forgive mig, fordi jeg var saa smuk!"

"Hvem er nu uhøflig imod Damerne, ^a sagde jeg.

"Madame, min Tunge fortalte sig, paa min Værelse; jeg havde ikke i sinde at sige saadant noget, men man kan ikke altid passe paa sig selv."

Talen faldt siden efter paa offentlige Steder, og den unge Branghton spurgde mig, om jeg nogen sinde havde været til Georges i Hampstead?

"Jeg har aldrig hørt det Sted nævne!"

"Har De ikke, ^a Miss! raabde han meget hæftig, "da vil De have Løjer af at komme der, det

det forstærker jeg Dem til. Og jeg skal sige Dem noget: jeg vil gaae derhen med Dem en Søndag med det første. Og saa, Bid og Polly, maae I ikke sige Miss noget om Lænestolene og alt det, thi jeg har ikke at overrumple hende; og naar jeg betaler, saa tænker jeg ogsaa, jeg har Ret til at have det, som jeg vil.

"Georges i Hampstead!" gjentog Mr. Smith haanlig: "hvorledes falder De paa at tænke, den unge Dame kan finde Fornøjelse i at gaae hen paa saa slet et Sted, som det? Men, jeg beder, sig mig, har De nogensinde været hos Don Salteros paa Chelsea?"

"Nej, min Herre."

"Nej! — Ja, saa maa jeg bede Dem, om jeg maa have den Fornøjelse, at følge Dem derhen. Jeg forstærker Dem, Madame, mange Folk af Stand komme der, jeg skulde ellers ikke anbefale Dem det, derpaa giver jeg Dem mit Ord."

"Er jeg spørge, Kousine," sagde Mr. Branghton, "har De endnu ikke været ved Sadler's Wells?"

"Nej, min Herre."

"Nej! Ih, saa har De jo ikke seet nogen Ting."

"Har engang," sagde Sonnen, "hvad synes Dem om Tower?"

"Jeg har aldrig været der."

"Du gode Gud!" raabte han, "ikke seet Tower. — Ja, maaskee De heller ikke har været paa Toppen af Monumentet?"

"Nej, jeg har ikke."

te, indtil een af dem tog meget plump fat paa mig, og sagde, jeg var et smukt lille Dyr.

Ræken i Dødsangest stræbde jeg af yderste Kræfter at løsrive mig fra ham, og det lykkedes mig, til Trods for alt, hvad han gjorde, for at holde mig tilbage; med en Hurtighed, Frygten allene kunde indgive mig, fløj jeg snarere, end løb op til Spadseregangene, og haabede at komme i Sikkerhed, naar jeg vendte tilbage til Lyfene og Selskabet, vi saa daarligere havde forladt; men, førend det var mueligt, jeg kunde naae min Hensigt, mødte mig et andet Selskab af Mandspersoner. Een af dem stillede sig saalige i Vejen for mig, at jeg, naar jeg vilde blive ved at løbe, nødvendigen maatte løbe ham lige i Armene, og udraabde: "hvorfor saa hurtig, min Bedste?"

Pludselig tog adskillige Personer fat paa begge mine Hænder, og een af dem bad mig, i en meget fortrolig Tone, han, naar jeg næstgang løb, maatte have den Fornøjelse, at rende omkaps med mig. De øvrige af Selskabet stode stille og loe.

Jeg var næsten udeaf mig selv for Skræk, og saa aandeløs, at jeg ikke kunde tale. En anden nærmede sig til mig, og sagde, jeg var saa smuk, som en Engel, og bad, jeg vilde gjøre Selskab med; og da først kunde jeg fremstamme: "For Guds Skyld, mine Herrer, lad mig gaae!"

"Du sprang en anden pludselig frem, og udraabde: "Gode Gud, hvad det er for en Stemme?"

"Den smukkeste Skuespillerindes Stemme, jeg i lang Tid har hørt;" svarede en af mine Forsølgere.

"Nej, — nej, —" raabde jeg meget ængstelig, "jeg er ingen Skuespillerinde — jeg beder — lad mig gaae —"

"Bed alt, hvad helligt er," raabde den samme Stemme, som jeg strax mærkede, var Sir Element Willoughbys, "det er hende selv!"

"Sir Element Willoughby," raabde jeg, "hjælp mig — hjælp mig, ellers jeg døer af Angest!"

"Mine Herrer," sagde han, i det han befriede mig fra dem, "overlader denne Dame til mig."

Alle begyndte at skoggerlee, og to eller tre sagde, Willoughby har stedse Løkken med sig; men een af dem paastod imidlertid meget hidfigen, han ikke vilde overlade mig til ham; thi han havde første Ret til mig, og vilde forsvare den.

"De tage alle fejl," sagde Sir Element, "denne Dame er — jeg vil forklare mig for Dem en andengang; men, jeg forskaffer Dem, de tage alle fejl."

Herpaa tog han min Haand, som jeg frivillig gav ham, og gik bort med mig, under hans

hans uforskammede Kammeraters Bisaldsraab, Skoggerlatter og plumpe Vittigheder.

Saa snart vi vare komne bort fra dem, sagde Sir Clement, med en Stemme, fuld af Forundring, kjereste Pige, hvilket Under, hvilket selsomt Tilfælde har ført Dem til dette Sted?

Undseelsen over den Stilling, jeg befandt mig i, og Ubehageligheden, jeg føelde, ved at kjendes af ham, gjorde mig i nogen Tid ganske taus; og, da han gjentog sit Spørgsmaal, fremstammede jeg: "jeg er, — jeg veed næsten ikke, hvorledes, kommen bort fra det Selskab, jeg var med."

Han greb min Haand, trykte den med Hæftighed, og sagde i en meget lidenskabelig Tone: "O, gid jeg før havde mødt Dig!"

Jeg overraskedes ved denne uventede Frihed, og afbrød ham meget bred, med disse Ord: "Sir Clement, er det den Beskyttelse, De vil give mig?"

Og, da jeg saae, hvad min Sindsforvirring havde hindret mig fra at lægge Mærke til, at han havde ført mig, jeg veed ikke, hvoreledes, til en anden mørk Alee, istedetfor at følge mig til det Sted, jeg vilde, sagde jeg: "Gode Gud, hvor er jeg? hvor gaae vi hen?"

"Hvor man," svarede han, "mindre vil lægge Mærke til os."

Ganske forkræffet over dette Udtryk, standsede jeg pludselig, og sagde, jeg ikke vilde gaae længere.

"Og hvorfor ikke, min Engel? Han forsøgte igjen at tage min Haand.

Jeg blev overmaade opbragt, stødte ham bort fra mig med Magt, og spurgde, "hvor han turde behandle mig saa grovt?"

"Grovt? gjentog han.

"Ja, Sir Element, Grovhed. Af Dem, som kender mig, havde jeg Ret til at fordrø Beskyttelse, og ikke en Behandling, som denne."

Bed Gud! raabde han med Barme, De forvirrer mig; — hvorfor, sig mig, hvorfor seer jeg Dem her? — Er det et Sted for Miss Anville? — Disse mørke Gange! — uden Selstab, uden Ledfager! — Ved alt, hvad helligt er, jeg kan næppe troe mine egne Øine!"

Yderlig vred over, hvad han havde sagt, vendte jeg mig bort fra ham, og værdigede ikke, at give ham Svar. Da jeg saae Lyd, og hørde Selskabet i den modsatte Deel af Haven, gik jeg der henimod.

Han fulgte efter, og vi taug begge i nogle Øjeblikke.

Lidstidst sagde han: "De vil altsaa ikke sige mig, hvad der er Aarsag hertil?"

"Nej, min Herre!" svarede jeg med Foragt.

"Og heller ikke tillade mig, at forklare mig for Dem? —"

Jeg kunde ikke udholde denne underlige og usædvanlige Samtale. En kold Gysen oversaldte mig, — og jeg brast i Taarer.

Han

Han faldt hen til mig, kastede sig pludselig ned paa Knæ, uden at agte paa, om man kunde see det, og sagde: "O, Miss Anville, — elskværdigste Pige, — tilgiv mig — min — jeg beder Dem, tilgiv mig, — hvis jeg har fornærmet Dem, — hvis jeg har gjort Dem Uro, — jeg kunde dræbe mig ved denne blotte Tanke!"

"Det er intet, min Herre, intet," sagde jeg, "hvis jeg blot kan finde mine Venner, — vil jeg aldrig tale til Dem — aldrig see Dem mere!"

"O Gud, — gode Gud! — kjereste, bedste Pige, hvad har jeg da sagt? —"

"De veed bedst, min Herre, hvad og hvorledes: — lad mig gaae, min Herre; — og gaae De ogsaa!"

"Ikke, førend De har tilgivet mig; — gaae ikke fra mig i Brede!"

"Stam Dem, min Herre, stam Dem!" sagde jeg. "Kunde De formode, jeg paa denne Maade kunde tvinges? — Vil De høre Fordeel af mine Venners Graværelse og forhaane mig."

"Nej, Madame," sagde han, i det han rødsede sig, "jeg vilde hellere miste mit Liv, end spille saa lav en Rolle. Men, De har sat mig i en uudsigelig Forundring, og vil ikke bekvæmme Dem til at høre mig — ikke værdige mig en Forklaring."

"Maaden, min Herre," sagde jeg, "hvorpaa De gjorde Fordringen, tvinger mig alt-

for meget til at foragte Dem, til jeg skulde svare Dem.„

”Foragte! — Jeg negter ikke, jeg ventede ikke, at misbage Miss Anville saameget.„

”Hvis De havde formodet det, min Herre, maaskee De da havde været mindre tilbøjelig til at fortjene det.„

”Kjæreste, bedste Vige! det er Dem vist ikke ubekjendt, at der ikke lever et Menneske, der elsker Dem saa lidenskabelig, saa inderlig, saa ømt, som jeg! — Hvorledes kan det da more Dem, at forvirre mig, holde mig langt borte fra Dem, og pine mig med saadanne Tvivl?„

”Jeg skulde finde Fornøjelse i at forvirre Dem, min Herre? — De tager meget fejl. Deres Tvivl, Deres Uro, er Koster af Deres egen Indbildning; og, troe mig, min Herre, de kunne vel forarge mig, men aldrig fornøje mig; — og, da De selv har skabt dem, maa De ogsaa selv tilintetgjøre dem.„

”Gode Gud, saadan Syndighed og Sødshed kunne paa eengang boe i det samme Legeme!„

Jeg svarede ikke; men skøndte mig ganske taus frem, indtil denne hæftige Vind tog fat paa min Haand, som han gjorde med megen Voldsomhed, og bad mig med saadan Alvorlighed, tilgive sig, at jeg, for at undgaae hans Overhæng, maatte tale, og næsten skjenke ham den Tilgivelse, han fordrede, skøndt det ikke skæde med den bedste Mine. Men, jeg vidste rig-

rigtig ikke, hvorledes jeg skulde imodstaae hans ibrige Bønner, og dog kan jeg aldrig erindre mig den Ubehagelighed, han forarsagede mig, uden at føle den i sin fulde Styrke.

Nu vare vi næsten komne til Midten af den almindelige Samlingsplads. Da jeg sælde mig selv i Sikkerhed, voxde min Bekymring for Branghtonerne; jeg saa den Fare, de, ledede af deres Galsskab, saa ufornuftigen vare løbne i; og, da jeg tilfulde kjendte den, skjælvede jeg meget for dem. Ved denne Tanke lagde mit Hjertes hele Stoltthed sig, og jeg besluttede, saa hastig, som mueligt, at opsoge mit Selskab. Med et Suk erindrede jeg det frugtløse Forsøg, jeg ved Operaen gjorde paa at skjule for denne Mand den ulykkelige Forbindelse, jeg nu var nødt til at røbe.

Jeg tilde til Salen, for at sende den unge Branghton til sine forvildede Søstre. Jeg fik strax Dje paa Madame Duval og det øvrige Selskab, som stod og betragtede et Malerie.

Jeg maa oprigtigen tilstaae Dig, flere Gader, det, at forestille et saadant Selskab for Sir Element, opvakte pludselig en ubehagelig Følelse, som jeg maatte søge at undertrykke. — Han, som havde seet mig i saa udmærkede Selskaber, skulde nu see mig i dette. Jeg sagtnede mine Trin, som vi kom nærmere hen til dem; men de fik strax Dje paa mig.

"Ah, Mademoiselle," raabte Monsieur Du Bois, "Que je suis charmé de vous voir."

"Sig mig, Miss, sagde Mr. Brown, hvor er Miss Polly?"

"Miss, hvor har De været saa længe?" sagde Mr. Branghton, "vi tænkte, De var gaaen vild. Men, hvor har De gjort af Deres Cousiner?"

"Jeg stammede; — thi Sir Clement saa paa mig med et Blik, fuldt af Forundring.

"Pardi, raabte Madame Duval, "jeg skal ikke i Hast lade Dig komme fra mig. See, her have vi været i en saadan Stræk og Angest for Dig! — Og jeg kan troe, I have vel hele Tiden slet ikke tænkt paa den Ting."

Alle disse Spørgsmaal og Udraab skeede næsten i eet Aandedræt; og, da de tilfældst taug stille og ventede paa Svar, fortalte jeg dem, vi vare komne ned i en af de lange mørke Aleer, at nogen havde forskrækket os der, og vi vare komne fra hinanden.

"De lange Aleer," sagde Mr. Branghton, "og sig mig, hvad havde I at gjøre i de lange Aleer?"

"Jh, jeg troer, min Fro, I allesammen have lyst, at gjøres Nar af?"

Dette Udtryk var ikke mindre ubehageligt for mig, end overraskende for Sir Clement, som betragtede det hele Selskab med ojetsynlig Forundring. Dog fortalte jeg den unge Branghton, der var ingen Tid at spille; thi hans Søstre kunde maaskee trænge til hans Beskyttelse.

"Men,

"Men, hvor skal jeg faae fat paa dem, raabde denne grove Broder. "Hvis de have Lust til at opføre sig paa saadan Maade, som denne, maae de skytte dem selv, og det maa de gjerne for mig."

"Ja," sagde den enfoldige Mr Brown, enten De gaaer, eller ikke, saa tænker jeg, det er ligesaa godt, jeg gaaer ud, og seer, om Miss Polly."

Kaderen blandede sig heri, og paastod, hans Søn skulde følge med. De gik bort.

Nu var det, at Madame Duval først fik Øje paa Sir Element. Han vendte sig til ham med den fortrydeligste Mine, og sagde i en meget vred Tone: "Ma foi, er De kommen her! Jeg undrer mig over, mit Barn, hvor Du vilde lade saadan en — saadan en Person, holde Dig med Selskab?"

"Det gjør mig meget ondt," sagde Sir Element, "hvis jeg har været saa uheldig, at fornærme Dem. Men jeg troer, De vil ikke fortryde den Ære, jeg har haft af at ledsage Miss Anville, naar De hører, jeg har været saa heldig, at gjøre hende en Tjeneste."

Da Madame Duval just med sit sædvanlige Ma foi begyndte at ville svare, droges Sir Elements Opmærksomhed ganske fra hende ved Synet af Mr. Smith, som pludselig var kommen bagved mig, og ganske fortrolig havde lagt sin Haand paa min Skulder, i det han

Æreg: "Haha, min lille Desertør, har jeg endelig fundet Dem? Jeg har løbet omkring efter Dem i hele Haven; thi jeg havde fast foresat mig, jeg vilde finde Dem, hvis De endnu var over Jorden. Men, hvor kunde De være saa gruesom, at forlade os?"

Jeg vendte mig bort fra ham, og viisde ham en Foragt, jeg haabede, vilde affkræfte ham; men han var ikke istand, til at forstaae min Mening; og, i det han forsøgte at tage min Haand, sagde han: "Hvo skulde have tænkt, at en Dame, der seer saa alvorlig ud, vilde føre saadan en Dands op? Kom; naa, vær ikke saa vred; tænk kun paa den Umage, jeg har haft med at løbe efter Dem."

"At De har haft den Umage, min Herre," sagde jeg, "er Deres egen Skyld, ikke min; og gik om paa den anden Side af Madame Dubal. Maaskee var jeg for stolt; — men, jeg kunde ikke taale, Sir Clement, hvis Dine fulgte ham, med Tegn paa den største Forundring og Nygærrighed, skulde være Vidne til hans uvelkomne Fortrolighed.

Da jeg havde bortsiernet mig, kom han hen til mig, og sagde med en sagte Stemme: "De er altsaa ikke denne gang med Mirvanerne?"

"Nej, min Herre!"

"Og jeg beder — tør jeg spørge, er det længe siden, De forlod Dem?"

"Nej, min Herre!"

"Hvor

"Hvor uløffelig er jeg; først igoar sendte jeg Bud til Capitainen, at jeg vilde komme til Howard Grove imorgen Middag! men, jeg skal komme tilbage, saasnart det er mig mueligt. — Bliver De længe i Byen?"

"Jeg troer det ikke, min Herre!"

"Og, naar De forlader den — hvilken Vej — tør jeg spørge, — hvothen vil De rejse?"

"Jeg veed det rigtig ikke!"

"Veed det ikke! — Vender De da ikke mere tilbage til den Mirvanke Familie?"

"Jeg — jeg kan ikke sige det, min Herre!"

Og herpaa henvendte jeg mig til Madame Duval, med en saa forfælt Alborlighed, at han var nødt til at tie.

Da han ikke kan andet, end lægge Mærke til den store Forandring i min Stilling, som han ikke veed at gjøre Rede for; saa ligger der i alle disse Spørgsmaal og denne utilbageholdte Nysgjærighed noget, jeg ikke ventede mig af en Mand, der, naar han vil, kan besidde saamegen Levemaade, som Sir Clement Willoughby. Det lader, som han finder for godt at troe, denne Forandring af mit Selskab berettiger ham, til at forandre sin Opførsel imod mig. Det er sandt, han har stedse opført sig overmaade fri imod mig; men aldrig før saa nærbdig. — Den Jagttagelse, han har givet mig Lejlighed til at gjøre, om at han forandrer sin Opførsel efter Tiderne, har sat ham dybere ned i mine

mine Tanker, end nogen anden Deel af hans Opførsel.

Dog havde jeg næsten leet af Mr. Smith. Aldrig saasnart havde han seet Sir Clement tiltale mig, førend han gik langt bort fra os, og syntes paa eengang at tabe al hans lykkelige Selvtillid og Indbildskhed. Snart saae han paa Baronetten, snart paa sig selv, og betragtede med forrigfulde Bine hans Klædning. Overrasket af hans Mine, Anstand og lette Munterhed, gloede han paa ham med en nidst Beundring, og syntes med Overbeviisning om sin Ringhed at blive til intet.

Strax derefter kom Mr. Brown løbende hen til os, og raabde: "Hvad, er Miss Polly ikke kommen endnu?"

"Nej," sagde Mr. Branghton. "Jh, jeg meende, De gik selv, for at hente hende; gjorde De ikke?"

"Jo; men jeg kunde ikke finde hende, — og, det tør jeg sige, jeg har løbet den halve Have igjennem."

"Halve? hvorfor søgte De ikke efter hende i den hele Have?"

"Jo, det vil jeg; men jeg tænkte blot, jeg vilde først gaae herhen og see, om hun ikke allerede var kommen?"

"Men, hør er Tom?"

"Jh, det veed jeg ikke; han vilde ikke blive hos mig, skøndt jeg rigtig nok sagde det til ham; thi vi mødte nogle Personer, han kjendte,
og

ogsaa sagde han til mig, jeg kunde selv gaae og søge, thi han morede sig bedre et andet Sted.»

Da han havde givet os den Efterretning, gik denne eenfoldige unge Mand bort. Mr. Branghton var yderst opbragt, og sagde, han vilde selv gaae, og søge efter dem.

”Ja saa,» skreg Madame Dubal, ”han gaaer ogsaa: efter den Regning komme vi nok til at vente paa den ene eller anden hele Natten igjennem.»

Da jeg mærkede, Sir Clement igjen var ifærd med at spørge mig, vendte jeg mig hen til et af Skilderierne, lod, som jeg var meget sysselsat med at betragte dette, og gjorde Monsieur Du Bois nu og da nogle Spørgsmaal om een eller anden af Personerne.

”O, mon Dieu!» skreg Madame Dubal, ”spørg ikke ham derom; det er allerbedst, at spørge Mr. Smith, han har været her oftere. Kom, Mr. Smith, jeg tør vist sige, De kan fortælle os noget om dem.»

”O ja, Madame,» sagde Mr. Smith, som fik Rod ved denne Opmuntring. Han kom hen til os med en paatagen vigtig Mine, som alligevel flødte ham meget slet, og bad os sige, hvad vi ønskede, han først skulde forklare. ”Eh! jeg,» sagde han, ”har studeret alle disse Skilderier, og kender enhver Ting meget godt; thi jeg gjør meget af Malerier, Madame; og det maa jeg, paa min Ære, sige, jeg troer, et smukt
Ma

Malerie er et — et meget — virkelig, et meget — noget ret Smukt — „

„Ja, det gjør jeg ogsaa, „ sagde Madame Duval; „men, jeg beder, sig os nu, hvad skal dette betyde, „ hun pegede paa en Person, der forestillede Neptun.

„Det? — Ih, det er, Madame — Gud bevare mig! Jeg kan ikke begribe, hvor jeg kan være saa dum; men jeg har rigtig nok glemt hans Navn, og jeg veed det dog ligesaa godt, som mit eget; men han er General, Madame, de ere alle Generaler. „

Jeg saae, Sir Clement bide i sine Læber, jeg maatte gjøre det samme.

„Naa, „ sagde Madame Duval, „det er da den naragtigste Dragt, jeg nogensinde har seet, en General har haft. „

„Han synes at være en Hovedfigur, „ sagde Sir Clement til Mr. Smith, „saa jeg indbilder mig, han maa vel være Generalissimus for den hele Armee. „

„Ja, min Herre! ja, „ svarede Mr. Smith, bukkede sig meget ærbødig, og var ret fornøjet over, saaledes at være tiltalt. „De har fuldtommen Ret; — men jeg kan ikke erindre Navnet, om det skulde koste mit Liv. — Maaſtee kan De erindre det, min Herre. „

„Nej, i Sandhed ikke, „ svarede Sir Clement, „mit Bekjendtskab iblandt Generalerne er ikke saa udstrakt. „

Den

Den ironiske Tone, hvori Sir Clement sagde dette, gjorde Mr. Smith ganske forvirret. Han traad igjen tilbage i en ydmyg Afstand, og syntes meget bedrøvet over, at Forsøget paa at gjøre sig vigtig saa ganske var slaaet ham fejt.

Strax efter kom Mr. Branghton tilbage med sin yngste Datter, som han havde frelst fra et Selskab af faade unge Mænd; men han havde ikke været istand til at finde den ældste. Miss Polly var virkelig bleven meget bange, og sagde, hun aldrig mere vilde gaae ind i de mørke Aaleer. Hendes Fader lod hende blive hos os, og gif ud, for at søge hendes Søster.

Nedens hun fortalte, hvad der var mødt hende, hvortil ingen lyttede mere opmærksom, end Sir Clement, saa vi Mr. Brown komme ind i Salen. "O Gud!" raabde Miss Polly, "lad mig skjule mig, — og sig ham ikke, jeg er kommen."

Hun stillede sig saaledes bagved Madame Duval, at hun ikke kunde sees.

"Ach, Polly er ikke kommen endnu!" sagde den ensfoldige Hyrde; "jeg kan slet ikke begribe, hvor hun er bleven af. Jeg har gaaet og søgt, og søgt overalt, og kan ikke finde hende, i alt hvad jeg gjør."

"Ja; men," sagde Mr. Smith til Mr. Brown, "vil De ikke gaae ud igjen, og søge om Damen."

"Jo,

"Jo, min Herre," svarede han, og satte sig ned; men, jeg maa først hvile mig en Smule. De kan ikke troe, hvor træt jeg er."

"O, psui, Mr. Brown, psui!" freg Mr. Smith, og vinkede ad os andre, "træt af at lede efter en Dame! Gaae, gaae og skam Dem!"

"Det vil jeg ogsaa strax gjøre; men De vilde ogsaa været bleven træt, havde de gaaet saa lang en Vej, som jeg. Desuden troer jeg, hun maa være gaaen ud af Haven; thi ellers havde jeg vist seet eet eller andet af hende."

Hu røbede et ha, ha, ha, hi, hi, hi, den fnisende Polyp, og saaledes endte sig dette vittige lille Puds.

Endelig kom Mr. Branghton og Miss Biddy, som med et Ansigt, fuldt af Brede og Forvirring, kom hen til mig, og sagde: "Gaa, Miss, saa, De render bort fra mig, see kun til, om jeg ikke skal med det forste gjøre det samme ved Dem. Jeg vidste ikke, hvad det skulde betyde. De havde ingen Lyst, til at forlade den unge Mand, men mig rendte De bort fra."

Dette Anfald overraskede mig saameget, at jeg ikke kunde svare hende for Forundring. Hun blev ved at fortælle os, hvor slet hun var behandlet, og at to Personer med Magt havde tvunget hende, til at gaae op og nedad de mørke Alleeer, saa hurtig, som det var dem mueligt at slæbe hende, og mange andre Smaating, jeg ikke vil kjede Dig med at fortælle. Tilslidst saae hun paa Mr. Smith, og sagde: "Der tænkte jeg

jeg ganske vist, det hele Selskab er ude, at søge om Dig, og havde mindst ventet, at finde dem alle her tale saa ganske rolig, som det nogen-
sinde er mueligt. Men, det kan jeg troe, jeg kan takke min Kousine for!„

„Hvis De mener mig, Madame,„ sagde jeg meget forundret, „saa veed jeg aldeles ikke, hvorledes jeg kan have været Aarsag til Deres Uheld?„

„Jh jo, fordi De saaledes rendte bort fra os. Hvis De var bleven hos os, tør jeg svare for, Mr. Smith og Mr. Du Bois vare komne og havde søgt om os; men, jeg kan troe, De har vel ikke kunnet forlade Deres Maade.„

Disse daarlige og ugrundede Udtryk kunde ikke besvares. Men, hvad for et Optrin var det for Sir Clement! Hans Forundring var sjensynlig, og, jeg kan ikke negte, min Forvirring var ligesaastor. C

Vi maatte nu vente paa den unge Branghton, som ikke lod sig see i de første Øjeblikke; og, mens han var borte, var det med Rød og næppe, jeg undgik Sir Clement, der laae paa Rysgjærrighedens Pinebænk, og var færdig at døe af Lyst, til at tale med mig.

Da endelig den haabsfulde Yngling kom, begyndte der et hæftigt Klammerie imellem ham og Faderen om hans Skjedselssked. Søstrene blandede sig ogsaa deri, og han forsvarede sig allene med en plump Munterhed, som han nærrede paa de Andres Beløftning.

Alle vare nu tilbøielige til at rejse hjem, — da der, som sædvanlig, opkom en Tvist om Maaden, vi skulde rejse paa: enten det skulde være til Lands eller Vands. Efter megen Talsen for og imod, besluttedes der endelig, vi skulde dele os i to Selskaber, det ene skulde gaae til Søes, og det andet til Lands; thi Madame Duval sagde, hun vilde ikke for min Skyld stige i en Baad ved Nattetider.

Sir Clement sagde, hvis vi ingen Bogn havde, kunde han have den Fornøjelse, at føre hende og mig i Sikkerhed; thi hans var allerødest forspændt.

Kasarie kraalede ud af hendes Dine, og Brede spillede i hendes Ansigtstræk. Hun svarrede: "Pardi, nej — De kan sørge for Dem selv, om De lyfter; men jeg, for min Deel, vil ikke betro mig til en saadan Person."

Han lod, som han ikke forstod hendes Mening, og, for at undgaae en nøjere Udvikling, fandt han sig i hendes Afslag.

Bognselskabet begav sig paa Vesen. Det bestod af Madame Duval, Monsieur Du Bois, Miss Branghton og mig.

Jeg begyndte at glæde mig hemmelig over, Sir Clement hverken vilde see, eller faae vor Boepæl at vide. Vi mødte snart en Hyrebogn, som han hjalp os ind i, og tog Afsted.

Madame Duval havde allerede befalet Rudsten, hvorhen han skulde føre, han havde bestemt Buxen, og var ifærd med at føre til,
da

da Sir Element raabde: "Ved Gud! det er den samme Vogn, jeg har lejet til mig selv."

"Denne Vogn, Deres Raade?" sagde Karlen, "nej, det er ikke."

Sir Element svær paa, det var den. Strax bad Karlen om Forlæbelse, og sagde, han havde glemt, at han havde lovet ham den.

Jeg tvivler ikke paa, denne Plan jo faldt ham ind i samme Øjeblik, og at han gav Rudstøen et Bink, som bragte ham, til at bekræfte den. Der er ikke mindste Sandsynlighed for, at dette jo virkelig var et Tilfælde, da det var rimeligt, hans egen Vogn ventede paa ham.

Karlen aabnede Døren, og Sir Element gik hen til den. "Jeg troer ikke, det er muligt, at faae en anden Vogn, jeg vilde ellers ikke gjøre Dem nogen Uleilighed; men, da det vil være ubehageligt for Dem, at bide her længere, beder jeg Dem, stig ikke ud, De skal blive sat af, førend jeg fjører hlem, hvis De vil være saa god, at gjøre lidt Plads for mig."

I det, han sagde dette, sprang han ind, og satte sig mellem Monsieur Du Bois og mig. Vor Forundring var altfor stor, til at vi kunde tale noget om den hele Tildragelse. Han befalede Rudstøen, at fjøre til, ifølge den Ordre, han allerede havde faaet.

I de første ti Minuter taltes ikke eneste Ord; men længere kunde Madame Duval

ikke holde sig, og udraabde: "Ma foi, det er et af de deiligste Paafund, jeg nogensinde saae!"

Sir Clement agtede aldeles ikke paa denne Skofe, og henvendte sig allene til mig; men, jeg svarede ham ikke, naar det var mueligt, jeg kunde undgaae det. Miss Branghton gjorde adskillige Forsøg paa at tiltrække sig hans Opmærksomhed, men forgaves; han vilde ikke gjøre sig den Ulejlighed, at vise hende nogen.

Den øvrige Tid, vi vare undervejs, tiltalte Madame Duval Monsieur Du Bois raa Fransk, og tærede i dette Sprog med den største Hæftighed imod alt, hvad som kaldes Grækhed og Dristighed.

Jeg glædede mig uundsigelig ved Tanken om, vi nu snart maatte være ved Enden af vor Rejse; thi min Gilling var meget ubehagelig, og Sir Clement søgte hvert Øjeblik, at faae fat paa min Haand. Jeg saae udaf Vinduet, for at see, om vi snart vare hjemme. Sir Clement bøjede sig ud over mig, og udraabte med en Stemme, fuld af uundsigelig Forundring: "Hvor, Djævelen, kører Karlen hen? Vi ere jo i Broad St. Gille!"

"Na, det er meget rigtigt!" skreg Madame Duval. "De skal aldeles ikke bekymre Dem derom: det siger jeg Dem; thi jeg vil slet ikke adlyde nogen af Deres Befalinger, forstaaer De det?"

Da vi endelig holdt udenfor en Hofefræmmer i Highholborn, — sagde Sir Clement aldeles

deles intet; men jeg saa hans Dine meget sydsfelfatte med at bestue Stedet, og lægge Mærke til, hvor Huset laae.

Boguen, sagde han, tilhørde ham, og derfor paaftod han, han vilde betale den, og tog Afsked. Monsieur Du Bois fulgte Miss Branghton hjem. Madame Duval og jeg gik op paa vores Værelser.

Hvilken ubehagelig Aften var det ikke? Ikke een af Selskabet syntes at være fornøjet, undtagen Sir Clement, som var lutter Liv. Men Madame Duval var opirret over, at have mødt ham; Mr. Branghton vred paa sine Børn; Miss Branghtonernes Munterhed havde tilintetgjort deres Plan, og endt sig til deres egen Uioffe; deres Broder var ærgerlig over, der ikke havde været nogen Lunden; Mr. Brown var træt, og Mr. Smith ydmyget. Hvad mig angaaer, saa kan jeg ikke negte, ingen Ting kunde være mere ubehagelig for mig, end at Sir Clement skulde see mig i et Selskab, der paa eensgang var saa uopdraget og fortroeligt med mig.

Ogsaa Dem, min kjære Kader, veed jeg, det vil gjøre ondt, at jeg skulde møde ham. Men, man kan ikke formode, han skulde besøge os her, da Madame Duval er alfor vred, til at tillade det.

Syn og fyrgetyvende Brev.

Euclina til Pastor Villars.

Holborn, den 8de Juni.

Madame Duval stod meget flidig op imorges, og Klokken Gik til vi først spiste Brod. Miss Branghton, hendes Broder, Mr. Smith og Mr. Du Bois lode sig mælde, for at spørge til vores Velstand.

Denne Høflighed hos den unge Branghton, tvivler jeg næsten paa, var en Følge af hans Faders Befaling; men Mr. Smith og hans Søster, mærkede jeg snart, havde deres egne Marsager. Røppe havde de hilset paa Madame Duval, førend de henvendte sig meget nysgjærige til mig. — "Tør jeg spørge, Madame," sagde Mr. Smith, "hvo var den Adelsmand —?"

"Ikke sandt, Cousine!" raabte Miss Branghton, "var det ikke den samme Mand, som De løb bort med den Nat paa Operaen?"

"Gud forbarme sig, var det ham," sagde den unge Branghton, "og jeg forsikrer Dig til, jeg havde aldrig saasnart faaet Øje paa ham, førend det forekom mig, jeg skulde kjende det Ansigt."

"Jeg er vis paa, jeg tør vedde med Dig, Du har glemt ham;" svarede hans Søster, "om Du nogensinde har seet ham. Han er den smukkeste Person, jeg nogensinde har seet i mine Dage; troer De ikke ogsaa det, Mr. Smith?"

"Jh,

"Jh, men De lader ikke Miss Anville faae Tid til at svare," sagde Mr. Smith. — "For jeg spørge, Madame, hvad hedde den Person?"

"Willoughby, min Herre."

"Willoughby, mig synes, jeg har hørt det Navn før; — er han ikke giort, Madame?"

"Nej, min Herre, det er han ikke;" kreg Miss Branghton, "han seer altfor skjælen ud, til at være giort. Siig mig, Cousine, hvorledes er De bleven kjendt med ham?"

"Her," sagde den unge Branghton i samme Øjeblik, "hvad Embede har han?"

"Jeg veed det rigtig ikke," svarede jeg.

"Jeg tør si, han er noget ret fornemt," sagde Miss Branghton til — "thi han klæder sig saa smukt."

"Det maa være noget, som giver ham gode Indkomster," sagde Mr. Smith; "thi jeg er overbevist om, den Klædning, han havde paa, har han ikke faaet under tredive eller fyrgetyve Pund (150 eller 200 Rigsdaler); thi jeg veed meget godt Prisen paa det Klæde. — For jeg spørge, Madame — kan De ikke si mig, hvorefter meget han vel kan have om Alaret?"

"Tael ikke mere om ham;" raabde Madame Duval, "thi jeg kan ikke taale, at høre hans Navn nævne. Jeg tør si, han er et af de fletteste Mennesker i hele Verden; thi, skjøndt jeg aldrig har gjort ham nogen Glæde, hverken paa een eller anden Maade, ikke engang saameget, som rykket et Haar af hans Hoved, saa

veed jeg dog, han var i Komplot med den
 Rægt, Mr. Mirvan, og vilde stille mig ved
 Livet.„

Su stiplede de alle sammen omkring Madame
 Duval, og bade hende, fortælle dem alt. Man
 hørde aldeles ikke, det bankede stærkt paa Gader-
 døren, og, uden først at lade sig mærke, kom
 Sir Clement Willoughby ind i Stuen, midt
 under hendes Fortælling. Alle sprang forvirrede
 op. Det syntes, som de føelde, hvad de have
 de fortjent, og frygtede for, han skulde brede
 paa dem, fordi de havde lyttet til Madame
 Duvals Fortælling. De løb alle hen efter en
 Stool, og et Øjeblik derefter sadde de alle.

Sir Clement hilfede alle, henvendte sig til
 Madame Duval, og sagde med sin sædvanlige
 Rolighed: "Jeg har taget mig den Frihed, at
 hilse paa Dem, Madame, for at spørge, om
 De har noget, De ønskede besørget til Hor-
 ward Grove; jeg har besluttet, at rejse dertil
 imorgen tidlig.„

Da han saae, der samlede sig Uvejrsstyer
 paa hendes Pande, lod han hende ikke faae
 Tid til at svare; men henvendte sig til mig.
 Og, hvis De, Madame, har noget, som De
 vil bære mig med, skal jeg besørge det med
 den største Fornøjelse.„

"Jeg har slet intet, min Herre!„

"Slet intet — intet til Miss Mirvan —
 ingen Hilsen — intet Brev?„

"Jeg

"Jeg skrev til Miss Mirvan igaar med Posten."

"Jeg skulde før have taget mig den Frihed at hilse paa Dem, havde jeg vidst Deres Boepæl."

"Ma foi," raabde Madame Dubal, der kom til sig selv igjen fra sin Overraskelse, jeg troer aldrig noget Menneske har seet Wagen til fligt."

"Hvad for noget," spurgde den uforfrættede Sir Clement, og vendte sig hurtig om til hende. "Jeg haaber, ingen har fornærmet Dem?"

"De skal aldrig nogensinde haabe saadant noget," raabde hun halo qvælt af Bredde, og rejste sig fra sin Stool. Det øvrige Selskab gjorde ligedan, og tilsidst stode de alle.

Endnu var Sir Clement ikke undseelig. Han rejste sig, bukkede, som af Erkjendtlighed, for det hele Selskab, og sagde: "Vær saa god — jeg beder — mine Damer — og Herrer — jeg beder, lad mig ikke gjøre Dem Ulejlighed; — gjør mig den Tjeneste, at blive siddende."

"Vær saa artig, min Herre," sagde Miss Branghton, og satte en Stool hen til ham. — "Vil De ikke sætte Dem?"

"De er usigelig god, Madame, — hellere, end jeg skulde gjøre nogen Uro. —"

I det han sagde dette, satte den selsomme Mand sig ned, og i samme Øjeblik satte

ogsaa de andre sig; — endog Madame Dubal overvældedes af hans Kjærlighed, og syntes altsor opirret, til at sige noget.

Nu begyndte han med en ventet Gjæsts hele Fatning, at tale om Vejret, — dets Uslædighed — den Hede, man om Sommeren i Almindelighed var udsat for paa de offentlige Spadseregange, — den Tomhed, der herskede i Byen, — og andre saadanne almindelige Materier.

Men ikke et Menneſke ſvarede ham. Mr. Smith syntes at være frygtſom, den unge Branghton undſeelig, Mr. Du Bois forundret, Madame Dubal opirret, og jeg havde beſluttet, ikke at blande mig deri. Alt, hvad han indhøſtede, var Miſs Branghtons Opmærkſomhed. Hun nikkede, ſmiilte, og gav ved ſin ſærdeles Opmærkſomhed Anledning til at troe, hun havde Lyſt til at give ſig i Samtale med ham.

Tilſidſt blev han formodentlig fied af at ſpſſelfætte alleſ Dine og ingens Tunge, henvendte ſig til Madame Dubal og mig, og ſagde: "Mine Damer, jeg anſeer det, i Sandhed, for et ſtort Uheld, at jeg juſt ſkulde beſtemme min Rejſe til Howard Grove, paa en Tid, da De ere borte derfra."

"Jeg troer det, min Herre, jeg troer det," raabte Madame Dubal, rejste ſig hurtig op fra Stolen, og ſatte ſig i ſamme Øjeblik igjen. "De mangler nogen, De kunde have Deres Spil med, og ſaa tænker De vel, De ſkulde ſaae mig

mig dertil igjen; — men, det lover jeg Dem, min Herre, De skal ikke saa let gjøre Nar af mig; og desuden har jeg allerede opsvurgt, det var Dem, det har jeg — og, hvis De nogen-
 finde igjen faaer ifinde at spille mig saadanne Stræger, saa vil jeg ikke gjøre mig meget ud af det, men gaae lige hen til en Fredsdommer; og, hvis De ikke kan hitte paa andet, end faae Golt til at kjøre omkring i Landet, til hvad Time af Natten, det skal være, blot for Deres Nørskab, saa skal De faae at see, jeg kjender flere Dommere, end Tyress.^a

Sir Element var aabenbar forvirret over dette Angreb, skøndt han paatog sig en Mine, som om han forundrede sig derover, og paa-
 stod, han ikke forstod hendes Mening.

"Naa!" raabde hun. "Jeg forundrer mig over, hvor Golt kan være saa uforstaaende. Hvis De kan sige det, kan De sige, hvad det skal være; men, De kan sværge, til De bliver sort og blaa, og jeg vil endda ikke troe Dem; thi ingen kan faae mig til, jeg ikke skulde troe mine egne Sandser, det siger jeg."^a

"Upaatvilelige ere de ikke;" svarede han, og kunde ikke undgaae at stamme noget; "og jeg haaber, De ikke mistænker mig for, det nogen-
 finde skulde have været min Hensigt: min Afgtelse for Dem —"^a

"Na, min Herre, hvor De er bleven græs-
 selig høflig, lige i eet Øjeblik! Men, jeg veed nok, hvorfor De gjør det — det er blot
 alle:

allene, for at De kan faae noget — for at De kunde behandle mig, som Elyngelen paa Howard Grove; — men, nu seer De, jeg har faaet mit eget Huus, og derfor vil De nu sledske dem ind hos mig. Men, jeg har allerede mærket Deres Plan, og De behøver slet ikke at gjøre Dem Ulejlighed med at gaae herhid, thi De skal aldrig faae den mindste Smule i mit Huus — ikke engang saameget, som en Kop Thee. — Naa — seer De nu, min Herre, jeg kan gjengjælde Ondt med Ondt.»

Der var noget saa uudsigelig Grovt i dette Svar, at det satte Sir Clement ganske ud af Fatning, og gjorde ham saa forvirret, saa han ikke engang var istand til at svare hende. Det var besynderligt, at iagttage den Indflydelse, hans Bestyrelse, og den Frihed, Madame Duval tiltalde ham med, havde paa det øvrige Selskab. Enhver, som tilforn stod paa rede Haand, for at hente ham en Stool, sad nu med den roligste Fatning af Verden, og Mr. Smiths Ansigt, som et Øieblik før havde fremstillet det meest paafaldende Malerie af uimende Misundelse, begyndte nu at blive modigt, og de sædvanlige Tilfredsheds Træk spillede deri. Og saa den unge Branghton, som før aabenbar holdtes i Ave af saa smuk en Adelsmands Nærværelse, blev igjen sig selv liig, blev raa og fortrolig. Hans Mund aabnede sig til et koldt Grin, da han hørde, hans Kaster hængte den smukke Wand saaledes igjennem.»

Ma,

Madame Dubal, modig over dette lykkelige Udfald, stuede rundtomkring sig med en sejrende Mine, og fortsatte sin Tale. "Og saa kan jeg troe, De har tænkt, De skulde faae det alt efter Deres Hoved. De vilde komme her saa ofte, De lystede, vilde see, De kunde faae mig bragt til Howard Grove igjen, for at behandle mig, som De gjorde for; men, De skal faae at see, jeg er ligesaa snild, som De. Nu kan De see, hvor De finder nogen, De kan behandle saaledes, satte Børnæse paa, og gjøre Mar af. Og nu kan De fortælle mig Deres Historier om Tower, fra nu af og til imorgen, jeg vil aldrig nogensinde troe Dem mere; og, det siger jeg Dem, hvis De troer, jeg gjør noget af Deres Karrefræger, saa tager De mærkelig fæst. Jeg er ikke den Person, De seer mig an for."

"Madame, jeg forsikker Dem — paa min Ære, — jeg forstaaer i Sandhed ikke dette, — jeg formoder, her maa være en Misforstaaelse. —"

"Hvad? — hvad siger De? — med det første fortæller De mig vel ogsaa, De veed slet ikke af det altsammen?"

"Gik et Ord, paa min Ære."

O, Sir Element, tænkte jeg, er det saaledes, De agter Deres Ære.

"Pardi!" raabte Madame Dubal, "det er endnu det græffeligste af det Jule. De kunde ligesaa godt sige, De vidste ikke, hvad jeg hedde."

"Her

"Her maa viist være en Fejltagelse; thi, jeg forstikrer Dem, Madame —"

"Deres Forstikringer gjælde ligesaa meget, som slet intet," raabde Madame Dubal, og hævede sin Stemme; "jeg veed, hvad jeg siger, og det gjør De med; thi, var det ikke Dem, som fortalte mig alt det om Tower og Monsieur Du Bois? — Og, seer De, Monsieur Du Bois har aldrig været i det, eller nær ved det, og saaledes er det altsammen en Opdigtelse af Dem selv."

"Kan der ikke være to Personer af eet og det samme Navn? Denne Fejltagelse er ganske naturlig."

"De skal ikke sige, det er nogen Fejltagelse, for det veed jeg, det blev altsammen gjort med fri Villie: og kom De ikke med Maske for Deres Ansigt hen til Bognen, og hjalp at faae mig puttet ned i Polen? Og, det siger jeg Dem, jeg har den største Lust af Verden til at strøme Dem, og gjør De nogensinde oftere saadant igjen, skal jeg gjøre det, det sværger jeg Dem til."

Her snilede Miss Branghton, Mr. Smith smilte haanlig, og den unge Branghton stoppede sit Forklæde i Munden, for at kvæle sin Latter.

Da Sir Clement saae dette, blev han forlægen, og stammede overmaade meget. "I Sandhed, Madame — i Sandhed, De — De kan ikke være — være saa ubillig, at tænke —
at

at jeg — jeg havde nogen Drel i det —
Uheld, — som — „

„Ma foi, „ raabde Madame Duval med
sigende Brede, „De gjorde langt bedre i, De
ikke stod og sagde mig sligt. Jeg veed, det
var Dem, og, hvis De bliver staaende her, og
opirrer mig, skal jeg strax i Øjeblikket sende
Bud efter Bagten. „

Til Trods for alle sine Bestræbelser, brast
den unge Branghton i en Sloggerlatter, og
hans Søster og Mr. Smith kunde ikke undgaae
at foreene deres dæmpede Latter med hans.

Sir Clement kastede et Blik, fuldt af For-
agt og Brede, hen til dem, og sagde til Mada-
me Duval, han vilde ikke opholde hende med
sit Forsvar, men gøre sin Opbærtning, naar hun
var allene.

„O, Pardi, min Herre, „ raabde hun,
„jeg er slet ikke i Lynsten efter Deres Selskab, og,
var De ikke det frækste Menneske af Verden,
turde De ikke see mig lige i Øjnene. „

Fra alle Kanter lød ha, ha, ha! og hi,
hi, hi! højere og højere, saa det syntes, som
om den Evang, de havde paalagt dem, havde
gjort Latteren hæftigere. Sir Clement kunde
ikke længere udholde, at være Gjenstanden for
deres Latter. Og, da han ikke strax var istand
til at svare Madame Duval, sprang han hen
til Mr. Smith og den unge Branghton, og
spurgde barst, hvoraf de loe?

For:

— Forbirret ved hans myndige Mine og brede Stemme, holdt de saa pludselig op, som om det var skeet ved et Blik, stirrede toffesvorne, saart paa ham, snart paa dem selv, og svarede ikke andet, end det ensfoldige: "Af ingen Ting, min Herre."

"O, pour le coup!" raabde Madame Dubal. "Nej, det gaaer altsor vidt! Er jeg svørge, min Herre, hvad Rettighed har De vel, til at oversuse Folk, som komme, for at besøge mig? Har ingen Lov at lee, uden De, hvad?"

"Med mig, Madame," sagde Sir Clement buffende, "kan en Dame gjøre, hvad det skal være, og der er naturligvis ingen Rettighed, jeg med saa megen Fornøjelse giver efter for; — men, det har aldrig nogensinde været min Vane, at give Herrerne den samme Tilladelse."

Medens dette Optrin varede, sad jeg meget rolig ved et Vindue. Nu nærmede Sir Clement sig til mig, og sagde: "Miss Anville, jeg maa vel dog i det mindste underrette vor? Venner paa Howard Grove om, jeg havde den Fornøjelse, at forlade Dem ved god Helsen?" Og nu sagtnede han sin Stemme. "For Guds Skyld! dyrebareste Pige, sig mig — hvem ere disse Folk, og hvorledes er De kommen i dette underlige Selskab?"

"Vær saa god, at hilse den hele Familie, min Herre," svarede jeg højt, "jeg haaber, De vil finde dem alle friske."

Hans

Hans Dje syntes at ville gjøre mig en Bebreidelse, men han kyskede min Haand, bukkede sig for Madame Duval og Miss Branghton, skred hurtigt forbi Mandfolkene, og gik ud af Døren.

Jeg formoder, han ikke vil være meget begjerlig efter at gjentage sit Besøg, thi jeg troer, han sjelden har været i en saa forlegen og ubehagelig Stilling.

Madame Duval har været lutter Frygthed og Glæde, siden han gik, og ønskede allene, Kapitaine Mirvan vilde lade sig møde, for at kunne gjøre det samme ved ham. Da Mr. Smith fik at høre, han var Baronet, og saae ham kjøre bort i en meget smuk Vogn, sagde han, han vilde paa ingen Maade have leet, havde han vidst hans Rang, og fortrod nu uundsigelig meget, han havde mistet denne Kjærlighed til at gjøre hans Bekjendtskab. Den unge Branghton svor, havde han vidst saa meget, vilde han have bedet om hans Bevaargenhed; og hans Søster har stedse siden lovsjunget ham og forskkret, hun, hele Tiden troede, han var en Mand af Stand.

Otte og forgetyvende Brev.

Evelina, fortsat.

den 22de Juni.

De tre sidste Aftener ere gaaene ganske rolige, siden Baughall's fornuftighederne havde givet Madame Duval en Væmmelse for alle offentlige Pladser; men hjemme kjedede hun sig snart, og besluttede i Aften, som hun sagde, at fordrive sin Ennui ved eet eller andet Morstak. Det bestemtes derfor, at vi skulde besøge Braghtonernes, og derfra gaae hen til Marybone-Gaden.

Førend vi kom til Snowhill, overfaldtes vi af en Plaskregn. Vi skyndte os ind i Huset, og den første Gjenstand, jeg fik Øje paa, var Mr. Macartney. Han sad med en Bog i Haanden, i det samme Hjørne, hvor jeg havde seet ham sidst; men hans Udseende var mere elendigt, end før: hans Ansigt smalere og mere indfaldet, og hans Øjne sunkne dybt ind i Hovedet. Han løstede dem op, som vi kom ind, og det forekom mig, som der sunkede en Slags Glæde i dem. Ganske uvilkaarlig hændtes det, at jeg først hilste ham, og han rejste sig op, og bukkede med en Betsyrlighed, der tydeligen viiste hans Forundring og Forvirring.

Inden kort Tid var hele Familien samlet, undtagen Mr. Smith, der, til Lykke, allerede var gaaen hen et andet Sted.

Havde

Hadde bort Lid, vor hele tilkommende
 Lykke beroet paa, det den Aften blev godt eller
 slet Veir, kunde det ikke være behandlet med
 mere Vigtighed. "Men har da nogen seet saa
 dant Uheld!" — "Gud, hvor det er græse-
 ligt!" — "Det maa regne, saalange det vil,
 naar det bare vilde holde op nu." Samtalen
 bestod, lige til det holdt op at regne, kun af
 saadanne Udraab — ledsagede af mange ængste-
 lige Anmærkninger over Vandpytterne.

Men nu begyndte der en hæftig Raadslag-
 ning, om de skulde blive ved deres Plan, eller
 udsætte den til en smukkere Aften. Miss
 Branghtonerne stemte for det første. Deres Kas-
 der var overbevist om, det vilde regne igjen,
 og Madame Duval, skjøndt hun ingen Løst hav-
 de til at gaae hjem igjen, frygtede dog meget
 for Havens Fugtighed.

Monsieur Du Bois foreslog, vi skulde gaae
 op paa Loftet, for at undersøge, om Himlen
 saae rolig eller urolig ud. Miss Branghton
 forskrækkedes ved dette Forslag, og sagde, de
 kunde gaae ind i Macartneys Værelse, men
 hendes skulde man blive fra.

Det Vink var nok for Broderen. Med en
 Skoggerlatter fortalte han os, han vilde have
 nogle Løjer, sprang strax foran, for at vise
 Vej, og bad os følge efter. Begge hans Sø-
 stre løb efter; men der var ingen anden, der
 rørte sig.

Kort derefter kom den unge Branghton halvvejs ned af Trappen, og raabde: "men, Gud! hvorfor komme de ikke? — der ligge Pollys Sager rundt omkring i Stuen!"

Derpaa gik Mr. Branghton op, og Madame Duval, som aldrig kan taale at være udelukt, hvor det gaaer moersomt til, fulgtes op af Mr. Du Bois.

Jeg tog nogle faa Øjeblikke i Betænkning, om jeg skulde gaae med eller ej. Men, saasnart jeg saa, Mr. Macartney havde ladet sin Bog synke, og jeg tiltrak mig hans hele Opmærksomhed, besluttede jeg af bare Forlegenhed at følge efter.

Da jeg gik, hørde jeg ham rejse sig fra Stolen, og gaae hurtig efter mig. Jeg troede, han ønskede at tale med mig, længtes derfor meget efter at vide, om jeg ved din Hjælp maaskee var istand, til at bevise ham en Tjeneste, sagtnede nu mine Skridt, og vendte mig om. Men, Skøndt jeg saaledes var kommen ham imøde paa Halvvejen, syntes han dog at mangle Mod og Fasthed, til at henvende sig til mig; thi, da han saa, jeg vendte om, blev han overmaade forlegen, og traad hastig tilbage.

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gjøre, gik til Gadedøren, hvor jeg blev staaende nogen Tid, og haabede, han skulde fatte sig; men, toertimod, hans Uro tog til med hvert Øjeblik. Han gik op og ned i Stuen med hurtige,
men

men ustadige Trin, syntes ligesaa bedrøbet, som ubestemt, og kastede sig tilsidst med et dybt Gul i en Lænestoel.

Jeg røstes saa meget ved denne store Uengstelighed, at jeg ikke kunde blive længere i Stuen. Jeg gik derfor forbi ham op af Trappen; men, næppe var jeg gaaen fem Skridt, førend han pludselig fulgte efter mig, og med en qvalt Stemme raabde: "Madame, for — Guds Skyld! — "

Han holdt inde. Jeg steg strax ned, og sagde saa meget, som mueligt, at skjule den Uro, der herskede over mig. I nogen Tid ventede jeg i en paaenlig Stilling paa, han skulde tale, og alt, hvad jeg havde hørt om hans Rats-tigdom, randt mig i Tanken. Jeg var iskold med at byde ham min Pung; men Frygten for at tage fejl, eller fornærme ham, afstrækkede mig. Men, da jeg saae, han vedblev at være taus, bodede jeg at sige: "Min Herre, ønskede De ikke at tale med mig?"

"Jo, jeg ønskede;" raabde han med Hurtighed, "men nu kan jeg ikke! — "

"Maaskee — en anden Gang, min Herre — naar De har fattet Dem — "

"En anden Gang," gjentog han i en sørgmodig Tone. "O, jeg seer ikke frem ad, uden at seue Elendighed og Fortoibelse."

"O, min Herre," sagde jeg meget rørt, "De maa ikke tale saaledes! — Hvis De for-

sager Dem selv — hvorledes kan De da vente — „

Jeg taug. — „Sig mig, sig mig, „ sagde han med Hæftighed, „hvem er De? — hvors fra kommer De, og paa hvilken selsom Maade, er De bleven Dommers og Eyrers over en saa Elendig Skjebne, som jeg er? „

„Gud gibe, „ sagde jeg, „jeg kunde redde Dem! „

„De kan! „

„Og hvorledes? Jeg beder Dem, sig mig, hvorledes? „

„At sige Dem det, — det er bitterere for mig, end Døden. Dog, jeg vil sige Dem det. — Jeg har en Ret til at fordre Deres Hjælp. — De har berøvet mig den eneste Rilde, jeg kunde henvende mig til, — og ders for — „

„O, jeg beder, sig mig det, „ sagde jeg, og sat min Haand i min Lomme; „om et Djeblig vilke de være nede iglen! „

„Jeg vil da, Madame — kan De — vil De — jeg tænker, De vil! — Maa jeg da — „ her standse han, og gjorde et Ophold — „sige, vil De — „ nu vendte han sig hastig bort fra mig; — „gode Gud, — jeg kan ikke tale! „ og gif tilbage i Bodden.

Jeg tog min Pung i Haanden, fulgte efter ham, og sagde: „Min Herre, hvis jeg virkelig kan hjælpe Dem, hvorfor skulde jeg da negte mig selv saastor en Fornøjelse — vil

De

De tillade mig, at — „Jeg turde ikke sige mere; men han nærmede sig til mig med et Ansigt, der var meget blidere, og sagde: „Deres Stemme, Madame, er Medlidenheds Stemme! — en Stemme, disse Dren ikke længe have hørt!“

Just i det Øjeblik kaldte den unge Branghton meget højt paa mig. Jeg greb Lejligheden til at ile bort. I det jeg gik, sagde jeg: „Himlen beskytte og trøste Dem,“ lod min Pung falde paa Gulvet; thi byde ham den, turde jeg ikke, og løb saa hurtigt, jeg kunde, op af Trappen.

Jeg kjender Dig altfor vel, Fader, til at jeg nogenstunde skulde frygte for, denne Handling kunde mishage Dig. Da jeg kun har faa Udgifter, og venter, snart at komme tilbage til Howard Grove, saa behøver jeg, i Sandhed, ikke flere Penge, medens jeg er her i Byen.

Snart, sagde jeg; ja, hvis der blot ikke endnu vare fjorten Dage tilbage af den lange fjedsommelige Maaned, jeg maa tilbringe her i Byen.

Jeg maatte taale mange Spidser af Branghtonerne, fordi jeg havde opholdt mig saalænge hos den skotske Mops, og ikke var kommen, før end de kaldte paa mig. Men, jeg følte dem meget lidt: mit Hjerte var fyldt af Medlidenhed og Uro. Det glædede mig uudsigeligt, at Maryboneplanen var opfat: en ny Ting havde lagt sig i Vejen for dens Udførelse; den øvrige Deel af Ustienen anvendtes paa en hæftig Tvist

imellem Miss Polly og hendes Broder; fordi han havde været Marsag i, man havde faaet hendes uordentlige Værelse at see.

Vi gik meget tidlig hjem, og jeg maatte skjule mig borte fra Madame Dubal og Monsieur Du Bois, der nu er her bestandig, for at skrive et Brev til min sandeste Ven.

Jeg er inderlig glad over, jeg har faaet den Lejlighed, til at hjælpe denne stakkels Ulykkelige, saa meget, som det stod i min Magt, og jeg haaber, det vil sætte ham istand, til at betale sin Gjæld til denne ubarmhjertige Familie.

Ni og forgetyvende Brev.

Hr. Villars til Evelina.

Berry Hill.

Misbage mig? min Evelina! — Du har kun gjort din Pligt, har kun viist en Mennesketierlighed, jeg vilde blues over, Du ikke var i Besiddelse af. Det er min Pligt, at see til, din Edelmødighed ikke nedtrykkes, og Du ikke straffes, fordi Du søgde at opfylde din Pligt. Jeg sender Dig derfor dette, til Beviis paa mit Bisfald, og til Tegn paa, jeg gjerne havde ønsket at deeltage i din Godeværdighed.

Vige, var min Formue saastor, som min Tillid til din Velgjørenhed, med hvilken Fors
nøj-

nøjelse vilde jeg da ikke levere Dig den, for at hjælpe den trængende Dyd. Men, lader os ikke sørge over vore indskrænkede Kræfter; thi, naar vor Gudgjørenhed staaer i Forhold til vore Evner, vil vor større eller mindre Gave kun gjøre en liden Forskjel paa Retfærdighedens Bægtisfaal.

Ved at læse din Efterretning om denne Mand, hvis Uheld saa meget har opbaft din Medlidenhed, ledes jeg til at troe, hans uhykelige Eftilling snarere er en Folge af urigtig Opførsel, end Uheld. Hvis han er bragt til den Grad af Armod, Branghronerne fortælle, skulde han ved Værksomhed og Flid søge at bringe sine Gager i Orden, og ikke tilbringe sin Tid med utidig Læsen, selv i sin Creditors Bod.

Optrinnet med Pistolen bragte mig til at gysse; og det Mod, hvormed Du fulgte efter denne fortvivlede Mand, fornøjede og forstrøede mig paa eengang. Vær stedse saaledes, min kjereste Evelina, frygtfri i Ulykken! Lad ingen frygtssom Svaghed, ingen bange Tvivl, holde Dig tilbage, fra at gjøre din Pligt, saaledes, som Kærlighed og Naturen tilføjer Dig.

Skjøndt Blyhed og Ansændighed ere de Dyder, man i Almindelighed anbefaler dit Køn, saa er dog Mod og Fasthed, naar Lejligheden viser sig, lige skønne og passende for Fruens timmer og Mandfolk. Reglen, der maa følges, er den samme for begge Køn, skjøndt Maaden, hvorpaa den udføres, er noget forskjellig, og

maa læmpe sig efter Personernes Svaghed eller Styrke, der skal sætte den i Udvælgelse.

Der er desuden noget saa hemmelighedsfuldt i alt, hvad de have seet og hørt om denne stakkels Mand, at jeg nødig vil sætte en ufordeelagtig Tanke om hans Sindelag, af en saa slet og partist Beskrivelse.

Skulde der endog være noget tvivlsomt, fordrer dog Selskabeligheds og Menneskekjerlighedens Love, at fortolke det paa en god Raade. Men, glem ikke, kjære Barn, at Klogskabs og Bessedenheds Love ogsaa have en Fordring paa din Afsomhed.

Hvad Sir Clement Willoughby angaaer, da veed jeg ikke at udtrykke min Mishag over hans Opførsel. En saa uforstaaet Kræbhed, og Formodninger om saa gyselige Hensigter, opirrer mig til en Grad af Brede, jeg ikke troede mig istand til. Du maa ikke tale med ham mere. Han troer maaskee, fordi Du har et blødt Sind, han ustraffet kunde fornærme Dig. Men hans Opførsel billiger, opfordrer din retmæssige Brede. Tag derfor ikke i Betænkning, at forbyde ham dit Selskab.

Skjændt Braghtonerne, Mr. Smith og den unge Brown ere slet opdragne og ubehagelige at omgaaes med, ere de dog altfor ringe og foragtelige, til at man skulde værdige dem nogen alvorlig Fortrydelse. Det gjør mig meget ondt, min Evelina skulde udsættes for deres Grobhed og Uforstaaenhed.

Paa

Paa den samme Dag, denne kjæbelige Maaned udløber, vil jeg sende Clinton til Spanien, for at ledsage Dig til Howard Grove. Jeg haaber, Du vil kun opholde Dig der kort; thi jeg føler daglig en større og større Utaalmodighed efter at omfavne mit elskede Barn.

Arthur Villars.

Halvtredsindstyvende Brev.

Evelina til Hr. Villars.

Holborn, den 27de Juni.

Kjære Fader, jeg har just i dette Øjeblik modtaget din skønne Gave, og dit endnu skønnere Brev. Gjelden kan et faders og moders løst Barn mindre fortrøde, hun mangler dem, end din taknemmelige Evelina.

Moderløs, værre end faderløs, fra Barns dommen af berøvet Livets to første og største Velsignelser, har hun dog aldrig haft Anrsag til at begræde deres Tab. Aldrig har hun følt, hun manglede en Faders Omhu, Omhu eller Skaansel, aldrig haft Grund til at bedrøve sig over Adskillelsen, men over dem. Med megen Taknemmelighed modtager jeg Tegnet paa dit Bifald, og jeg skal med al Glid bestræbe mig for, at anvende det saaledes, at mine Handlinger kunne fortjene din Tillid.

Din

Din Brev om Mr. Macartney gjør mig virkelig noget urolig. Kader, han seer rigtig ikke ud, som han havde tilbraget sig sine Forger ved sin egen Forseelse. Tørend jeg forlader Byen, haaber jeg, at være nøjere underrettet om hans Tilstand, og istand til, med større Overbevisning om hans Værd, at kunne anbefale ham til din Næst.

Jeg vil meget gjerne søge at ophæve mit Bekendtskab med Sir Clement Willoughby, forsaavidt, som det staaer til mig; men, jeg veed i Sandhed ikke, hvorledes jeg skal være istand til, ganske at undgaae at see ham.

Miss Mirvan skriver i sit sidste Brev, at han nu er paa Howard Grove, staaer i stor Gunst hos Kapitainen, og er et og alt i Huset.

Siden jeg skrev sidst, har jeg tilbragt min Tid meget rolig. En slem Forkjølelse har holdt Madame Duval, og det stygge Bejr Branghtonerne hjemme. Den unge Person har ladet sig mælde to, eller tre gange, og hans Opførsel, skiondt den stedse er den samme, er dog nu mere udstaaelig, end før. Han taler meget lidet, lægger Mærke til Madame Duval og seer aldrig til mig, uden han trækker sin Mund til et bredt Smil. Undertiden nærmer han sig til mig, som om han havde meget vigtige Ting at meddele mig; og med eet standser han, tier stille, og leer mig lige op i Ansigtet.

O, hvor lykkelig vil jeg blive, naar den gode Clinton kommer, for at hente mig.

den 29de Juni.

Igaarmorges kom Mr. Smith, for at undersøge os om, det var i Altsen, Touren til Hampstead skulde gaae for sig, og bad Madame Duval og mig hver en Billet. Jeg takkede ham for hans Høflighed, men sagde, det undrede mig meget, han saasnart havde forglemmt, jeg allerede havde frabedet mig, at komme paa Val.

"Gud, Madame!" raabte han, "det var ikke Deres Alvor. Kom, kom med, vær ikke gjenstridig. Deres Bedstemoder tager ogsaa med, for at passe paa Dem. De kan ikke gjøre nogen gyldig Indbending, thi hun vil nok see til, jeg ikke løber bort med Dem. Desuden, Madame, jeg har just taget Billeterne i den Hensigt."

"Hvis De har besluttet, min Herre," sagde jeg, "ikke at lade mig have noget Valg, saa er jeg Dem mindre forbunden for Deres Artighed, end jeg troede."

"Kjære Madame," raabte han, "De er saa syndig; der er jo ingen, der taler om Dem. — I Sandhed, De er græffelig syndig, Madame! men Deres Bedstemoder skal bede Dem, og saa veed jeg, De kan ikke være saa gruesom."

Madame Duval var strax rede, til at mægle imellem os. Hun bad mig, ikke gjøre videre

Ind

Jubvendinger; sagde, hun vilde selv gaae med, og blev ved at paastaae, jeg skulde gjøre hende Selskab. Forgjæves sagde jeg at overbevise hende, jeg udsatte mig kun derved for hendes Vrede. Mr. Smith gav Madame Duval begge Bletterne med en sejrende Mine, sagde, han vilde tage sig den Frihed, at komme tidlig om Aftenen, og gik.

Det var mig meget imod, jeg paa saadan en Maade blev tvungen, til at skylde et saa fremfusende ungt Menneske den mindste Forbindelighed, og bekræftede, intet skulde formaae mig, til at vandre med ham, om mit Afslag endog skulde fornærme ham.

Om Eftermiddagen, da han kom igjen, var det soleklart, hans Hensigt var, baade at indtage og overraske mig ved sin Klæde dragt.

Hans Klæder vare overmaade prægtige, men vidnede om, han ikke havde nogen Smag. Det upassende Spidse i hans Mine og Opførsel, hans sjensynlige Snublen imod Levemaade, naar han forestillede den slebne Wands Rolle, og de hyppige Djekast, han med Selvbehag gjorde til en Dragt, han kun meget lidt var vant til, tilintetgjorde hans Hensigt, at ville gjøre Indtryk, og var Aarsag til, at alle hans Bestræbelser vare forgjæves.

Da vi drak Thee, kom Miss Branghton og hendes Broder. Jeg blev næsten fortrydelig ved at see den Førstes Forandring, da hun fik

Dje

Die paa Mr. Smith. Jeg havde isinde, at give hende et Raad i den Anledning, men hendes ubehagelige Gremfusenhed affrættede mig.

Med megen Misfornøjelse saae hun adskillige Gange, snart paa Mr. Smith, snart paa mig, gik vred hen, og satte sig ved Vinduet, vilde næppe svare Madame Duval paa hendes Spørgsmaal, og vendte sig hurtig bort fra mig, naar jeg talde til hende.

Mr. Smith glædede sig meget ved dette Tegn paa hans Indflydelse, sad ubekymret og rolig paa en Stool, og sagde snarere at vise, end skjule sin indvortes Selvtillid.

"Gode Gud," raabde den unge Branghton, "De er jo saa smuk, som en ny Eosfilisling! Hoor vil De hen i Aften?"

"Til Hampstead," svarede Mr. Smith.

"Paa Bal!" raabde han. "Jh, see, skal Tante paa Bal! ha, ha, ha!"

"Ja vist skal jeg," sagde Madame Duval, "jeg troer ikke, der er noget i Vejen derfor!"

"Hør, Tante, vil De da ogsaa dandse?"

"Naastee; men, med Forlov, kommer det Dig ved, enten jeg dandser eller ikke?"

"Jeg gad forbandet gjerne gaae med, og see Tante dandse. Men Ulykken er, jeg troer ikke, De faaer nogen til at dandse med Dem."

"Du er den groveste Tølper, jeg har seet!" raabde Madame Duval vred. "Men det lover

jeg

jeg Dig, jeg skal gge til din Fader, hvad Du har sagt. — Gælden græffelig Grovbed.»

"Gh Gud, Tante! hvad er De saa vred for? Der er jo ingen, som har sagt noget. — De er altid saa opfarende, De er ligesaa arrig, som Biddy og Poll, kan jeg troe — thi altid skænder De.»

"Her, Tom,» sagde Miss Branghton, "Du kunde gjerne tale om Dig selv, og ikke om mig.»

"Der have vi det! Hun er allerede i Løs Pæ, — man kan ikke gjøre andet, end skændes med de Kvindfolk. — Jeg troer, de gjøre mere deraf, end af Mad og Drikke.»

"Gfui, Tom!» sagde Mr. Smith, "De glemmer det, man skylder Damerne: Levehaars de. De har vistnok aldrig hørt mig tale saa grovt til dem.»

"De er en fin Mand, det veed Gud; men det kommer ikke mig ved. De kan jo, om De lyst, være saa høflig, selv at dandse med Tante.» Han sagde med en Skoggerlatter: "det vil blive rare Løjer, at see dem dandse sammen.»

"Lad dem blive saa gode eller flette, de vil,» raabde Madame Duval, "Du skal ikke faae noget at see deraf, det lover jeg Dig; og jeg ber Dig, lad mig ikke mere høre saadanne gemene Løjer; thi, det forstærker jeg Dig, jeg lider det ikke. Og hvad min Dands med Mr. Smith

an

engaaer, saa kan Du hver Dag faae hundrede underligere Ting at see."

"Men," sagde Mr. Smith, "jeg tænkte, De ønskede at spille Kort, og saa vilde jeg dandse med den unge Dame.

Med Glæde greb jeg denne Lejlighed, for at sige ham, jeg havde besluttet, aldeles ikke at dandse.

"Aldeles ikke dandse?" gjentog Miss Branghton. "Naa, det er i Sandhed en herlig Maade, det kan jeg lide; naar man gaaer paa Bal —"

"Jeg vilde ønske, hun kunde ikke," sagde Broderen, "saa vilde Mr. Smith ikke have nogen anden Dame, end Tante. Gud, hvor han vil blive gal!" —

"O, for det," sagde Mr. Smith, "frøgtter jeg ikke; jeg skal nok overtale hende, naar jeg kun først har faaet hende derhen."

"De tager i Sandhed fejl, min Herre," raabde jeg, "meget fornærmet over, han turde indbilde sig det; og, De maa tilgive, jeg vil ikke bedrage Dem; jeg forsikrer Dem, jeg forandrer ikke min Beslutning."

"Men, maa jeg spørge, Miss, er det ikke dumt?" sagde Miss Branghton, med en haanlig Latter. "Hvad kommer De der da for?"

"Ene og allene," sagde jeg, "for at adlyde Madame Dubals Befaling."

"Miss," sagde den unge Branghton, "Bib ønsker allene, det var hende, — thi hun har i lang Tid havt et godt Øje til Mr. Smith."

"Tom, " raabde Søsteren, og relsde sig op, jeg har den største Lyst af Verden, til at være dine Ven. Hvor tør Du sige saadant noget om mig?"

"Nej, lad være, Tom; nej, det er altfor galt, " sagde Mr. Smith, "at fortælle Damerne Hemmeligheder! Men, tænk ikke mere derpaa, Miss Biddy; jeg vil ikke troe ham."

"Jeg tør bande paa, Bid vilde give af Verden, for at komme med, " svarede Broderen; "men Mr. Smith gjør meest af Miss, — og saa gjøre alle Mennesker."

Søsteren svarede ham meget vred, og Mr. Smith sagde meget sagte til mig: "Jh! men, Madame, hvor kan De være saa gruesom, at være saameget smukkere, end Deres Cousiner? Ingen seer paa dem, naar De er nærværende."

"Miss, " raabde den unge Branghton, "i hvad han ogsaa siger, saa troe ham ikke: han mener det ikke ærligt. Jeg sværger Dem til, han vil aldrig nogensinde ægte Dem; thi det har han tit og ofte fortalt mig, — han vil, saa længe han lever, aldrig giøre sig; og desuden, hvis han havde haft Lyst til at giøre sig, saa er der Biddy, hun vilde have taget ham for længe siden, og det med Kysshaand."

"Naa, naa, Tom! De maa ikke ndbasune Damerne Hemmeligheder. — Damerne ville afskye Dem derfor. Men, det forsikkrer jeg Dem, skulde jeg nogensinde giøre mig, saa var det med

med Deres Cousine. — Det sidste sagde han med en dæmpet Stemme.

Saa, var det! — Har Du nogensinde, kjære Fader, hørt saadanne frie Udtryk? Jeg saae paa ham med en Foragt, jeg ikke ønsker at udtrykke, og gik til den anden Ende af Stuen.

Strax derefter sendte Mr. Smith Bud efter en Hyrevogn; og, da jeg vilde sige Farvel til Miss Branghton, vendte hun sig vred bort fra mig, uden at sige et Ord. Hun formoder maaskee, jeg snarere har søgt, end afføyet denne unge indbildske Mandes Bekjendtskab og Artigheder.

Ballet stod i den lange Sal i Hamrstead.

Deane Stues Navn synes at være meget vel valgt; thi jeg troer, det vilde blive vanskeligt, at finde et andet Ord, som med mere Tydelighed kunde beskrive den. — Salen er uden Prydelse, mangler Pragt, og alt, hvad der kunde smykke eller udmærke den, og kan alene fortjene Agtsomhed for dens store Længde.

Madame Dubals Erklæring, selv at ville dandse de to første Dandse med Mr. Smith, befriede mig i Begyndelsen fra hans Overskæng.

Smiths Vergrelse var meget sjensynlig; men, da hun slet ikke lagde Mærke dertil, var han tvungen til at dandse med hende.

Jeg var aldeles ikke fornøjet ved at høre, hun vilde dandse endnu en Menuet. Det undrede mig rigtig meget. Det var aldeles ikke

falbet mig ind, hun vilde indvilge et saadant Forslag, mindre gjøre det selv, og udsætte sig for at udlees. Hun havde ondt ved at gjøre sin Hemmelighed tydelig for Mr. Smith, da han vendte sig bort fra hende, og talde hellere med Dandsesforstanderen.

Hvor meget fornøjede jeg mig ikke ved, under denne Menuet at være omringet af Fremmede. Hun dandsede paa en saa ualmindelig Maade. Hendes Alderdom, prægtige Dragt, og den store Mængde Smink, hun havde smurt paa sig, tilbrog sig Alles Øjne, og jeg frygtede for, hele Selskabet skulde udlees hende.

Jeg veed ikke, hvem hun dandsede med; men Mr. Smith havde saa slet en Opdragelse, at han loe ganske offentlig af hende, og talde om hende paa saa latterlig en Maade, det var ham mueligt. Jeg vilde hverken see eller høre paa ham, og jeg kunde ikke taale, han blev ved at tale om hende paa den Maade, han havde begyndt, især om hans Ulykke, at være tvungen til at dandse med hende. Jeg fortalte ham med megen Alvorlighed, at Klagen over en saadan Siensstand kunde han med mere Rimelighed fortælle enhver Person i Selskabet, end mig.

Da hun kom tilbage til os, satte hun mig i megen Forlegenhed, ved at spørge mig om, hvorledes hendes Menuet havde behaget mig. Jeg svarede saa høflig, som jeg kunde; men min kolde Kompliment skuffede hende ganske øjensynlig i Forventningen. Hun kaldte paa Mr. Smith, og bad ham, sørge for en god

Plads

Plads blandt dem, som dandsede Contradands. De gik bort, men han tog sig først den Frihed, at sige mig med en sagte Stemme: "Jeg sværger Dem til, Madame, jeg vilde komme ganske ud af min Gatning, hvis nogen af mine Bekjendtere skulde see mig dandse med den gamle Dame."

Jeg glædede mig i nogle Øieblikke meget over, at være bleven fri for denne fjedsommelige Mand; men jeg havde næppe faaet Tid, til at lykønske mig selv, førend jeg tiltaltes af en anden, som bad om den Gunst, at maatte dandse med mig.

Jeg fortalte ham, jeg havde besluttet, aldeles ikke at dandse; men han holdt det for det bedste, at overhænge mig, og bad mig, ikke at være saa gruesom. Jeg saa mig nødt, til at paatage mig nogen Stoltthed, for at overbevise ham om, jeg meende det alvorligt.

Sidenefter blev jeg paa samme Maade opbudet af adskillige andre Mandfolk, hvis Opførsel og Sprog var ligesaa uansændigt, som slet, saa jeg snart fandt, min Tilstand var baade ubehagelig og upassende. Da jeg var ganske allene, frygtede jeg for, jeg snarere maatte have syntes at fordrø, end at undgaae de Tilbud, man gjorde mig; og min Frygt for, man skulde fortælle det saaledes, var saastor, at jeg er vis paa, min kjære Fader, Du vilde have leet af mig, havde Du seet, med hvilken stolt Alvorlighed jeg sad der.

Jeg vidste ikke, enten jeg skulde være glad, eller bedrøvet ved Madame Duvals og Mr. Smiths Tilbagekomst. Den første begyndte strax paa ny med sit kjedelige Oberhæng, og Madame Duval sagde, hun vilde gaae til Spillebordsdet, og, saasnart hun havde sat sig, bad hun os, tage Deel i Dandsen.

Jeg vil ikke kjede Dig med at fortælle de Dytrin, som her foregik. Mr. Smith plagede mig saalænge, til jeg næsten blev kjed af at gjøre Modstand; og tilsidst havde jeg maaskee været forbunden til at give efter, havde jeg ikke, til al Lykke, erindret mig min Tildragelse med Mr. Lovel, og fortalte min Forsfølger, det var umueligt, jeg kunde dandse med ham, om jeg endog ønskede det, da jeg havde afflaaet adskillige andre Personers Tilbud i hans Fraværelse.

Han lod sig nøje med at blive uundsigelig ærgerlig; men tog sig den Frihed, ganske højt og hæftig at sætte mig irette for, jeg ikke havde sagt, jeg allerede var opbuden.

Den tilsyneladende Foragt, hvormed jeg hørde paa ham, bragde ham til snart at forlade denne Gjenstand. Det stod rigtig ikke i min Magt, at høre paa ham; thi alle mine Tanker vare syffelsatte med at erindre, hvad der var foregaaet paa de to forrige Baller, jeg havde været tilstede ved. O, hvorfor Forskjel var der ikke paa Selskabet og Tonen.

Men

Men kort Tid derefter forsøgte han, at tildrage sig min Opmærksomhed, ved sin uforstammede Frækhed. Han fandt for godt, at ytre sin Beundring, som han kaldte det, paa saa ligefrem og fortroelig en Maade, at han tvang mig til at ytre min Vished paa den samme ligefremme Maade.

Men, hvor forundredes jeg ikke, da jeg mærkede, han havde den Frækhed; — thi, hvad kan jeg ellers kalde det? — at ansee min Ytring for Tvivl om hans Redelighed; thi, han sagde: "Min Bedste, — De maa være lidt taalmodig; jeg forsikkrer Dem, jeg har ingen flette Hensigter, paa min Vre, jeg har ingen. Men, det er en afsjort Sag, i saadanne Ting, som Egtelab, kan man ikke fatte nogen Beslutning paa eengang: man udsætter sig for, at tabe sin Frihed, og udlees af alle sine Betjendtere. — Jeg forsikkrer Dem, Madame, De er den første Dame, som har bragt mig til at tænke alvorlig over denne Gjenstand; thi, efter alles Mening, er Egtelab et Helvede!"

"Deres Mening, min Herre," sagde jeg, "om det Egtelabelige eller Eensomme, kan ikke være af nogen Betydning for mig; og derfor vil jeg ikke paa nogen Maade, De skal gjøre Dem nogen Ulejlighed med at stille Deres Fortrin til Skue."

"Ja, Madame, jeg maa tilstaae, jeg kan ikke undre mig over, at De viger lidet af fra den almindelige Mening; thi, det kan De være

vis paa, Egtteskab er saa saa, hvad Damerne angaaer; men med os Mandfolk er det en ganske anden Sag. Sæt Dem nu blot i mit Sted; — sæt nu, De har saastort Bekjendtskab blandt Folk af Stand, som jeg har, — og De stedse havde været vant til at lade lidt — lidt rask iblandt dem, — hvad nu, — hvorledes vilde De da finde Dem i, paa eengang at see Dem forandret til en Egttemand? „

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare; — saamegen Indbildskhed og Uvidenhed bragde mig baade til at stude og tie.

„Jeg forættler Dem, Madame,“ sagde han til, „det er ikke allene Miss Biddy — skjøndt jeg aldeles ikke vilde have fremført hende til Exempel, havde hendes Broder ikke allerede sladdret af Skolen; thi, det er en egen Dyd hos mig, at fortie Damerne's Hemmeligheder, — men der er en stor Mængde andre Damer, som have foreslaaet mig det; — men jeg har aldrig seet togange paa een af dem, det er at sige, i nogen alvorlig Hensigt: — saa De kan have Anrsag, til at være stolt,“ han tilbød mig sin Haand; „thi der er ingen, som tilsidst saa sandsynligen vil fange mig, som De.“

„Min Herre,“ sagde jeg, og drog mig tilbage med saamegen Stolthed, det var mig mueligt; „hvis De indbilder Dem, De ved denne Samtale har givet mig nogen Stolthed, jeg ikke føelde for, saa tager De ganske fersk; tværtimod, De maa tillade mig, at sige Dem, jeg

jeg holder det for altfor fornædrende, at fortsætte denne Samtale længer.

Jeg satte mig derpaa bagved Madame Dubals Stool. Saasnart jeg nævnede hende alle de Dandsere, jeg havde givet Afslag, hængte hun mig for mit Ubekjendtskab med Verden, og trængde ikke længere paa, jeg skulde dandse.

Denne Mand's uudsigelige Forsængelighed lod mig rigtig føle, jeg havde en Mandsnærværelse, jeg indtil dette Øeblik aldrig troede, jeg var i Besiddelse af; men, jeg kunde ikke taale, han skulde troe, han havde mig i sin Magt.

Den øvrige Deel af Aftenen var meget rolig, da Mr. Smith ikke forsøgte paa, igjen at tale til mig; kun da vi vare gaaene ud af Stuen, og Madame Duval havde sat sig i Bogstuen, sagde han i en hødt Tone: "Næste gang, jeg gjør mig den Ulejlighed, at tage Billet til en ung Dame, skal jeg gjøre Afstale med hende iforvejen, at hun ikke kaster mig paa hendes Bedstemoder."

Vi kom uskadt hjem, og saaledes endte sig dette lange besluttede og meget ubehagelige Bal.

Et og halvtredstyvende Brev.

Evelina, fortsat.

Jeg har just modtaget et meget rørende Brev fra Mr. Macartney. Jeg vil indslutte det heri, kjære Fader, for at Du kan gjenneulæse det. Mere, end før, har jeg Aarsag, til at glæde mig ved, jeg var istand til at hjælpe ham.

To og halvtredstyvende Brev.

Mr. Macartney til Miss Anville.

Madame!

Den store Mennekeskjærlighed, hvormed De reddede en uheldig Fremmed fra Undergang, har rørt mig meget dybt: tillad mig derfor, at yde Dem min varme Erkjendtlighed, og bede om Tilgivelse for den Skræk, jeg forarsagede Dem.

Den Velvillie, hvormed De har taget Deel i min Skjebne, bringer mig til at formode, De ønskede gjerne at vide Aarsagen til den Fortvivlelse, hvorfra De reddede mig, og nøjere at kjende Omstændighederne ved den Elendighed, De paa saa forunderlig en Maade var Vidne til. Men, da denne Forklaring udfor-
drer,

drer, at jeg maa aabenbare Hemmeligheder af det smukkeste Slags, beder jeg Dem, at ansee dem som en betroet Helligdom, skøndt jeg undgaaer at skrive de Personers Navne, Sagen angaaer.

Jeg er opdragen i Skotland, skøndt min Moder, som allene bar Omsorg for mig, var et engelskt Fruentimmer, og havde ikke en eneste Slægtning der i Landet. Hun opoffrede sin hele Tid til mig. Ofte fortalte hun mig, at dette eensomme Sted, hvor vi levede, saa langt borte fra Slægtninge og Venner, havde en ulæggelig Tungsind, som min Faders pludselige Død havde forarsaget, nødt hende til at opsege.

I Abberdeen, hvor min Opdragelse endtes, indgik jeg Venkab med en riig Yngling, som jeg ansaae for Aarsagen til mit Livs daværende Ulyksalighed. Men han gav sig fra Studeringer, og gjorde mig derved, i mine Tanker, meget ulykkelig; thi strax derefter besluttede han, opmuntret af sine Venner, at rejse omkring i Europa. Da jeg havde bestemt mig for Præstestanden, og havde ingen anden Udsigt til at kunne ernære mig, end min egen Glid, turde jeg ikke yttre mit Ønske, at følge med ham. Han vilde vistnok med Glæde have betalt for mig allevegne; men min Tænkemaade var lige saa fri for Lavhed, som hans egen, og jeg lovede helligen, aldrig at forringe dens Værd, ved at modtage Pengebelgjerninger. Vi skrev hinanden til med den største Nøjagtighed og den mest

mæst ubegrændsede Tidsid, indtil han paa sin Tilbagerejse kom til Lyon.

Derfra skrev han mig til, og bad mig meget inderligen, møde ham i Paris, hvor han havde tænkt at blive i nogen Tid. Mit Ønske at opfylde hans Bøn og forfærte vor Graværelse, var saa alvorligt, at min Moder, som var altfor overbærende, til at negte mig det, laande mig, hvad hun kunde, og i en uheldig Tid begav jeg mig paa Rejsen med denne lille Sum.

Mit Møde med denne kjære Ven var det lykkeligste Øieblik i mit Liv. Han indførte mig i alle de Familier, han kjendte; og saa hurtig syntes Tiden at flye for mig i disse glæderige Dage, at de sex Uger, jeg havde bestemt at blive der, allerede vare forløbne, inden jeg troede, jeg havde talt saamangde Dage.

Men, jeg maa tilstaae, min Vens Selskab var ikke den mindste Aarsag til min Lykkelighed. Jeg blev bekjendt med en berømt Engelslænders Datter, og indgik med hende en Forbindelse, som jeg tusinde Gange har ønsket, tusinde Gange har tænkt, skulde vare mit hele Liv. Hun havde just nylig forladt et Kloster, hvori hun allerede var sat som Barn; og, skøndt hun var af engelsk Fødsel, kunde hun næppe tale sit Modersmaal. Hendes Ansigt og Skabning var lige fortræffende; men især elskede jeg hende inderlig for de store Forhaabninger, hun for min Skyld opgav med Glæde.

Da

Da Tiden, jeg havde bestemt til at opholde mig i Paris, var udløben, blev jeg overmaade bedrovet ved Tanken om, at forlade hende. Dog havde jeg ikke Mod, til at kundgjøre vor Forbindelse for Faderen, der naturligtvis ønskede hende saadan en Lykke, at han med en Foragt, jeg ikke kunde taale at tænke paa, vilde have forkastet et Tilbud, som mit. Ikke bestomindre havde jeg fri Udgang i Huset, hvor hun syntes næsten ganske at være overladt til en gammel Piges Opagt, der var min bestandige Veninde.

Men, for at være kort: hendes Faders Hjemkomst, en ulykkelig Eftermiddag, var den første Aarsag til den Ulykke, der siden den Tid bestandig har plaget mig. Jeg tvivler ikke paa, han havde hørt vor Samtale; thi han kom springende ind i Stuen, som en Rasende. Gode Gud, hvilket Optrin paafulgde! Hvilke fornedrende Udtryk nødte mig Skammen over, at have holdt det hemmeligt, og Bevidstheden af at have handlet urigtig, til at taale! Men til sidst kunde jeg ikke længere taale hans Raserie. — Han kaldte mig en tiggefærdig, feig Skotslænder. Ophidsset ved disse Ord, drog jeg min Kaarde. I det samme Øjeblik drog han og sin, thi han var ingen gammel svag Mand, men tvertimod ligesaa smidig, som jeg. Forgjæves bad hans Datter, forgjæves fortrød jeg min Brede, og trak mig tilbage, han vedblev at skjælde mig ud, og irettesætte mig. Mig, mit Fædreland, overbældede han med vanærende Skjælde,

Skjælsbørd saalænge, til jeg ikke kunde styre min Brede. Vi sagtede, — og han faldt.

I det Øjeblik kunde jeg gjerne have dræbt mig selv. Den unge Dame besvimede af Skrak. Den gamle Pige, som Kaardernes Klirren havde ført til os, sagde at overtale mig til at flye, og lovede, hun skulde bringe mig Efterretning om, hvad der kunde skee. Den Forvirring, som herved var opkommen i Huset, nødte mig til at adlyde, og i en uudsigelig ulykkelig Sindssyning sneg jeg mig bort.

Min Ven, jeg fandt hjemme, aabenbarede jeg strax den hele Tildragelse. Det var næsten Midnat, førend Pigen kom. Hun fortalte mig, at Faderen endnu var i Live, og den unge Dame kommen til sig selv igjen. Min Ven overbeviste mig tydeligen om, at det var aldeles nødvendigt for mig, at forlade Paris, medens der endnu var nogen Fare at befrygte. Pigen lovede, at give ham Underretning om, hvad der foregik, og han, at skrive mig det til. Under saadanne Omstændigheder forlod jeg, ved min Vens Hjælp, Paris, og kom ikke længe derefter tilbage til Skotland. Gjerne vilde jeg have opholdt mig der, for at kunde være nærmere ved Aarsagen til min Uro; men mine Financers flette Forsætning negtede mig denne Fornøjelse.

Min Moder opdagede snart mit Sinds elendige Tilstand, og holdt ikke op, førend jeg havde sagt hende Aarsagen dertil. Hun hørte den hele Fortælling med en Rørelse, som jeg for:

forundrede mig meget over, og overbælede af Skæk, ved at høre Personernes Navne, Sagen angik. Men, da jeg sagde, vi fægtede, og han saarede, — raabde hun: "Min Søn, Du har myrdet din Fader!" og så fællede ned for mine Fødder. Anmærkninger til et saadant Optrin, som dette, ere altfor overflødige, og vilde være meget smærtesfulde for mig. Naade for Deres og min Skyld, kan jeg ikke være fort nok. Da hun kom til sig selv igjen, aabnede hun mig alle Smaaomstændigheder ved den Historie, hun aldrig havde ventet, nogensinde at komme til at aflære. O, den Naade, hun havde tabt min Fader paa, var ikke ved Døden! Han havde ikke været bunden til hende ved andet, end Verdens Naad, og det havde han sønderslidt, og forladt hende. — Hendes Opholdssted i Skotland var ikke en Følge af hendes Valg; nej, hendes Familie havde, desuovære, drevet af retfærdige Grunde, tvunget hende, til at opholde sig der. Tilgiv mig, jeg ikke kan tale mere udførlig herom.

Midt i min store Ulykke tabte jeg min Forstand. I mere end en Uge var jeg aldeles vanvittig. Min stakkels Moder var mere at beklage; thi en uafsladelig Sorg plagede hende. Stedse dadlede hun sig selv for den Fare, hendes altfor vidt drevne Tausshed havde udsat mig for. Da jeg fik min Forstand tilbage, havde min Utaalmodighed, efter at høre noget fra Paris, næsten berøvet mig den igjen; og, skønde
den

den lange Tid, jeg maatte vente paa Brevet, meget rigtig kunde tilskrives Modvind, saa kunde jeg dog ikke taale den længe Venten, og var tyve Gange isærd med at vende tilbage, til Trods for alle Farer; men tilsidst indløb adskillige Breve paa eengang, og jeg befriedes fra den utaaleligste af alle mine Lidelser; thi det underrettede mig om, at Skrækken for begaaet Fadersmord aldeles ikke ventede mig. De gave mig Efterretning om, snart Saaret var blevet heelt, skulde en Rejse gjøres til Engelland, hvor min ulykkelige Søster skulde til en Gæster, som hun herefter maatte leve med.

Denne Efterretning beroligede noget min voldsomme Sorg. Jeg udfastede en Plan, til at møde dem i London, og, ved at opdage den hele skrækkelige Historie, overbevise den opirrede Fader om, han havde ikke noget mere at frygte af sin Datters ulykkelige Valg. Min Moder gav sit Minde hertil, og gav mig et Brev, for at kunne bevise Sandheden af mit Udsagn. Da jeg kun havde lidt Raad til at gjøre denne Rejse, reisde jeg paa den letteste Maade, det var mig mueligt. Jeg søgte en afsidens Bopæl — jeg behøver ikke at sige Dem, hvor — og spiste i det samme Huus.

Her smægtede jeg den ene Uge efter den anden, og haabede forgiæves, min Familie skulde komme. Min Hæstighed havde forblindet mig, og gjort mig stolid i den Afklogskab, at forlade Skotland saa hastig. Min saarede Fader blev
vel

vel frisk, men faldt igjen tilbage i en Sygdom, og efterat jeg havde ventet i hele sex Uger i den mest trostesløse Forsatning, skriver min Ven mig til, Rejsen var nu blevet udsat i nogen Tid.

Mine Penge vare da næsten tilfattede, og jeg var nødt til at bede min Moder endnu om nogen Hielp for at rejse tilbage til Skotland. O, Miss! — det Svar jeg fik, var ikke af hende selv — en Dame, som to Uger havde omgaaedes med hende, havde skrevet det og underrettet mig om, min Moder var pludselig bleven syg af en Feber, — og var ikke mere.

Den Medlidenshed, De har givet mig saa ædle Prover paa, overbeviser mig om, jeg ikke behøver at beskrive dem, om jeg endog kunde, den Ejeleangest, der nu bemægtigede sig mig, da Sorgerne saa gyseligt overvældede mig.

Inden i var der et Brev til en Nærbeslægtet, som hun med stor Besværlighed havde skrevet i hendes Sygdom, og hvori hun med den største moderlige Omhed beskrev min beskærgelige Stilling, og bad ham meget sørge for, at befordre min Lykke. Men Uheld havde saaledes nedtrykt mig, at der forløb fjorten Dage, førend jeg havde Mod og Overlæg nok til at forsøge paa at aflevere Brevet, og da drev blot Mangel mig dertil. For at kunde vise mig i en anstændig passende Dragt, nødtes jeg til den sorgelige Forretning, at ombytte min sædvanlige med en Sørgeklædning; — og derpaa gik

2. Deel. M jeg

jeg hen for at opsoge min Slægtning. Jeg fik at vide, at han ikke var i Byen.

I denne fortviede Forsætning gav mit stolte Hjerte, som hidindtil ikke havde bukket under for nogen Modgang, efter, og jeg besluttede at bede min Ven om Hjelp. Og dog, Madam, saa tungt er det at gaae en anden Vej, end vore Nædtings Grundsætninger eller Fordomme, kald dem, hvad De vil, viser os, at jeg nøiede endnu en Uge, inden jeg sendte et Brev bort, som jeg troede vilde dræbe min Uafhængighed.

Endelig efterat jeg havde tilsat hver en Skilling, jeg ejede, og Kolkene i Huset paa en grov Raade fordrede Penge af mig, som næsten var sultet til Døde, forseglede jeg dette Brev; og med et tungt Hjerte besluttede jeg at sende det paa Posthuset. Men Mr. Branghton og Søn vilde ikke tillade mig at gaae upiint igjennem Bodden; de fornærmede mig paa den groveste Raade, og truede mig med Fængsel, hvis jeg ikke strax betalte dem deres Regning. Det frænkede mig i mit Jnderste; jeg bad dem blot have Taalmodighed i nogle Dage, og ilede bort fra dem i en Sindsskemning, alt for stræfelig til, jeg kunde beskrive den. Jeg indsaar, at Brevet vilde nu komme forsilddig, til at frelse mig fra Skjændsel; jeg rev det i tusinde Stykker, og kunde neppe holde mig fra at gjøre en pludselig, en utilladelig Ende paa min Tilværelse.

Jeg

Jeg var ganske forvirret, og fattede det skrækkelige Forsæt, at blive en Stratenrøver. I den Hensigt gif jeg hjem paa mit Værelse, og samlede alt mit Tøj, jeg kunde stille mig ved, for at faae kjøbt et Par Pistoler, Krudt og Rugler. Jeg haaber dog, De troer mig, naar jeg hellig sværger Dem til, at min eneste Hensigt var at skrække de Rejsende, jeg vilde anfælde, med disse Vaaben; jeg havde ikke ladet dem; men en Grund, en skrækkelig Grund havde ledt mig dertil — den, at frelse mig selv fra en skjændselfuld Død, hvis man skulde gribe mig. Og, ved Gud! jeg tænkte, hvis jeg kun kunde skaffe saa mange Penge tilbeje, som jeg skyldte Hr. Branghton, og gjøre en Rejse til Skotland, skulde jeg nok være i Stand, til ved de offentlige Blade, at faae opdaget, hvem jeg havde berøvet Pengene, og betale ham dem igjen.

Men, Madam, jeg var ganske fremmet for enhver Slags Skurkestreg; min Forvirring var saa stor, at jeg neppe kunde holde mig selv i Vejret, og dog saae Branghtonerne det ikke, da jeg gif igjennem Bodén.

Her ender jeg; — hvad der siden tilbrag sig, veed De bedre end jeg. Men ingen Tid kan nogensinde rive Mindet om det Øjeblik bort fra mig, da De styrtede ind i Stuen, just, da jeg var isærd med at tilintetgjøre mit eget Liv, og berøbe andre deres retmæssige Ejendom. — De greb min Arm og reddede mig. Forsynets

Haand syntes at komme imellem mig og Evigheden. — De forekom mig som en Engel — jeg troede, De var falden ned fra Skyerne. Paa Jorden har jeg, sandelig, aldrig stuet noget, der har forekommet mig at være mere himmelsk. Var det vel urimelig om et Søn, der forbavste saa meget, forekom et Menneske, der var saa forbildet som jeg, at være noget mere end menneskeligt?

Og nu, Madam, De har bragt mig til at føle den falske Stoltthed, hvoraft jeg hidindtil dreves — en Stoltthed, som bragte mig til at foragte en Vens Hjelp, og ikke at tage i Betænkning, at røbe den fra Fremmede, om jeg endog derved udsatte ham for den samme usle Forsætning, som mig selv. Men, o! hvor hæftig var ikke den Strid, der sonderrev min Sjæl, inden jeg kunde overtale mig til at nyde Godt af den Godhed, som De saa sjælsynlig havde besluttet at vise mig. Ved Hjælp af en Ring, en Gave fra min inderlig elskede Moder, har jeg for nærværende Tid beroliget Mr. Branghton, og ved Deres Medlidenhed haaber jeg at kunde underholde mig, til jeg enten faaer Brev fra min Ven, som jeg omstøder har skrevet til, eller min Moders Familie vender tilbage til Byen.

At sige til Dem, jeg snart vilde betale min Gjæld, vilde være urimeligt; jeg kan aldrig gjøre det! Den Tjeneste, De har vist mig, kan jeg umulig nogensinde gjengjelde.

De

De har gjengivet mig min Fornuft; De har lært mig at tæmme Lidenſkaben, der berøvede mig den; og da jeg ikke kan undgaae Elendigheden, vil jeg i det mindſte bære den, ſom en Mand. En Mægling under ſaadanne Omſtændigheder kan aldrig anſees for andet end Belsgjerning. Nu maae De tillade jeg ſiger, at min Forbindtlighed, hvad Pengene angaaer, ſkal jeg afgjøre, ſaaſnart det er mig muligt.

Jeg er med den dybeſte Verbødighed og inderligſte Taknemmelighed

Deres o. ſ. v.

J. Macartney.

Tre og halvtredſindstyvende Brev.

Evelina, fortsat.

Holborn, den 1. Juli, Kl. 5 om Morgenen.

O, Fader! Hvad har jeg ikke at ſkrive Dig til om? — Jeg tænkte paa det hele Matten, og nu er jeg ſaa tidlig opſtaaet for at ſkrive Dig det til.

Igaar blev det beſtemt, at vi ſkulde tilbringe Aftenen i Marybon's Garden, hvor Mr. Torre, en berømt Udlænding, vilde afbrænde et Gyroærkerie. Selskabet beſtod af Mad. Duval, alle Branghtonerne, Mr. Du Bois, Mr. Smith

og Mr. Brown. Vi var næsten de første, som kom ind i Haven; thi Mr. Branghton havde sagt, han vilde have alt, hvad han kunde faae for sine Penge, naar de skulde kastes bort paa saadant dumt og elendigt Løj.

Vi spadserede ikke sammen, men gik meget adskilte fra hinanden. Mr. Brown og Miss Polly gik for dem selv; Miss Branghton og Mr. Smith fulgte efter; og det lod, som den sidste havde fattet den Beslutning, at hævne sig paa mig for min Opførsel paa Ballet, ved at skienke den Afgjælt, han før viste mig, til Miss Branghton; hun modtog den med uudsigelig Glæde. For at opdage, om jeg lagde Mærke til deres gode Forstaaelse, saae de begge to af forskjellige Marsager tilbage. Madame Duval gik med Mr. Dubois og Mr. Branghton; men hans Søn vilde gjerne ganske have søffelsat sig med mig, og sagde ofte: "kom, Miss, lad os have lidt Løjer sammen; De seer, alle har forladt os; lad os nu ogsaa forlade dem." Men jeg bad, han vilde undskyldte mig, og gik om paa den anden Side af Madame Duval.

Denne Have, som den kaldes, rører hverken ved sin Skønhed eller Pragt; og vi var alle saa søvnige og trætte, saa jeg glædte mig uudsigelig meget, da vi sammenkaldtes til Dansesalen ved Begyndelsen af en Concert, under hvilken jeg havde den Fornøjelse, at høre en Concert paa Violin af Mr. Bartholemy, som
for

for mig syntes at være en Spiller af udsøgt Phantaste, Kølelse, og rig paa Afvekslinger.

Da vi havde faaet at høre, at Fyrværkeriet var færdigt, skyndte vi os derned, for at sikre os selv gode Pladser; men vi fandt os snart saa omringet og forulejliget af Trængselen, at Mr. Smith foreslog, man maatte gøre sig Umage for at skaffe Damerne en Forhøjning at staa paa; den var snart bragt tilveie. Mandfolkene forlod os for at udsøge dem selv et bedre Sted, og sagde, at de vilde komme tilbage, saa snart Forestillingen var forbi.

Fyrværkeriet var virkelig smukt, og fortalte med en sjelden Trosskab Historien om Orpheus og Euridice; men i det Øjeblik, de bestandig skiltes fra hinanden, var Ildens Udsald saa stærkt og Allarmen saa gyselig, at vi alle, som om vi havde aftalt det, hurtigt sprang ned fra Forhøjningen og løb bort; thi vi frygtede for, vi udsatte os for at beskadiges af de utallige Ildgnister, som funkede i Luften.

I nogle Øjeblikke hverken vidste eller overslagde jeg, hvorhen jeg var kommet; men daagenede og kom til mig selv, da en Fremmed nærmede sig til mig, og sagde: "Kom med mig, min søde Pige; jeg skal nok bære Omfarg for Dem."

Jeg studsede, og saa til min store Forstrækkelse, at jeg var løben bort fra alle de andre, og at der ikke var et menneskeligt Væsen, jeg kjendte. Med al den Hurtighed, der

var mulig, glemte jeg, hvad jeg først havde frygtet for, og vendte tilbage til det Sted, jeg havde forladt; — men fandt Forhøjningen besat med ganske andre Folk.

Forgjæves saae jeg fra den ene Side til den anden, for at saae Dje paa et Ansigt, jeg kjendte. Jeg befandt mig selv midt i Trængselen, uden Selskab, Ven eller Bekjendte. Forvirret og hurtig gik jeg fra Sted til Sted uden at vide, hvorhen jeg skulde gaae, eller hvilken Vej jeg gik. Hvert Øieblik tiltalte jeg af en eller anden fræk eller ufølsom Mand, som min Forvirring, der maatte være ganske øiensynlig, kun gav Anledning til frække Vittigheder eller frie Høfligheder. Tilslidst kom en ung Officeer marcherende med en barsk Mine henimod mig, og sagde: "Du er et allerkjæreste lille Dyr, og jeg enruller Dig hermed i min Tjeneste." Han greb med stor Hæftighed min Haand. Jeg skreg højt af Frygt, rev min Haand med Magt bort fra ham, og løb hurtig hen til to Damer. "For Guds Skyld, mine Damer," sagde jeg: "beskyt mig."

De hørte paa mig med en Skoggerlatter, og var meget rede til at sige: "Ja, lad hende gaae imellem os;" og begge tog mig under Armene.

I en drøvende ironisk Tone spurgte de: "Hvad har gjort min lille Naade saa bange?"

Jeg

Jeg fortalte dem ganske ligefrem, hvad det var mødt mig, og bad, de vilde have den Godhed at hjælpe mig til at finde mit Selskab.

O ja, meget gjerne, sagde de, og lovede mig, jeg skulde ikke mangle Selskab, saa længe jeg var hos dem. Jeg sagde, at mine Venner vilde være dem meget forbundne for deres Høflighed. Men, kjære Fader! hvor maatte jeg undre mig, da jeg mærkede, at de ved ethvert Ord, jeg sagde, brød ud i en Stoggerlatter! Dog, jeg vil ikke opholde mig ved en Samtale, der snart til min store Forstrækkelse overbeviste mig om, at jeg havde søgt Beskyttelse hos dem, som helst selv vilde fornærme. Jeg veed meget vel, at De, min Fader, vil haade føle og ønske mig for den Skræk, jeg med Ord ikke er i stand til at beskrive.

Hadde jeg været i Frihed, jeg skulde strax have løbet bort, da jeg gjorde denne stræffelige Opdagelse; men de holdt saa fast paa mig, at det var ganske umuligt, og jeg frygtede saa meget for deres Brede og Skjeldsord, at jeg ikke gjorde et eneste Forsøg paa at undsøge.

De støjede og gjorde mig tusinde Spørgsmaal om, hvem jeg var, hvad jeg var, og hvorfra jeg kom? Mine Svar vare meget usammenhangende; — men, gode Gud, hvor ubehageligt var det for mig, da jeg nogle Dage blifft derefter fik Dje paa Lord Orville, som kom lige imod os!

Aldrig skal jeg forglemme, hvad jeg følte i det Øjeblik. Havde jeg virkelig været sunken ned til den Dybde, saadanne to Selskaberinder maatte lede ham til at formode, jeg kunde neppe have haft mere ubehagelige, mere ydmygende Følelser.

Men til min usigelige Glæde gik han forbi os, uden at lægge Mærke til mig; skøndt jeg saae hans Dine ganske skjodesløs betragtede Selskabet, jeg var i.

Saa snart han var gaaet, sagde et af disse ulykkelige Gruentimmer: "Kjender De den Ungkarl?"

Jeg troede ikke, at hun ved dette Udtryk kunde mene Lord Orville, svarede strax: "Nej, Madame."

"Jh," svarede hun; "da har De en ynselig stor Lypke, for en lille Landsbyepige at være."

Jeg mærkede, jeg havde taget feil, og var glad ved at undgaae en videre Forklaring.

Nogle Minutter efter, havde jeg den Fornøjelse at høre Mr. Brown raabe: "Gud! er det ikke den Jomfru? hvad er det nu hun hedder?"

"Gud skee Lov!" raabte jeg, og rev mig hurtig løs fra dem med disse Ord: "Gud skee Lov! jeg har fundet Selskabet, jeg hørte til."

Men Mr. Brown var allene, og, uden at vide, hvad jeg gjorde, tog jeg fat paa hans Arm.

"Gud

"Gud, Miss! vi har haft saadan Jagt efter Dem, saa De kan ikke troe det. Nogle af de andre troer, De var gaaet hjem; men jeg siger, siger jeg, jeg troer det ikke, siger jeg; hun holder af at gaae allene hjem, siger jeg."

"Er den Person af Deres Selskab, Miss, er han?" sagde et af Fruentimmerne.

"Ja, Madam," svarede jeg, "og jeg takker Dem nu meget for Deres Høflighed; men da jeg er i Sikkerhed, vil jeg ikke gjøre Dem Ulejlighed."

Jeg nejede lidt, og vilde have gaaet bort; men til al Uheld kom Madame Duval og de to Miss Branghtoner hen til os.

De begyndte alle at gjøre tusinde Spørgsmaal, som jeg besvarede fortelig; men jeg var disse Damer meget forbunden for, at de havde tilladt mig at gaae med sig, og at jeg en anden Gang vilde sige dem mere; thi skjøndt jeg nu var mere modig, saa var jeg dog altfor frygtfuld i deres Nærværelse, til jeg tydelig turde sige min Mening.

Ikke destomindre vovede jeg endnu engang at ønske dem en Godnat, og gjorde det Forslag, vi skulde opsoge Mr. Branghton.

Disse Fruentimmer lyttede til alt, hvad vi sagde, med en Slags utidig Nysgjerrighed, og syntes ikke at ville forstaae Vinket. Men mit Uheld blev endnu skræffeligere, da de, efter at have hvistet noget til hverandre, meget mandagtigt erklærede, de havde lyst til at tage Deel i
bort

port Selskab. Nu tog den Enge meget fræk fat paa min Arm, og den Anden gik omkring og greb Mr. Browns; og saaledes gik vi næsten tvungen midt imellem dem. Madame Duval og Miss Branghtonerne fulgte bag efter.

Det vilde være meget vanskeligt at sige, enten min Frygt eller Mr. Browns Forvirring var størst. Han vovede ikke at gjøre den mindste Modstand, var saa uroelig, og skjælvede næsten ligesaa meget, som jeg selv. Jeg vilde strax have trukket min Arm tilbage; men hun holdt saa fast paa den, at det var umuligt, jeg kunde røre den, og den stakkels Mr. Brown befandt sig i en slem Stilling; thi jeg hørte ham sige: "Gud, Madam, De behøver ikke at klemme min Arm saa græffelig." Og, tænk Dig, kjære Fader, vor Tilstand var just den samme, da vi nogle Skridt derfra igjen mødte Lord Orville! men han gik ikke atter ligegyldig forbi os. Hans Hine faldt paa mig; — begge mine sank strax ned til Jorden. Han kom hen til mig, og vi standsede.

Jeg saae op. Han bukkede. Gode Gud, med hvilke udtrykfulde Hine betragtede han mig! Jeg har aldrig seet Forundring og Uro mere tydelig tegnet. — Ja, min kjære Fader, han saae meget bekymret ud, og Erindringen derom er den eneste Trøst, jeg har for en af de pinligste Aftener i mit Liv. Hvad han først sagde, veed jeg ikke; thi det lod, som jeg hverken havde Øren eller Forstand dertil; jeg er indrer

indrer allene, jeg nejede ganske taus. Han
 taug stille, til Beviis paa, han — jeg troer —
 ugerne vilde blive ved — og da han mærke-
 de, han opholdt hele Selskabet, bukkede han
 sig igjen, og gif.

Kiere Fader, jeg troede rigtig, jeg skulde
 have besvimet; saa meget solde jeg den Skam,
 Uergrelse og meget andet, jeg ikke er i Stand
 til at udtrykke. Jeg sled mig strax løs fra Da-
 mens Arm, gif hen til Madame Duval, og
 bad hende, ikke at tillade, jeg igjen skiltes fra
 hende.

Jeg indbilder mig, at Lord Deville maae
 have seet, hvad der foregik; thi neppe var jeg
 i Frihed, førend han kom tilbage. Det fore-
 kom mig, Fader, som den Hornøjelse, den For-
 undring betalte mig rigelig for al den Uergrel-
 se, jeg her havde lidt; og troer Du ikke, Lord
 Devilles Tilbagekomst, en Mand af en saa stille
 og ubesmiltet Character, troer Du ikke, den
 vidnede om Deeltagelse i mine Bekymringer; i
 det mindste var den Fortolkning, jeg uvilkaar-
 lig gjorde af igjen at see ham, saaledes.

Han undskyldte sin Tilbagekomst med en
 Høflighed, jeg i den senere Tid meget lidt har
 været vant til; spurgte til Miss Mirvans Sund-
 hed, og hvorledes Familien paa Howardgrove
 befandt sig. Den smigrende Tanke, jeg just
 nylig havde fattet, havde paa en saa underlig
 Maade opmuntret mig, saa jeg troer, jeg al-
 drig har svart ham færdigere, eller med min-
 dre

dre Blyhed. Denne Samtale varede kun meget kort; thi den blev afbrudt paa den mest ubehagelige Maade.

Miss Branghtonerne saae næsten strax de Gruentimmers Character, som jeg saa uheldigvis ogsaa havde henvendt mig til, og dog vare de saa svage og naragtige, at knisse af deres Indfald. Og Madame Duval var saa selsomt ført bag Lyset, saa hun troede, det virkelig var to fornemme Damer. Det er ret underligt at see, hvor let og hyppig hun lader sig bedrage. Den unge Branghton var egentlig Aarsag til, vi forstyrredes. Han var nu kommen midt imellem de to Damer, og hans Arme var af dem taget i Besiddelse. I Kørstningen havde han kun fremmumlet sine Klager; men nu brød han ud med eet: "For Guds Skuld! De behandler mig jo, som —! Jeg kan aldeles ikke gaa med Dem, hvis De bliver saaledes ved at knibe min Arm."

Dette Udtryk bragte de to Gruentimmer til at Røggerlee og fordoblede blot Miss Branghtonernes Knissen; jeg var overmaade forvirret, og Lord Orvilles Ansigt viste en Slags vred Korrundring; og fra det Djeblik talte han ikke et Ord, førend han tog Afsted.

Madame Duval begyndte nu at fatte Mistanke til hendes Ledfagerinder, og foreslog, at gaae ind i det første Lysthuus, man saae ledig, bestille Aftensmad, og vente indtil Mr. Branghton kunde finde os.

Miss Polly fortalte, hun allerede havde seet et; hun viste os det, og vi gik derind. Madame Duval satte sig strax ned, og de to frække Kruentimmer, som havde tvunget den bange Mr. Brown til at gaa imellem sig, fulgte hendes Exempel.

Lord Orville ønskede mig god Nat med en saa alvorlig Tone, at det skar mig i Hjertet. Jeg sagde ikke et Ord; men mit Ansigt, hvis det stod i nogen Forbindelse med mit Hjerte, maa rigtig have seet meget sorgmodigt ud, og jeg har Grund til at troe det var det; thi han lagde til med meget mere Mildhed, men ikke mindre Anstand: "Vil Miss Anville tillade, jeg spørger om hendes Bopæl, og gjør hende min Opvartning, førend jeg forlader Byen?"

O, hvor skiftede jeg ikke Farve ved dette ubentede Spørgsmaal, og dog bestod den hele Pine, jeg led, kun i at sige de Ord: "My-lord! jeg er i Holborn." Han bukkede — og gik.

Hvad mon han vil troe om denne Tildragelse? — Hvor underlig — hvor gyselig har ikke alt Skindet været imod mig? Havde jeg haft mere Landsnærberørelse, jeg skulde strax have forklaret ham hele Tildragelsen, der var Aarsag i, jeg var i dette Selskab. Men jeg havde ingen.

Uf hvad der tildrog sig den øvrige Aften, kan jeg aldeles ikke fortælle noget; thi til Dig! skriver jeg kun, hvad jeg tænker; — og
jeg

jeg kan ikke tænke paa andet, end paa dette uheldige, ubehagelige Møde. De to ulykkelige Gruentimmer vedblev at pine os alle, men især den skælske Mr. Brown, der syntes at skaffe dem en usædvanlig Morde, indtil Mr. Branghton fik Ole paa os; og han fandt meget snart Midler, til at befrie os fra deres ubehagelige Selskab, ved at kose dem bort. Vi blev der kun en kort Tid efter at de havde forladt os, og den blev ganske og aldeles anvendt paa at fortælle.

Hvad Tanker end Lord Orville gjør sig om denne Tildragelse, saa maae den nødvendig blive ufordeelig for mig — at sees — gode Gud! at sees i Selskab med to Gruentimmer af en saadan Character. — Jeg var forfængelig, stolt nok til at ønske, jeg kunde undgaae at møde ham, naar jeg gik med Miss Branghtonerne og Madame Duval; men hvor glad vilde jeg være, havde han ikke seet mig i noget mere ufordeelig Selskab! Og saa Holborn! hvilket Svar — han, som stedsse havde — men jeg vil ikke pine Dig, min kjære Fader, med nogen af mine ængstelige Gisninger og Gæstelser. — Naarskøn kommer han til os, og der kan jeg have Lejlighed til at oplyse ham det mest frænkende i den hele Tildragelse. — Men da jeg ikke har fortalt ham, i hvis Hånd jeg var; hvorledes skal han da finde mig? Jeg sagde blot i Holborn; og jeg formoder, han saae min Forvirring

ring, og ikke vilde spørge mig om mere. Nu maae jeg holde op.

Men jeg vil dog af Billighed mod Lord Orville, og den søde Tanke, jeg stedse har næret om hans Redelighed og Rensomhed — jeg vil dog betragte hans Opførsel, da han næsten var i samme Stilling, som Sir Clement Wattonghby. Han havde i det mindste samme Grund til at nedsætte mig i sine Tanker; men hans Opførsel var ganske anderledes. — Han saae rigtig nok forbavset og meget overrasket ud; men det var af Beloville, og der paafulgte ingen frække Streger. Jeg er meget tilbøjelig til at troe, han ikke kunde see en ung Pige, han saa nylig havde seet i en højere Kreds, saa pludselig være kommen i en saa underlig, saa ubehagelig, saa forandret Stilling, uden at føle Medlidenshed og Belymring for hende. Men, hvad det endog var han tvivlede om, eller mistænkte mig for, var det langt fra han tillod det at have nogen Indflydelse paa sin Opførsel; han talde, opførte sig med den samme Eleghed og Opmærksomhed, hvormed han stedse beærede mig, naar jeg var i Selskab med Mirvans.

Endnu engang, jeg vil ikke skrive mere derom.

I enhver Belymring, i enhver Rød; hvor behagelig for mit Hjerte, hvor kjær er ikke Erindringen, Wisheden om, at din Omhed, Medlidenshed og Belyttelse aldrig vil fejle mig. Der kjere Gader, kunde jeg skrive om denne Gjens

stand, saaledes som jeg føler, hvor inderligt vilde da mit Sprog være!

Din hengivne
Evelina.

Fire og halvtredsindestyvende Brev.

Evelina, fortsat.

Holborn, den 1ste Julii.

Fra den Tid, jeg havde skrevet mit sidste Brev, var jeg sørgmodig, uden Liv og Lyst til at bestille noget. Jeg satte mig næsten ganske uden Høielse ved Vinduet, og ventede paa Madame Duval skulde kalde mig til Frokost. Blandt alle de Vogne, som kom forbi, fik jeg Nse paa en smuk Vogn, og kort derefter saae jeg Lord Orville sidde i den. Jeg traad strax tilbage fra Vinduet; men jeg troer dog, han maae have seet mig; thi Vognen kjørde strax hen for vor Dør. —

Kjære Fader, jeg maae rigtig tilstaae, jeg blev meget uroelig. Tanken om at modtage Lord Orville hos mig selv — det, at jeg vidste hans Besøg allene galdt mig — Ønsket, at kunne forklare ham den uheldige Gaarsdags Tildragelser — og Beskrivningen over min nærværende Stilling, — alle disse Tanker løb igjennem mit Hoved

Hoved i et Djeblif, og gjorde mig mere angst, uroelig og forvirret, end jeg kan sige.

Jeg troede, at han havde sendt sin Tjener op for at melde sig med en Visitsbillet; men Pi-gen forstod ikke den Sædvane, forglemte Seddelen, og sagde mig kun, der var en stor Herre nedenfor og vilde tale med mig; og i det samme Djeblif stod han selv for mig.

Naar jeg for i en bedre og sletnere Kreds, og vant til dens Stille saameget beundrede Lord Orvilles Vade og Artighed, saa tænk Dig, hvorledes han maatte forekomme mig nu, da jeg levede langt borte fra den glimrende Kreds imellem Folk, hvor Artighed var ubekjendt og Anstændighed noget underligt.

Jeg hilkede ham vist meget bagvendt; men jeg var saa nedbøjet af min nuværende Stilling, at jeg ikke kunde andet, end gjøre det. Efterat han havde gjort det første Spørgsmaal, sagde han: "det fornøjer mig overmaade meget, jeg har været saa lykkelig at finde Miss Anville hjemme, og endnu mere, at finde hende ganske allene."

Jeg rejede kun. Han talde da om Miss Mirvan, spurgde, hvorlænge jeg havde været her i Byen, og andre saadanne almindelige Spørgsmaale, der gav mig Tid til at fatte mig af min Forbavselse. Siden efter sagde han: hvis Miss Anville vil tillade, jeg tager mig den Frihed at sætte mig nogle Djebliske hos hende (thi vi stod begge to), saa vil jeg vove at sige hende

Grunden, som, næst efter at vide hendes Vels-
befindende, drev mig til at komme saa tidlig.

Vi satte os begge, og efter et kort Op-
hold sagde han: "hvoriledes jeg skal undskylde
den store Frieid, jeg staaer i Begreb med at
tage mig, veed jeg ikke; — skal jeg derfor gjøre
ganske Regning paa Dorens Godhed og ikke und-
skylde mig?"

Jeg bukkede mig taav.

"Det vilde gjøre mig uudsigelig ond, at an-
sees for uforkammet — og dog veed jeg næsten
ikke, hvoriledes jeg kan undgaae det."

"Uforkammet, Mylord," raabde jeg ivrig;
"det er jeg overbevist om er umuligt."

"De er meget høflig," sagde han, "og op-
muntrer mig til at være oprigtig." Han stand-
fede igjen, og min Forventning var saa stor, jeg
ikke kan sige Dig det. Endelig sagde han gan-
ske sagte, uden at see paa mig, og næsten sam-
mende: har De før været i Selskab med de
Damer, jeg saae hos Dem sidste Aften? "Nej,
Mylord," raabde jeg, i det jeg rejsde mig og
skiftede pludselig Farve — "og kommer aldrig
mere i Selskab med dem igjen."

Han rejsde sig ogsaa, og sagde med en
meget nedsladende, bekymret Mine: "tilgiv mig
dette ligefremme Spørgsmaal, jeg ikke vidste at
indklæde, som jeg burde. Jeg har ingen anden
Undskyldning at fremføre derfor, end min Ag-
telse for Miss Mirvan, forenet med de reneste
Ønsker

Ønsker for Deres Lyksalighed; men jeg frygter for, jeg er gaaet for vidt."

"Jeg føler den store Ære, Mylord beviser mig," sagde jeg; "men —"

"Lad mig forsikke Dem," vedblev han, da han mærkede, jeg stammede, "at utidig Tjenssfærdighed ikke er min Character; og at jeg paa ingen Maade vilde have udsat mig for at mishage Dem, havde jeg ikke fuldkommen været overbevist om, De var alt for ædelmodig til at blive vred, naar De ingen Grund havde til at fornærmes."

"Fornærmet!" raabde jeg; "nej, Mylord, jeg er kun bedrøvet, i Sandhed meget bedrøvet over, at jeg er i en saa uheldig Stilling at være nødt til at give Oplysninger, som nødsvendig maae ydmyge og saare mig."

"Det er kun mig," raabde han med nogen Hæftighed, "som er saaret; det er mig alene, som fortjener Ydmygelse. Jeg søger ingen Oplysning; jeg har ingen Mistanke. Miss Anville! misforstaaer De mig, fornærmer De Dem selv; tillad mig derfor ganske aabenhjertig at sige Dem Aarsagen til mit Besøg."

Jeg nejede, og vi satte os igjen.

"Jeg vil ikke nægte, jeg var overmaade forundret," vedblev han, "da jeg i Gaarastes mødte Dem i Selskab med to Personer, som jeg tydelig mærkede, ikke fortjende den Ære at kende Dem; det var heller ikke let for mig at gjette, hvad der havde bragt Dem i denne Stilling; men, troe mig, min Uvisshed fornærmede

mede Dem ikke et Øjeblik. Jeg var overbevist om, at deres Charaktere maatte være ubekjendte for Dem; og jeg tænkte med Uro paa den Angest, De vilde udstaae, naar De fik at vide, hvor uværdige de var. Og dog vilde jeg ikke med saa uvis en Efterretning have været at tilræne mig Deres Fortrolighed, og just givet mine Tanker tilkiende over en saa sm Gjenstand, havde jeg ikke vidst, at Lettroenhed er et Foster af Ustyrbighed, og frygtet for De skulde bedrages. Noget, jeg ikke kjendte, drev mig til at søge den Frihed, jeg blot tog mig for at sikke Dem; men jeg skal ikke saa let tilgibe mig selv, hvis jeg har været saa uheldig, at foraarsage Dem nogen Uro.

Stoltheden, hans første Spørgsmaal havde foraarsaget, gik nu over til Glæde og Taknemmelighed; jeg fortalte ham strax, saa godt jeg kunde, Hændelsen, der havde foranlediget min Sammenkomst med disse to Fruentimmer.

Han hørte paa min Fortælling med en saa snigrende Opmærksomhed, syntes at tage saamegen Deel deri, og da jeg havde endt, takkede mig med saa høflige Udtryk, for hvad han behagede at kalde min Medlidenhed, at jeg næsten ikke torde see eller høre paa ham.

Strax efter kom en Pige og sagde mig, at Madame Dubal ønskede at spise Frokost i sit eget Værelse.

Lord Orville rejste sig strax op og sagde: "Jeg frygter for, jeg er kommen paa en upassende

sende Tid; — men hvo kunde i den Stilling gjøre andet.“ Han tog min Haand. ”Vil Miss Anville tillade, jeg saaledes slutter Fresden?“ Han trykte den til sine Læber, og forlod mig.

Edelmodige, ædle Lord Orville! hvor uegennyttig, hvor om var ikke hans hele Opførsel! han vilde gjerne raade mig, og frygtede for at fornærme mig. Kan jeg nogensinde fortryde den Hændelse, som indtraf i Marybone? den har jo været Aarsag til et saa smigrende Besøg. Havde mine Bekymringer været mere ydmygende, min Skræk endnu mere martrende, et saadant Tegn paa Agtelse — som jeg maae kalde det, — af Lord Orville vilde have givet mig mere end Godtgjørelse derfor.

Og, kjære Fader, jeg behøver rigtig nogen Trøst i min meget ubehagelige Forsatning; thi, siden han gif, er der indtruffen to Hændelser, som, hvis jeg ikke havde været i meget godt Lune, vilde have gjort mig meget bedrøvet.

Nens vi spiste Frokost, spurgde Madame Dubal ganske ligesrem, om jeg havde lyst til at gifte, og lagde til, Mr. Branghton havde foreslaaet hende et Partie med hans Søn. Jeg studsede, og jeg kan ikke nægte det fornærmede mig. Jeg forsikrede hende, at ved at tænke paa mig, vilde Mr. Branghton kun spille sin Tid.

”Ja,“ skreg hun: ”jeg har selv haft større Udfigter med Dig, hvis jeg kunde have faaet Dig til Paris, og faae Dig lyst i Kuld og

Rjon; men naar jeg ikke kan gjøre det, og Du selv ikke kan gjøre noget bedre, saa seer Du, da I begge to er af min Familie, saa tænker jeg, at lade min Formue blive imellem Jer; og hvis I ægter hinanden, saa kan I være vis paa, I aldrig nogensinde skal komme til at trænge til nogen Ting.

Jeg bad hende lade den Plan fare, og forsikrede hende, jeg kunde aldeles ikke lide Mr. Branghton. Men hun blev ved med sine Opmuntringer og Anmærkninger, og lagde, som sædvanlig, ikke Mærke til, hvad jeg kunde svare. Hun bad mig meget bestemt, jeg hverken skulde give Mr. Branghton ganske Afslag, heller ikke modtage hans Tilbud, førend hun saae, hvad der kunde gøres for mig. Den unge Mand, lagde hun til, har ofte haft i Sinde selv at tale med Dig; men han vidste ikke, hvorledes han skulde bringe det paa Bane, og bad mig fejne Vejen for sig.

Jeg tog ikke i Betænkning med Varme at erklære min Afsky for hans Forslag; men til ingen Nytte. Hun endte, som hun havde begyndt, og sagde: jeg skulde ikke have ham, hvis jeg selv kunde finde en bedre.

Men intet skal saae mig til at høre paa nogen Person, som bringer dette forhadte Ægteskab i Forslag.

Den anden Aarsag til min Uro for mig var meget usformodentlig fra Mr. Dubois. Da Madame

dame Duval efter Middagsmaaltidet havde forladt Stuen, kom han hen, fik mig en Seddel i Haanden, og gik strax ud af Huset.

Denne Seddel indeholdt en fuldkommen Kjerlighedserklæring til mig; som han siger, han aldrig nogensinde vilde have vovet at fremføre, havde han ikke været underrettet om, Madame Duval havde bestemt min Haand for den unge Branghton — et Partie han ikke kunde taale at tænke paa. Han beder mig alvorslig tilgive ham sin Frækhed, tilføjer, at han har den mest undskrænkede Agtelse for mig, og overlader sin Stjebne til Tid, Taalmodighed og Medlidenshed.

Denne Handling af Mr. Dubois gjør mig rigtig meget urolig; thi jeg var meget tilbøjelig til at tænke godt om ham. Det vil dog ikke være vanskeligt at bringe ham til at staae fra sit Forsæt; og derfor vil jeg ikke underrette Madame Duval om dette Brev, da jeg har Grund til at troe, det vilde gjøre hende meget vred.

Fem og halvtredsindestyvende Brev.

Evelina, fortsat.

den 5te Julii.

O, Fader! hvormegen Ubehagelighed maae jeg ikke udstaae, for at forskaffe mig en fortoerende

Lyksalighed! — I Gaar foreslog Branghtonerne at gjøre en Tour til Kensingtons Haver; og Madame Dubal nødte mig, som sædvanlig, til at følge med.

Vi kørde i en Hjrebogn til Piccadilly, og spadserede igjennem Hydepark, som i ethvert andet Selskab vilde have været meget morsomt. Jeg morede mig mest i Kensingtons Haver, og holder dem for meget skønnere end Vauxhall.

Den unge Branghton var overmaade kjædelig; han vilde endelig gaae ved Siden af mig, og taledes dog næsten ikke til mig, undtagen han var tvungen dertil. Min Ugtsomhed og Kulde forhindrede ham fra at komme paa den forhadte Gjensind, Madame Dubal havde forberedt mig paa at høre. Han sagde rigtig nok engang, da vi var kommet nogle Skridt foran de andre: "Jeg troer nok, Miss, Tante har sagt Dem noget om — De veed nok hvad — har hun ikke, Miss?" men jeg vendte mig bort fra ham, og gav ham intet Svar. Hverken Mr. Smith eller Mr. Brown var med paa denne Tour; og da den stakkels Mr. Dubois mærkede jeg styede ham, saa han saa sorgmodig ud, saa det virkelig gjorde mig ondt for ham.

Medens vi søgmede omkring i Haven, fik jeg Oie paa Lord Orville, som gik med nogle Damer noget borte fra os; jeg traadte strax bag ved Miss Branghton, og skulde mig der saalænge, indtil vi var kommet ham af Syne; thi jeg frygtede meget for at sees af ham igjen
paa

paa en offentlig Spadseregang, i et Selskab, jeg skammede mig ved.

Jeg var lykkelig nok til at naae min Hensigt og ikke see ham mere; thi med et kom der en stærk Regnbyge, og vi skyndte os saa hastig, som muligt, ud af Haven. Vi løb til vi kom til en lille Jordhytte, hvor vi bad om Ly. Her fandt vi os i Selskab med to Tjenere, som Regnen havde drevet ind i den samme Hytte. Det forekom mig, som jeg skulde have seet deres Liberie før; og da jeg saae ud af Vinduet, blev jeg det samme vaer paa en Rudse, der sad paa en Bogn, jeg strax erindrede, tilhørde Lord Orville.

Jeg frygtede for at blive kjendt, og sagde til Miss Branghton, at hun ikke maatte nævne mit Navn. Havde jeg blot et Dieblis overlagt det, vilde jeg strax have indseet, at denne Forsigtighed var til ingen Nytte, da ikke En i Selskabet kaldte paa mig under andet Navn end Cousine eller Miss. Men jeg indvilledes stedse i en eller anden Uheld og Besværlighed ved min egen Tankeløshed.

Denne Bøn gjorde hende overmaade nysgjerrig, og hun overbældede mig med saa høflige Spørgsmaale, at jeg ikke kunde undgaae at sige hende, hvorfor jeg havde bedet hende derom, og, følgerig at jeg kjendte Lord Orville. Denne Tilstaelse var den meest ulykkelige, jeg nogensinde kunde gjøre; thi hun hvilde ikke, førend jeg havde fortalt hende, hvor og paa hvad Maa-

de,

de, jeg havde gjort mit første Bekjendtskab med ham. Og da hun havde faaet det at vide, kaldte hun paa sin Søster, og sagde: "Gud, Polly, tænk engang! Miss har danset med en Lord." "Naa!" raabde Polly, "det var noget, som aldrig kunde falde mig ind! Og sig mig, Miss, hvad sagde han da til Dem?"

Dette Spørgsmaal var snarere gjort end besvaret; og begge to anfaldt mig med saadanne alvorlige Spørgsmaale, at de snart drog Madame Dubals og det hele Selskabs Opmærksomhed til sig, og fortalte dem derpaa med meget faa Ord alt, hvad jeg havde sagt dem.

"Gud hjælpe mig!" sagde den unge Branghton, "hvis jeg var i Deres Sted, Miss, gjorde jeg mig strax lystig med Mylords Vogn, og kjørde til Byen."

"Na ja!" sagde Faderen, "der er Mening i hvad han siger; det kunde man kalde, at hste Nytte af en Lords Bekjendtskab, og det vilde ogsaa spare os Vognlejen."

"Gud, Miss!" raabde Miss Polly, "jeg vilde give meget til, De vilde. Na! det er det, jeg gjør allermindst af — at kjøre i en saadan kongelig Vogn!"

"Jeg er, svær jeg Dig til," sagde Madame Duval, "meget glad ved, I er faldet paa det, og jeg seer ikke noget, som kunde forhindre os fra det. — Lad os see, vi kan faae fat paa Kudskene."

"Jkke

"Ikke for alt, hvad der er til," raabde jeg overmaade forstræffet; "det er rigtig ganske umuligt."

"Hvorfor det?" spurgde Mr. Branghton. "Hvad Godt havde man vel af at være bekjendt med en Lord, naar han aldrig vilde gjøre En en Tjeneste?"

"Ma fo i min Pige!" sagde Madame Duval, "Du kjender ikke mere til Verden, end et Barn. Hør, Herre (til en af Tjenerne), sig til Rudskén, at han skal komme herind, jeg har noget at tale med ham."

Karlen studsede, men rørde sig ikke af Stedet. Madame, sagde jeg — Mr. Branghton, jeg beder Dem opgive den Plan. Jeg kjender kun meget lidet til Hans Excellence, og kan ikke paa nogen Maade tage mig saa stor en Frihed. "Tie kun stille — tie kun stille!" sagde Madame Duval; "jeg vil tage den paa min egen Regning, og hvis han, Møssé! ikke vil falde paa Rudskén, saa svar jeg ham til, jeg skal selv falde paa ham."

Tjeneren var meget uforstaaet, loe og drejede sig om paa Hælen. Madame Duval blev meget opirret, løb selv ud i Regnen, og vinkede ad Rudskén; han abløb strax og kom.

Jeg blev overmaade forstræffet, støj ud, og bad hende med den største Alvorlighed, at gaae fra sit Forsæt, og lade os kjøre hjem i en Hyrevogn; — men ogsaa hun er alfor ubøjelig til at kunde overtale! Hun sagde til Karlen, at hun
ønskede

ønskede gjerne en Vogn, som kunde kjøre hende strax til Byen, og at hun skulde forsvare det for Lord Orville, hvis han vilde. Karlen loe haanlig, og takkede hende og sagde, han skulde nok forsvare sig selv; han vilde gaae bort — en anden Tjener kom hen til ham, og bragde ham den Efterretning fra hans Herre, at han var gaaet inde i Kensingtons Palais og vilde ikke spørge efter ham i den første eller anden Time.

"Naa da, Landsmand!" sagde Mr Branghton; thi hele Selskabet havde fulgt os, "hvad Skade kan Du da have af at kjøre os til Byen?"

"Desuden vil jeg," sagde Sønnen, "love jer af min egen Komme en Pot godt Ol."

Til denne Lilstale, svarede Rudsten ikke andet, end med en høj Latter, og den uforfammede Tjener gjorde ham Selskab. Deres Modstand fornøjede mig meget, skøndt jeg var vis paa, at deres Herre, hvis han havde været Vidne til deres Uforfæmthed, strax vilde have jaget dem af sin Tjeneste.

"Pardi!" raabde Madame Duval, "om jeg ikke troer, alle Tjenere ere de mest uforfammede Knegte paa Guds grønne Jord! Men det siger jeg jer, jeg skal nok sige eders Herre, jeres Opførsel, og det vil vist ikke skaffe jer nogen Belønning paa Halsen."

"Naa, saa sig mig," sagde Rudsten meget forstrækket, "har min Herre givet Dem Tilladelse til at benytte Dem af Vognen?"

"Det

"Det er ikke det, vi taler om," svarede hun. "Jeg er vis paa, han er et honet Menneske, og vilde hellere lade os kjøre i den, end vi skulde blive vaad lige ind til Skindet; og det siger jeg jer, han skal faae at vide, hvor grov I har været, thi denne unge Dame kjender ham meget vel."

"Na ja, det gjør hun," sagde Miss Polly; "og hun har ogsaa dandsset med ham til."

O, hvor jeg fortrod min daarlige Opførsel! Karlene bed i deres Læber, og saae paa hinanden med en Slags Forvirring. Da vort Selskab saae det, sagde de at hofte Nytte deraf, og truebe med, de vilde skrive Lord Orville et Par Ord til om deres flette Opførsel, og det uden Ophold. Dette forstrækkede dem ganske, og en af Tjenerne tilbød, han vilde løbe hen til Posthuset, og spørge: om hans Herre vilde tillade, at vi maatte benytte os af Vognen?

Dette Forslag bragde mig rigtig til at skjelve; men det var ganske efter Branghtonernes Ønske, og Madame Dubal kan man aldrig overtale til at opgive et Forsæt, naar hun engang har foresat sig det. "Ja, gjør det," sagde hun, "og bring denne Piges Hilsen til hans Herre, og sig ham, vi har ingen Vogn, og at han vilde gjøre os en stor Gjernelse, naar han vilde tillade, at vi maatte kjøre til Holborn i hans —"

"Nej, nej, nej," skreg jeg. "Gaae ikke — Jeg kjender aldeles ikke til hans Herre — det er

er ikke mig, som beder om det — jeg har aldeles intet at bede om!“

Karlen blev meget forbauset, og kunde med Mod og neppe holde sig fra igjen at begynde paa sin uforklammede Latter. Madame Duval kjendte meget vred paa mig, og bad dem strax at gaae. ”Hør da,“ sagde Rudsten, ”hvad Ravn skal jeg sige til min Herre?“

”Anville,“ sagde Madame Duval; ”sig ham, Miss Anville mangler en Bogn — den unge Dame, som engang dandsede med ham.“

Jeg var virkelig meget bedrøvet; men Binde-
ne kunde ikke være mere døde for mine Bønner, end
de, til hvem jeg henvendte mig. Og altsaa gik
Tjeneren, deels tvunget af Madame Dubals gjen-
tagne Trusler, deels erindrede han maaſkee ogsaa
Ravnet selv — strax hen til Sluſten i dette
underlige Erinde.

Efter nogle Minutter kom han tilbage
igjen, bukkede sig med den dybeste Erbødighed
for mig, og sagde: ”Mylord formælder sin Com-
pliment; og hans Bogn skal ſtedse være til Miss
Anvilles Tjeneste.“

Jeg var ſaa rørt ved denne Artighed og
ſaa fortrydelig over den hele Tildragelſe, at jeg
næſten ikke kunde holde mine Taarer tilbage.
Madame Duval og Branghtonerne ſprang ſtrax
ind i Bognen og bad mig følge efter. Jeg vil-
de hellere have taalt den haardeſte Straf; men
al Modſtand var forgjeves.

I den hele Tid, vi kjørde, talde jeg ikke et Ord; men det øvrige Selskab var saa snaksomt, at min Tausshed var af ingen Betydning. Vi holdt udenfor vor Bopæl, og Madame Duval og jeg steg ud. Branghtonerne spurgde, om de ikke kunde kjøre lige til Snowhill? Tjenerne vare nu lutter Høflighed, og gjorde aldeles ingen Indvendinger. Forestillinger fra mig, vidste jeg altfor vel, vilde være frugtesløse, og derfor gif jeg med et tungt Hjerte op i mit Værelse, og overlod dem til deres eget Hoved.

Jeg har sjelden tilbragt en Nat i større Urolighed. Saa nyligen havde jeg søgt at vedligeholde Lord Orvilles gode Tanker om mig — og nu at tilintetgjøre dem! — at give ham Grund til at troe, jeg havde i Sinde at bryde mig af hans Bekjendtskab! — at udsprede, han havde bandset med mig! — at tage en Frihed hos ham, jeg vilde have undseet mig ved at tage hos en af mine inderligste Venner! — at behandle ham, som havde bæret mig med saa meget udmærket Agtelse — at behandle ham med saa uforskammet en Frihed! — Gader! der kunde det rigtig ikke have mødt mig nogen Hændelse, der vilde have pillet mig mere grusomt. Hvis det var Tilfældet, som jeg indbilder mig; — thi jeg kan ikke beskrive, hvad jeg led ved dette Optrin, jeg nu er især med at beskrive.

I morges, da jeg var allene i Spisestuen, lod den unge Branghton sig melde. Han kom

2 Døel,

Q

ind

ind med en meget vigtig Mine, gif opblæst hen til mig, og sagde: "Miss, Lord Orville lader formælde sin Kompliment til Dem."

"Lord Orville!" gjentog jeg meget bespyttet.

"Ja, Miss, Lord Orville; thi jeg kjender Hans Højvelbaarenhed, ligesaa godt som De. — Og han er en meget høflig Adelsmand, skjøndt han er en Første."

"For Guds Skyld, forklar Dem!" raabte jeg.

"Ja, De skal vide, Miss, efter at vi havde forladt Dem, mødte os et lille Uheld; men, jeg hjerer mig ikke mere om det, thi det er altsammen faldet ud til det Bedste. Men, seer De, just som vi vilde kjøre op til Snowhill, plump, kjørte vi lige paa en Bogn, med saadan græffelig Fart, at det paa et hængende Haar nær havde revet Hjulet af. Men, det var endnu ikke det værste, det; thi, som jeg vil lukke Døren op i Hui og Hast, og tænker ikke andet, end Bognen er slaaen istykker, til vor store Ulykke, saa husker jeg ikke paa, at Vinduet er truffet op, og putter mit Hoved kjønt skikkelig igjennem det. — See baresten, Miss, hvor jeg har skaaret min Pande.

Om der endog var hendet ham noget meget værre, jeg troer ikke, det endog et Øjeblik kunde have gjort mig ondt for ham. Han blev ved at fortælle, og jeg var altfor forvirret, til at kunne afbryde ham.

"End

"Gud forbarme sig, Miss, 'vi vare i saadan Hurlumhej, vi og Rudsten og vi allesammen, saa De ikke kan troe det; thi, foruden at Vinduet var isfyldt, saa sagde Rudsten ogsaa, at Bognen kunde ikke holde, til han kom tilbage til Kensington. Nu vidste vi ikke, hvad vi skulde gjøre, slet ikke; og Ejernerne sagde, de vilde gaae hen og sige til Hans Højvelbaarenhed, hvorledes det var gaaet til. Nu blev da Fader overmaade urolig, og frygtede for, Lord Orville skulde blive vred, og gjøre os nogen Fortræd i vor Handel; og saa sagde han, jeg skulde gaae til ham imorges, og bede ham om Forladelse for det, vi havde slaaet hans Vinduer ispyldt. Og saa spurgde jeg Ejeneren om, hvor han boede, og han sagde mig, han var i Berkeley-square; saa gik jeg derhen imorges — og jeg fandt snart Huset."

"Gjorde De det?" raabte jeg næsten ganske ude af mig selv. "Ja, Miss! — og det er et meget skønt Hus. Har De nogentid seet det?"

"Nej!"

"Ikke det? Ah, saa sender jeg jo Lord Orville bedre, end De, Miss, med alt det, De har seet ham først. Og saa, da jeg var kommen til Døren, saa var jeg i en Gandens Knibe, og tænkte paa, hvad jeg skulde sige til ham; men Ejernerne havde ikke i Sinde, jeg skulde faae ham i Tale; thi de sagde, han havde meget at bestille, og jeg kunde sige dem mit Erinde. Nu vilde jeg have gaaet min Vej; men jeg betænk-

de ved mig selv, jeg vilde sige, at jeg kom fra Dem."

"Gra mig?"

"Ja, Miss! thi, seer De, hvorfor skulde jeg have gjort saadan en lang Tour for ingen Sings Skyld? Og saa siger jeg da til Portneren, siger jeg, sig Hans Højvelbaarenhed, sagde jeg, der er En, som gjerne vilde tale med ham, og som er kommen fra en Miss Anville, sagde jeg."

"Gode Gud!" raabde jeg; "og hvem har givet Dem Tilladelse, til at tage Dem saadan en Frihed?"

"Gud forbarme sig, Miss, bliv ikke saa hidsig. De vil blive glad til ovenikjøbet, naar De faaer at høre, hvor godt det altsammen løb af. De gjorde allesammen Plads for mig, og sagde: — Mylord vilde strax være at faae i Tale. Og der blev jeg ført igjennem en saadan Mængde Ejenere, og kom igjennem saamange Bærelser, at jeg blev ganske bange; thi jeg tænkte, tænkte jeg, han vil være saa græffelig stolt, at han næppe vil lade mig komme til at tale; men han var ikke mere stolt, end jeg er; ja, han var saa artig, som om jeg selv havde været en Lord. Saa sagde jeg da til ham, at han ikke maatte blive vred for Winduet; thi vi havde ikke gjort det med Willie; men han sagde, jeg skulde slet ikke tale derom, det vilde jo ikke sige noget. Og saa sagde han, han baade, at De var kommen vel hjem, og var ikke
bleven

bleven forstræffet; og saa sagde jeg Ja, og hilse-
de ham saa flittig fra Dem.

"Hilsede ham fra mig!" raabde jeg; "og
hvo havde tilladt Dem det — hvo havde bedet
Dem om det?"

"O! det gjorde jeg af mig selv, for at
bringe ham til at troe, at jeg kom fra Dem.
Men jeg har glemt at sige Dem, Ejerenen sags-
de, at han vilde rejse ud paa Landet imorgen
Aften, og at hans Søster snart skulde gives,
og at han derfor havde en græffelig Hoben Ting
at bringe i Rigtighed. Og saa faldt det mig
ind, da han var saa venlig at tale med, saa
bad jeg ham om hans Søgning. Og saa sags-
de jeg, siger jeg, Mylord, siger jeg, hvis Des-
res Højvelbaarenhed ikke allerede har en Gulds-
smed, saa er min Fader Guldsmed, og han vil
være stolt af at tjene Dem, siger jeg; og Miss
Anville, som dandsede med Dem, er hans Cous-
sine, og hun er ogsaa min Cousine, og hun vil
vist blive Dem overmaade meget forbunden."

"De vil bringe mig fra Forstanden," raabde
jeg. "De har fornærmet mig paa en utilgivelig
Maade; — men, jeg vil ikke høre mere!" —
Jeg sprang op, og løb ind i mit Værelse.

Jeg var halv ude af mig selv, og rasede
virkelig. Ford Drøilles gode Tanker om mig
synes nu tabte for bestandig. Det svage Haab,
jeg imorges saa forfængelig nærede, det, at
kunne see ham igjen og forklare ham Eildraget-
sen, var ganske tilintetgjort, nu jeg fik at vide,

han saasnart vilde forlade Byen: og den eneste Slutning, jeg kunde gjøre, var, at han vilde ansee mig for en Skabning, som var værdig til hans Foragt.

Tanken herom foer som en Dolk igjennem mit Hjerter! Jeg kunde ikke udholde det, og — men, jeg undseer mig ved at gaae videre, og jeg frygter for, jeg vil mishage Dig. Jeg vilde ikke troe, jeg havde fortjent den, bragde ikke denne Undseelse, jeg føler ved at fortælle Dig det, mig til at troe, at jeg maa have fejlet. Vil Du tilgive mig, naar jeg tilstaaer, at jeg først skrev en Efterretning om denne Tildragselse til Miss Mirwan? — og at jeg endog havde i Sinde at skjule det for Dig. Men denne utafnemmelige Tanke nærede jeg kun et Øjeblik, og jeg vil hellere udsætte mig for din billige Mishag, end paa en uværdig Maade bedrage din ædle Tillid.

Du er nu rimeligviis forberedet paa, hvad der vil følge. Det er et Brev, skrevet i Hast, og som jeg, da jeg var mest opbragt, sendte til Lord Orville.

"My Lord!

Jeg er overmaade undseelig over den Brug, man igaar, i mit Navn, gjorde af Deres Bogn. Det gjør mig meget bedrøvet, jeg hører, den er saa meget beskadiget, og jeg kan ikke undlade at skrive nogle Linier, for at befrie mig selv

fels fra at tilregnes en Uforsammenhed, jeg undseer mig ved at mistænkes for, og underrette Dem om, at man had om Deres Bogn, ganske imod min Billie. Besøget, man forulejlige de Dem med imorges, var noget, hvoraf jeg aldeles ikke vidste.

Jeg er udsigelig bebrøbet over, uskyldig at have været Aarsag til saamegen Ulejlighed for Deres Excellence; men, jeg beder Dem, vær overbevist om, disse Linier ere den eneste Deel, jeg har gjort med min Billie. Jeg er, Mylord,

Deres o. s. v.

Coelina Anville.

Jeg bad Pigen i Huset sørge for, at faae denne Seddel bragt hen til Berkeley-square; og næppe havde jeg gjort det, førend jeg ganske fortrød, at jeg havde skrevet, og fløj ned af Trapperne, for at faae den tilbage igjen. Men, Sir Clement Willoughbys Røst standsede mig. Da Madame Duval havde befaleet, man skulde, naar han kom, sige, vi vare ikke hjemme — var jeg nødt, til at gaae op igjen; og, da han var gaaen, var det for sildigt; Pigen havde allerede givet den til et Bud.

Min Tid gif ikke meget muntert, medens hun var borte; men hun bragde mig ikke andet Svar, end det: Lord Orville var ikke hjemme. Om han vilde gjøre sig den Ulejlighed, at svare mig, eller ei — om han vil nedlade sig, til at

gjøre mig sin Opvartning — eller om det vil blive, som det er, det veed jeg ikke — og denne Uvisshed pincer mig meget.

Sex og halvtredstindstyvende Brev.

Ævelina, fortsat.

Du maa nu, kjære Fader, sende Mr. Clinton efter din Ævelina, og hun skal være saa hurtig, som den lange Vej vil tillade. Der er intet mere, som forhindrer hende fra at forlade denne By, og det vilde maaskee have gjort hende lykkeligere, om hun aldrig var kommen her.

Imorges bad Madame Duval mig gaae til Snowhill, for at bede Branghtonerne og Mr. Smith at tilbringe Aftenen hos hende. Monsieur Du Bois, som havde spist Frokost med os, ledsagede mig derhen. Jeg vilde meget nødig have gjort det; thi jeg ønskede hverken at gaae med Monsieur Du Bois, eller tale med den unge Branghton. O, der var en, endnu stærkere Grund, som gjorde mig det ubehageligt. — Jeg troede, det var mueligt, Lord Orville kunne sende mig et Svar, eller maaskee selv komme, medens jeg var borte; men jeg turde ikke modtage hendes Befaling.

Den

Den stakkels Monsieur Du Bois talde ikke et Ord den hele Tid, vi gik, og den var, troer jeg, lige ubehagelig for os begge. Vi fandt hele Familien forsamlet i Voden. I det Øjeblik, at Mr. Smith blev mig vaer, henvendte han sig til Miss Branghton, og morede hende med alt det Høflige, der stod i hans Magt. Jeg fornøjede mig over, at min Opførsel paa Ballet i Hampstead havde haft saa godt et Udfald. Men den unge Branghton var uundselig kjædelig. Han loe mig adskillige Gange lige op i Ansigtet, og saae mig saa uforskammet stibt i Øjnene, at jeg var nødt til at give Slip paa min Tilbageholdenhed mod Monsieur Du Bois, og begynde en Samtale med ham, blot for at undgaae saadan Grækhed.

"Miss," sagde Mr. Branghton, "det gjør mig ondt, at høre af min Sø, at De ikke er fornøjet med vor Opførsel mod Lord Orville; men, jeg gad vidst, hvad det er, De har at udsætte; thi vi gjorde det bedste, vi kunde."

"Ja, Gud forbarme sig!" raabde Sønnen, "Du skulde have seet, Miss, Du vilde have forundret Dig noget græffelig derover. Hun gik ud af Stuen, ganske vred i Hovedet, ligesom en —"

"Nu er det for sildigt at tale om den Ting; men for Fremtiden maa jeg tage mig den Frihed at bede, man ikke nogenstinde gjør Brug af mit Navn imod mit Vidende. Lær jeg sige til Madame Duval, De vil gjøre hende den Ære, at imodtage Indbydelsen?"

"Hvad mig angaaer!," sagde Mr. Smith, "er jeg den gamle Dame meget forbunden; men jeg har besluttet, ikke mere at komme indenfor hendes Døre. De maa undskylde mig, Madame."

Den øvrige Deel lovede at komme, og jeg tog Afsked og gik; men, i det jeg gik ud af Bo- den, hørde jeg Mr. Branghton sige: "tag Mod til Dig, Tom, hun er kun en lille Smule knipst." Og, førend jeg var gaaen ti Skridt, fulgte Ynglingen mig.

Jeg var saa fornærmet, at jeg ikke vilde see paa ham, men begyndte at tale med Mr. Du Bois, der nu var mere livlig, end jeg nogenfinde før havde seet ham; thi uheldigviis for- tolkede han Aarsagen, hvorfor jeg henvendte mig til ham, meget urigtig. Den første Efterret- ning, jeg fik at vide, da jeg var kommen hjem, var, at der havde været to Herrer. Jeg spurg- de strax efter Billeterne, og læste Navnene Lord Drville og Sir Element Willoughby. Det gjor- de mig aldeles ikke ondt, at jeg ikke havde seet den sidste; men maaskee det vil fortryde mig mit hele Liv, at jeg ikke saa den første; thi sands- synligviis har han nu forladt Byen, og jeg saaer ham aldrig at see.

"Gud hjælpe mig!," raabte den unge Brangh- ton, og saa plump paa mig, "tænk baresten, Lord Drville og Sir Element Willoughby have fjørt al den Vej. Jeg troer, han maa have eet eller andet at give min Fader at bestille, og
saa

saa havde han maaskee Lyst til at faae at vide af Dem, om jeg havde sagt ham Sandheden.

"Hør, Betty!," sagde jeg, "hvorlænge er det siden, de gif?"

Ikke to Minuter siden, Madame.

"Ja, saa tør jeg vedde med Dem," sagde den unge Branghton, "han saae Dem, og jeg gif oppe paa Holbornhill."

"Gud forbyde det," sagde jeg meget utaalmodig; "og, da jeg var i altfor ondt Lune, til at kunne holde ud at høre paa hans Anmærkninger, løb jeg op af Trapperne; men jeg hørde ham sige til Monsieur Du Bois: "Miss er saa ud tilbeens i denne Morgenstund, at jeg troer, jeg gjorde bedre i, ikke at tale til hende."

Jeg ønsker, Monsieur Du Bois vilde tage den samme Beslutning; men han fandt for godt, at følge mig ind i Spisestuen, som han fandt tom.

"Vous ne l'aimez donc pas, ce garçon, Mademoiselle!" raabde han.

"Nej!" sagde jeg, "nej! jeg afstyrr ham. Thi jeg var i meget ondt Lune.

"Ah, tu me rends la vie!" raabde han, kastede sig ned paa Knæ for mig, og greb min Haand, just i det Øjeblik, Madame Duval kom ind af Døren.

Han rejste sig hurtig og med de tydeligste Kjendetegn paa Forvirring; men Madame Duvals Brede gjorde mig meget forundret. Hun gif hen til Monsieur Du Bois, som vilde trække sig tilbage, og tilsalde ham paa Fransk i den højest

højeste Brede og med en Hurtighed, der næsten gjorde hende ganske uforstaaelig; men dog forstod jeg altfor meget, siden hendes Jættetættelser fuldkommen overbeviste mig om, hun havde selv besluttet, at være Gjenstanden for hans Kjerlighed.

Han forsoarede sig kun meget lidt, og søgte de Udslugter; og, da hun besoeft ham at gaae bort fra hendes Sjæle, begav han sig meget hurtig bort. Nu begyndte hun med endnu større Hæftighed at bebrejde mig, at jeg havde forført hans Hjerter, kaldte mig en utaknemmelig, rænskesuld Pige, og svor paa, hun vilde hverken tage mig med til Paris, eller nogensinde mere tage Deel i, hvad der angik mig, med mindre jeg strax vilde give mit Ord til, at ægte den unge Branghton.

Jeg blev meget forstræffet over hendes Hæftighed; men dette Forslag gav mig alt mit Mod igjen. Jeg sagde hende ganske aabenhjertig, at i det Punkt kunde jeg aldrig adlyde hende. Hun blev mere ophidset, og befalede mig at forlade Stuen.

Saaledes er for nærværende Tid min Stilling. Jeg vil sige, om muligt, at undgaae at see Branghtonerne i Eftermiddag; og jeg vilde virkelig ønske, at jeg aldrig saa dem mere. Jeg er meget bedrøvet over, at jeg saa uskyl dig har mishaget Madame Duval; men, jeg er glad ved at forlade Byen; og jeg troer, den indeholder ikke en eneste Person, jeg nogensinde
ønsker

ønskede at tale med. Havde jeg kun seet Lord Orville, var der rigtig ikke noget, der skulde fortryde mig; jeg kunde da tydeligere have forklaret ham, hvad jeg saa hastig skrev ham til. Men, det fornøjer mig stedse, naar jeg tænker paa, han var hos os siden, og jeg smigrer mig med, det var, fordi han var bleven tilfreds stillet ved mit Brev.

Lev vel, min kjære Fader! Den Tid nærmer sig, da jeg haaber, endnu engang at modtage din Velsignelse, og at skylde din Omhyed al min Glæde, al min Lykkelighed.

Din o. s. v.

Evelina.

Syn og halvtredsfindstyvende Brev.

Pastor Willars til Evelina.

Berryhill, den 7de Julii.

Velkommen, velkommen! min kjære Evelina, i dine troeste og sømmeſte Venners Arme. Mr. Clinton, som bringer Dig dette Brev, vil føre Dig lige herhid; thi jeg kan ikke give mit Minde til, jeg længere skulde være skilt fra mit eget kjære Barn, min Alderdoms Glæde — den søde Trost i alle mine Svagheder. Dine værdige Venner paa Howardgrove maae tilgive mig, jeg
 ber

berøver dem det Besøg, som Du havde foresat Dig at gjøre dem, førend Du vendte tilbage til Berryhill; thi jeg mærker, min Taalmodighed er ikke istand til at udholde en længere Skilsmisse.

Jeg har meget at sige Dig, mange Anmærkninger at gjøre til dine sidste Breve, hvoraf endeel have gjort mig lidt bekymret. Men, jeg vil gemme mine Anmærkninger til vore tilkommende Samtaler. Gå derfor til dit Rodsted, til din Ungdoms Tumbleplads, hvor hverken Sorg eller Kummer har Magt, til at saare Dig. O, gid de stedse maae være forviste fra denne fredelige Bolig!

Lev vel, min kjereste Coelina. Jeg ønsker blot, at din Glæde ved vor nær forestaaende Sammenkomst maa have nogen Ligning med min!

Arthur Williams.

Otte og halvtredsindestyvende Brev.

Coelina til Miss Mirvan.

Berryhill, den 14de Juli.

Min kære Marte vil forundres meget, og, jeg vil gjerne smigre mig selv, ogsaa blive en lille Smule bedrøvet, naar Du, istedetfor din Veninde, faaer dette Brev, dette kolde, dette følelseløse

løse Brev, som kun meget slet vil kunne udtrykke det Hjertes Kælelser, der tilsliger det.

Da jeg skrev til Dig sidste Fredag, ventede jeg hvert Øjeblik Mr. Clinton, som jeg skulde rejse med til Howardgrove. Mr. Clinton kom; men min Plan blev forandret af Nødsdendighed; thi han bragde et Brev med sig — det behageligste, som nogensinde er skrevet, fra den bedste og sømmeſte Ven, et faderløst Barn nogensinde var velsignet med; — og det opfordrede mig, til uden Ophold at rejse lige til Berrynhill.

Jeg adlød, og tilgav mig, om jeg siger, jeg adlød med Glæde; efter saa lang en Skilsmisse — havde jeg ikke ellers været den Utaknemmeligſte af alle Mennesker? — Og dog — o, Marie! Skøndt jeg ønskede at forlade London, fødte jeg dog ingen Lyksalighed ved at see mit Ønske opfyldt. Jeg fødte en undsigelig Utaalmodighed efter at komme tilbage igjen, og dog er intet Ord, intet Sprog, istand til at beskriver den Sorgmodighed, hvormed jeg gjorde denne Rejse. Jeg troer, Du vilde næppe have kjendt mig — og jeg kjender mig rigtig næppe selv. Havde jeg først seet Dig, maaskee jeg da havde turdet vove at nedlægge alle min Sjels Hemmeligheder i din sømme, medlidende Barm — og da — men, lad mig blive ved min Dagbog.

Mr. Clinton leverede Madame Duval et Brev fra Pastor Villars, hvori han bad hende tillade, jeg rejste tilbage, og det blev meget snart afgjort; men, da hun mærkede, jeg gjerne forlod

Byen,

Byen, og at Monsieur Du Bois var mig ganske ligegyldig, blev hun mildere og gunstigere imod mig, og sagde, at hun ikke vilde have givet sit Minde til, at jeg igjen blev ført ud paa Landet, uden for at straffe den daarlige Monsieur Du Bois, der vilde tænke paa saadant et Barn. —

Alle Branghtonerne kom, for at tage Afsted med mig; men jeg vil ikke skrive et eneste Ord mere om dem. — Jeg kan rigtig ikke med nogen Rolighed tænke paa den Familie, hvis Bagvendthed og Uforstaaenhed jeg skylder alle de ubehagelige Følelser, jeg nu har.

Jeg var saa nedslagen paa Kessen, at jeg havde meget ondt ved at overbevise Mr. Clinton om, jeg ikke var syg.

Og da vi nu kom til Berrypark — da Bognen holdt i Gaarden — hvor bankede ikke mit Hjerte af Glæde! — Og da jeg igjennem Vinduet saae den kjære ærværdige Mand opløste sine Hænder og uidentvivelst takke Gud for det, jeg var kommen vel tilbage — gode Gud! jeg tænkte, det vilde have sønderknust mit Hjerte. — Jeg aabnede selv Karetøren, — fløj — thi min Fod, syntes jeg, ikke rørte ved Jorden — ind i Stuen. Han var staaen op, for at gaae mig imøde; men i det Øjeblik, han fik Øje paa mig, sank han tilbage i Lænestolen, og sagde med et dybt Suk, skjøndt hans Ansigt skinnede af Glæde: "Min Gud, jeg takker dig!"

Jeg

Jeg løb hen til ham, og med en Glæde, som grændsede nær til Bedrøvelse, omfavnede hans Knæ, kyskede hans Hænder, og vædede dem med mine Taarer; men tale kunde jeg ikke. Snart hængede han sine Øjne taknemmelig mod Himmelen, snart bøjede han sit ærbørdige Hoved, og indsluttede mig i sine Arme, uden tydeligen at kunne udfige de Betsignelser, hvormed hans samme Hjerter saa inderlig overvældede mig. O, Maria, burde jeg, som elskes af en saa god Mand, ikke være lykkelig! — Burde jeg have et andet Ønske, end det: at fortjene hans Godhed? — Men, ansee mig ikke for utaknemmelig; jeg er det i Sandhed ikke, skøndt mit underlig sørgmodige Sind for nærværende Tid gjør mig ganske uskikket til saaledes at glæde mig ved Forspønets Godhed, som jeg burde.

Jeg kan ikke skrive min Dagbog, ikke ordne mine Tanker. Hvor liden Indflydelse har et Menneſkes Eftilling paa hans Lykſalighed! Jeg smigrede mig selv ved, naar jeg kom tilbage til Berryhill, jeg ogsaa ſkulde komme tilbage til min Sindsroe; men, jeg har fundet det ganske anderledes; thi aldrig har Evelina og Sindsroe været ſaa lidet foreenede, ſom nu.

Jeg klædes over det, jeg har ſkrevet. Kan Du, Maria, tilgive mig min Aldorlighed! Men jeg undertvinger den ſaa meget, og ſaa ſmærtelig, i Mr. Willars Nærværelſe, at jeg ikke veed,

2. Deel. P hvori

hvorfor jeg skulde negte mig den Trøst, at ud-
øse mig ganske for Dig.

Lev vel, min kjære Marie!

Endnu een Ting maa jeg lægge til: Lad
ikke dette Brevs Alvorlighed føre Dig bag Ly-
set. Troe ikke denne Sorgmodighed, jeg her har
tilstaaet for Dig, skyder af en urigtig Kilde. Troe
ikke, din Venindes Hjerter sørger over, at have
været altfor stakket, til at imodtage Indtryk.
Nej, i Sandhed, troe mig, det var aldrig, kan
aldrig mere være hendes eget, end i dette Øje-
blik. Det vidner med Sandhed

din ømme

Evelina.

Du maa undskyld mig for den agtvær-
dige Lady Howard og din kjære Moder.

Xi og halvtredststyvende Brev.

Evelina, fortsat.

Berryhill, den 21de Julii.

Du beskylder mig for, at jeg er hemmeligheds-
fuld, og siger, at jeg er tilbageholdende imod Dig.
Jeg maa næsten troe, at jeg har fortjent denne
Bes

Beskyldning. Du veed ikke, hvor tungt det vil blive for mig, at forsvare mig; men jeg kan ikke imodstaae dine gamle Bønner; — og jeg ønsker rigtig ikke at imodstaae dem; thi dit Venskab og din Omhed vil fordrive min Bedrøvelse. Havde den flødt af en anden Kilde, jeg skulde ikke eet Øieblik have opsat, at sige Dig, hvad Du spørger om; men, saaledes som det nu er, vilde jeg, hvis det var mueligt, ikke alene skjule det for hele Verden, men endog forsøge paa, at føre mig selv bag Lyset. Men, siden jeg maa sige det, hvorfor skal jeg da spørge med din Utaalmodighed?

Jeg veed ikke, hvorledes jeg skal begynde. Lybegaange har jeg forsøgt derpaa forgjæves; — men, jeg vil tvinge mig selv til at begynde.

O, Maria, kunde Du nogenstunde have troet, at En, der syntes at være skabt til et Mynster for sine Medmennesker i Guldkommenhed — at En, hvis Nade overgik al Beskrivelse — hvis behagelige Opsørsel var uden Sammenligning; — o, Maria, kunde Du nogenstunde have troet, at Lord Orville vilde have behandlet mig paa en saa uværdig Maade?

Aldrig — aldrig skal jeg mere sætte Lid til det Udvortes — aldrig stole paa min egen svage Forstand — aldrig træne, den Person er god, som synes elskværdig. Hvilke grumme Grundsætninger faae vi ikke ved Kundskab om

Verden! — Men, mine egne Anmærkninger hendirte mig, og jeg glemmer, Du stedse endnu er i Tvivl.

Jeg havde just endt det sidste Brev, jeg skrev Dig til fra London, da Pigen i Huset bragte mig en Seddel. Hun havde faaet den, sagde hun, af en Tjener, der sagde, at han vilde komme næste Dag efter Svar.

Denne Seddel — men, lad den tale for sig selv:

Til Miss Anville.

Med Henrykkelse, fortryllende Pige, læste jeg Brevet, De igaar Morges beærede mig med. Jeg frygtede for, at Tildragelsen med Bognen skulde have voldet Dem een eller anden Ulejlighed, og den Angest, De saa skjont udtrykker, smigrede mig undsigelig. Troe mig, kjære Pige, jeg skatterer inderlig den Vre, Deres gode Tanker skjenke mig, og føler mig dybt gjennemtrængt af Kjerlighed og Taknemmelighed. Den Brevvevling, De saa behagelig har begyndt, vil jeg være stolt af at vedligeholde; og jeg haaber, at den dybe Kærlighed, jeg har om den Gunst, De beviser mig, vil forhindre Dem fra at gaae tilbage. Overbeviis Dem selv, om jeg onsker noget mere brændende, end at fremstamme min Tak ved Deres Fodder, og offre Dem den Tilflaelse, Deres Ynde og Behagelighed saa billigen fordre. Tjeneren, som jeg har befaleet at vente paa

paa Svær, har Ordre at ride med det til mig. Min utaalmelige Længsel efter hans Ankomst vil være meget stor, og dog meget mindre, end den, hvoraf jeg brænder efter at sige Dem mundtlig, hvormeget jeg, kjære Pige, er Deres taknemmeslige Beundrer.

Orville.

Hvilket Brev! hvor har mit stolte Hjerter banket ved enhver Linie, jeg har affkrevet! — Hvad jeg skrev til ham, veed Du; sig mig nu, min kjære Maria, troer Du, jeg fortjente saadant et Svær? eller, at jeg med Forsæt har været Uarsag til den Frihed, han har taget sig? Jeg ansaae det for en simpel Undskyldning, som jeg troede, jeg skulde ligesaa meget min egen Lønfemaade, som hans Værdighed; men, skulde Du ikke af Slutningen, han drager deraf, indbilde Dig, at det maatte indeholde en Tilstaaelse af Fejlsler, der havde bragt ham til at foragte mig?

I det Øjeblik, man leverede mig Brevet, gik jeg ind i mit eget Værelse, for at læse det; og jeg gjennemlæste det saa hurtig forstegang, at — jeg blæst ved at tilstaae det — jeg fødte ikke mindste Fornærmelse, men kun Glæde. Da jeg ikke kunde fatte Mistanke om nogen urigtig Handlemaade af Lord Orville, saa jeg ikke strax den Uforstammenhed, det indeholdt. Jeg lagde alene Mærke til de Udtryk, der tilkjendegave hans Agtelse. Jeg var saa forbauset,

at jeg i nogen Tid ikke var istand til at fatte mig eller læse. — Jeg kunde alene gaae op og ned ad Gulvet, og gjentage for mig selv: "Gode Gud, er det mueligt? Er jeg elsket af Lord Orville?"

Men denne Drøm var snart forbi, og jeg vaagnede til ganske andre Følelser. Efter at jeg havde læst et Secunde, tænkte jeg ganske anderledes om ethvert Ord. — Jeg syntes ikke, det var det samme Brev. Jeg kunde ikke finde en eneste Tanke, jeg kunde see paa, uden at rødme. Min Betsynsfelse var uudsigelig, og den gik over til den største Brede.

Hvis jeg, som jeg er meget villig til at tilstaae, begik en Fejl i at skrive til Lord Orville; tilkom det da ham, at straffe denne Fejl? Om han var fornærmet, kunde han da ikke tiet stille? Hvis han troede, mit Brev var slet sammensat, burde han da ikke have ynkedes over min Uvidenhed, taget min Ungdom i Betragtning, og tilgivet min Uerfarenhed?

O, Maria, hvor har jeg taget fejl i denne Mand! Ord ere ikke istand til at udtrykke de høje Tanker, jeg havde om ham; og Aarsagen dertil var den uheldige Betsynring, som bragde mig til at skrive; en Betsynring, jeg for bestans dig maa fortryde.

Og dog, maaskee jeg snarere havde Grund til at glæde mig, end vise mig bedrøvet; siden
denne

denne Tildragelse har viist mig hans sande Tæns-
kemaade, og borttaget den Partiskhed, hvors
med jeg skulde alle hans Ufuldkommenheder, og
alene tog hans Dyder og gode Egenskaber i Be-
tragtning. Hadde dette Bedragerie vedværet
længere, da var mit Sind blevet mere partisk
til hans Fordeel; hvo veed, hvorhen mine urigs-
tige Ideer kunde have ført mig? Jeg frygtede
rigtig for, jeg var i større Fare, end jeg for-
modede, og tænker ikke derpaa uden Skjelven;
— thi, o havde dette mit svage Hjerte været
gjennemtrængt af en altfor dyb Kælelse af hans
Værd — min Roe og Lykksalighed havde været
for bestandig tabt.

Gjerne vilde jeg skrive mere muntret, gjerne
bortjage af mit Sind den Sorgmodighed, som har
taget det i Besiddelse; men det vil ikke lykkes
mig; thi, foruden de ydmygende Kælelser, som
nu saa gyselig nedtrykke mig, har jeg endnu en
anden Aarsag til Uro. — Ach, min kjære Ma-
ria, jeg har forstyrret en god Mands Sindroe.

Jeg har aldrig havt Mod, til at vise ham
dette græffelige Brev. Jeg kunde ikke taale at be-
rope en Mand hans gode Domsomme om en
Mand, jeg med saa megen Ængstelighed har
søgt at høre. Min første Beslutning var, i
Sandhed, ganske at indslutte min Betyrning i
min egen Barm; men dine venlige Spørgs-
maale have revet dem derudaf, og nu ønsker jeg,
at jeg ikke havde gjort nogen Hemmelighed der.

af, siden jeg ikke ved, at undskyldte en Alvors lighed, jeg med alle mine Bestræbelser ikke er istand til ganske at skjule eller undertrykke.

Det, der gjør mig meest uroelig, er, at han skulde formode, at mit Ophold i London havde bibragt mig nogen Affmag for Landet. Et hvert Menneske, jeg seer, lægger Mærke til, at jeg er bleven forandret og seer bleg og ilde ud. Jeg vilde være ganske ligegyldig ved disse Anmærkninger, mærkede jeg ikke, at de drog Mr. Villars Dine paa mig, og de robe en inderlig Befymring.

Imorges, da jeg talde om min Londonste Rejse, forde han Lord Droville paa Bane. Jeg følte, jeg blev meget forvirret, og vilde strax have givet Samtalen en anden Vending; men, han vilde ikke tillade det, begyndte meget ubenet sin Lovtale over ham, og roste i stærkeste Udtryk hans mandige og agtværdige Opførsel ved den Marybonske Tildragelse. Mine Kinder blusede af Fortrydelse over hvert et Ord, han fremsørde. Jeg havde saa rigtig indbildt mig selv, at han var den ædleste af sit Køn, og var nu saa tydeligen overbevist om, jeg havde taget fejl; derfor kunde jeg ikke taale at høre den usortjente Roes, en Mand, saa god, saa umistænkelig og af saa reent et Hjerte, gav ham. Hvad han tænkte om min Tavsighed, frygter jeg for at vide; og jeg haaber, han ikke oftere vil tale om denne Gjenstand. Men, jeg vil ikke
med

med utafnemmelig Eiegenlydighed give efter for en Sorgmodighed, jeg mærker, smærter ham, der fortjener den muntreste Anvendelse af mit Liv. Jeg er fuld af Taknemmelighed, fordi han har undgaaet at undersøge mit Saar; og jeg vil søge at heale det ved den Overbeviisning, at jeg ikke har fortjent den uværdige Opførsel, jeg har faaet. Men, jeg kan ikke andet, end beklage, at finde mig selv i en Verden saa fuld af Bedragerie, hvor vi maae mistænke, hvad vi see, mistroe, hvad vi høre, og endog tvivle om, hvad vi føle.

Tredsiendstyvende Brev.

Evelina, fortsat.

Berryhill, den 29de Julii.

Jeg kan ikke negte, Du sætter mig i en ubehagelig Forsatning ved at besvare dine Spottesrier; men, troe mig, min kjære Maria, dine Formodninger har Indbildningen, og ikke Sandheden, indgivet Dig. Jeg kjender aldeles ikke til den Svaghed, Du mistænker mig for; men, for at tilintetgjøre din Tvivl, vil jeg søge, saa meget som mueligt, at opmuntre mig selv, for at kunne beherske min Bedrøvelse, og faae min Munterhed tilbage.

Du undrer Dig over, siger Du, at, da mit Hjerte ikke tager nogen Deel i denne Sag, hvorledes den da kunde gjøre mig ulykkelig? Og kan Du, der er saa godt kjendt med de høje Tanter, jeg nærede om Lord Orville, kan Du undre Dig over, at saastor en Kejstagselse af hans Karakter maatte røre mig? Havde saadant et underligt Brev været sendt til mig fra en anden, det kunde ikke andet, end have rørt mig; hvor meget inderligere maatte jeg da føle en saadan Bestømmelse, naar det kom fra den eneste Mand, jeg mindst havde troet istand til at skrive det?

Du glæder Dig over, jeg ikke har svaret. Jeg forstikker Dig, min kjære Maria, havde det været det ærbødigste Brev, han kunde have skrevet, saa vilde dog den hemmelighedsfulde Tone, som herskede ved Forslaget om at sende sin Tjener efter Brevet, istedetfor at lade det sendes lige til hans Boepæl, have været tilstrækkelig, til at hindre mig fra at skrive. Jeg har rigtig en stor, en inderlig Affkye for alt Hemmeligt, for alle private Handlinger; men, hvor daarlig, hvor dabelsværdig er jeg, i Henseende til dette Brev, vegen af fra den aabne Stie, jeg fra min tidligste Ungdom har lært at betræde.

Han taler om, jeg har begyndt en Brevveksling med ham. Og kunde Lord Orville virkelig troe, det var min Plan; troe, jeg var saa fremsfusende, saa fræk, saa underlig, nar,

naragtig? Jeg veed ikke, om denne Mand siden lod sig mælde hos mig, eller ej; men, jeg er glad ved at have forladt London, førend han kom, og uden at have ladet noget Svar tilbage til ham.

Hvad skulde jeg have skrevet? Det vilde være en meget ufortjent Ydmygelse, at have lagt endog det mindste Mærke til et saadant Brev.

Jeg vil stedse forundre mig over, hvor han kunde skrive det. O, Maria, hvad kunde forlede ham til, saa ganske uden Grund at saare og beskæmme En, der hellere vilde have dødt, end med sin Willie tilføje ham en Fornærmelse? — Hvor pinende, hvor fri er hans Stil? Hvilken gyselig Betydning ligger der i hans Tak og hans Udtryk om Taknemmelighed? Er det ikke forunderligt, at en Mand, der er saa forsængelig, kan synes saa anstændig?

Hver Time fortryder jeg den Tilbageholdenhed, jeg har taget imod min elskede Mr. Willars. Jeg veed ikke, hvad der fortryllede mig; men jeg faldt i Begyndelsen en Modbydelighed for, at kundgjøre en Tildragelse, jeg ikke var istand til at tilintetgjøre; og nu er jeg uendelig ved at tilstaae, at jeg har noget at tilstaae. Men, jeg fortjener at straffes for den falske Undseelse, der forarsagede min Taushed; thi, hvis Lord Orville selv var fornøjet med at sætte sin Karakter paa Spil, tilkom det dog næsten mig,

mig, paa min egen Beføjsning at holde den i Vejret.

Men jeg troer, at jeg nu, da det første Slag er forbi, og jeg seer Tingen fra den Side, den bør sees, at jeg nu vilde være meget roelig, hvis ikke alle mine gode Venner i Naboelaug, som troe, jeg har forandret mig, plagede mig for min Usvorligheds Skyld, og pinede Mr. Villars med Anmærkninger over min Modløshed og Afragen. Denne Gjenstand er ikke saasnart bragt paa Bane, førend en mørk Usvorlighed udbreder sig over hans ærverdige Ansigt, og han seer paa mig med en Ømhed, saa sorgmodig, at jeg ikke veed, hvorledes jeg skal erholde Besvidstheden af, ikke at have fortjent den.

Omirent tre Mile fra Berryhill lever Miss Selwyn, en meget rig Dame. Hun har steds beæret mig med meget udmærkende Tegn paa hendes Agtelse; og, da hun om en kort Tid har i Sinde at rejse til Bristol, har hun foreslaaet Mr. Villars at tage mig med, for at skaffe mig min Sundhed igjen. Han syntes at være i overmaade stor Tvivl med sig selv, om han skulde billige eller afslaae det; men jeg satte mig, uden nogen Betænkning, med Varme derimod, og paastod, min Sundhed kunde aldrig nogensteds være bedre, end i denne fri Luft. Han havde den Godhed at talke mig, fordi jeg var saa rede til at blive hos ham; men, han er Godheden selv. O, gid det stod i min Magt, virkes

stikkelig at være det, han saa inderlig ømt har kaldet mig, hans Alderdoms Glæde, hans Trost i Gjenvordigheder.

Jeg ønsker ikke mere, igjen at blive skilt fra ham. Her er jeg alvorslig; ethvert andet Sted skulde jeg være uheldig. Naar han er nærværende, vender næsten uden Tvang al min forrige Munterhed tilbage. Den Velvillie, der lyser frem af hans Ansigt, opløser, hans Sindssroe beroliger, og hans rene Karakter opbygger mig. Jeg skylder ham alt; og, langt fra, at udfinde Tål for de mange Velgjerninger, der nedtønge mig, er jeg stolt af, er det mit Livs første Fornøjelse, at erindre alt det Gode, en Mand, saa ganske uden Lige, har gjort imod mig.

Jeg troede rigtig nok engang, der levede en Anden — som, naar Tiden engang havde bleget hans Lokker, vilde have sinnet blandt sine Medskabninger med den samme Klarhed, samme Værd, som smykket min ærværdige Mr. Villars! en Klarhed, hvormeget større, end den, man alene skylder en livlig Rolle, Forsand eller Indbildningskraft! en Klarhed, som ikke fornøjer med blot at udbrede Smil, og erholde Beundring af de Vittriges latter, en sand og høderlig Glæde paa den hele Menneskehed! O, hvor stor var ikke min Bildfarelse? hvor daarlig domte jeg? og, hvor gyselig er jeg berøget?

Jeg

Jeg vil ikke rejse til Bristol, og Miss Selwyn overhænger mig meget. Men, jeg ønsker ikke at see noget mere af Verden. De saa Maaneder, jeg allerede har tilbragt i den, have været tilstrækkelige, til at give mig Affmag, endog for dens Navn. Jeg haaber ogsaa, jeg ikke skal faae Lord Orville mere at see. Jeg var vant til, fra mit første Bekjendskab med ham, at ansee ham som En, der stod langt ovenfor sit Kjon, og hans Nærværelse vilde maaskee fordrive min Brede, og faae mig til at glemme hans flette Opførsel; thi, o, Maria, jeg veed ikke, hvorledes jeg skulde see Lord Orville, og dog kunne tænke paa at være misfornøjet!

Jeg elskede ham, som en Søster. Jeg kunde have betroet ham enhver Tanke, der opstod i mit Hjerte, havde han holdt det værdt, at ønske sig min Fortrolighed. Jeg ansaae hans Være saa bestandig, hans Omhed saa fin, og hans Væsen saa elskværdigt. Jeg har tusinde Gange indbildt mig, at det, han bestræbte sig for sit hele Liv, at Indholden af alle hans Dagttagelser, sigtede alene til at gjøre Andre gode og lykkelige; men, jeg vil ikke tale, — skrive, — tænke mere paa ham.

Lev vel, kjære Veninde!

Et og tredsindstyvende Brev.

Evelina, fortsat.

Berryhill, den 10de August.

Min kjære Maria, Du klager over min Længs-
hed; — men, hvad har jeg at skrive om? Jeg
har intet Nyt at fortælle Dig, og en livlig Ind-
bildning erstatter ikke Manglerne. Jeg har dog
for nærværende Tid tilstrækkelig Materie til et
Brev, naar jeg fortæller Dig den Samtale, jeg
igaar havde med Mr. Willars.

Med Frokosten vare vi der muntre, vi
nogensinde have været, siden jeg kom tilbage; og,
da vi havde spist, gik han ikke, som sædvan-
lig, tilbage til sit Studerekammer; men blev
ved at tale med mig, medens jeg strikkede. Vi
kunde sandsynligviis have tilbragt den hele For-
middag paa denne selskabelige Maade; men vi
afbrødes ved en Forpagter, som vilde tale med
ham i huuslige Anliggender. De gik sammen
ind i Studerekammeret.

Saa snart jeg var alene, tabte min Mun-
terhed sig. Den Umage, hvormed jeg havde un-
derholdt den, havde trættet mit Sind. Jeg kaste-
de mit Arbeide fra mig, lænede mine Arme paa
Bordet, og gav Rum for en Række af ubeha-
gelige Jagttagelser. De styrtede frem af det
Kængsel, hvori de havde ligget, og fyldte mit
Sind med en usædvanlig Sorgmodighed.

Saa

Saaledes stod jeg, i det jeg saae hen til Døren, som var aaben, og fik Die paa Mr. Willars, der med megen Alvorlighed gav Ngt paa mig. "Er Korpagter Smith gaaen?" spurgde jeg, i det jeg rejste mig hurtigt op, og greb mit Strikketøj.

"Lad mig ikke forstyrre Dig," sagde han alvorlig; "jeg vil igjen gaae til mit Studeres kammer."

"Vil Du det, Fader? — Jeg haabede, Du vilde komme og sidde her."

"Haabede! — Og hvorfor, Evelina, skulde Du haabe det?"

Dette Spørgsmaal var saa uventet, saa at jeg ikke vidste, hvorledes jeg skulde svare paa det; men, da jeg saae, han gik bort, fulgte jeg efter, og bad ham at vende tilbage med mig. "Rej, min gode Evelina," sagde han, og tvang sig til at smile, "jeg afbryder kun dine Tanker."

Jeg vidste igjen ikke, hvad jeg skulde sige; og, medens jeg tænkte derpaa, gik han bort. Mit Hjerte var med ham; men, jeg havde ikke Mod til at følge ham. Tanken om en Forklaring begyndte paa en saa alvorlig Maade at affrække mig. Jeg erindrede den Slutning, Du havde gjort af min Uro, og frygtede for, han kunde gjøre en lignende Fortolkning.

Eensom og tankesuld tilbragde jeg den øvrige Deel af Formiddagen paa mit eget Værelse. Ved Bordet forsøgte jeg, igjen at være munter; men Mr. Villars var selv alvorlig, og jeg havde ikke Mod nok, til at fortsætte en Samtale, allene ved min egen Hjælp. Saa snart vi havde spist, tog han en Bog, og jeg gik hen til Vinduet. Jeg troer næsten, jeg blev staaende en heel Time i denne Stilling. Alle mine Tanker vare henvendte paa, hvorledes jeg kunde fordrive den Tviel, som jeg mærkede Mr. Villars havde, uden at bekjende en Omstændighed, jeg havde udstaaet saa meget for at skjule. Men, medens jeg saaledes lagde Planer for Fremtiden, glemte jeg den nærværende: og jeg var saa fordybet i den Gjenstand, som sysselsatte mig, at det aldrig faldt mig ind, hvor underlig min usædvanlige Uvirkelighed, min store Tankesuldhed, maatte see ud. Men, da jeg tilsidst fattede mig, og vendte mig om, saa jeg Mr. Villars, som havde lagt Bogen, og var ganske sysselsat med at betragte mig. Jeg sprang pludselig bort fra Vinduet, og, næsten uden at vide, hvad jeg sagde, spurgte ham: om han havde læst?

Han taug et Nieblif, og svarede: "Ja, mit Barn! — en Bog, som baade rører og forvirrer mig."

Han mener mig, tænkte jeg, og derfor svarede jeg ikke.

"Hvad, om vi læste den sammen?" vedblev han. "Vil Du hjælpe mig at opklare dens Mærke?"

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde sige, og drog ganske uvilkaarlig et dybt Suk. Han nærmede sig til mig, og sagde: "Mit Barn! jeg kan ikke længere være et taust Vidne til din Sorg; — er ikke din Sorg min Sorg? Og, burde jeg være fremmed for Aarsagen til den, da jeg tager saa inderlig Deel i din Kummer?"

"Aarsag, Fader!" raabde jeg meget forstræktet; "hvilken Aarsag — jeg veed ikke — jeg kan ikke sige — jeg —"

"Frygt ikke," sagde han smilende, "for at udtømme din Barm for mig, kjære, bedste Coelina — aabne mig dit hele Hjerte. — Det kan ikke have nogen Skade, som jeg ikke vil tillade. Søg mig derfor, hvad er det, som saaledes rører os begge? Og, hvem veed, om jeg ikke kan være istand til at skaffe nogen Trost tilbeje?"

"De er altfor, altfor god," sagde jeg meget forvirret; "men jeg veed rigtig ikke, ved hvad for et Middel? —"

"Jeg seer," sagde han, "det falder Dig meget tungt at tale. — Lad os see, om det ikke skulde være mueligt, jeg kunde befrie Dig derfor ved at gjætte det."

"Umueligt"

"Umueligt, umueligt," raabde jeg hæftig;
 "ikke et eneste Menneske kunde nogenfinde giætte,
 nogenfinde formode." — Jeg standsede angstelig;
 thi jeg erindrede, jeg havde tilstaaet, der var
 noget, som kunde formodes; men han mærkede
 ikke min Fejltagelse.

"I det mindste lad mig forsøge," sagde han
 mildt; "maaskee jeg kan være en bedre Spaa-
 mand, end Du indbilder Dig. Om jeg giætter
 noget, som er rimeligt, maa jeg vistnok komme
 efter den sande Aarsag. Min Gode! var der
 for oprigtig, og tael uden Tilbageholdenhed.
 Synes Landet ikke efter saa megen Munterhed,
 saa megen Afværpling, synes det ikke at være
 smagløst og fjedsomt?"

"Nej! i Sandhed, jeg elsker det mere end
 før, og mere, end nogenfinde, ønskede jeg, at jeg
 aldrig — aldrig havde forladt det!"

"Gud give, mit Barn, jeg ikke havde til-
 ladt Dig at rejse. Min Forstand satte sig stedse
 derimod; men min Beslutning holdt ikke Prøve
 mod Overtalelse."

"Jeg rødmer rigtig," sagde jeg, "ved at er-
 indre min Alvorlighed; men jeg har tugtet
 mig selv."

"Det er nu altfor Alldigt," svarede han, "at
 lægge Mærke dertil. Lad os søge at undgaae
 Fortrydelse for den tilkommende Tid, og vi skulle
 ikke tage fejl, uden at høste Underbetsning deraf."

Derpaa satte han sig, og bad mig sidde hos. Han fortsatte. "Maaskee, Du sørger over Tabet af dine Venner, som Du lærde at kjende i Byen? — maaskee Du mangler deres Selskab, og frygter for, Du ikke skal see dem mere? — Maaskee Lord Orville —"

Jeg kunde ikke længere blive siddende; men rejste mig hurtigt op, og sagde: "Kjære Fader! spørg mig ikke mere; — thi jeg har ingen Ting at tilstaae — intet at sige. — Min Alvorlighed har blot været tilfældig, og jeg kan aldeles ikke give nogen Grund derfor."

I nogle Minuter var han ganske taus, og jeg lod, som jeg var sysselsat med at læse i Bogen. Tilslidst sagde han med et dybt Sul: "Jeg seer kun altfor tydeligt, at jeg har tabt mit Barn, skøndt Evelina er vendt tilbage."

Nej, Fader! nej, raabde jeg uudsigelig rørt; "hun er Din mere, end nogensinde før! Uden Dig vilde Livet være hende en Ørk og en Byrde. — Tilgiv mig derfor; og, hvis Du kan, nedlad Dig til at være endnu eengang mit Hjertes Fortrolige."

"Hvor højt jeg sætter, hoorm meget jeg ønsker din Tillid, maa Du vide; men, at jeg skalde pine, rive den fra Dig, det sætter min Villighed og Omhed sig lige hæftig imod. Jeg er bange for, jeg har været altfor alvorlig imod Dig. Forlad mig, min gode Evelina, forlad mig,

mig, og berolige Dig! Vi vilde tale sammen ved Theebordet.

"Ufflaaer Du da at høre mig?"

"Nej! men jeg ønsker ikke at tvinge Dig. Jeg har længe seet, dit Sind har været uroeligt, og taget megen Deel i din Uro; men jeg vilde ikke spørge Dig om Aarsagen; thi jeg haabede, at Tid og Gravværelse fra det, der havde opvakt din Belymring, kunde bedst læge den i Stillehed. Men, din Belymring synes kun at forøges, — din Sundhed tager af, — dit Udseende forandrer sig. O, Evelina, mit aldrende Hjerter bløder ved at see denne Forandring; ved at see den Yndling, det har opammet; den Støtte, det havde oprejst, for at understøtte sig, naar det var nedbøjet af Alderdom og Svaghed — det bløder, naar det seer den selv synke under en indvortes Kummer, og kæmpe for at skjule, hvad den skulde søge at meddele. Men, gaae, min Gode, gaae til dit eget Værelse; vi mangle begge Rolighed, og vi vilde tale om dens Materie en andengang."

"O, Gader!" raabde jeg, rørt til det Indre, "lad mig ikke forlade Dig; ansee mig ikke for saa følelseløs — for saa utaknemmelig."

"Tael ikke et Ord derom," afbrød han mig; "det gjør mig ondt, Du skulde tænke derpaa — det gjør mig ondt, Du nogensinde skulde huske paa, Du havde ingen naturlig, ingen Arveret

til enhver Ting, som staaer i min Magt. Jeg vilde ikke have saaret Dig saaledes. Jeg haabede at berolige Dig; men min Angest forforde mig til en Hæstighed, der har forvirret Dig. Trøst Dig, mit gode Barn, og tvivl ikke om, at jo Tiden vil være din Ven, og vil ende al din Sorg paa en god Maade.

Jeg brast i Graad. Jeg havde haft Møje med at holde mig saa længe; thi, medens mit Hjerte brændte af Omhed og Taknemmelighed, var det nedtrykt af Kælelse over dens egen Uværdighed. "Du er altfor, altfor god," sagde jeg med en Stemme, som næppe kunde høres; "jeg fortjener saa lidet — jeg er ikke istand til at gjengjælde saa megen Omhed; — men, min hele Sjæl føler det — takker Dig for det."

"Kjæreste Barn!" sagde han, "jeg kan ikke taale at see dine Taarer; tør dem af, for min Skyld: et saadant Syn rører mig altfor meget — tænkt paa det, Evelina, og vær rolig — jeg beder Dig!"

"Stig da," raabte jeg, og faldt ned paa Knæ, "sig da, Du tilgiver mig! at Du tilgiver mig min Tilbageholdenhed — at Du igjen vil tillade, jeg fortæller Dig mine hemmeligste Tanker, vil stole paa mit Lovte, aldrig mere at misbruge din Tillid! — Min Fader! min Beskytter! — min ærede, elskede, bedste og eneste Ven! — sig, at Du tilgiver Evelina, og hun vil

vil lægge Bind paa, stedse mere og mere at for tjene din Gudhed.»

Han rejste sig, omfavnede mig, kaldte mig sin eneste Glæde, sit eneste jordiske Haab, sit inderlig elskte Barn! Han trykte mig til sit Hjerte; og, medens jeg græd af inderlig Kærlighed, berøstede han mig med de sødeste Ord, den sømmeleste Trøst.

Dette Øjeblik vil stedse blive dyrebart for mig; det forvriste den Tilbageholdenhed, jeg saa daarligere havde begyndt, og med saamegen Røje underholdt, og skjenkede mig igjen den bedste Mands Tillid.

Da endelig igjen vor Stemning var bleven roligere, og vi havde fattet os, satte vi os ned. Mr. Billars ventede paa den Forklaring, jeg havde bedet ham høre paa; men, jeg var meget forvirret, og i Tvivl om, hvorledes jeg skulde begynde paa Indledningen. Han saa min Forvirring, og i en velvillig skjemtende Tone spurgte, om jeg vilde lade ham gjætte endnu engang? Jeg samtykte taus.

”Skal jeg da gaae tilbage til, hvor vi slap?”

”Om — om Du vil — jeg troer Ja, — sagde jeg stammende.

”Naa da, min Pige! jeg troer, jeg talde om den Bedrøvelse, som det var naturligt, Du maatte

søle ved at forlade dem, der havde viist Dig saa mange Hosfligheder og Artigheder, som Du havde saa lidet Haab om, nogenstunde igjen at see, og mistviblede om, at kunne gjengjelde. Disse Omstændigheder fylde kun unge Hjerter med sørgmodige Tanker; og min Evelinas venlige Tænkemaade, der er aaben for alle selskabelige Gølelser, maa saares meget ved saadanne Betragtninger. Du tier, min gode Pige? — Skal jeg nævne den, jeg anseer meest værdig til den Bedrøvelse, jeg taler om? Vi ville da faae at see, om vore Tanker stemme overeens.

Endnu sagde jeg ikke noget, og han blev ved.

"J den londonfle Dagbog forekommer ingen i et mere elskværdigt, mere agtværdigt Lys, end Lord Orville; og maaskee —"

"Jeg veed, hvad Du vil sige," raabde jeg hurtig, "og jeg har længe frygtet for, at jeg hader Lord Orville. — Han er det sidste Menneske i hele Verden, hvis Gunst jeg vilde ønske mig."

Jeg standsede; thi Mr. Willars saae paa mig med saastor en Forundring, at jeg rødmede over min egen Hæftighed.

"Du hader Lord Orville!" gjentog han.

Jeg kunde ikke svare, men tog Brevet ud af min Tegnebog, og gav ham. "See, Hader," sagde jeg, "hvor forskjelligt den samme Mand taler og skriver."

Han

Han læste det tregange igjennem, førend han sagde noget; og derpaa sagde han: "Jeg er saa forundret, saa jeg ikke veed, hvad jeg læser. Maar sit Du dette Brev?"

Jeg sagde ham det. Han læste det endnu engang; og, efter at have tænkt over Indholdet i nogen Tid, sagde han: "Jeg kan kun gjøre en Gissning om denne overordentlige Forandring: han maa vistnok have været drukken, da han skrev det."

"Lord Orville drukken!" gjentog jeg. "Engang troede jeg ham ganske freemod for al Umaadelighed. Men, det er meget mueligt; thi nu kan jeg troe alt om ham."

"At en Mand, der har saa stærk en Agtelse for Anstændighed," vedblev Mr. Willars, "og som, naar der gives Lejlighed, yttrede de meest agtværdige Følelser, at han skulde ved fuld Sands og Samling saa uforsømmet, saa fræk fornærme et anstændigt ungt Fruentimmer, kan jeg ikke troe, at være muligt. Men, gode Pige! Du skulde have lagt Brevet i en tom Convolut, og sendt ham det tilbage igjen. Saadan en Brede vilde baade have stemmet sig for din Tænkemaade, og givet ham Lejlighed, paa een eller anden Maade at undskylde sin egen. Han kunde ikke ret vel have læst Brevet næste Morgen, uden at føle det Urigtige i at have skrevet det."

O, Maria, hvorfor havde jeg ikke samme Tanke? Jeg kunde da have faaet en Undskyldning. Angeren vilde have blevet hans, ikke min. Det er sandt, han kunde aldrig igjen være kommen saa høit i mine Tanker, som jeg, uvidende, engang havde sat ham, siden Overbeviisningen om en saadan Umaadelighed vilde have gjort ham lige med den øvrige Deel af hans ufuldkomne Kjon; men min Fornærmelse kunde dog været bleven forsonet ved hans Betsjendelse.

Men, hvorfor skulde jeg lade mig ydmyge af en Mand, som kan lade sin Fornuft undertrykkes paa saa ubærdig en Maade, naar jeg ophejes af En, der ikke kjender Last, og næppe Fejl, undtagen det af Bøger? At tænke paa hans Omhed, maa oplive og trøste mig, endog midt i Ulykken. "Din Brede," sagde han, "er en Følge af din Dyd. Du indbildte Dig, at Lord Orville var ganske fejlsfri. — Han syntes at have uendelig megen Værd, og Du formodede, at hans Tænkemaade stemmede overens med hans Udseende. Du var selv uden Forskillelse; hvoreledes skulde Du da være istand til, at forsvare Dig imod andres Falskhed? Din Forvirring har kun været i Forhold til dine Forventninger; og, at den var saa stærk, skylder Du fornemmelig den Ufkyldighed, som hindrede det fra at blive større."

Disse Ord skulde bestandig staae indprentede i min Hukommelse, og de skulde glæde, trøste og

og opløbe mig. Denne Samtale, skøndt den foruroligede mig meget i den Tid, den foregik, har befriet mit Sind fra megen Uengstelighed, Hemmeligheder, min kjære Maria, ere Roligheds Fiender. I hvordan jeg endog i Fremtiden skal fare vild, vil jeg stedse være aabenhjertig i at tilstaae mine Fejl, og jeg lover Dig og Mr. Villars en uafbrudt Fortrolighed.

Jeg er nu mere rolig, men dog langt fra at være vel. Jeg har nu og da skrevet paa dette Brev; men jeg haaber, jeg snart skal sende Dig et mere muntert.

Lev vel, kjære Veninde! Jeg beder Dig indstændig, lad din gode Moder ikke faae denne Tildragelse at vide. Lord Orville er meget nøje bekendt med hende og hendes Yndling; og, skulde jeg da kundgjøre, han fortjente ikke den Ære, at være det?

Eet og Tredsindestyvende Brev.

Evelina, fortsat.

Bristol Hotwell, den 28de Aug.

Min kjære Maria, Du vil igjen forundres ved at see, hvorfra jeg skriver dette Brev; men, jeg har været saa meget syg, og Mr. Willars var saa bekymret, at han ikke alene bad mig inderlig om at rejse med Mrs. Selwyn, men endog ønskede alborligt, at hun snart vilde tiltræde sin foresatte Rejse.

Vi rejste meget langsomt, og jeg fandt mig ikke selv saa underrettet, som jeg havde ventet. Vi opholde os paa en meget morsom Plads. Udsigten er yndig, Luften reen, og Vejret meget gunstigt for Syge. Jeg er allerede bedre, og jeg tvivler ikke om, at jeg snart skal blive frisk; saa frisk, som jeg i Henseende til min Helbred ønsker at være.

Jeg kan ikke udtrykke, hvad det kostede mig, at tage Afsked med den agtværdige Mr. Willars. Det lignede aldeles ikke Afskeden sidste April, da jeg skulde rejse til Howard-Grove, da jeg glædede mig ved det, jeg havde at vente, og græd; og, skøndt jeg var inderlig bedrøvet over at forlade ham, ønskede dog at komme af sted. Den Sorg, jeg nu følte, var ikke blandet med nogen munter Følelse; alle Forventninger
vare

vare forföundne, og Haab havde jeg ikke. Jeg forlod alt, hvad der var mig kjert i Verden, og det i et Erinde, hvis Udfald var mig ganske ligegyldigt, — det, at faae min Sundhed igjen. Havde det været, for at besøge min kjære Maria og hendes gode Moder, skulde det ikke have fortrydt mig.

Mrs. Selwyn er meget artig imod mig, og overmaade høflig. Hendes Forstand kan rigtig kaldes mandig; men uheldigvis fortjener hendes Væsen det samme Tillægsord; thi ved at lægge sig efter at faae det andet Kjøn's Kundskaber, har hun tabt al hendes egen Blidhed. Men, da jeg aldrig har havt Mod eller Lust, til at tvistes med hende, saa har jeg aldrig selv følt hendes Mangel paa Blidhed; en Dyd, som ikke destomindre er en saa væsentlig Deel af den qvindelige Karakter, at jeg finder mig selv mere forlegen og mindre rolig hos et Fruentimmer, som mangler den, end hos et Mandfolk. Mr. Billars ynder hende ikke; han har stedse fundet Affmag i hendes ubarmhertige Lust til Satirer. Men hans Lænsel efter, at jeg skulde forsøge Bandet i Bristol, overvandt hans Ulyst, til at betro mig til hendes Omsorg. Mr. Clinton er ogsaa her, og jeg vil vist blive saa godt oppasset, som den meest Egentjærlige nogenstunde kan ønske.

Jeg

Jeg vil vedblibe at skrive Dig til, min
 Kjære Maria, med saa megen Nøjsagtighed, som
 om jeg kun havde Dig alene at skrive til; men,
 medens jeg er borte fra Berryhill, vil maaskee
 mine Breve blive affortede ved den nøjsagtige
 Dagbog, jeg maa skrive til min kjære Mr. Wil-
 lars. Men, da Du veed, hvor meget han læn-
 ges efter den, og hvor mange Pligter, der for-
 binde mig til at tilfredsstille hans Længsel; saa
 er jeg overbevist om, at Du snarere vil und-
 skolde min Efterladenhed imod Dig, end Tilføde-
 sættelsen af mine Pligter.

Ende paa den anden Deel.

C e l i n a ,

eller

et ungt Fruentimmers

Indtrædelse i Verden.

Af

Miss Burney.

Oversat af det Engelske

ved

K. v. Haven,

Translatør.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn, 1812.

Paa Høfbooghandler J. H. Schubothes Forlag.

Trykt hos Johan Rudolph Thiele.

Tre og Tredsindestyvende Brev.

Evelina til Pastor Willars.

Bristol Hotwells, den 12te Sept.

De første fjorten Dage, jeg tilbragde her, vare saa rolige, saa klare, at de gave mig Grund til at haabe et bestandigt Stille, imedens jeg opholdt mig her; men, hvis jeg skal slutte til Fremtiden fra mit Sind's nærbørende Tilstand, vil dette Stille gaae over til en Storm, for hvis Voldsomhed jeg frygter meget.

Imorges, da jeg gik til Pumpestuen med Mrs. Selwyn, bleve vi begge to meget foruroettede af tre Personer, som gik og dreve omkring, loe og talde meget højt, og gik saa græffelig langsomt, at vi ikke vidste, paa nogen Maade at komme dem forbi. De fæstede alle Tre deres Bine meget frækt paa mig, gloede snart under min Hat, og snart hvissede de til hverandre. Mrs. Selwyn paatog sig en ualmindelig stolt Mine, og sagde: "Vil De have den Godhed, mine Herre, enten selv at gaae til, eller taale at vi —"

"O, Madame, raabte en af dem, "vi vilde med den største Fornøjelse af Verden taale Dem."

"De vil plage os," svarede hun, "eller og jeg tager meget fejl. De gjorde derfor bedre i, hvis De ganske rolig gik Deres Vej; thi det vilde gøre mig ondt, om jeg skulde gøre min Ejener Ulejlighed med at lære Dem Mores."

Hendes bydende Tone forvirrede dem; men de bleve dog ved at tie, og een af dem ønskede, Ejeneren vilde begynde med at slaae, for at han kunde faae den Fornøjelse, at kaste ham til Jorden. En anden nærmede sig til mig paa en saa fri Maade, at han bragde mig til at studse, og sagde: "Jeg kjendte Dem, min Sjæl, ikke; — men jeg er overbevist om, at jeg ikke har taget fejl. — Har jeg ikke haft den Ære at see Dem i Pantheon?" Jeg erindrede mig nu den Adelsmand, som paa dette Sted havde gjort mig saa meget forvirret, og nejede, uden at sige et eneste Ord. De bukkede alle, gjorde paa en meget betydning Maade Mrs. Selwyn en Undskyldning, og tillode os at gaae forbi; men fandt dog for godt at ledsage os.

"Og hvor," vedblev denne Lord, "kan De i al den Tid have skjult Dem selv? Ved De, at jeg har søgt om Dem den hele Tid? Jeg har hverken kunnet finde Dem, eller faae mindste Smule at høre om Dem; ikke et Menneske har kunnet sige mig, hvad der var blevet af Dem, og jeg kan ikke indbilde mig, hvor De har været indmuret. Jeg var paa to til tre offentlige

lige Steder hver Aften, i Haab om at møde Dem. Jeg beder, sig mig, har De ikke været borte fra Byen?„

”Jo, Mylord!„

”Saa tidlig paa Aaret! Hvad kunde bevæge Dem til at rejse bort før Fødselsdagen?„

”Mylord, jeg havde aldeles intet at gøre med Fødselsdagen.„

”Alle Fruentimmere, som havde med den at gøre, maatte, min Sjel, glæde sig over, De var borte. Har De været her i nogen Tid?„

”Ikke over fjorten Dage, Mylord.„

”Fjorten Dage! — Hvor ulukkelig var det, at jeg ikke skulde møde Dem før; men, jeg har haft den ene Ulykke ovenpaa den anden, lige siden jeg kom her. Hvor længe vil De blive her?„

”Mylord, jeg veed det rigtig ikke.„

”Sex Uger, vil jeg haabe; thi, naar De er borte, maa Stedet gjerne gaae Ganden i Vold.„

”Mylord,„ sagde Mrs. Selwyn, som hidtil havde hørt paa os med taus Foragt, ”smigrer De Dem da med, at De skal faae en saa yndig Ples at see, naar De besøger Djævelens Rige?„

”Ha, ha, ha! paa min Ære, Mylord!„ sagde en af hans ledsagere, der stedse blev ved at gaae ved Siden af os, ”Kjendte den anden allerede havde forladt os, ”Damen er meget haard imod Dem.„

"Ikke saa ganske," svarede Mrs. Selwyn; "thi, da jeg ikke kan tvivle om, at Hans Excellences Rang og Formue jo vil kunne affre ham en Plads, vilde det være fornædrende for hans Forstand, at formode, han ikke skulde ønske at forstørre og forskønne sin Bopæl."

Endstjøndt jeg havde megen Afsmag for denne Lord, saa maa jeg dog tilstaae, at Mrs. Selwyns Barstthed forundrede mig; men Du, som saa ofte har seet det, vil ikke undre Dig over, at hun benyttede sig af denne skønne Lejlighed, til at tilfredstille sin Lune.

"Hvad Stedet angaaer," svarede han ganske uanfægtet, "saa er det mig saa ganske ligegyldigt, at jeg, Guden tage mig! ikke lerer mig om, hvad Vej jeg gaaer paa. Damer derimod behandler jeg ikke saa ligegyldig, og derfor haaber jeg, at de Engle, hvis Skønheder saa meget have fortryllet mig i denne Verden, ville have den Godhed, at give mig lidt Trøst i den anden."

"Hvad, min Herre," raabte Mrs. Selwyn, "vilde De ønske at nedværdige Deres Vens Bøllig ved at indføre de øvrige Regioners smagløse Beboere dert?"

"Hvor vil De gjøre af Dem selv i Aften?" spurgte Hans Excellence, i det han vendte sig til mig.

"Jeg vil blive hjemme, Mylord."

"O, apropos, — hvor er De?"

"Unge

"Unge Damer, Mylord, svarede Mrs. Selwyn, "ere ingensteds."

"Jeg beder Dem, sig mig, hvilede Hans Excellence, "er denne tvære Kone Deres Moder?"

"Gode Gud! min Herre, hvilke Udtryk til et saadant Spørgsmaal!"

"Nej, Mylord."

"Deres Tante da?"

"Nej."

"I hvo hun saa er, saa vil jeg ønske, hun vilde stytte sig selv. Jeg veed ikke, hvorfor Djævelen en Pige lever, efter at hun er bleven tredive Aar; hun er da kun andre Følf i Besen. Kommer De paa Assemblée i Aften?"

"Jeg troer det ikke, Mylord."

"Ikke? — Da gad jeg vide, hvor i al Verden De finder paa at fordrive Deres Tid."

"Hun fordriver den paa en Maade, der vil synes meget ny for Deres Excellence, raabde Mrs. Selwyn; "thi hun læser."

"Ha, ha, ha! Na jo, Mylord, raabde den vittige Ledsager, "De er kommen i slemme Hænder."

"Madame, De gjorde bedre i, svarede han, "at angribe Jack Coverley, ham her; thi De vil ikke bringe det vidt med mig."

"Med Dem, Mylord, raabde hun, "Gud forbyde, jeg nogeninde skulde nære en saa toffet Tanke. Jeg taler, som et stakkels Gruentimmer, blot for at snakke; men jeg har ikke paa nogen

Maade saa lav en Tanke om Deres Excellence, at jeg kunde formode, De kunde være udsat for Daddel.^a

"Jeg beder Dem, Madame,^a sagde han, "henvend Dem til Jack Coverley; han er den rette Mand for Dem; han vilde selv være et vittigt Hoved, havde han ikke for megen Beshedenhed dertil.^a

"Vær De kun ganske roelig,^a svarede den anden, "naar Damen nu finder for godt, allene at overøse Dem med sine Gunstbeviisninger, hvorfor vil De da bringe det i Forslag, at dele dem med mig?^a

"Værer ikke vittige, mine Herrer,^a sagde Mrs. Selwyn meget højt; "jeg er ikke romantisk. — Jeg har aldeles ikke i Sinde at gjøre Godt imod nogen af Dem.^a

"Har De været syg, siden jeg saae Dem sidst?^a spurgde Hans Excellence, og henbendte sig igjen til mig.

"Ja, Mylord.^a

"Jeg tænkte det nok; De er blegere, end før, og jeg formoder, det maa være Aarsagen til, at jeg ikke saa strax kjendte Dem igjen.^a

"Har Deres Excellence ikke for megen Høflighed,^a sagde Mrs. Selwyn, "til at opdage en ung Dames Sygdom af hendes Udseende?^a

"Jeg kan, Ganden tage mig! ikke tale et Ord for det Fruentimmer,^a sagde han med en lav Stemme. "Jeg beder Dem, Jack, tag fat paa hende.^a

"Und,

"Undskyld mig, Mylord," svarede Mr. Coverley.

"Naar faaer jeg Dem nu at see igien?" spurgte Hans Excellence; "gaaer De hver Morgen til Pumpestuen?"

"Nej, Mylord."

"Kjører De ud?"

"Nej, Mylord."

Vi vare just komne til Pumpestuen, og der gjortes Ende paa vor Samtale, om Udstrykket ikke misbruges, naar det betegner en Række af raae Spørgsmaale og frække Komplimenter.

Han havde ikke Tidslighed til at sige stort mere til mig; da Mrs. Selwyn gik et kort Selskab ind, og jeg gik hjem imellem to Damer. Han havde dog den Nysgjerrighed at følge os til Døren.

Mrs. Selwyn var meget begjærlig efter at vide, hvor jeg havde gjort Bekjendtskab med en Adelsmand, hvis Væsen saa sjensynligen tilkjendegav, at han var en fuldkommen Libertiner. Jeg kunde kun meget lidet tilfredsstille hende, da jeg ikke engang vidste hans Navn; men i Eftermiddags gav Mr. Ridgeway, Apothekeren, os den meest nøjagtige Underretning.

Da hans Person var meget let at beskrive, thi han er af en betydelig Højde, fortalte Mr. Ridgeway os, at det var Lord Merton, en Adelsmand, som meget nylig var bleven adlet, skøndt han allerede havde tilsat mere, end sin halve Formue, en erklæret Beundrer af Skjønhed;

men en Mand af en meget faad Karakter. Hans Selskab bestaaer af Linedansere og Hestprangere, og i Gruentimmerselskaber indlades han sjelden.

"Men, Miss Unville," sagde Mrs. Selwyn, "jeg er glad ved, jeg ikke var mere hoslig imod ham. De maa laae Deres Lid til mig; jeg skal nok holde ham i tilstrækkelig Afstand."

"O, Madame," sagde Mr. Ridgeway, "han kan nu indlades, hvor det skal være; thi han er især med at forbedre sig."

"Har han, under den Maske, overtalt nogen Kar, til at ægte sig?"

"Endnu ikke, Madame; men man venter, et Gisttermaal snart skal bringes istand. Det har i nogen Tid været i Gjære; men Damens Venner hade nødt hende til, at vente saa længe, indtil hun bliver myndig. Men, hendes Broder, som især har sat sig imod Partiet, er nu, da hun er nær ved at blive sin egen Herre, temmelig rolig. Hun er meget smuk, og skal have en overmaade stor Formue. Vi vente hende hertil hver Dag."

"Hvad hedder hun?" spurgte Mrs. Selwyn.

"Larpent," svarede han. "Lovise Larpent, Søster til Lord Orville."

"Lord Orville!" gjentog jeg ganske forundret.

"Ja, Madame, Hans Excellence kommer med hende. Jeg har faaet nøje Underretning derom. De tage ind til Mrs. Beaumonts. Hun er

er af Wylfords Familie, og har et meget smukt Huus paa Cliftonhill.

Hans Excellence kommer med hende! — Gode Gud! hvilken Bevægelse satte disse Ord mig i. Hvor underligt, min kjære Fader, at han just paa den Tid skulde komme til Bristol. Det vil blive umueligt for mig, at undgaae at see ham, da Mrs. Selwyn er meget vel bekendt med Mrs. Beaumont. Jeg har rigtig nok haft den Lykke, at undgaae at komme under eet Tag med ham; thi Mrs. Beaumont bad os tage ind i sit Huus strax efter vor Ankomst hertil; men det Upassende i at være saa langt fra Pumpestuen, bragte Mrs. Selwyn til, ikke at imodtage hendes høflige Tilbud.

O, gid det første Møde var forbi! — eller at jeg kunde forlade Bristol, uden at see ham! — Jeg frygter udsigelig meget for en Sammenkomst. Skulde den samme frække Grihed, der skrev dette gyselige Brev, være udtrykt i hans Ansigt, ved jeg rigtig ikke, hvorledes jeg enten skal taale ham, eller mig selv. Havde jeg sendt det tilbage, vilde jeg have været roligere, saasom han da havde vidst mine Tanker om det; men nu kan han allene slutte sig til dem af min Opsørsel; og jeg frygter for, at han skulde ansee min Fortrydelse for Forvirring, min Tilbageholdenhed for Undseelse. — Thi, hvorledes, min kjære Fader, skal jeg være istand til at bortffjerne den Erbødighed, hvormed jeg stedse plejede at tænke

A 5

paa

paa ham — den Fornøjelse, hvormed jeg fædse plejede at see ham?

Han maa vistnok, ligesaavel som jeg, erindre sig Brevet ved vort første Møde, og han vil, naturligtviis, troe, at kunne slutte sig til mine Tanker af mit Udseende. — O, at det kunde lede ham til at troe, at jeg var Uffø for Uforskammenhed og Forsængelighed! han vilde da indsee, hvor meget han har taget fejl i min Karakter.

Der var en Tid, da Tanken om, at en Mand, som Lord Merton, skulde komme i Forbindelse med Lord Orville, baade vilde have forundret og rørt mig; men endog nu fornøjer det mig at høre, at han er imod den Forbindelse.

Men, hvor underligt er det ikke, at en Mand af en saa affhyelig Karakter skulde vælges af Lord Orvilles Søster! og hvor besunderligt, at han næsten i det samme Øjeblik er saa paatrængende høflig imod andre Fruentimmere! Hvad er det for en Verden, vi leve i, hvor fordærvet, hvor vanslægtet! Jeg vilde næsten ønske, ikke at see den mere, hvis jeg finder, at Lord Orvilles Dine stemme overeens med hans Pen — og vil da troe, at den eneste Dybdige blandt den hele menneskelige Slægt boer paa Berryhill.

Fire og Tredsiendstyvende Brev.

Evelina, fortsat.

Bristol Hotwells, den 16de September.

O, Fader, Lord Orville er stedse den samme! Stedse det, jeg fra det Dødelik, jeg saa ham, troede ham at være — saa ganske elskværdig — og Deres lykkelige Evelina har faaet sin Munterhed, sin Sindbro igjen, er ikke længere sjunket i hendes egne Tanker, eller misfornøjet med Verden, seer ikke længere Udfigten, til at tilbringe sin Fremtid i Sorgmodighed, Tvivl eller Mistanke. — Med oplivet Mod seer hun nu fremad, og haaber, at møde Godhed iblandt Menneskene, — endstjondt hun stedse føler, ligesaa stærkt, som før, den Daarlighed, at haabe, paa nogen anden Maade at træffe Fuldkommenhed.

Din Gisning var meget rigtig. Lord Orville kunde ikke, da han skrev det Brev, være ved sine fuldkomne Sandser. O, at Umaadelighed skulde have Magt, til at nedsætte en saa ædel Mand saa dybt!

Imorges fulgte jeg med Mrs. Selwyn til Cliftonhill, hvor Mrs. Beaumonts Hus ligger saa yndig. Mine Gælelser vare meest utaalelige, medens vi gik, som stode meget langsomt, og min Sindssuroe lod mig mere, end ellers, føle, hvor svag jeg endnu er. Da vi gik ind i Huset, kaldte jeg min hele Aandsnærværelse til Hjælp, og besluttede, hellere at dø, end give Lord Orville Grund

Grund, til at tilskrive min Svaghed en urigtig
 Marsag. Jeg blev fri for min Belymring, da
 jeg saae Mrs. Beaumont var allene. Vi sadde
 hos hende, jeg troer, en Time uafbrudt; og da
 saae vi en Phaiton kjøre op for Døren, og et
 Kruentimmer og Mandfolk stige ud af den. De
 førtes ind i Stuen af Fjolkene, som vare hjem-
 me. Mandfolket, saae jeg strax, var Lord Mer-
 ton. Han kom træffende ind i Stuen med Støv-
 ler paa og Pidsk i Haanden. Efter at han havde
 gjort noget, der skulde ligne et Buf for
 Mrs. Beaumont, vendte han sig til mig. Hans
 Forundring var meget sjensynlig; men han lag-
 de paa ingen Naade Mærke til mig. Han
 ventede, troer jeg, paa at udfinde, hvilket Til-
 fælde, der havde bragt mig i et Huus, hvor
 han aldeles ikke var fornøjet med mit Komme.
 Han satte sig meget roligere ved Vinduet, uden at
 tale et Ord til noget Kenneske.

Imidlertid haltede næsten Damen, der syn-
 tes meget ung, ind i Stuen, nesebe i Korbis
 gaaende for Mrs. Beaumont, og sagde: "Hvor-
 ledes befinder De Dem, Madame?" Hun kastede
 sig med en mat Mine paa Sofaen, paastod
 med en forsklet Stemme saa sagte, som næppe
 kunde høres, at hun var saa træt, at hun
 døde. "Madame, Bejen støver virkelig ogsaa
 gyselig. De kan ikke forestille Dem, hvor fje-
 delig denne Støv er for Dinene, og Solen er
 ogsaa græffelig ubehagelig; — og det tør jeg
 sige, at jeg bliver visnok saa brun i Huden, at
 jeg

jeg ikke kan lade mig see i det første Aar. Wylford, jeg vil, i Sandhed, ikke kjøre ud med Dem mere; thi De bekymrer Dem ikke om, hvorhen De fører mig.„

„Paa min Ere,“ sagde Lord Merton, „jeg gjorde den behageligste Tour med Dem i hele Engelland. Ulykken var i Solen, ikke i mig.„

„Deres Excellence har Ret i,„ sagde Mrs. Selwyn, „at tilskrive Solen det; thi den har saamange Fortrinligheder, til at oppeje saadant med, at en lille Plet ikke kan nedsætte den i vor Agtelse.„

Lord Merton var aldeles ikke fornøjet med dette Angreb; og jeg troer, at hun ikke vilde have gjort det, havde det ikke været, for at have den Ringeagt, han visse imod os.

„Mødte De Deres Broder, Lady Lovise?„ spurgte Mrs. Beaumont.

„Nej, Madame. Er han kjørt ud imorges?„

Jeg mærkede nu, hvad jeg før havde frygtet for, at denne Dame var Lord Orvilles Søster. Hvor underligt er det ikke, at saa nær Beslægtede kunne være saa forskellige fra hverandre. Der er rigtig nok noget Lignende i deres Ansigtstræk; men i deres Væsen aldrig det mindste.

„Ja,„ svarede Mrs. Beaumont, „og jeg troer, han ønskede, at møde Dem.„

„Wylford kjørde saa ynselig hurtigt,„ sagde Lady Lovise, „at vi maaskee ere komne forbi ham. Han gjorde mig saa hange, saa jeg var nær

nær ved at besvime. Jeg forsikrer Dem, at mit Hoved er ganske fornumlet. Veed De, Madame, at vi have ikke gjort andet, end kjendtes den hele Morgenstund? — De kan ikke troe, hvor jeg har kjendt; har jeg ikke, Mylord? og hun smilte meget udtryksfuld til Lord Merton.

"De har været, som De altid er," sagde Lord Merton, og drejede sin Vidst imellem Ringene, "ganske Sandheden selv."

O sy, Mylord! raabte hun: "jeg veed, De tænker ikke saaledes. — Jeg veed, De troer, at jeg er meget ond af mig; gør De ikke, Mylord?"

"Nej, paa min Ere! — Hvor kan Deres Raade gjøre saadant et Spørgsmaal? Hvad kan Klokken være? Mit Uhr staaer."

"Den er næsten Tre," svarede Mrs. Beaumont.

"Gud, Madame, De forskrækker mig," raabte Lady Lovise, og vendte sig til Lord Merton. "Fortalde De, ugudelige Krabat, mig ikke, at den var kun Et?"

Mrs. Selwyn stod op, for at tage Afsted. Mrs. Beaumont spurgte, om hun ikke vilde see Haven. "Jeg onskede det meget gjerne," svarede hun; "men, jeg frygter for at trætte Miss Anville."

Lady Lovise rejste nu Hovedet op fra Haanden, hvorpaa hun støttede det, og vendte sig omkring, for at see paa mig; og, efter at hun fulde kommen havde tilfredskillet sin Nygjærighed, vendte

sendte hun sig bort, uden at agte paa den Forvirring, hvori hun havde sat mig, lænede sig igjen paa sin Haand, og lagde ikke mere Værke til mig.

Jeg sagde, at jeg meget godt kunde gaae, og bad, at jeg maatte ledsage dem. "Hvad siger De, Lady Lovise," sagde Mrs. Beaumont, "til en Tour i Haven?"

"Jeg, Madame? Jeg forsikker, at jeg kan ikke gaae et Skridt. Heden er saa gyselig, den vilde dræbe mig. Jeg er allerede halvdød af den. Desuden faaer jeg ingen Tid, til at klæde mig paa. Kommer der nogen her idag, Madame?"

"Jeg troer det ikke; med mindre Lord Merton vilde bære os med sit Selskab?"

"Med stor Fornøjelse."

"Jeg siger, De fortjener ikke at bedes," raabte Lady Lovise. "Du ugudelige Krabat! — jeg skal fortælle Dem en Ting, Madame." — De kan ikke troe, hvor græffelig han var. — Ved De, at vi mødte Mr. Lovel i hans ny Phaiton, og at Mylord var saa gruesom, at kjøre lige paa den? — Vi fløj rigtig; og det kan jeg sige, at jeg næsten ikke kunde drage min Hænde. Troe mig, Mylord, jeg vil aldrig igjen betroe mig til Dem; — nej, jeg vil rigtig ikke!"

Vi gik derpaa i Haven, og lode dem afgjøre denne Sag i Magelighed.

Er.

Erindrer De en smuk, men affecteret, ung Dame, jeg fortalte, at jeg saae i Lord Orvilles Selskab i Pantheon? Hvor lidet kunde jeg da indbilde mig, at det var hans Søster. Og Lady Louise Harpent er den samme Person. Jeg kan nu forstaae den brede Maade, hun talde til Lord Merton paa; jeg indseer ogsaa nu, hvorfor Lord Orville saae med denne fortrydelige Mine til Lord Merton, da han mærkede den Uagtsomhed, hans tilkommende Svoger viste imod mig.

Vi havde ikke gaaet langt, førend vi noget borte sig Bje paa Lord Orville, som syntes, nylig at være flegen af Hesten. Al min Forvirring vendte tilbage ved Synet af ham; men, jeg bestræbde mig, for at undertrykke hver Kælelse af Brede. Da han nærmede sig, bukkede han for det hele Selskab; men jeg vendte Ansigtet bort, for ikke at tage nogen Deel i hans Høflighed. Han henvendte sig strax til Mrs. Beaumont, for at spørge efter sin Søster; men, da han fik mit Ansigt at see, raabde han pludselig: "Miss Anville!" — nærmede sig til mig, og gjorde An Kompliment for mig — ikke med nogen forsængelig eller fræk Mine; ikke heller, som om han søelde An urigtige Opførsel — men med et aabent, mandigt og sjønt Ansigt — med et Smil, som tilkjendegav Fornøjelse, og Dine, som sukkede af Glæde. — Paa min Side var kun den inderligste Overbevisning berom; thi jeg troer rigtig, at Brevet i det Øjeblik var

var ganske forglemt af ham. Med hvilken Høflighed han henvendte sig til mig! med hvilken inderlig Fornøjelse han saae paa mig! Endog hans Stemme lød smigrende. Han ønskede sig selv til Lykke med, han havde mødt mig — haabede, jeg vilde tilbringe nogen Tid i Bristol, og spurgde, endog med Uengstelighed, om min Sundhed var Aarsagen til min Rejse — og sagde, at i det Tilfælde vilde hans Frygt være større, end hans Fornøjelse.

Jeg var overrasket ved hans Bæsen, og inderlig glad over at finde ham saaledes, som han stedse plejede at være; men, troe ikke, flere Gader, at jeg glemte den Fortrydelse, jeg var til ham, eller Aarsagen, han havde givet mig til Misfornøjelsen. Nej! min Opførsel var saaledes, at jeg haaber, hvis Du havde seet den, Du ikke vilde have misbilliget den. Jeg var alvorlig og tilbageholdende. Jeg saae næppe til ham, naar han talde, eller svarede ham, naar han holdt op.

Da han naturligtvis maatte lægge Mærke til denne Forandring i min Opførsel, troede jeg, det kunde ikke være urigtigt, at bringe ham til, baade at erindre og fortryde den Fornærmelse, han saa ganske uden Grund havde tilføjet mig; thi han var vistnok ikke saa ganske fra sin Forstand, at han skulde kunne være uvidende om, at han jo engang havde fornærmelset mig.

I det Øjeblik, da jeg var istand dertil, uden just at vise mig uden al Levemaade, vendte jeg mig ganske bort fra ham, og spurgde Mrs. Selwyn, om vi ikke snart skulde gaae hjem? Hvorledes Lord Orville saa ud, veed jeg ikke; thi jeg søgte at undgaae at see paa ham, og hantalde ikke et Ord, medens vi gik hen til Havedøren. Jeg troer rigtig nok, at min Korthed forundrede ham; thi han syntes ikke at have ventet saa megen Nærhedsnærberørelse hos mig. Og jeg kan ikke negte, at i hvor overbeviist jeg end var om Rigtigheden, ja Nødvendigheden af at vise ham mit Mishag, saa havde jeg mig dog næsten selv, fordi jeg saa utafnemmelingen havde imodtaget hans Artighed.

Da vi toge Afsked, mødte mine Øjne hændelsesviis hans, og jeg mærkede hos ham en Alvorlighed, der lignede min; thi den havde ganske tilintetgjort den Munterhed og det gode Lune, han havde, da han kom.

"Jeg er bange for," sagde Mrs. Beaumont, "at den unge Dame er altfor træt, til at kunne gaae længere; — hun maa først hvile sig lidt."

"Hvis Damerne ville have Tillid til min Kjørsel," sagde Lord Orville, "og ikke ere bange for at kjøre i Phaiton, skal min være færdig paa Øjeblikket?"

"De er meget artig," sagde Mrs. Selwyn; "men, min Stemme er ganske uafgjørende, og
jeg

jeg tør ikke sige i en Phaiton med en ung Mand, saalænge dette er Tilfældet.

"O!," raabte Mrs. Beaumont: "De behøver ikke at frygte for Mylord Drville, han er overmaade forsigtig."

"Naa, Miss Anville," svarede hun: "hvad siger De?"

"Jeg vilde," sagde jeg, "langt hellere gaae; men, da jeg saa paa Lord Drville, og blev vaer, at han blev saa overrasket og alvorlig ved mit korte Afslag, kunde jeg ikke afholde mig fra at lægge til; thi det vilde gjøre mig meget ondt, at være Aarsag til saamegen Ulejlighed."

Lord Drville formildedes ved disse Ord, kom nærmere hen til os, og bad os paa en saa paatrængende Maade, ikke at afslaae det, at Phaitonen antoges. Og, kjære Fader, jeg veed rigtig ikke, hvorledes det var; — men fra det Øjeblik af forsvandt min Kulde og Tilbageholdenhed lidt efter lidt. Du maa ikke blive vred — det var min Hensigt, ja, min Bestræbelse, at være saa stærk, som mueligt; men, da jeg udfæstede Planen, tænkte jeg allene paa Brevet, ikke paa Lord Drville. — Og, hvorledes er det mueligt, at Brede kan bestaae uden Fornærmelse? — Men, troe mig, kjære Fader, havde han udført den Rolle, han begyndte at spille, da han skrev det fornærmelige Brev, din Coelina vilde da have forfægtet sin Ret til det Yderste, vilde ikke have givet Slip paa din Agtelse, ved

gjerne at lade sig behandle paa en saa ubærdig Maade.

Vi spadserede i Haven, indtil Phaitonen var færdig. Da vi skiltes fra Mrs. Beaumont, indbød hun igjen Mrs. Selwyn, til at imodtage nogle Bæreller i hendes Huus; men Grundten, som jeg allerede har nævnt, gjorde, at hun igjen undskyldte sig.

Lord Orville kjørte meget langsomt, og saa forsigtigt, at det uagtet Bognens Høide, vilde have været latterligt at frygte. Jeg tog ingen Deel i Samtalen; men Mrs. Selwyn gjorde meget god Tjeneste. Lord Orville selv talde ikke heller meget; men de fortræffelige Tanker, den skønne og gode Levemaade, der ledsager ethvert Ord, han fremfører, giver det Værd og Vægt, hvad han siger.

"Mylord," sagde Mrs. Selwyn, da vi holdt ved vor Boepæl, "jeg formoder, De vilde været bleven meget forvirret, havde vi mødt nogen Person, som havde haft den Ære at kjende Dem."

"Hvis jeg havde," svarede han meget artig, "vilde det have været af bare Medlidenshed over Deres Misundelse."

"Nej, Mylord," svarede hun, "det vilde blot have været af Skam over, at De, i en saa djærv Eidsalder, allene skulde være saa sejs, ikke at turde kysse Fruentimre."

"O," raabte han leende, "naar en Mand frygter for sig selv, kunne Damerne være ganske sikker; thi De have ikke haft halv saa megen

Om

Omhuue for Deres Personer, som jeg for mit Hjerte. Han steg ned, hjalp os ud, steg paa Bognen, og var os af Syne i et Øjeblik.

"Biskop," sagde Mrs. Selwyn, da han var gaaen, "der maa være skeet en Fejltagelse ved denne unge Mand's Fødsel: han er upaasvikelig bestemt for et flidigere Aarhundrede; thi han er virkelig artig."

Og troe nu ikke, min Kjære Fader, at jeg, efter Tingenes nærværende Stilling, vil saa ufornuftig og urigtig opgibe min Brede? Jeg haaber, Du vil ikke hadle mig. Hadde Du, som jeg, seet hans hele ærbødige Opførsel, Du vilde virkelig være bleven overbevist om Umueligheden af, længere at kunne være nogen Fortrydelse.

Fem og Tredsiendstyvende Brev.

Evelina, fortsat.

Bristol Hotwells, den 19de September.

Igaar Morges modtog Mrs. Selwyn en Billet fra Mrs. Beaumont, hvori hun indbød hende til at spise med sig idag, og en anden af samme Indhold kom til mig. Indbydelsen modtoges, og vi ere først nyligen komne tilbage fra Cliftonhill.

Vi fandt Mrs. Beaumont allene i Stuen. Jeg vil beskrive Dig hendes Karakter med min

satiriske Benindes egne Ord: "Hun er en Kalle-
 derhelgen; thi, da hun indbilder sig, at hun
 er født af en gammel adelig Familie, holder
 hun det for rigtigt at troe, at adelig Fødsel
 og Dyd ere een og samme Ting. Hun har
 nogle gode Egenheder, men disse have snarere de-
 res Oprindelse fra Stolthed, end fra Grunde-
 sætninger; thi hun troer sig selv af altfor høj en
 Fødsel, til at kunne være istand til nogen uvær-
 dig Handling, og holder det for meget magt-
 paaliggende, at vedligeholde sine Forgængeres
 Værdighed. Til Lykke for Verden i Almindel-
 lighed, har hun sat sig det i Hovedet, at Red-
 sadenhed er den Dyd, der meest sommer sig
 for den Adelige: saa at den samme Hobmod,
 der hos Andre er Aarsag til Herskesyge, hos
 hende har været Bevæggrund til Venlighed.
 Men, hendes Høflighed er altfor ceremoniel,
 til at kunne udholdes, og altfor mekanisk, til
 at være smigrende. At hun gjør mig den Væ-
 re, at lægge saa meget Mærke til mig, skylder jeg
 allene et Tilfælde, som, jeg er overbevist om,
 er meget smættende for hende at tænke paa.
 Det hændte sig engang, at jeg kom til at bevise
 hende en Tjeneste med nogle Bærelser i South-
 hampton; og jeg har siden faaet at vide, at hun
 paa den Tid, hun modtog min Hjælp, troede,
 jeg var en Dame af Stand; og jeg kan ikke
 tvivle om, hun jo er bleven ilde tilmode, da hun
 fik at høre, jeg kun var en stakkels Landsbø-
 lene; men hendes fine Tanker om Velansæn-
 dige

dighed have bragt hende til at overvælde mig med Gunstbeviisninger fra den Tid af. Jeg gjør aldeles ikke noget af alle hendes Høfligheder, da jeg er overbevist om, at hun gjør det hverken af Artighed eller Taknemmelighed; men allene for at tilintetgjøre en Forbindtlighed, som hun ikke kan negte at skyldes En, hvis Navn ikke findes nogensteds i Hof, og Statskalenderen.

De veed, flere Fader, hvor megen Fornøjelse denne Dame finder i at give Rum for sit satiriske Lune.

Mrs. Beaumont modtog os meget naadig, kjendte hun foruroligede mig meget ved de Spørgsmaale, hun gjorde mig om min Familie; — f. Ex. om jeg var i Familie med Ansvillerne i Norden? om der ikke levede nogen af min Familie i Lincolnshire? og mange andre Spørgsmaal, som gjorde mig meget forlegen.

Samtalen faldt derefter paa det forestaaende Systermaal i hendes Familie. Hun behandlede Tingene med Kulde; men det var sjensynligt, at hun misbilligede Lady Lovises Valg. Hun talde om Lord Orville i Udtryk, der tilkjendes gave den højeste Agtelse, og kaldte ham med Marmontels Ord: "Un jeune homme comme il y en a peu."

Denne Samtale blev, efter mine Tanker, meget ubehagelig afbrudt ved Mr. Lovels Ankomst. Jeg frygter rigtig overmaade meget for, han nu er ved Hotwells. Han hjulpede Mrs.

Beaumont med den meest ærbødige Underdanighed; men lagde aldeles ikke Mærke til nogen anden Person.

Kort derefter kom Lady Lovise Parpent ind. Hendes Bæsen var det samme; hun hilsende Mrs Beaumont med: "Jeg haaber, De er frisk, Madame!" og gik lige hen til hendes Sæde paa Sofaen, hvor hun lænede Hovedet paa Haanden, og kastede sine matte Øjne omkring i Stuen paa en skjodesløs Maade, som om hun havde foresat sig, ikke at see, hvem der var i Stuen. Skøndt hun virkelig saae dem.

Mr. Lovel gik strax hen til hende, og spurgte med dybeste Blik: om Hendes Raade befandt sig vel?

"Mr. Lovel," raabte hun, i det hun rejste sit Hoved i Besret: "Jeg forsikkrer Dem, jeg saae Dem ikke. Har De været her længe?"

"Efter mit Uhr, Madame," sagde han, "kun fem Minuter; men, ved Deres Raades Grædelse, ligesaa mange Timer."

"Af! nu husker jeg det," raabte hun; "jeg er meget vred paa Dem. — Gaae bort, gaae! Jeg vil ikke tale med Dem den hele Dag!"

"Gud forbyde, at Deres Raades Unnaade skulde vare længe! Under saa græffelige Omstændigheder vilde een Dag synes mig et heelt Aar. Men, hvori har jeg været saa ulykkelig at fornærme Dem?"

"O, De havde næsten dræbt mig med Stræk forleden Morgen. Jeg er endnu ikke kom-

fommen mig af min Angest. Men, hvor kunde De være saa gruesom, at kjøre lige paa Mrs. lord Mertons Whaiton?„

„Paa min Vre, Madame — Deres Raade gjør mig Uret; det var Hestens Skyld alles ne. Det var ikke mueligt, at holde dem. Jeg forsikrer, jeg leed meget mere, end Deres Raade, af Brygt for, at jeg havde gjort Dem bange.„

Nu kom Lord Merton ind, og gif lige hen til Mrs. Beaumont, bukkede og sagde, at han haabede, hun havde ikke ventet paa ham. Han gif derpaa hen til Lady Louise, og kjædesløs spurgde: „Hvorledes befinder Deres Raade sig idag?„

„Ikke saa aldeles vel,„ svarede hun; „jeg har været færdig at bære af Hovedpine, siden jeg stod op.„

„Virkelig?„ raabte han, med et Ansigt, der var ganske roligt. „Det gjør mig uendelig ondt. Men, har Deres Raade ikke spurgt nogen til raads?„

„Jeg er ganske syg af bare Raad,„ svarede hun. „Mr. Ridgeway har nu nylig forladt mig; men har ikke gjort mig bedre. Ingen ved her, hvorledes jeg har det; men enhver seer, hvor taalsmodig jeg er.„

„Deres Raades Legemsbeskaffenhed,„ sagde Mr. Lovel, „er uendelig følsom.„

„J Sandhed, det er den,„ raabte hun med en sagte Stemme. „Jeg er ganske Nerve!„

„Men,

"Men, jeg er glad ved," sagde Lord Merton, "De ikke tog ud med imorges; thi Coverley har gjort paa mig, som han var gal. Han har faaet to af de bedst dannede Heste, jeg nogensinde har seet."

"Sig mig, "Mylord," raabte hun, "hvorfor bragde De ikke Mr. Coverley med? Det er en naragtig Person; jeg lider ham yfselig godt."

"Ja, han lovede, han vilde være her ligesaa hurtig, som jeg. Jeg troer vist, han kommer, førend vi have spist."

Midt under denne fjedelige Samtale kom Lord Orville. O, hvor forskjelligt var hans Bæsen! hvor værdigt et Udseende og Gang havde han ikke, fremfor de øvrige. Efter at han havde hilset paa Mrs. Beaumont og Mrs. Selwyn, kom han hen til mig, og sagde: "Jeg haaber, at Miss Anville ikke har haft noget Ubehageligt, som en Følge af Trætheden i Mandags?" Derpaa vendte han sig til Lady Lovise, der syntes meget forundret over, at han talde til mig, og lagde til: "Lad mig, Søster, at fremstille Miss Anville for Dem!"

Lady Lovise rejste sig halvt op, og sagde meget koldt, at hun glædede sig ved den Ære, at lære at kjende mig. Derpaa vendte hun sig pludselig til Lord Merton og Mr. Lovel, og fortsatte halvhviskende Samtalen.

Efter at jeg havde staaet og nejet, føelde jeg det Naragtige heri, og satte mig igjen. Jeg rødmiede først over Lord Orvilles uventede Hæslighed,

lighed, og strax derefter over hans Søsters Forsagt. Hvorledes kan denne unge Dame see sin Broder saa almindelig beundret for hans Gæder og Opførsel, og dog være saa uelstøært dig, saa ganske det Modsatte af ham? Men, imedens hans Sind er ædel ophøjet over den Smule Gjordom, Kong kan give, er hendes svagt, ustadigt, og synker for dens Indflydelse.

Lord Orville var vistnok fornærmet og misfornøjet. Han bed i sine Læber, og vendte sig fra hende ganske hen til mig, og talde med mig, indtil vi kaldtes tilbords. Troer Du, jeg ikke var taknemmelig for hans Opmærksomhed imod mig? Jo, jeg var det; og enhver vred Tanke, jeg havde næret, var rigtig ganske tilintetgjort.

Da vi derpaa satte os tilbords, kom Mr. Coverley ind i Stuen. Han gjorde tusinde Undskyldninger i eet Aandedræt, fordi han var kommen saa sildig, og sagde, at han var bleven opholdt ved et lidet Tilfælde — han var væltet med sin Phaiton, og havde knust den. Lady Lovise gav et Skrig fra sig ved at høre dette, vendte sig til Lord Merton, og forstikkrede, hun aldrig vilde kjøre i Phaiton mere.

"Du, raabte han, "belymre Dem ikke om Jack Coverley; thi han forstaaer slet ikke at kjøre."

"Mylord!" raabte Mr. Coverley, "jeg væder med Dem om tusind Pund."

"Bel"

"Velan!," svarede den anden; "bestem Dagen, og vi vilde vælge os Dommere."

"Jo før, jo hellere," raabte Mr. Coverley; "imorgen, hvis Bognen bliver færdig."

Saadanne Foretagender ere meget passende for Mænd af Stand.

"For Guds Skyld!," raabte Lady Lovise, i det hun skiftede Farve, "tael ikke saa gyselig. Mylord, Mr. Coverley, forstræk mig ikke saaledes."

"Berolige Dem, Lady Lovise," sagde Mr. Beaumont, "Herrerne ville nok tage det i Betænkning: ingen af dem mener det alvorligt."

"Naar man taler om et saadant Forehavende," sagde Lady Lovise, i det hun tog noget Salt op, "skjelver jeg over mit hele Legeme. I Sandhed, Mylord, De har skrækket mig til døds. Jeg vil ikke kunne spise den mindste Smule ved Bordet."

"Tillad mig," sagde Lord Orville, "at foreslaae noget andet for nærværende Tid — og vi vilde afgjøre dette en anden Gang. — Jeg beder, undskyld mig; Broder. Mylord maa give mig sit Ord paa, at bilægge Sagen; thi, jeg forfikkler, at det har gjort mig saa syg, at jeg er færdig at dø."

"For at bilægge Sagen," sagde Lord Orville, "formoder jeg, hvis man er uvillig til at opgive Bøddemaalet, at vi, for at berolige Damerne, maae forandre det til noget mindre farligt.

Dette

Dette Forslag bifaldtes saa stærkt af alle Damer, at baade Lord Merton og Mr. Coverley vare nødte til at billige det, og man bleve enige om, at Sagen skulde afgjæres om Eftermiddagen. Jeg har nu næsten tabt de gode Tanker, jeg havde om Phaitonerne, Skøndt Lord Orville hartad havde forsonet mig med dem.

"Mylord Orville!," raabde den vittige Mr. Coverley, "ih, Mylord Orville er saa forsigtig, ja, saa forsigtig, som en gammel Kjerling. Det gjælder hundrede Guineer, jeg vil kjøre en Gumpekarre imod Mylords Phaiton."

Dette Indfald varde en almindelig Latter; thi jeg mærker, Mr. Coverley ansees for en meget lunefuld Mand.

"Min Herre," sagde Mrs. Selwyn, "maa see De har ikke lagt Mærke til Grunden, hvor for Lord Orville er saa forsigtig?"

"Nej, Madame, jeg maa tilstaae, jeg har aldrig hørt nogen særegen Grund dertil."

"Jh, min Herre, da skal jeg sige Dem den, og det er meget passende: Hans Excellences Sønner ere endnu ikke kjede af ham."

Lord Orville loe og bukkede sig. Mr. Coverley blev her lidt forvirret, vendte sig til Lord Merton, og sagde: "Spil ikke under Bordet, Mylord! Jeg erindrer mig, at Deres Excellence anbefalede mig til denne Dame forleden Morgen, og — ja jeg troer, De har gjort mig den samme Tjeneste idag igjen."

"Glad

"Glæd Dig, Jack," raabte Lord Merton med Stoggerlatter.

Nu faldt Taleren ganske og aldeles paa at spise, en Gjenstand, der blev gennemgaaet med den største Fornøjelse; og, havde jeg ikke vidst, at det var Mænd af Stand og Levemaade, vilde jeg have indbildt mig, at Lord Merton, Mr. Coverley og Lovel vare Koffe af Profession; thi, de viste saamegen Kundskab om Soucer, Madlavning, og de forskjellige Maader at behandle een og den samme Ting paa, at jeg er overbevist om, de maae have anvendt megen Tid og Flid, for at bringe det saa vidt i denne Kunst. Jeg vilde have haft vanskeligt ved at bestemme, om de ere meest udmærkede som Graadsere, eller Epicuræere; thi de vare paa eengang baade fræsne og graadige, sagde Lyderne og Dyderne ved enhver Ret, og fortærede ligesaa vel den ene, som den anden. Jeg vilde næsten været bleven syg ved deres Anmærkninger, havde det ikke fornøjet mig at see Lord Orville, der vistnok væmmedes ligesaa meget derved, og som ikke alle ne saae mine Tanker, men endog med Miner sagde mig sine.

Da vi havde spist til Middag, anbefalede Mr. Beaumont Mandfolkene til Lord Orvilles Omhu, og fulgte selv Damerne ind i et andet Værelse.

Indtil Theebordet blev dækket, var Samtalen uafsigelig smagløs. Mr. Selwyn gjemte sine

fine Ord til Mandfolkene, Lady Lovise var smægtende, og Mrs. Beaumont alvorlig.

Men Theen opmuntrede alle. Vi kom sammen med Mandfolkene, og Munterhed tog Sæde, hvor før Søvnagtighed herskede.

Siden jeg, som Mr. Lovel siger, er ingen, satte jeg mig ved Binduet, borte fra alle. Lord Merton, Mr. Coverley og Mr. Lovel gik forbi mig, uden at lægge Mærke til mig, og omringede Lady Lovise Larpent. Jeg kan ikke negte, at jeg næsten blev vred over Mr. Lovels Opførsel, da han før havde kjendt mig. Det er sandt, jeg foragter af mit ganske Hjerter hans Narrestrøger; men, det gjør mig meget ondt, at foragtes af nogen. Det bedrøvede mig aldeles ikke, at Lord Merton lod, som han ikke kjendte mig, saalænge Lady Lovise var nærværende; thi hans Tilfædsættelse befriede mig fra megen Undseelse. Mr. Coverleys Opmærksomhed eller Ringeagt var mig ganske ligegyldig. Men alligevel finder jeg det meget utaaleligt, at see mig betragtet i et ringere Lys, end det øvrige Selskab.

Da Lord Orville kom ind, forandrede Scenen sig. Han var den sidste, der kom op af Trappen; og, da han saae, jeg sad ene, talde han ikke allene strax til mig, men satte en Stool tæt ved min, og bærede mig ganske med sit Selskab.

Han spurgde især meget til min Sundhed, og Haabede, jeg havde høstet nogen Nytte af
Bris

Bristols friske Luft. "Hvor lidt indbildte jeg mig," sagde han til, "sidste gang, jeg havde den Fornøjelse at see Dem i Byen, at Evgdom vilde i saa kort en Tid have bragt Dem hertil. Jeg er vred paa mig selv for den Fornøjelse, jeg føler, ved at see Dem; men, hvorledes kan jeg undgaae det?"

Dernæst spurgde han til den Mirvanke Familie, og talde om Mrs. Mirvan i Uderlyf, der tilkjendegave, hvormeget hun behagede ham. "Hun er ædel og elskværdig," sagde han, — "en sand qvindelig Karakter." —

"Ja, det er hun i Sandhed; og hendes behagelige Datter, for at sige alt, hvad der kan siges om hende, paa eengang — er just en Datter, som saadan en Moder fortjener."

"Jeg glæder mig paa begges Begne," sagde han; "thi, saa nær Beslægtede kaste stedsentent et godt eller slet Lys paa hinanden."

Derpaa begyndte han at tale om Eliftons Indigheder; men, efter nogle Djebliffes Forlob, afbrødes han af Selskabet ved en Anmodning om, at afgjøre Ræddemaalet. Skjøndt Lord Merton og Mr. Coverley havde talt om Maaden, at afgjøre det paa, kunde de dog ikke finde paa en Ting, hvormed de begge vare fornøjede.

Da de foreslog Lord Orville, at staae dem bi, ønskede han, at enhver af de Nærværende vilde give sin Stemme, og at Lord Merton og Mr. Coverley vilde kaste Lod om, ^{hvo} der vilde

skulde bestemme det. "Vi maae begynde med Dommerne," sagde Lord Orville, og henvendte sig til Mrs. Selwyn.

"Af mit ganske Hjerte," svarede hun med sin sædvanlige Hurtighed, "og siden det ikke er tilladt Mandfolkene at sætte deres Hals i Bøje, formoder jeg, De bør afgjøre Sagen med Deres Hoved."

"Med vore Hoveder," raabde Mr. Coverley. "Hvad! jeg forstaaer Dem ikke."

Jeg vil da søge at forklare mig tydeligere. Da jeg ikke tvivler paa, at De jo begge ere grundslærde, tænker jeg, at de tusinde Pund skulde tilfalde den, som kunde fremstige den længste Ode af Horats; det vilde baade øve Hukommelsen og more Selskabet.

Ingen kunde holde sig fra at lee, undtagen Lord Merton og Mr. Coverley. De ansaae begge dette uventede Forslag, som et, der vilde bringe uundgaaelig Tab med sig. Til sidst bukkede Mr. Coverley sig dybt, og sagde "Vil Deres Excellence behage at begynde?"

"Ganden tage mig, om jeg gjør!" svarede han, drejede sig om paa sin Hæl, og gik hen til Vinduet.

"Raa, mine Herrer," sagde Mr. Selwyn: "hvorfor betænker De Dem? Er De bange for et stakkels Gruentimmer? Men, hvis De skulde gaae fra det, vil Mr. Lovel vist nok have den Godhed at hjælpe Dem."

Alles. Latter vendte sig nu imod Mr. Lovel, og hans Ansigtsfarve viste tydeligt, at han ikke var fornøjet med den Omstiftning.

"Jeg, Madame!" sagde han, i det han Ristede Farve. "Nej, i Sandhed; jeg maa bede, De har mig undskyldt."

"Hvorfor det, Madame? — Hvorfor? — I Sandhed — hvad det angaaer — paa min Vre, Madame! De er en lille Smule stræng; — thi, hvor er det mueligt for en Mand, der ejer Huus, at studere Klassikerne? Jeg forstærker Dem, Madame (trækkende paa Skuldrene), mit stakkels Hoved har nok at bestille med at studere Politiken."

"Men, studerede De Politiken i Skolen og ved Universitetet?"

"Ved Universitetet?" gjentog han meget forvirret. "Ja! hvad det angaaer, Madame — jeg kan just ikke sige, at jeg studerede; men, hvad Læsningen angaaer, og — og — og saa videre — man har just ved Universitetet ikke megen Tid, til blot at læse."

"Men, min Herre, De har vist læst Klassikerne?"

"O, Gud! ja, Madame! meget ofte — men ikke meget — ikke meget nylig. Hvilken Ode raader De disse Herrer at begynde med?"

"Hvilken Ode! — I Sandhed, Madame, jeg kan ikke være nogen competent Dommer. Thi, at jeg skal sige Sandheden, jeg har aldrig gjort noget synderligt af Horats."

"Jeg

"Jeg troer Dem meget gjerne," sagde Mrs. Selwyn meget bidende.

Lord Merton gik leende og med et lille Nik ind i Kredsen, og sagde: "Glæd Dig, Lovel!"

Lord Orville had derpaa Mrs. Beaumont om hendes Stemme. "Naar den vandt Væddesmaalet, som gjorde det bedste Bud, vilde det paa en behagelig Maade erindre mig om forudsums Lider, da Bud var i Moden."

"Ja, Mylord," raabte Mr. Coverley, "der vilde jeg vist slaae Dem af Marken; thi Deres Excellence plejer aldrig at bukke."

"Og, tør jeg spørge, min Herre, bukker De?" sagde Mrs. Selwyn.

"Om jeg bukker, Madame?" raabte han; "ja, see kun!"

"Jeg forsikkrer," raabte hun, "jeg vilde have anseet det for et Skuldertræk, havde De ikke fortalt mig, at det var et Bud."

"Mylord!" sagde Mr. Coverley, "lad os øve os." Derpaa trippede de paa den latterligste Maade omkring paa Gulvet, og bukkede. "Vi maa nu," sagde Lord Orville, i det han henvendte sig til mig, "bede om Miss Ansilles."

"O, nej, Mylord!" sagde jeg; "jeg har rigtig ikke noget at foreslaae. Han vilde ikke modtage noget Afslag, og bad mig saa meget om at sige noget, at jeg tilfodst, for ikke at lade ham vente, vovede at foreslaae, at man skulde

paa staaende Gud gjøre et Kiim over en given Materie.^a

Mr. Coverley gjorde strax et Bux, eller, som Mrs. Selwyn siger, trak paa Skulderne, og raabte: Jeg takker, Madame! ja, deri har jeg min Styrke. — Mylord! det synes, som Skjebnen er Dem imod.

Lord Orville henvendte sig derpaa til Lady Lovise, og enhver syntes nysgjerrig efter at vide hendes Tanker. Jeg forsikker, jeg veed ikke, hvad jeg skal sige,^a raabte hun meget affektet.

"Kan man ikke gaae mig forbi?"

"Paa ingen Maade,^a sagde Lord Merton.

"Er det umueligt, Deres Maade kan gjøre en saa grusom Fordring?" sagde Mr. Lovel.

"Ja,^a raabte Mr. Coverley; "hvis Deres Maade ikke hjælper os ud deraf, er vi nødt, til at tage vor Tilflugt til vore Phantoner.^a

"O,^a raabte Lady Lovise, og gav et højt Skrig — "hvor kan De være saa affælig?"

Jeg troer næsten, denne kjedelige Ting varede en halv Time; og tilsidst, da alle vare blevene trætte, sagde hun, at hun vilde overlægge det en anden Gang.

Lord Orville bad derpaa Mr. Lovel, at give sin Stemme; og efter ti Minutters Overlæg, foreslog han med en meget vigtig Mine, at Bæddemaalet skulde falde ud til dens Fordeel, som trak det længste Straae. Det kostede mig meget, at holde mig for at lee over dette usornstige Forslag; men jeg saae, til min store For-

Forundring, ikke den mindste Forandring i de Andres Ansigt; og, da vi kom hjem, fortalte Mrs. Selwyn mig, at den Naade, at afgjøre det paa, var ikke ualmindelig. Gode Gud, fjere Gader! lader det ikke, som Penge er af ingen Værd, siden de, som ejer dem, bortsdler dem paa en saa overmaade urimelig Naade.

Lord Orville var nu allene tilbage, og Selskabets Opmærksomhed viste tydelig, hvad man ventede af ham; men de formodede ikke, hans Forslag skulde have opvakt deres Forundring; thi det var ingen anden, end at Pengene skulde tilhøre den, der, efter Dommerens Mening, fremførte den værdigste Person at dele dem med.

De studsede alle, og talde ikke et eneste Ord. Jeg troer i Sandhed, enhver, i det mindste i nogle Øjeblikke, følte Bestjæmmelse over, at have foreslaaet, eller taalt en saa faad og unyttig Odselshed. Jeg var, for min Deel, saa truffen og rørt ved denne ædle Skøse til disse Ødelande, at mine Øine foldtes med Taarer.

Mr. Coverley var den første, som brød den korte Tausshed og Estertanke, hvori Selskabet var falden, og sagde: "Paa min Vre, Mylord! Deres Excellence har en besynderlig god Naade at betragte Tingene paa."

"Ja," sagde den uforbederlige Lord Winton, "hvis denne Plan antages, trækker jeg min Sviss frem; det bliver det bedste."

Efter nogle Forsøg paa at være vittig, blebe begge Herrer enige om, at afgjøre det imorgen.

Samtalen tog derpaa en anden Bending; men jeg gav ikke Agt nok, til at skrive en Efterretning om den. Ikke længe derefter, tog Lord Orville igjen sit Sæde tæt ved mig, og spurgte: "Hvorfor er Miss Anville saa tankefuld?"

"Det gjør mig ondt, Mylord," sagde jeg, "at jeg befinder mig blandt dem, som med Rette har fortjent Deres Daddel."

"Min Daddel! — De forstrækker mig."

"Mylord! De har rigtig gjort mig ganske undseelig over, at have givet en saa naragtig Stemme, da en Lærlighed tilbød sig til at vise Menneskekjerlighed — hvis jeg, som Deres Excellence, havde haft Forstand, til at vise den."

"De behandler det altfor alvorligt," sagde han smilende; "og jeg veed ikke, om De ikke giver mig en lille Skose."

"Dem, Mylord?"

"Ja! hvo fortjener den meest? De, som lemper sig efter det Selskab, de er i, eller de, som hæver sig over det?"

"O, Mylord! hvo vilde være saa uretsfærs dig imod Dem?"

"Jeg smigrer mig med," svarede han, "at Deres og mine Tanker i det Punkt, virkelig ere de samme; men de nedlod Dem, til at give efter for Selskabets Griller. Det er derfor min Pligt,

Pligt, at undskyldte en saa upassende Alvorlighed, som kun den Deel, jeg nu tager i Lord Mertons Sager, kunde bringe mig til at vise.

Saadan en Kompliment, som den, maatte nødvendig forsonde mig med mig selv; og med Munterhed gav jeg mig i Samtale med ham, og han vedligeholdte den, indtil Mrs. Selwyns Vogn mældtes, og vi rejste igjen. Undervejs overraskede Mrs. Selwyn mig, ved at spørge: om min Sundhed vilde tillade mig at holde op med mine Morgenturer til Pumpestuen, og tilbringe en Uge paa Clifton? "thi den stakkels Mrs. Beaumont" lagde hun til, "er saa begjærlig efter, ganske at befrie sig fra den Gjæld, hun staaer i til mig, at jeg af bare Medlidenshed er nødt, til at give efter for hendes Bønner. Desuden har hun stedse Huset fuldt af Folk; og, skjøndt det især ere Narre og Lapsere, er der dog nogen Kornjelse ved at snerte dem." Jeg bad hende, ikke paa nogen Maade at lade sig forhindre fra at følge sin Tiibøjelighed, da min Sundhed nu var i meget god Stand. Og altsaa, min kjære Fader, ere vi imorgen Mrs. Beaumonts virkelige Gjester.

Jeg er meget fornøjet med denne Plan; thi saa meget, som Lord Orvilles Opmærksomhed smigrer mig, saa utaalelig er det mig, at tilfidesættes af alle andre. Og, jeg er vis paa, han allene viser mig denne udmærkede Høflighed, fordi han er ædelmodig nok, til at føle

den ubehagelige Stilling, jeg ikke venter at være i endnu en Uge.

Hvor ofte har jeg ikke, siden jeg rejste fra dig, ønsket, at jeg var i Mrs. Mirvans Selskab? Sandt er det, Mrs. Selwyn er meget artig, og behandler mig i enhver Henseende, som sin Ege; men hun søger ikke, at høre eller understøtte mig hos andre. Jeg har ikke i Sindet at hadle hende; thi jeg veed, hun er min oprigtige Veninde. Men, Lingen er, hun er selv altfor meget sysselsat med Samtalen, naar hun er i Selskab, til hun skulde have nogen Tid til at tænke, eller lægge Mærke til den tause Evelina.

Nu maa jeg tage Afsted! Jeg har ikke for vidst, hvor nødvendigt Fødsel og Formue er, for at erholde Agtelse og Artighed.

Sex og Tredsindestyvende Brev.

Evelina, fortsat.

Elfton, den 20. September.

Her er jeg, min kjære Fader, under det samme Tag og samme Huns, som Lord Orville; og, hvis det ikke var Tilfældet, vilde min Stilling virkelig være meget ubehagelig, som Du let vil indsee, naar jeg siger Dig, i hvilket Lys, jeg almindelig bliver betragtet.

Min

"Min Kjære!," sagde Mrs. Selwyn, "har Du nogensinde før mødt den pynkelige Mr. Lovel?"

Jeg fortalte hende strax mit hele Bekjendtskab med ham.

"Ja saa," sagde hun; "jeg forundrer mig mindre over hans slette Tænkemaade, siden han allerede har fornærmet Dem."

Jeg bad hende sige, hvad hun meente dermed, og hun fortalte, at medens Lord Orville talte med mig, sagde Lady Lovisa til Mr. Lovel: "Veed De, hvem det er?" Rei, paa min Vre, Madame, svarede han: jeg kan just ikke saa lige sige, at jeg kjender hende; jeg veed allene, det er en Slags Tussæder. Jeg saae hende sidste Foraar i den Rolle, da hun var med Miss Mirvan, en ung Dame fra Kent.

Hvor ubehageligt er det, min kjære Fader, at være udsat for saa uforstaaede Angreb af en Mand, som har besluttet at skade mig! Lady Lovise vil vistnok foragte en Tussæder; men, Gud skee Lov! Lord Orville har ikke hørt, og troer ikke et saa fornærmende Udtryk. Mrs. Selwyn sagde, hun vilde raade mig at gjøre min Opvartning hos denne Mr. Lovel: "thi," sagde hun, "skjøndt han er ondskabsfuld, er han dog moderne, og antaget i alle Selskaber, saa det var mueligt, han kunde gjøre Dem Skade i den store Verden;" men, jeg vilde foragte mig selv ligesaa meget, som ham, hvis jeg var

istand til at være saa falsk, at smigre en Mand, jeg foragtede.

Mrs. Beaumont modtog os meget og Lord Orville endnu mere venlig; men Lady Lovisa lagde neppe Mærke til, at vi vare i Stuen.

Der har været Selskab her hele Dagen, og endeel af den har jeg tilbragt meget fornøjet; thi, efterat vi havde drukket Thee, og Damerne spillede Kort, var Lord Orville og jeg, som ikke spille, ganske overladt til os selv; Hans Excellence gav sig da i en Samtale med mig, der varede til vi skulde spise til Aften. Jeg mærker, at den Tilbageholdenhed, den Kulde, jeg plejede at føle i hans Selskab, lidt efter lidt forsvinder. Den Høflighed, den Behagelighed, han tilsatte mig med, gav mig min hele naturlige Munterhed igjen, og gjorde mig næsten ligesaa rolig, som han selv; og, dersom jeg skal dømme efter hans Udseende, saa er jeg snarere flegen, end falden i hans Omdømme.

Jeg spurgte ham, hvorledes Beddemaalet skulde afgjøres?

Han fortalte mig: "at han havde formaaet dem, til at nedsætte Summen fra 1000 til 100 Pund, og at de vare blevne enige om, det skulde afgjøres ved Beddeløb imellem to gamle Pruentimmer, hvoraf hver af Parterne skulde sælge En, og bevise, hun havde fyldt sit fire-åndstøvende Aar; men i enhver anden Henseende maatte hun være saa frisk og stærk, som mueligt."

Da

Da jeg yttrede min Forundring over den forunderlige Maade at forøde saa mange Penge paa, svarede han: "Jeg er henrykt over denne Nøhed, at møde et Venneſte, der er ſaa ube- kjendt i Verden, og ſom endnu ikke er beſmittet af den moderne Syge, ikke at bruge ſin Fornuft. Det er en Sandhed, at Moden formaaer at gjøre de ſtørſte Urimeligheder antagelige; og Sindet, Tænkemaaden, læmper ſig naturligviis efter de meeſt naragtige Dumheder, naar de hyppigt forekommer."

"Jeg haabede," ſagde jeg, "at det menneskelige Forſlag, Deres Excellence gjorde igaar, vilde have mere Virkning."

"O!" raabte han, "jeg var ſaa langt fra at haabe noget godt Udfald, at jeg meget mere anſaae mig for lykkelig, ved at undgaae Mr. Coverleps forſlidte Vittigheder; men jeg talte aabenhjertig, fordi jeg ikke anſkede at ſkjule, jeg ingen Ben er af at spille. Derpaa tog han en nye Bog op af Tommen, og læſte med mig til vi gik tilbords. Da vi gik ned af Trapperne ſagde Lady Loviſa: "jeg tænkte, Broder, Du var ſoffeſat i Aften." "Ja, Søſter," ſagde han, "jeg har været ſoffeſat;" og bukkede ſig for mig med en ſaa høflig Mine, at jeg næſten blev undſeelig.

23de September.

Tre Dage ere næsten umærkelig forløbne, siden jeg skrev Dig sidst til, og saa behagelige, at de næsten ikke levner mig noget andet Ønske, end at Du var her. Mit Ophold her er langt lykkeligere, end jeg nogenstunde vovede at vente. Den Opmærksomhed, hvormed Lord Orville bærer mig, er ligesaa simpel, som smigrende, og synes at have sin Oprindelse af et velvilligt Hjerte, de er fri for alle Griller og al Stolt-
hed. Thi da hans Høflighed rejser sig fra en ædel Fortrydelse over, at see mig tilside-
sat, vil den, haaber jeg, vedblive saa længe, som jeg paa nogen Maade fortjener den. Jeg er nu ikke allene munter, men ogsaa rolig i hans Nærværelse; det er en Folge af sand Leves-
maade, at den tilintetgjør al Tilbageholdenhed og Undseelse. Naar vi gaaer ud at spadserer, nedlader han sig til at være min Fedsager, og bliver ved min Side hele Vejen igjennem. Naar vi læser, opdager han de Steder, som er meest værd at lægge Mærke til, udlokker mine Tanker, og bærer mig med sine egne. Ved Bordet, hvor han stedsse sidder tæt ved mig, gjør han sig mig forbunden ved tusinde smaae Opmærksomheder. Og den udmærkede gode Leves-
maade, hvormed han behandler mig, forhindrer mig fra at føle den Overvægt, det øvrige Selskab saa tydelig søger at vise mig. Tusinde tilfældige Sammenkomster kunde ikke have bragt

os til den Grad af selskabelig Frihed, som fire Dages Ophold i et og samme Huus umærkelig har ledt os til. Og, da min eneste Veninde i dette Huus, Mrs Selvin, er altfor sysselsat med sine Disputer, til at være hos mig, synes Lord Orville at ansee mig for en hjælpeløs Fremmed, der har Fordring paa hans Artighed og Beskyttelse. Kiære Kader! jeg har rigtig Grund til at troe, at den fornædrende Tanke, han før nærede om mig, er forjaget af en mere partist. Det kan være, jeg smigrer mig selv; men hans Udsigende, hans Opmærksomhed, hans Ønske efter at bringe mig i Samtale med sig, og den Umage, han gjør sig for at behage mig, alt bringer mig til at haabe, jeg ikke smigrer mig. Kort sagt, min kjære Kader! disse fire sidste lykkelige Dage, vare istand til at opveje hele Maanedet, henlevede i Sorg og Bedrøvelse.

Syv og Tredsiendstyvende Brev.

Evelina, fortsat.

Elifton, den 24de September.

I Morges gif jeg meget tidlig ned; og, da jeg formodede, at Selskabet ikke saa snart vilde samle sig, gif jeg ud, for at gjøre en lang Spadseretour, saaledes som jeg plejede at gjøre paa Berryhill, førend Frokosten; men jeg havde
neppe

neppe aabnet Havedøren, førend jeg mødte en Person, som bukkede sig; jeg saae strax, det var den ulykkelige Mr. Macartney. Jeg nejes de forundret overmaade, og stod stille, til han kom hen til mig. Han var endnu meget nedslaget, men saae bedre ud, end da jeg saae ham sidst; men han havde dog den samme sorgmodige Mine, som overraskede mig saa meget den første Gang.

I det, han nærmede sig mig med megen Erbødighed, sagde han: "Madame! det fornøjer mig overmaade meget, at jeg er saa lykkelig, at møde Dem saa snart. Igaar kom jeg først til Bristol, og det har kostet mig meget Umage, at faae Dem opspurgt."

"Vidste De da, at jeg var her?"

"Ja, Madame! den eneste Aarsag til min Reise var at see Dem. Jeg har været i Bertryhill, hvor man gav mig den ubehagelige Efterretning om Deres Sygdom og Reise."

"Gode Gud; min Herre — De vilde gjøre Dem saa megen Ulejlighed!"

"Ulejlighed! o, Madame! var der nogen, som kunde, naar det stod i min Magt, overbevise Dem om min Erkjendtlighed?"

Jeg spurgde til Madame Duval og Familien i Snowhill. Han fortalte mig, de befandt dem alle vel, og at Madame Duval havde foresat sig, snart at reise til Paris. Da jeg ønskede ham til Lykke med hans bedre Udsende, sagde han: "Lykønst Dem selv; thi Deres

res Menneskefjerlighed skulder jeg, at jeg er til. Han fortalte mig da, hans Omstændigheder vare nu mindre fortvivlede, og at han haabede, ved Tidens og Kornuftens Hjelp, at opmuntre sit Sind, og finde sig i sin Skjebne. Den Deel, De saa ædelmodigen tog i mine Lidelser, overbeviser mig om, De vil glæde Dem over at høre min Lykke; det var derfor mit ibrigste Ønske, at underrette Dem om den." Han fortalte mig, at hans Ven, i det Øjeblik, han modtog hans Brev, forlod Paris, for selv personlig at kunne hjælpe og trøste ham. Han sagde, han tog imod det med et tungt Hjerte; "men," sagde han til: "nu har jeg imodtaget det; og min første Tanke var, at ilde til min Velgjørerinde, for at betale (bydende mig noget i et Papiir) det eneste af min Forbindelighed, som kan betales; det Øvrige kan jeg ikke betale med andet, end min Takneemmelighed, og maae stedse ansee mig selv, som Deres Skyldner."

Jeg ønskede ham af mit ganske Hjerte til Lykke, men bad, han ikke vilde berøbe mig den Fornøjelse, at være hans Veninde, og afflog at modtage Pengene, førend hans Sager vare i bedre Orden.

Nedens vi talde derom, hørte jeg Lord Orville, som spurgde Gartneren, om han havde seet mig? Jeg aabnede strax Havedøren, og Hans Excellence kom hurtig hen til mig og sagde: "Gode Gud, Miss Anville, har De været ude allene? Frokosten har i nogen Tid været
før

færdig, og jeg har gaaet og søgt om Dem i hele Haven.

"Deres Excellence har været meget artig," sagde jeg; "men jeg haaber, De ikke har ventet paa mig."

"Ikke ventet?" sagde han smilende: "Troer De, vi kunde sidde rolig og spise med den Tante, De var løbet bort? Men kom (tilbydende mig Haanden), hvis vi ikke vender tilbage, vil De formode, jeg er løbet bort med; og det maae De naturligvis, da De veed, hvor tiltrækkende, den Magnet er, som trækker mig."

"Jeg vil komme, Mylord," sagde jeg meget forvirret, "om to Minuter." Derpaa vendte jeg mig med endnu større Forvirring, og ønskede ham en god Morgen.

Han gik hen imod Haven, og holdt Paapiret endnu steds i sin Haand. "Nej, nej," raabte jeg, "en anden Gang."

"Naar maae jeg da have den Vre at see Dem igjen?"

Jeg torde ikke tage mig den Frihed at indbyde nogen til Mrs. Beaumonts Huus, ikke heller havde jeg Nandsnærværelse nok, til at gjøre en Undskyldning. Jeg vidste ikke, hvoreledes jeg skulde svare ham, og sagde: "maaskee De i Morgen tidlig kommer den samme Vej — og jeg troer, jeg i Morgen vil gjøre en Tour, førend Frokosten."

Han bukkede og gik bort. Da jeg vendte mig til Lord Orville, og saae hans Ansigt meget for-

forandret, strællede jeg for, hvad jeg i denne Hast havde sagt. — Han bød mig ikke mere sin Haand, men gik taus og langsomt ved Siden af mig. Gode Gud! tænkte jeg, hvad Formodning kan han ikke uddrage af denne Begivenhed? Maa han ikke, af mit Ønske efter en Sammenkomst med Mr. Macartney i Morgen, tænke, at det var min Hensigt at møde ham i Dag, da jeg gik ud? Plaget af denne Tanke, besluttede jeg at bringe mig den Frihed til Rytte, hvortil hans egen Opførsel havde opmuntret mig, siden min Ankomst hertil; og, da han ikke vilde gjøre mig nogle Spørgsmaal, begyndte jeg selv en Forklaring derover. Jeg sagtede saaledes min Gang, for at vinde Tid, og sagde derpaa: "Blev deres Excellence ikke forundret over at see mig tale med en Fremmed?"

"En Fremmed!" gjentog han; "er det muligt, at denne Herre kan være fremmed for Dem?"

"Nei, Mylord," — sagde jeg stammende, "ikke for mig, — men det kunde dog have Anseende af — Han kunde synes —"

"Nei, troe mig," sagde han med et tungt Smil, "jeg kunde aldrig formode, at Miss Anville vilde gjøre Afstale med en Fremmed."

"Afstale, Mylord!" gjentog jeg, og blev ganske rød.

"Tilgiv, Madam,," svarede han, "men det forekom mig, som jeg hørte Rogen."

Jeg blev saa overmaade bestyrtet, at jeg kunde ikke tale; og, da jeg mærkede, at han i Stilhed vedblev sin Gang, skjottede jeg dog ikke om, at han selv skulde udtyde min Taushed; saasnart som jeg derfor var bragt ud af min Forvirring, sagde jeg: "De har i Sandhed taget meget Feil, Mylord. — Mr. Macartney havde noget Særskilt at tale med mig — og jeg kunde ikke, — jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde afflaae at modtage ham, — men jeg havde i Sandhed ikke, Mylord, — han havde i Sandhed ikke," — Jeg skammede saa strækeligt, at jeg kunde ikke fortsætte.

"Det gjør mig meget ondt,," sagde han med Alvorlighed, "at jeg har været saa uheldig, at sætte Dem i Forlegenhed, men jeg havde ikke fulgt Dem, dersom jeg ikke havde tænkt, at De blot var gaaen ud, for at tage frisk Luft."

"Det var jeg i Sandhed ogsaa,," raabte jeg gevint, "ja, jeg var. Min Sammenkomst med Mr. Macartney var gandske tilfældig, og, ifald Deres Excellence mener, at det paa nogen Maade er upassende for mig, at see ham i Morgen, er jeg villig, til at opgive dette Forehavende."

"Om jeg mener,," sagde han i en forundret Tone; "Miss Anville maa visseligen bedst kunne være sin egen Dommer; hun kan visseligen ikke

ikke tillade, at voldgive saa fin en Sag til en Person, som er uvidende om alle de Omstændigheder, der angaae den? „

”Dersom det fortjente Deres Excellences Eid, at anhøre dem, „ sagde jeg, — ”saa skulde De visseligen ikke være uvidende om de Omstændigheder, der angaae den. „

”Det Behagelige i Miss Anvilles Gesmptsanlæg, „ sagde han, med en opløst Stemme, ”har jeg længe beundret, og Tilbudet af en Meddelelse, der gjør mig saa megen Ære, er mig alt for behageligt, til at jeg ikke med Begjerlighed skulde modtage det. „

I det samme aabnede Mrs. Selwyn Stuedinduet, og vor Samtale hørte op. — Man skjemtede med mig over min Lyst til at gaae alene, men der blev ikke gjort mig nogle Spørgsmaal.

Da Frokosten var forbi, haabede jeg at kunne faae Leilighed til at tale med Lord Orville, men Lord Merton og Mr. Coverley kom ind, og forlangte hans Mening om det Sted, de havde bestemt til de gamle Gruentimmers Veddeløb. Damerne erklærede, at de vilde gjøre Selskab med, og selgeligen gif vi alle bort.

Veddeløbet gaaer for sig i Mrs. Beaumonts Have. De to Herrer ere saa ængstede, som om begge deres Liv beroede derpaa. — Endeligen have de valgt Gjenstande, men have fundet megen Vanskelighed i at overtale dem til

at ioverksætte Løbet, for at prøve deres Kræfter. Denne store Sag skal afgjøres næste Torsdag.

Da vi vare komne hjem igjen, forhindrede Forsamlingen af et større Selskab mig stedse fra at komme i Samtale med Lord Orville. Jeg blev overmaade fortrædelig, da jeg vidste, at han havde lovet sig bort til Hotwells om Eftermiddagen. Da jeg derfor ingen Næmelighed saae i at tale med ham, førend Tiden til min Sammenkomst med Mr. Macartney var ankommen, saa besluttede jeg, hellere at overlade Mr. Macartney til sine egne Tilraadesser, end at sætte mig i Bøve for Lord Orvilles flette Onddomme. —

Da jeg imidlertid overveiede hans særdeles Stilling, hans Fattigdom, hans Tungstodighed, og, hvad der var mere end alt Andet, det Begreb, jeg vidste, han gjorde sig om Alt, hvad han kaldte hans Forbindteligheder imod mig, kunde jeg ikke overtale mig til at bryde et Løfte, som kunde tillægges Marsager, der, af alle andre, vare mest fornærmelige for en Person, som Ulykke havde gjort overmaade mistroist om Ringeagtelse og Foragt.

Efter den maissommeligste Overveielse, besluttede jeg endeligen en skriftlig Undskyldning, som baade skulde befrie mig for en Sammenkomst med ham og en Fornærmelse imod ham. Jeg bad derfor Mrs. Selwyn, at hun vilde tillade mig, at sende hendes Mand til Hotwells,
hoil

hvilket hun skrev tilfod, og jeg skrev da følgende Seddel:

Til Mr. Macartney.

Min Herre!

Da det ikke staaer i min Magt, at gaae ud i Morgen tidlig, saa vil jeg paa ingen Maade gjøre Dem Uleilighed med at komme til Elifston. Jeg haaber imidlertid at have den Fornøjelse at see dem, førend De forlader Bristol. Min Herre

Deres Iydige Tjenerinde
Eveline Anville.

Jeg bad Budet at spørge efter Pumpestuen, hvor Mr. Macartney opholdt sig, og gik tilbage i Salen.

Saa snart Selskabet var færdig, gik Damerne bort, for at klæde sig paa. Jeg fandt mig da uforsvaret alene med Lord Orville, som traadte hen til mig i samme Øjeblik, jeg stod op, for at følge Mrs. Selwyn, og sagde: "Vil Miss Anville tilgive min Utaalmodighed, dersom jeg erindrer hende om det Løfte, hun var saa god at give mig i Morges."

Jeg standsede, og vilde have vendt tilbage til mit Sæde; men førend jeg fik Tid dertil, kom Tjeneren og lagde Klæderne til mig. Han traadte tilbage, og gik hen til Vinduet; og, imedens jeg overveiede, hvorledes jeg skulde begynde, kunde jeg ikke afholde mig fra, at adspørge mig selv, hvad Ret, jeg havde til at for-

tælle Mr. Macartneys Anliggender; og jeg tvivlede, om jeg ikke, ved at gøre mig fri fra een Uforsigtigheds Handling, havde begaaet en Anden.

Da denne Betragtning satte mig i yderste Forlegenhed, saa holdt jeg det for rigtigst at forlade Værelset, og give mig nogen Tid til at betænke mig, førend jeg talede; jeg sagde derfor alene, at jeg maatte skynde mig at flæde mig paa, og løb op af Trapperne; heller paa en afbrudt Maade, det tilstaaer jeg, og frygter, at Lord Orville maatte tænke saaledes; hvad skulde jeg imidlertid gøre? Ubevant med de Stillingen, hvori jeg befinder mig, og bragt i Uro ved de ringeste Vanskeligheder, opdager jeg sjelden, førend alt for sildig, hvorledes jeg bør handle.

Netop, som vi alle vare forsamlede til Middagsbordet, kom Mrs. Selwyns Mand ind i Stuen, og rakte mig et Brev og sagde: "jeg kan ikke opspørge Mr. Macartney, Madam; men Postbetjentene ville lade Dem det vide, dersom de høre Noget til ham."

Jeg blev overmaade skamfuld over dette offentlige Budskab; og, da mine Dine mødte Lord Orvilles, som vare hestede med Alvorlighed paa mig, saa fordobledes min Forvirring, og jeg vidste ikke, til hvilket Sted jeg skulde see.

Under det hele Middagsmaaltid var han ligesaa taus, som jeg, og det første Dieblis det
 Rod

stod i min Magt, forlod jeg Bordet og begav mig i mit eget Værelse, hvor Mrs. Selwyn strax fulgte mig, og hvis Spørgsmaale nødte mig til at bekjende næsten alle Omstændighederne ved mit Bekjendtskab med Mr. Macartney, for at undskylde min Skrivelse til ham. Hun sagde, at det var en Sag af de mest romanske Slags i Verden, og fremsførte hendes Meninger med stor Alvorlighed, samt erklærede, at hun har ingen Tvivl om, at han jo enten var en Lykkeridder eller en Bedrager.

Og, min kjære Fader, nu er jeg ganske og aldeles uden for al Hjælp i hvad jeg skal gjøre; jo mere jeg grunder, des mere gaaer den yderlige Urigtighed, ja Froløshed, at aabenbare Mr. Macartneys Historie og bekjendtgjøre hans Ulykker og Gattigdom mig til Hjerte; han, som har en upaatvivlelig Ret til min Tausshed og Klogskab, og hvis Brev paalægger mig, at betragte hans Samtale, som en Helligdom. — Og dog er det Tilspyneladende af Hemmelighed — maaskee noget værre, som denne Sag maa have i sig for Lord Orville, — hans Oprigtighed, — og det Løfte, jeg har gjort ham, neppe uimodstaaelige Bevæggrunde til at trøste ham for den Aabenhjertighed, han har Marsag at vente af mig.

Jeg er og sat i lige stor Betsmring for, enten jeg skal see eller ikke see Mr. Macartney i Morgen tidlig. O, min Fader! kunde jeg nu blive oplyst ved Dine Raad, fra hvil-

ken Engstælighed og Urolighed skulde jeg da ikke blive lettet!

Men nei, — jeg bør ikke forraade Mr. Macartney, og jeg vil ikke forspilde en Fortrolighed, som aldrig vilde være bleven sat til mig, uden med en Tillid til min Værdi, hvortil jeg vilde blues ved at finde mig uværdig. Men da jeg saa meget attraaer Lord Orvilles gode Tanker om mig, saa vil jeg stræbe at handle, ligesom jeg var ledet af Dine Raad, og, da jeg gjør mig det til mit eneste Formaal, at være værdig dertil, overlader jeg min Lykkes Udsald eller mit glippede Haab til Tiden og Skjebnen.

Siden jeg har fattet denne Beslutning, er mit Sind blevet lettere; men jeg vil ikke slutte mit Brev, førend Sagen er afgjort.

Den 25de September.

Jeg stod meget tidlig op i Morges, og, da jeg, efter tusinde forskellige Planer, ikke var i Stand til at overtale mig til at give den fælske Mr. Macartney Tilladelse til at formode, at jeg vilde mig forsømmelig imod ham, holdt jeg for, at det paalagde mig, at holde mit Ord, siden han ikke havde modtaget mit Brev.

Jeg besluttede derfor, at paatage mig mit eget Forsvar, ikke at opholde mig længere end to Minutter med ham, og at undskylde mig for at komme oftere tilsammen med ham.

Da jeg imidlertid var uvis, om jeg havde Ret eller Uret, aabnede jeg med Frygt og Bævelse

helse Haugedørren, — men dom engang om mine Koelser, da den første Gienstand, jeg saae, var Lord Orville! — Han saae og overmaade forlegen ud, og sagde, i en flammende Tone: "Tilgiv, Madam, — jeg tænkte ikke — jeg forestillede mig ikke, at De vilde være her saas snart, — ellers — ellers vilde jeg ikke have kommet." — Han gik mig derpaa forbi, med et hastigt Blik, og fortsatte sin Gang til Huset. Jeg var neppe istand til at staae paa mine Been, saa høiligen følte jeg mig truffen; men, da jeg sagde næsten ufriwillig: "O, Mylord!", vendte han tilbage, og sagde, efter et kort Ophold: "talede De til mig, Madam?"

Jeg kunde ikke strax svare; jeg syntes at tabe Beiret, og jeg blev endog nødt til at støtte mig ved Haugedørren. Lord Orville, som bliste sig snart i sin hele Værdighed, sagde: "jeg veed ikke, hvorledes jeg skal forsvare mig, fordi jeg netop nu er kommen herhen; — Jeg kan ikke strax — om nogen sinde — befri mig fra at tilskrives en uforklammeth Nysgjerrighed, hvortil jeg frygter, De vil henregne det: nu vil jeg imidlertid alene bede Dem om Tilgivelse, uden at opholde Dem længer." Han bukkede igjen og forlod mig.

Jeg blev i nogle Øjeblikke staaende paa samme Plet, og i samme Grilling, saa ubevægelig, som om jeg var forvandlet til Steen. — Det faldt mig først ind, at kalde ham tilbage, og strax fortælle ham den hele Sag; men jeg

undertrykte dette Indfald, endskjønt jeg vilde have givet den hele Verden til, at jeg havde givet efter for det; Noget, der lignede Stoltthed, understøttede det, som jeg meente at skyldte Mr. Macartney, og jeg besluttede ikke alene at holde hans Hemmeligheder tause, men endog at forebygge enhver Slags Forklaring, indtil Lord Orville vilde nedlade sig til at begjære den.

Han gik langsomt, og førend han gik ind i Huset, saae han sig tilbage, men traal sine Dine hurtigen til sig igjen, da han blev vaer, at jeg gik Ugt paa ham.

Min kjære Fader! Du kan i Sandhed ikke letteltigen forestille Dig en ubehageligere Stilling, end min var paa den Tid: at være mistænkt af Lord Orville for forborgne Handlinger, saarede mit Hjerte; jeg var alt for uskikket til at vente paa Mr. Macartney; jeg kunde sandeligen heller ikke taale, at Hensigten af mit Ophold her skulde blive saa vel bekjendt. Jeg var imidlertid i saa heftig en Bevægelse, at jeg kunde neppe røre mig, og jeg har Grund til at troe, at Lord Orville saae mig fra Vinduet at valse; thi, førend jeg havde gjort fem Skridt, kom han ud, ilede hen for at møde mig, og sagde: "Jeg frygter, De er ikke vel, jeg beder Dem tillade mig (idet han tilbød mig sin Arm), at hjælpe Dem."

"Nei, Mylord," sagde jeg, med al det Mod, jeg kunde tage til mig; imidlertid rortedes jeg af en Opmærksomhed, som jeg paa den Tid saa

saa lidet kunde vente, og jeg blev nødt til at vende mit Hoved bort, for at dølge mine Bælgelser.

"De maae," sagde han, med Alvorlighed, "De maae sandeligen, — jeg er vis paa, De er ikke vel, — nægt mig ikke den Ere, at hjælpe Dem." Han tog næsten min Haand med Magt og trak den under sin Arm og nødte mig til at læne mig til ham. At jeg gav efter, var dels en Virkning af min Forundring over saa usædvanlig en Alvorlighed hos Lord Orville, og dels, at jeg dengang ikke torde forlade mig paa min Stemme, for at gjøre nogen Indvending.

Da vi kom til Huset, ledte han mig ind i Stuen, hen til en Stol, og spurgte: om jeg ikke vilde have et Glas Vand? "Nei, jeg takker Dem, Mylord," sagde jeg, "jeg er nu fuldkommen vel igjen. Jeg stod op og gik hen til Vinduet, hvor jeg, for en Tid, lod som jeg var beskæftiget med at see ud i Haugen. —

Saa bestemt jeg end var til at handle ærligen imod Mr. Macartney, ønskede jeg dog med største Vengselighed, at bringe Lord Orville igjen til at fatte gode Tanker om mig; men hans Taushed, og den Takkefuldhed, der fremlyste af hans Mine, betog mig ganske Modet, til at tale. — Min Stilling blev snart ubehagelig og til Besvær, og jeg besluttede at gaae op paa mit Kammer, indtil Krokosten var færdig. Dersom jeg blev længere, frygtede jeg for, han maatte ansee mit Ophold, som en Op-

for

fordring til at udforske mig; og jeg var vis paa, det vilde bekomme mig ilde, at være mere begjerlig efter at tale, end han efter at høre.

Just, som jeg kom til Døren, vendte han sig hastigt til mig, og sagde: "Vil De gaae, Miss Anville?" — "Ja, Mylord," svarede jeg, og standsede.

"Maaskee for at gaae tilbage i — men, jeg beder Dem om Forladelse!" Han talede med saadan Hestighed, at jeg strax begreb, at han meente i Haugen, og jeg sagde hurtigen: "til mit eget Bærelse, Mylord."

Og jeg vilde igjen have gaaet; men, da mit Svar overbeviste ham om, at jeg forstod ham, troer jeg, Spørgsmaalet gjorde ham ondt: han nærmede sig til mig med en meget alvorlig Mine, skønt han i det samme viiste et røusget Smil, og sagde: "Jeg veed ikke, hvilken ond Aand, der forfølger mig i denne Morgen; men jeg synes bestemt til at sige eller gjøre Noget, jeg ikke burde? Jeg skammer mig saa meget over mig selv, at jeg kan neppe anholde om Deres Tilgivelse."

"Min Tilgivelse! Mylord?" raabte jeg, snarere bestømmet end stolt af hans Medlædelse, "Det kan vist ikke være, — Det er vist ikke Deres Alvor?"

"Der er i Sandhed aldrig Noget alvorligere meent; maa jeg imidlertid være min egen Fortolker, saa lover Miss Anvilles Ansigt mig Tilgivelse."

"Jeg

"Jeg veed ikke, Mylord, hvorledes Nogen kan tilgive, som aldrig er bleven fornærmet?"

"De er meget god; dog, jeg kunde intet mindre vente af et Gindelag, der i Blidhed gjør al Sammenligning forgjæves: vil De ikke troe, at jeg misbruger og tager Fordel af Deres Godhed, hvis jeg endnu engang skulde erindre Dem om det Løfte, De værdigede mig i Gaar?"

"Nei, i Sandhed ikke; jeg vil, tværtimod, være meget lykkelig, ved at friskende mig i Deres Excellences Tanker."

"De behøver ingen Friskendelse," sagde han, og førte mig igjen hen til Binduet; "men jeg tilstaaer, min Rydgjerrighed er stegen meget høit."

Da jeg havde sat mig, fandt jeg mig meget forlegen for hvad jeg skulde sige; men, da jeg, efter en kort Tausshed, tog alt det Mod til mig, der stod i min Magt, sagde jeg: "Derfor som De ikke vil troe, Mylord, at jeg farer med Børnestreger og er egenfindig, maa jeg tilstaae, jeg har fortrydt det Løfte, jeg gjorde, og jeg vil bede Deres Excellence bønlig, at De ikke paaistaar en streng Opfyldelse deraf. Jeg talte saa hastigt, at jeg dengang ikke overveiede det Urigtige i det, jeg sagde."

Da han var ganske taus, dybsindig og opmærksom, blev jeg uafbrudt ved at tale. —

"Derfor Deres Excellence, paa nogen anden Maade, kjendte de Omstændigheder, der angaaer

da jeg var saa nær ved at bæres med Deres Fortrolighed, skulde sole den største Bedrøvelse over at finde mig undragen derfra. „

Erøer Du ikke, min kjære Fader, at jeg i dette Øieblik maatte kalde alt mit Mod til Hjælp, for at vogte mig fra at fortælle ham reent ud hvad, han ønskede at høre? Imidlertid glæder det mig, at jeg ikke gjorde det; thi, foruden den virkelige Uret, jeg maatte have begaaet, er jeg sikker paa, at Lord Orville selv vilde have lastet mig, naar han havde hørt det. — Til al Lykke faldt denne Tanke mig ind, og jeg sagde: „Deres Excellence skal selv være min Dommer; sjønt det Løfte, jeg gjorde, var frivilligt, var det dog uforsigtigt og ubetænksomt; hvis det imidlertid havde angaaet mig selv, vilde jeg ikke have betænkt mig paa at opfylde det; men den Herre, hvis Anliggender jeg skulde nødes til at aabenbare — „

„Tilgiv, jeg afbryder Dem, raabte han; tillad mig alene, at forstke Dem, at jeg har ikke den ringeste Lyst til at blive bekendt med hans Anliggender, undtagen, hvad de Berøgrunde angaaer, som i Gaar Morges bragte Dem til — „ Han standsede; og han fik ikke Tid til at sige mere.

„Det, „ raabte jeg, „skal jeg oprigtigen fortælle Dem, Mylord. Mr. Macartney havde nogle særskilte Sager at afgjøre med mig, og jeg kunde ikke tage mig den Frihed, at bede ham herhen. „

„Og

gaae mit Bekjendtskab med Mr. Macartney, er jeg ganske vis paa, at De selv vilde misbillige, at jeg fortalte dem. Han er en Standsperson, og har været meget uhykkelig, — men jeg troer ikke — jeg har — Frihed til at sige mere; dog, dersom han vidste, at Deres Excellence ønskede at høre nogle af hans egentlige Anliggender, er jeg forsikret om, at han vilde give sit villige Samtykke til, at jeg fortalte dem.

"Skal jeg begjære hans Tilladelse, Mylord?"

"Hans Anliggender!" gjentog Lord Orville, "nei paa ingen Maade, jeg er aldeles ikke nysgjerrig efter at vide dem."

"Jeg beder Deres Excellence om Forladelse, — men jeg havde i Sandhed forstaaet det Modsatte."

"Er det muligt, Madam, De kunde formode, at en ganske Fremmeds Anliggender kunne opvække min Nysgjerrighed?"

Den Usørlighed og Kulde, hvormed han gjorde dette Spørgsmaal, bestemmede mig overmaade meget; men Lord Orville, som er den fineste Mand af Verden, fattede sig strax igjen, og søiede til: jeg vil ikke dermed sige, at jeg taler med Ligegyldighed om een af Deres Venner — det være langt fra: een af dem vil stedse have Fordring paa mine bedste Ønsker; men jeg tilstaaer kun, at jeg er stuffet i mit Haab; og, endstjønt jeg tvivler ikke om Deres Grundes Rigtighed, som jeg blindt hen underkaster mig, maa De dog ikke undre Dem, om jeg nu,

da

"Og hvorfor ikke? — Jeg er vis paa, at Mrs. Beaumont, —"

"Jeg kunde ikke tænke paa, at føre Nogen indbudet ind paa Mrs. Beaumonts Befordring; og med den samme ufornuftige Overilelse, jeg gav Deres Excellence mit Borte, lovede jeg med langt større Ubefindighed at møde ham."

"Og gjorde De det?"

"Nei, Mylord," sagde jeg, og skiftede Farve; "jeg gik bort, førend han kom."

Vi bleve igjen i nogen Tid tause; men, da jeg nødig vilde overlade ham til Betragtninger, som kunde ikke andet, end være mig til Skade, tog jeg Mod nok til mig, for at sige: "Der er ingen ung Skabning, der saa høiligen behøver, eller saa alvorligen ønsker sine Venners Raad og Hjelp, som jeg: jeg er fremmed for Verden, og ubevant med at handle for mig selv, mine Hensigter ere aldrig medvilligen løslig, og dog irrer jeg bestandigen. — Jeg har hidindtil været velstignet med den hengivne Ven, og i Sandhed den dueligste Mand til at lede og opløse mig ved enhver Leilighed; — men han er for langt borte, til at jeg nu i dette Dieblis, da jeg behøver hans Hjelp, kan benytte mig deraf, — og her — her er intet mennerligt Bæsen, som jeg kan spørge tilraads."

"Gud give," raabte han med en Mine, hvorfra al Kulde og Alvorlighed var forsvunden, og i hvis Sted den blideste Velsigelse skinnede frem, "at Jeg var værdig — og istand, —

til

til at indtage en saadan Vens Plads hos Miss Anville.

"De gjør mig alt for megen Ere," sagde jeg, "men jeg haaber af Deres Excellences Oprigtighed — eller, maaskee rettere sagt, Overbærelse, at De, i Betragtning af min Urfarenhed, vil give mig noget efter for saa ubetænk som en Opførsel: — Maa jeg haabe, Mylord, at De vil det?"

"Maa jeg haabe," raabte han; "at De vil tilgive mig den usømmelige Udfærd, hvortil jeg har overgivet mig i min Reistagelse? og at De vil tillade mig (han kyssede min Haand), saaledes at besegle min Fred?"

"Vor Fred, Mylord," sagde jeg, med ny Munterhed.

"Denne," sagde han, og tryktede den igjen til sine Læber, "er da Seglet paa vor Fred: og nu, — ere vi jo Venner?"

I det samme aabnedes Døren, og jeg stik alene Tid til at trække min Haand til mig, inden Damerne kom ind til Frokost.

Jeg har den hele Dag været det lykkeligste af alle menneskelige Væsener! — at forliges saaledes med Lord Orville og dog at holde fast ved min Beslutning, — hvad kunde jeg ønske mere? — Han har ogsaa været meget oprømt, og mere opmærksom, mere forbindelig imod mig, end nogensinde tilforn. — Gud forbyde kun, at jeg igjen skulde komme i en lignende Stilling; thi jeg kan ikke beskrive, hvormeget jeg har ud-

flaaet af Frygt for, at jeg skulde forspilde hans gode Tanter om mig.

Men hvad vil den stakkels Mr. Macartney tænke om mig? Saa lykkelig, som jeg er, maa jeg dog beklage den Nødvendighed, hvori jeg er sat, at lade hans Haab glippe.

Lev vel kjæreste Fader.

Otte og Tredsindstyvende Brev.

Pastor Billars til Eveline.

Berryhill, den 28de September.

Ligesom død for den hele Verden, og lige søleløs mod dens Fornøielser og Plager, har jeg for lange siden budt al Glæde Farvel, og al Sorg Trods, undtagen det, som havde sit Udspring fra min Eveline, — den eneste Kilde for mig til al jordisk Lyksalighed. Hvor underligt er det da ikke, at det Brev, hvori hun fortæller mig, at hun er det lykkeligste af alle menneskelige Væsener, skulde forårsage mig den dødeligste Uro!

O, mit Barn! — Denne Ufaldighed, som er Himmels første og bedste Gave, skulde da, iblandt alle Andre, være den, som er meest blind imod sin egen Fare, meest udsat for Troløshed, og mindst istand til at forsvare sig selv i en Verden,

den, hvor den er lidet bejendt, mindre agtet og
 stedse bedraget.

Gud give Du var her! — da kunde jeg
 Sid efter anden og med Mildhed indlade mig i
 et Emne, der er alt for flint for en bortfjernet
 Undersøgelse. — Det er imidlertid alt for vige-
 tigt, og Stillingen alt for betænkelig, til at det
 kan taale Opsættelse. — O, min Eveline,
 Din Stilling er i Sandhed betænkelig, Din
 Sindssyge staaer paa Spil, og enhver Omvexling
 i Din tilkommende Lykke vil beroe paa din Op-
 førsel i nærværende Dieblis.

Hidindtil har jeg undgaaet at tale med Dig
 om den Vigtigste af alle Anliggender, om Dit
 Hjertes Tilstand: men, ah! jeg behøver ingen
 Underretning! jeg har været taus, men sandes-
 ligen ikke blind.

Længe og med den dybeste Bekymring har
 jeg mærket den Magt, Lord Orville har faaet
 over dit Hjerte. Du vil kjæles ved ethvert Ord,
 Du læser. Jeg bedrøves over at forarsage min
 gode Eveline nogen Bekymring, men jeg tør
 ikke længer skaae hende.

Din første Sammenkomst med Lord Or-
 ville var afgjørende. Opramt, be hjertet og fri
 for alle andre Indtryk, kunde det ikke seile saa-
 dan en Mand, som du beskriver ham, at op-
 vække din Beundring, og som var desmere far-
 lig, fordi han syntes at kjende ligesaa lidet til
 sin Magt, som Du til din Svaghed, og dere-

for havde Du hverten nogen Kundskab om Folgerne af hans Forsængelighed eller din egen Forsigtighed.

Ung, munter, uden aldeles at vaage over Dig selv, og tænke paa Folgerne, lod Du Dig styre af Indbildningen; og Fornuften, som flyede Skridt for Skridt, skønt i en sikker Gang, maatte staae tilbage i et Beddelsb af saa udskielende og flygtigt et Selskab. Hvor hurtig var da ikke min Evelines Gang igjennem disse sværmende Lidenstaders Egne, hvorhen hendes ny Veileder førte hende! Hun saae Lord Orville paa et Bal, — og han var den elskværdigste Mand! — Hun traf ham igjen paa et Andet, og han besad alle de Dyder, som findes under Solen!

Jeg vil ikke hermed nedværdige Lord Orvilles Korijeneste, som, naar jeg alene undtager et hemmelighedsfuldt Exempel, synes at have fortjent det Begreb, Du har gjort Dig om hans Gemytsbeskaffenhed; men, det var ikke Tiden, det var ikke Kundskaben om hans Fortrin, der vandre din Agtelse; det var din ny Selskabs søster, der ikke havde Taalmodighed til at oppebie en Prøve; det var hendes Pensel, dyppet i hendes skabende Begrebers levende Farver, der glødte Dig op, og affjildrede Dig i det første Øieblik af dit Bekjendtskab alle de Fortræffeligheder, alle de sjeldne og gade Egenheder, som alene en meget lang Tid og et fortroligt Bendskab kunde virkeligen have opdaget.

Du

Du smigrede Dig selv med, at din Gensidighed var Virkningen af Afgtelse, grundet paa almindelig Kjærlighed til Fortjenester og Retfærdigheds Grundsætninger: og dit Hjerte, som leed ved at opofre din Bildfarelse, var gaaet ganske forloren, førend Du befrygtede, det var i Fare.

Jeg har tusinde Gange været paa Neppet at skulle vise Dig Færerne i din Stilling; men jeg haabede, at den samme Urfarenhed, som foranledigede din Bildfarelse, skulde, ved Hjælp af Tid og Gravarelse, bevirke din Helbredelse. Jeg vilde i Sandhed meget nødig forstyrre din Bedaarelse, saalænge jeg torde haabe, den selv kunde bidrage til at skaffe Dig din Rolighed tilbage; eftersom din Uvidenhed om Færen og din Hengivenheds Magt kunde muligens forekomme den Ubesindighed, hvormed unge Mennesker, i lignende Omstændigheder, ere tilbøielige til at bilde sig selv ind, at hvad der blot er vanskeligt, er ganske umuligt. — Men siden Du nu igjen har Sammenkomster og er bleven mere fortrolig med ham, er alt Haab om min Stillehed og tilspønseladende Uvidenhed til Ende.

Vaagn da op, mit kjære, mit bedragne Barn! Lad Kjølelsen af din Fare vække Dig, og anspænd alle dine Kræfter, for at flye det Onde, hvormed den truer Dig, — et Onde, der for et Gempt, som Dit, er det Uælskyggeste; en hemmelig frænklet og forbulgt, men fortærende Fortrydelse! Anvend en ædel Anstrængelse for at faae din Ro tilbage, som jeg nu,

med Belymring seer, at beroe paa Lord Orville's Nærværelse. Denne Anstrængelse vil visseligen være pinagtig; men slaae din Lid til min Erfarenhed, naar jeg forstkrer Dig, at den er nødvendigt. —

Du maa forlade ham! Synet af ham er en Gift for din Rolighed, hans Selskab dræbende for din tilkommende Sindssro! Ero mig, mit elskede Barn, dine Lidelser smertier mit Hjerter, idet det tilfjger mig Nødvendigheden deraf.

Hvis jeg kunde smigre mig med, at Lord Orville vilde virkelig paaafkjenne dit Værd, og handle med et Gemyts Edelmødighed, der vilde bevise, at det var sig selv ligt, da vilde jeg overlade min Ebeline til uforstyrret at være i det muntre Selskab, og nyde en Wands tiltagende Agtelse, som hun saa meget beundrer; men denne er ikke en Alder, hvori man kan forlade sig paa Sandsonligheder, og Uforsigtighed fortrydes meget snarere, end den oprettes.

Du beretter mig, at dit Helbred er meget bedret, — kan Du da samtykke i at forlade Bristol? — ikke pludseligen, det forlanger jeg ikke, men om faa Dage, efterat Du har modtaget dette? Jeg vil skrive til Mrs. Selwyn, og lade hende vide, hvor gjerne jeg ønsker din Tilbagekomst; og Mrs. Clinton vil nok drage Omfarg for Dig. — Jeg har eftertænkt ethvert muligt Middel, som kunde fgte til din Lykke, førend jeg besluttede, at afstvinge Dig en Roelighed, som jeg er overbeviist om, vil
være

være Dig meget smertefuld, — men jeg kan paa ingen Maade tilfredsstille mig. Dette vil i det mindste være uden Fare, og hvad Udfaldet angaaer, — maae vi overlade det til Eiden.

Det fornøier mig meget at høre, det gaaer Hr. Macartney vel. Lev vel mit kjæreste Barn! Himlen beskytte og styrke Dig.

A. B.

Ni og Tredsindestyvende Brev.

Eveline til Pastor Willars.

Elifton, den 28de September.

Siden jeg skrev ere to Dage forløbne for mig paa en behagelig, den behageligste Maade; men jeg har været altfor beskæftiget til at have været nøiagtig i Henseende til min Dagbog. Denne Dag har været mindre rolig. Den var bestemt til at afgjøre det vigtige Bædemaal, og har frembragt en Forvirring i det hele Hus. Det var bestemt, at Bædeløbet skulde see Klokken 5 om Eftermiddagen. Lord Merton spiste Brokost her og blev til Middag. Han gjorde sig megen Umage for at overtale Damerne, paa sand Bædeløbs Viis, til at holde paa hans Side, uden at see dem, der skulde løbe; men han kunde alene formeaae en Lady Louise dertil, saasom Mrs. Selwyn sagde, at hun gjorde aldrig noget Bædemaal imod hendes egne Ønsker, og Mrs.

Beaumont vilde ikke holde paa nogle af Siderne. Hvad mig angaaer, da blev jeg ikke agtmødet derom. Det er umuligt, at nogen Piggensldighed kan være mere paafaldende, end den Lord Merton bliste imod mig i Lady Lovises Nærværelse.

Men strax før Middagsmaaltidet hændtes det, at jeg var alene i Spisestuen, da hans Excellence kom pludseligen tilbage, og, da han kom ind, begyndte han med sin sædvanlige Fortrolighed: "De seer, Lady Lovise, men stände sode pludseligen, "hvor ere de Alle gaaen hen?"

"Jeg veed det sandeligen ikke, Mylord."

Han lukkede Døren, og kom hurtig hen til mig med en stor Forandring i hans Ansigt og Adfærd, og sagde til mig: "Hvor glæder det mig, min søde Pige, at jeg endeligen engang træffer Dem alene, jeg begyndte, Minssæl, at troe, at man havde sammenrottet sig imod mig; thi jeg har aldrig været istand til at beholde Dem en Minut for mig selv, og greb meget frit fat paa min Haand. Efterat jeg saalænge havde været ganske tilfidesat, blev jeg saa bestyrtet ved denne Tilfælde, at jeg kunde ikke besvare ham paa anden Maade, end, med en uforstilt Forbavselse, at stirre ham i Øinene.

"Ja," vedblev han, "hvis de ikke havde været den grusomste lille Engel af Verden, saa vilde De have hjulpet mig til et eller andet Raad; thi De seer, hvorledes jeg her er bevogtet: Lady Lovises Øine ere aldrig af mig.

Hun

Hun giver mig en fortryllende Forsmag paa en
Kones Fornoielser! endstjønt det vil ikke vare
længe.“

Fortørnet i høieste Grad, forsøgte jeg at
trække min Haand til mig; men jeg troer ikke,
det vilde have lykkedes mig, dersom Madam
Beaumont ikke havde ladet sig see. Han
vendte sig bort fra mig med den største Driftig-
hed, og sagde: ”Hvor er De henne, Madam?
Hvor er Lady Louise? De seer, at jeg kan
ikke lede et Dieblig borte fra Huset.“

Min dyrebare Kader, kunde Du have troet,
at saadan Uforskammenhed kunde finde Sted hos
et Menneſke?

Mr. Cowley kom for Middagsmaal-
tidet og Mr. Lowel tilligemed nogle Andre af
Selskabet for Kl. 5. — Den Plads, som var
udseet til Bædeløbet, var en Gang, udjæpnet
med Sand, i Madam Beaumonts Have,
tyve Favne lang. — Da vi bleve fremkaldte til
Løbet, lode de to gamle fattige Koner sig see.
Endstjønt De syntes at have et meget godt Hels-
bred efter deres Alder, saae de dog saa afmæg-
tige, skrøbelige og svage ud, at jeg kunde ikke
have nogen anden Følelse, end Medlidenhed ved
Synet af dem. Imidlertid var dette ikke den
almindelige Følelse hos Selskabet; thi de vare
aldrig saasnart komne frem, førend de bleve hil-
sede med Patter af alle Tilskuerne, undtagen af
Lord Orville, der, under den hele Handling,
saae meget alvorlig ud. Udentvivel har han væ-

ret meget misfornøjet med et Menneskes flygtige Ordsfærelse og Udsvævelse, med hvem han snart skal saa noie forenes. Det var sandeligen for en kort Tid et ret løierligt Syn; de Personers Urolighed, som det angik, og de Vædemaal, der vare paalagde de gamle Koner, vare høist urimelige. Hvem ønsker De helst maae vinde? Paa hvis Side holder De? gjenløb fra Mund til Mund i det hele Selskab. Lord Merton og Mr. Coverley vare begge saa yderligen lystige og stænde, at jeg strax mærkede, de havde været alt for fri i at drikke paa et lykkeligt Udfald for dem. De ledte de gamle Koner, med høie Kryderaab, hen til Vædesløbspladsen, og opmuntrede dem, ved gavmilde Løster, til at vise deres Færdigheder.

Da der var givet Tegn til, at de skulde begynde, løbe de stakkels soage og frøgtagtige Stabninger imod hinanden, og, da ingen af dem vare istand til at udholde Stødet, faldt de Begge om paa Pladsen. —

Lord Merton og Mr. Coverley stødte dem til Hjælp. Der blev bragt Stole til dem, og de drak hver et Glas Vin. De klagede over, de havde fædt sig meget; thi de vare tunge og kraftedløse og kunde derfor ikke afbøde Stødet, men faldt med deres hele Vægt ned i Gruset. Da de imidlertid syntes at have lidt lige meget, vare begge Parterne alt for ivrige til, at de kunde taale, Sagen blev opholdt.

De

De begyndte derfor igjen at rolle afsted, i nogen Tid næsten jevnsteds hinanden; men, til Selskabets ubeskrivelige Morstab, snublede og faldede de ideligen, og det forvirrede Ekstrig af: "Nu, Cowerley! Nu, Merton!" lod fra den ene Ende til den Anden, under den hele Handel.

Ikke længe derefter gled Roden paa den Ene af de flakkels Koner, og med stor Noie kom hun op igjen. — Jeg sprang strax, uden at betænke mig, frem, for at hjælpe hende; men Lord Merton, til hvis Parti hun ikke henhørte, standsede mig, og raabte: "Ingen gemene, ingen gemene Løier!"

Mr. Cowerley, som derpaa gjentog de samme Ord, gik selv hen at hjælpe hende, og paaflod, at den anden skulde standse. Der opstod en Trette; men den arme Slabning var alt for meget beskadiget til at kunne bevæge sig, og erklærede, at hun var ikke mere istand til at gjøre et nyt Forsøg. Mr. Cowerley opførte sig meget ufornuftig: han bandede hende med en uværdig Hestighed; ja, syntes endog neppe istand til at afholde sig fra at slaae hende.

Lord Merton sagde derpaa med stor Hensynstællelse: "Det var en snorrig Ting; men Mr. Cowerley paaflod, at Kaldet skete hans delfæviis, og der maatte gives Konen Tid til at komme sig. Men, da hele Selskabet var ham imod, blev han erklæret for den Tabende.

Vi gik derpaa tilbage i Stuen, for at drikke The, og, da det var en meget varm Aften, gik vi derefter alle ud i Haugen. Lord Merton var ganske spirende og Lady Lovise i høi Grad opremt; men Mr. Coverley søgte forgjeves at dølge sin Harmie.

Da Lord Orville var ganske tankesuld og gik alene for sig selv, haabede jeg, som sædvanligt, at blive ubemærket og overlades til mine egne Betragtninger; men dette var ikke Tilfældet; thi Lord Merton, der tog sig slet ikke i Agt, og var ganske beruset baade af Wiin og Dagens Lykke, faldt mig meget besværlig; og, uden Agtelse for Lady Lovises Rørbærelse, der hidindtil har afholdt ham, endog fra almindelig Høflighed, trængte han sig, under Svadesferegangen, ind paa mig med en Fortrolighed, der skulde ligne Artighed, og som bragte mig overmaade meget ud af min Røining. Han viste mig de allerfloueste Høflighedstegn, og greb med Magt uopbørligen fat paa min Haand, endskjønt jeg med en Slags Fortrydelse og uforstilt Harmie trak den tilbage. Jeg saae, at Lord Orville lurede med Forsæt paa os, og Lady Lovises Smil blebe forandrede til foragtelige Djekast.

Jeg kunde ikke taale denne Medfart, og, under Paaskud, jeg var træt, skødte jeg mig at gaae, for at komme hjem; men Lord Merton, som fulgte mig i Hælene, greb min Haand og sagde: "Denne Dag hører mig selv
til,

til, „ forfædte, at han kunde ikke tillade mig at gaae.

„ De maa, Mylord, „ raabte jeg, osers maade opbragt.

„ De er den mest indtagende Pige af Verden, „ sagde han, „ og har aldrig seet bedre ud, end i dette Dieblif. „

„ Mylord, „ raabte Mrs. Selwyn, idet hun kom hen til os, „ De betænker ikke, at jo bedre Miss Anville seer ud, des mere paa-faldende er Forfæjellen imellem hende og Deres Excellence; jeg vilde derfor, for Deres egen Skyld, raade Dem at slippe hende. „

„ Ja, vist nok, Mylord, „ raabte Mr. Coverley, „ jeg seer ikke, hvad Ret De, paa een og den samme Dag, har baade til den bedste gamle Kone og det bedste unge Fruentimmer. „

„ Det bedste unge Fruentimmer! „ gjentog Mr. Lowel; ih! De har, paa min Tre, ført et høist upassende Sprog; dog, dersom Lady Lovise kan tilgive Dem, — og hendes Raade er Gødheden selv, — saa er jeg vis paa, ingen Anden end hun kan gjøre det; thi De har paa en høflig Raade begaaet en græffelig Feil. „

„ Og tør jeg spørge Dem, Sir, „ sagde Mrs. Selwyn, „ hvad Bønønske vil De, man skal give det Sprog, De fører? „

Mr. Lowel, som vendte sig om til en anden Side, lod som han hørte hende ikke; og Mr. Coverley sagde, idet han bukkede sig for Lady

Lady Louise: "Hendes Raade kjender meget vel min Erbsdighed; men, ak! jeg veed ikke, hvordan det er, — jeg har stedse haft et ulykke- ligt Hang til korte Indfald; og jeg har i min hele Levetid aldrig kunnet bære mig for Smaa- stoser."

"Jeg beder Dem, Mylord," raabte jeg, "slip min Haand! Kjære Mrs. Selwyn, tal for mig!"

"De spilder Deres Tid, Mylord," sagde Mrs. Selwyn, paa at opholde Miss An- ville længere; thi vi ere allerede saa fuldkom- men overbeviiste om Deres Overmagt og Styrke, som om De havde holdt fast paa hende en heel Levealder."

"Mylord," sagde Mrs. Beaumont, "lad mig at mægle i Sagen; jeg veed ikke, om Lady Louise kan tilgive Dem; men, da denne unge Dame er i mit Huus, skjøtter jeg ikke om, at hun skal være misfornøjet."

"Jeg tilgiver ham," raabte Lady Louise, "jeg erklærer, at jeg er overmaade glad ved at blive ham qvit."

"Ja, visseligen, Mylord," raabte Mr. Coverley, "idet De vilde gribe fat efter Stoggen, tabte De det Virkelige; De gjør bedst i at slutte Fred, mens De kan."

"Jeg beder Dem, være rolig, Mr. Cover- ley," sagde Lady Louise fortredelig, "thi jeg erklærer, jeg vil ikke tale med ham. Broder, (hun

(hun tog Lord Orville under Armen) vil Du gaae ind med mig? „

„Gud give, „ raabte jeg, „ da jeg blev sat i Stræk for Synet af Lord Mertons overvætted Druffenskab, „ at jeg ogsaa havde en Broder! — da skulde jeg ikke blive udsat for saadan en Behandling! „

Lord Orville forlod strax Lady Louise, og sagde: „ Vil Miss Anville forunde mig den Vre, at bære dette Navn? „ og, uden at oppebie Svar, befriede han mig fra Lord Merton, førte mig hen til Lady Louise og førte mig til: „ Lad mig bære lige stor Omsorg for begge mine Søstre! „ og, da han derpaa bad hende at tage ham under den ene Arm og bad mig at benytte mig af den Anden, naaede vi Huset i et Øjeblik. — Lord Merton, som var ganske uden Samling, forsøgte ikke at holde os tilbage.

Saa snart vi traadte ind i Huset, tog jeg min Arm tilbage og neiede for at takke; thi mit Hjerte var alt for fuldt til, at jeg kunde tale.

Lady Louise, der tydeligen var bleven stødt over hendes Broders Redsladenhed, og yderligere forbitret over Lord Mertons Opførsel, trak hendes taub tilbage, heed sig i Køberne med et overmaade forrædeligt Diekast og gik pludseligen op paa Salen.

Lord Orville spurgte, om hun ikke vilde gaae ind i Stuen?

„Nei, „

"Nei," svarede hun opfarende, "jeg vil lade Dig og Din ny Søster være alene;" og derpaa gik hun op af Trappen.

Jeg blev ganske bestyrtet over denne stolte og plumpe Tale. Lord Orville syntes selv ligesom slaget af en Lynild; jeg vendte mig bort fra ham, og gik ind i Gruen; han fulgte efter mig og sagde: "Maa jeg nu gjøre Miss Anville min Undskyldning for min Væsenkomst, — eller bør jeg undskylde, at jeg ikke, som jeg tænkte, lagde mig før derimellem?"

"O, Mylord," raabte jeg med en Bevægelse, jeg ikke kunde undertrykke, "det er alene Dem, der omgaaes mig med en Slags Agtelse: alle de Andre behandle mig uforskammet og med Foragt."

Det gjør mig ondt, at jeg havde ikke større Magt over mig selv, eftersom han netop dengang havde Aarsag til at troe, jeg især mente hans Søster, som jeg er vis paa, der meget maatte røre ham.

"Retfærdige Himmel, raabte han, "er det muligt, at saa stor Blidhed og Dyd ikke kan opvække den Kjerlighed og Beundring, den saa billigen fortjener! — Jeg kan ikke, — jeg tør ikke, uden uskyldkomment, sige dem den Harm, jeg i dette Øjeblik føler!"

"Det gjør mig ondt, Mylord," sagde jeg, med mere Kolighed, "at jeg har givet Anledningen dertil; men i en Grilling, der skal bære Navn af Bestyrtelse, ikke at træffe Andet, end
lut,

lutter Ydmiggelser, det er jeg sandeligen kun stet
stillet til at udholde! „

„Min kjære Miss Anville, „ raabte
han, med Heflighed, „tillad mig at være Deres
Ven; tænk paa mig, ligesom jeg var Deres
virkelige Broder; lad mig formaae Dem til at
modtage min første Beredvillighed til at tjene
Dem, hvis der er Noget, hvori jeg kan være
saa lykkelig at vise Dem min Opmærksomhed, —
min Agtelse! „

Førend jeg fik Tid til at tale, traadte de
Dørige af Selskabet ind i Stuen, og, da jeg
skjøttede ikke om, at see Lord Merton mere,
idetmindste førend han havde udsøbet, besluttede
jeg at forlade det. Da Lord Orville mær-
kede min Hensigt, sagde han, idet jeg gik ham
forbi: „Vil De gaae? „

„Gjør jeg ikke bedst deri, Mylord? „ sag-
de jeg.

„Jeg frygter for, „ sagde han smilende,
„da jeg nu maa tale, som Deres Broder, jeg
frygter for, at De gjør bedst deri; — De seer
nu, De kan forlade Dem paa mig, eftersom
jeg kan raade Dem imod min egen Fordel. „

Derpaa forlod jeg Værelset, og har Kædet
siden den Tid. Og mig tyktes, jeg var ingen-
lunde beklage mig over Lord Mertons Grov-
hed, saasom den mere, end nogenstunde tilforn,
har besæstet Lord Orvilles Agtelse for mig.

Halvfjerdsindstivende Brev.

Eveline, fortsat.

Den 30te September.

O, min Fader, hvilken selsom Begivenhed har jeg ikke her at fortælle Dig! hvilken Mark, fuld af Gisninger, at aabne Dig!

I Gaar Aftes gik vi alle i en Lyktsamling. Lord Orville gav hele Familien Billeter, og, som jeg troer, til Alles store Forundring, beærede mig med at dandse med mig. Men enhver Dag frembyder overslødige og nye Beviser paa hans nedladende Artrighed imod mig, og han griber enhver Leilighed til at kalde mig hans Veninde og Søster.

Lord Merton bød Lady Lovise en Billeter; men hun var saa opbragt imod ham, at hun afflog den med den yderste Foragt; han kunde ikke heller formaae hende til at dandse med sig; hun sad talt den hele Aften, og værdigede ham ikke, at see til ham eller tale med ham. Imod mig var hendes Opførsel næsten den Samme: hun viiste sig kold, tilbageholden og opblæst imod mig, og hendes Hjekast udtrykkede den største Haan imod mig, og hvor elendig vilde mit Ophold, uden Lord Orville, ikke her have været for mig!

I Dandsesalen antraf vi Mr. Coverley, Mr. Lowel og Lord Merton, der saae ud, som han gjorde Penitense, og sad den hele Aften

ten hos Lady Lovise, hvis Brede han forsø-
ves søgte at formilde.

Lord Orville aabnede Dandsen med Mi-
nuetter; han dandsede med en ung Dame, der
synes at opvække almindelig Opmærksomhed, saa-
som hun ikke iltfora var bleven seet her. Hun
er smuk og har et mildt og godmodigt Udseende.

"Behag, Mr. Lovel," sagde Lady Lo-
vise, "at sige mig, hvem den Dame er?"

"Det er Miss Belmont," svarede han;
"en ung Urving; hun ankom i Gaar til Brønden."

Da dette Navn var mig paafaldende, gien-
tog jeg det, imod min Villie, dog saa Ingen
hørte det.

"Hvem er hendes Familie?" spurgte Mrs.
Beaumont.

"Har De ikke hørt tale om hende, Ma-
dam?" raabte han, "hun er Sir Johan Bel-
monts eneste Datter og Urving."

O Gud, hvor jeg studsede! Ved at høre
dette Navn, blev jeg, ligesom truffen af Lyn-
ilden. Mrs. Selwyn, der strax saae hen til
mig, sagde: "Stille, min Kjære! saa skulle vi
nok saae Sandheden af alt Dette at vide."

Hidindtil havde jeg aldrig troet, at hun
var bekendt med mit Levnetsløb; men hun har
siden fortalt mig, at hun har kendt min usøs-
kelige Moder, og var nøie underrettet om den
hele Sag.

Hun gjorde Mr. Lovel en Mængde Spørgs-
maale, og jeg sluttede af hans Svar, at denne

unge Dame var nyligen kommen udenlands fra med Sir Johan Belmont, der nu var i London; at hun var i Koff hos hans Søster, Mrs. Peterfon, og at hun skulde arve en besynderlig Formue.

Jeg kan ikke beskrive de besynderlige Koleser, der foregik hos mig under denne Fortælling. Hvorledes kan det være muligt? dyrebare Fader! — Har Du nogensinde hørt tale om et andet Egetskab? — eller skal jeg troe, at det retmæssige Barn er forsludt og et Andet antaget i dets Sted? — Jeg veed ikke hvad jeg skal tænke! Der løbe saa mange modsigende Tanker om i mit Hoved, at jeg veed hverken ud eller ind.

Da vi kom hjem, henbragte Mrs. Selwyn over en Time paa mit Bærelse, med at tale herom. Hun sagde: jeg burde strax tage til Staden og gaae til min Fader, for at faae denne Sag oplyst. Hun forstyrede mig, at jeg har saa megen Lighed med min dyrebare, min ukjendte Moder, at der kan ikke være mindste Tvivl om, jeg jo er hendes eget Barn, naar man først seer mig. For min Del, ønsker jeg ikke at foretage mig Noget, uden Din Velledning.

Jeg er saa forvirret, og mit Hoved saa forstøvet med denne Begivenhed, at jeg kan ikke tænke paa noget Andet, og derfor ei heller gjøre nogen Forrede for hvad, der har tildraget sig i Altem. — Jeg har paalagt Mrs. Selwyn den største Hemmelighed, som hun og har lovet at
 ingt:

lagttage, og hun beklæder, sandeligen, alt for megen Forstand, til, uden Nytte, at være aabenhjertet.

Lord Orville lagde Mærke til min Brøder og Stilkienhed; men jeg vovede ikke at oplyse ham om Aarsagen dertil. Til al Lykke tog han ingen Deel i Samtalen, da Mr. Lovel gjorde denne Opdagelse.

Mrs. Selwyn siger, at hun vil selv følge mig til Staden, dersom Du vil give Dit Samtykke til min Reise. Jeg ønskede endvidere Gange heller at blive ledsaget af Mrs. Mirvan; men dette kan nu ikke lade sig gjøre, for medelst det andet Tilbud.

Lev vel, dyrebareste Fader. Jeg er vis paa, Du skriver mig strax til, og jeg er ganske utaalmodig, indtil Dit Brev indtræffer.

Et og Halvfjerdsindstyvende Brev.

Eveline, fortsat.

Den 1ste Oktober.

Gode Gud! Hvilken underlig Historie, jeg nu igjen har at fortælle Dig, min kjære Fader! netop paa den Tid, jeg endnu ikke er bragt ud af min store Forundring.

I Gaar Morges, saasnart jeg havde sluttet min skyndsomme Skrivelse, blev jeg indbudt til

at følge et Svadserefelskab til Brønden. Det bestod alene af Mrs Selwyn og Lord Orville. Den Sidste gik hele Veien ved min Side; og hans Samtale adspredte min Belymring og bragte mig uformærkt min Sindero tilbage.

I Pumpestuen saae jeg Mr. Macartney; jeg neiede to Gange for ham, førend han vilde tale til mig. Da han begyndte, forsøgte jeg at undskyldte mig, fordi jeg havde skuffet hans Forventning; men jeg fandt det ikke saa let, saa som Lord Orvilles Dine, der tilkjendegave en Ungsliighed, som satte mig i Forlegenhed, irrede omkring snart paa mig, snart paa ham, og atter fra ham til mig, ved ethvert Ord, jeg talede. Da jeg imidlertid var overbevist om, at jeg havde virkelig drevet Gjel med Mr. Macartney, betænkte jeg mig ikke paa, at bede ham om Forladelse. Han blev ikke alene forsonet derved, men var endog erkjendelig derfor.

Han udbad sig Tilladelse til at besøge mig i Morgen; men jeg var ikke saa taabelig, at gjøre mig paa ny skyldig i en Ubestindighed, der allerede havde forvoldet mig saa megen Fortrød. Jeg sagde ham derfor rentud, at det, for nærværende Tid, stod ikke i min Magt, at modtage ham; men det kunde skee ved Leilighed; og, for at han ikke skulde faae Anledning til Fortrødelse, lod jeg ham forstaae, at det kunde ikke skee, saaledes som jeg ønskede det.

Da jeg i saa Henseende havde tilfredsstillet ham og mig selv, vendte jeg mig til Lord Orville,

Orville, og saae, med Betsymring, den Alvorlighed, der viiste sig i hans Ansigt. Jeg vilde have talet til ham; men jeg vidste ikke hvad jeg skulde sige. Imidlertid troer jeg, han læste mine Tanker; thi, kort derefter, sagde han med et alvorlig Smil: "Beflager Mr. Macartney sig ikke over sit fluffede Haab?"

"Ikke meget, Mylord."

"Og hvorledes har De forsonet ham?"

Da han mærkede, jeg samlede i mit Svar, sagde han fremdeles: "Er jeg ikke Deres Broder? og maa jeg ikke erkjendige mig om Deres Anliggender?"

"Jo visseligen, Mylord," svarede jeg leende, "jeg ønskede blot, at de fortjente mere Deres Excellences Tidsspilde."

"Tillad mig da, strax at gjøre Brug af mine Forrettigheder. Naar skal De see, Mr. Macartney igjen?"

"Det kan jeg, i Sandhed, ikke sige, Mylord."

"Men, — veed De, jeg tillader ikke min Søster, paa egen Haand, at sætte Nogen Stevne?"

"Mylord, raabte jeg alvorligt, "jeg beder Dem, ikke oftere at bruge dette Udtryk! De fornærmer mig, sandeligen, overmaade meget."

"Det vilde jeg ikke, for al Verden, gjøre," raabte han, "men De veed ikke, hvilken oprigtig, hvilken inderlig Andel jeg tager, ikke alene i alt Det, der angaaer Dem, men endog i alle Deres Handlinger."

Disse Ord, — som vare de Beshynderligste, Lord Orville nogenstinde havde sagt til mig, gjorde for denne Gang Ende paa vor Samtale; thi de gif mig altfor nær til Hjerter, til at jeg kunde give noget Svar derpaa.

Strax derefter bad Mr. Macartney mig sagte og indstændigen at vise ham den Føielighed, at tage Pengene tilbage. Imedens han saaledes, traadte den unge Dame, jeg saae i Gaar paa Assembleet, tilligemed et stort Selskab, ind i Pumpestuen.

Mr. Macartney blev saa bleg, som et Liig, samlede i sin Tale, og syntes ikke at vide, hvad han selv sagde. — Jeg blev selv næsten ligesaa forstyrret, ved den Mængde forvirrede Begreber, der opstode hos mig. Gode Gud, tænkte jeg, hvorfor mon han blev sat i saadan Bevægelse? Er det muligt, det skulde være den unge Dame, han elskede?

Nogle faa Minuter derefter forlode vi Pumpestuen, og, endskjønt jeg to Gange bad Mr. Macartney Godmorgen, havde han sine Tanter saa langt borte, at han kunde ikke høre mig.

Da Mrs. Selwyn havde nogle Erinder i en Boglade, saa vendte vi ikke strax tilbage til Elifton. Og imedens hun saae paa nogle Smaadigte, spurgte Lord Orville mig igjen, naar jeg skulde see Mr. Macartney?

"Jeg veed det, sandeligen, ikke, Mylord," raabte jeg; "men jeg vilde give hele Verden til, at jeg kunde have nogle faa Djebliffes Samtale med

med ham! „ Dette sagde jeg i min ensfoldige Oprigtighed, og mærkede ikke, hvad der laae i mine egne Ord.

„ Hele Verden! „ gjentog han. „ Min Gud, Miss Anville, og det kan De sige til mig? „

„ Det vilde jeg, Mylord, sige til Enhver, „ svarede jeg.

„ Jeg beder om Forladelse, „ sagde han i en Tone, der tilkjendegav hans Misforstaaelse; „ jeg er besvaret! „

„ Mylord, „ raabte jeg, „ De maae ikke domme for haardt om mig! jeg taledes uden at give Ngt derpaa; men dersom De vidste den pinagtige Tvivl, jeg i dette Dieblik maa udstaae, vilde De ikke forundre Dem over, hvad jeg har sagt. „

„ Og vilde en Sammenkomst med Mr. Macartney befri Dem fra denne Tvivl? „

„ Ja, Mylord, to Ord ere nok. „

„ Gud give, „ raabte han, efter en kort Tausshed, „ at jeg var værdig til at vide Indholdet! „

„ Værdig, Mylord! — O, bestod det alene deri, kunde Deres Excellence ikke spørge mig om Noget, jeg jo strax med Beredvillighed skulde besvare! Havde jeg bare Frihed til at tale, vilde jeg være stolt af Deres Excellences Spørgsmaal; men det har jeg, i Sandhed, ikke: jeg har ingen Ret til at aabenbare Mr. Macartneys Unliggender, — Det kan Deres Excellence dog ikke formode. „

"Jeg maa tilstaae Dem," svarede han, "at jeg veed ikke, hvad jeg skal formode; men saa meget er vist, at der i Deres Hemmeligheder selv viser sig en Slags Grimodighed, — og saadanne Træk af Aabenhjertighed i Deres Ansigt, at jeg er færdig til at haabe," — her standsede han et Øieblik, og svarede derpaa til: "at denne Sammenkomst, som De siger, er nødvendig for Deres Ro?"

"Det siger jeg ikke, Mylord; men jeg har desuagtet de vigtigste Grunde til mit Ønske, at tale med ham."

Han taug nogle saa Minuter, og sagde derpaa med Hestighed: "Ja, De skal saa ham i Tale! — Jeg vil selv være Dem behjælpelig dertil! Jeg er forvissat om, at Miss Anville kan ikke have nogle usammelige Ønsker; jeg vil ikke gjøre nogle Spørgsmaal; jeg vil forlade mig paa Deres egen ubesmittede Dyd, og, ihvorvel jeg er ganske uvidende og blind i Sagen, saa skal jeg dog af yderste Kræfter tjene Dem!"

Derpaa gik han ind i Bogen, og efterlod mig saa heftig rørt af hans ædelmodige Opførsel, at jeg næsten ønskede at følge efter, for at bevidne ham min Taknemmelighed. —

Da Mrs. Selwyn var færdig med sine Forretninger, gik vi igjen hjem.

Saa snart Middagsmaaltidet var forbi, gik Lord Orville ud, og kom ikke tilbage, førend ligesom vi bleve kaldte til Aftensbordet. Dette er

er den længste Tid, han har spildt paa at være borte fra Huset, siden jeg kom til Clifton; og Du kan ikke forestille Dig, min kjære Fader, hvormeget jeg savnede ham. Jeg vidste neppe for den Tid, hvor uendeligen jeg er ham alene forbunden for den Fornøielse, jeg har nydt, siden jeg kom til Mrs. Beaumont. —

Da jeg i Almindelighed gaaer sidst ned af Trapperne, kom han til mig i samme Øjeblik, Damerne vare komne ind, og sagde: "Bliver De hjemme i Morgen tidlig?"

"Jeg troer det, Mylord."

"Og vil De da modtage et Besøg for mig."

"For Dem, Mylord!"

"Ja, — jeg har gjort Bekjendtskab med Mr. Macartney, og han har lovet at kalde paa mig i Morgen henimod Kl. 3." Han tog mig derpaa ved Haanden, og førte mig ned af Trappen.

O, min Fader! — Hvor fandt man nogen, finde saadan en Mand, som Lord Orville? — Jo, visseligen, der boer endnu en Anden paa Berryhill!

I Morges har et stort Selskab været forsamlet her, undtagen paa den Tid, der var besammet af Lord Orville, som uidentvibl var valgt i Betragtning af, at Stuen for det meste er tom, da Alle flæde sig paa.

Imidlertid var Mrs. Beaumont endnu ikke gaaen op af Trappen, da Mr. Macartney lod sig melde.

Lord

Ford Orville sagde strax: "Bed ham have den Godhed at komme ind. De seer, Madam, at jeg anseer mig, som hjemme."

"Det haaber jeg ogsaa," svarede Mrs. Beaumont, "ellers vilde det være mig meget ukjært."

Mr. Macartney traadte derpaa ind. Jeg troer vi vare os Begge meget vel bevidste om hvem Besøget angik; men Lord Orville modtog ham, som sin egen Gjest, og omgiffes des ham ikke blot saaledes, medens Mrs. Beaumont blev i Stuen, men endog nogen Tid efter hun havde forladt den; en Fjnhed, der befriede mig fra den Forlegenhed, hvori jeg vilde være bleven sat, dersom han strax havde forladt os.

Men, efter nogle faa Minuter, — gav han Mr. Macartney en Bog, — da jeg lod, som jeg læste, for at kunde have en Anledning til at blive i Stuen, — og bad ham være saa god, at see den igjennem, medens han besvarede en Seddel, som han i faa Minuter skulde have færdig, og saa komme igjen.

Da han var gaaen, lagde vi Begge vore Bøger fra os.

Mr. Macartney tog igjen Papiret frem med Pengene, og bad mig modtage dem.

Idet jeg stedse søgte at undgaae det, sagde jeg: "Behag at sige mig, om De kjender den unge Dame, der i Gaar Morges kom ind i Pumpestuen?"

"Kjen-

"Kjender hende?" gjentog han, og Ristede
 Hænde. "O, kun alt for vel!"

"Virkeligen?"

"Hvorfor spørger De derom, Madam?"

"Jeg beder Dem oplyse mig videre om denne
 Sag; behag at fortælle mig, hvem hun er."

"Saa ubrødeligen jeg har foresat mig, at
 holde mig taus, kan jeg dog ikke afflaae Dem
 Noget, Madam; denne Dame er Sir Johan
 Belmonts Datter, — en Datter af min
 Fader! —

"Barmhjertige Gud!" raabte jeg, og lagde
 min Haand, uden at tænke derpaa, paa hans
 Arm. — "De er da — min Broder!" Jeg
 vilde have sagt mere, men jeg kunde ikke ud-
 føre det, og brast i Graad.

"O, Madam," raabte han, "hvad skal det
 betyde? — Hvad kan bringe Dem i saadan Uro?"

Jeg kunde ikke svare, men rakte min Haand
 ud til ham. Han syntes meget bestyrtset, og
 talede med Hestighed om min Redsladenhed.

"Spar Dem selv," raabte jeg, idet jeg
 tørrede mine Øine, "spar Dem for denne Feil-
 tagelse, — De har Ret til Alt, hvad jeg kan
 gjøre for Dem; Ligheden i vore Omstændig-
 heder —"

Vi bleve nu afbrudte ved Mrs. Selwyns
 Ankomst; og, da Mr. Macartney ikke fandt
 det rimeligt, at vi bleve alene tillsammans, blev
 han nødt til at tage Afsted, endstjønt jeg troer,
 det

det var meget imod hans Billie, fordi han var ligesom tvivlsraadig. —

Mrs. Selwyn loffede denne Sags Beskaffenhed med Magt ud af mig, ved hendes forskende Spørgsmaale; hun er saa vedholdende, at der er ingen Mulighed i at undgaae at stille hende tilfreds.

Er dette ikke en forunderlig Hændelse. Min Gud, hvorlidet tænkte jeg paa, at de Besøg, jeg saa nødigen har gjort hos Mr. Brangthon, skulde lede mig til saa nær en Slægtning! Jeg vil aldrig mere fortryde den Tid, jeg i Sommer har henbragt i Staden: en saa lykkelig Omstændighed vil stedse bringe mig til at tænke derpaa med Fornøielse.

*

*

*

Jeg har nyligen modtaget Dit Brev, — og det har næsten sønderknußt mit Hjerter! — O, min Fader! Blændverket er, sandeligen, forbi! — Hvor har jeg ikke forgjæves smigret mig, hvor jammerligen bedraget mig selv! For længe siden har jeg været tvivlsom om mit Hjertes Tilstand og desaaarsag frøgtet for at udforske det; — men nu, nu begyndte jeg, sandeligen, hvilket jeg saalænge har undflyet, at ansee mig frelst og betrygget, at haabe, min Frygt var ugrundet, og troe, at mine gode Tanker om Lord Orville og min Agtelse for ham kunde bekjendes uden Mistanke, og føles uden Fare; — men jeg er, sandeligen, bleven jammerligen bedraget!

Eynet

Synet af ham er skadelig for min Rolighed, — hans Selskab dræbende for min tilkommende Sindssro! — O, Lord Orville! hvor kunde jeg have troet, at et Venskab, der var saa behageligt for mit Hjerte, saa beroligende for mine Gjenbordigheder, — et Venskab, der, i alle Henseender, gjorde mig saa megen Vre, skulde alene tjene til at forbittre mine tilkommende Øjeblikke! — hvilken selsom, hvilken ugunstig Omstændighed, at min Taknemmelighed, der var saa billig, skulde blive saa uløffelig for min Ro?

Ja, min Fader, jeg vil forlade ham; — Gud gibe, jeg kunde gøre det i dette Øjeblik! — uden at see ham mere, — uden at stole paa den Sindsstemning, jeg nu er mig bevidst! —

O, Lord Orville! hvor lidet kjender De til det Onde, jeg for Deres Skyld lider! hvor lidet formoder De, at jeg var mest at ynke, da De forundte mig Deres højeste Opmærksomhed, — at De var min største Fiende, da Deres Udmærkelse ophøjede mig mest!

Du, min Fader, forlod Dig paa min Uvisdhed; — og jeg stode, desværre! paa Din Erfarenhed; og, naar jeg nogenstunde var i Uvisshed om mit Hjertes Svaghed, beroligede den Tanke mig, at Du fattede ingen Mistanke derom, — det opreiste mit Mod, og beskyldede mig i min Vildfarelse! — Men Din summe Tausshed smerter mig dog mest.

O, min

O, min Fader! hvorfor skulde jeg nogen-
 sinde forlade Dig? hvorfor skulde jeg udsættes
 for Farer, jeg er saa lidet voksen?

Men jeg vil forlade Stedet, — forlade
 Lord Orville, — forlade ham, maaske, for
 evig! — men det siger Intet; Dine Raad, Din
 Godhed maa lære mig, hvorledes jeg skal faae
 den Ro, den Munterhed tilbage, som min ube-
 skyttede Daarlighed har bortlokket fra mig. Til
 Dig alene slaar jeg min Lid, — til Dig alene
 sætter jeg ethvert Haab, jeg for Fremtiden kan
 gjøre mig.

Jo mere jeg tænker paa at Rilles fra Lord
 Orville, desmindre Sindssørke føler jeg til
 at udholde denne Skilsmisse; — det Ven-
 skab, han har vist mig, — hans Artighed, — hans
 blide Adfærd, — hans Belymring i mine An-
 liggender, — hans Omhyggelighed i at tjene
 mig, — Alt, Alt, maa afstaas!

Nei, jeg kan ikke sige ham, at jeg reiser
 bort, — jeg tiltroer mig ikke selv at tage Af-
 sted med ham, — jeg vil løbe bort, uden at
 see ham, — jeg vil blindt hen følge Dit Raad,
 fly Synet af ham og fly hans Selskab!

I Morgen tidlig vil jeg begibe mig paa
 Reisen til Berryhill. Mrs. Selwyn og
 Mrs. Beaumont skal alene faae mit Fore-
 havende at vide. Og i Dag, — vil jeg hen-
 bringe Tiden paa mit eget Bærelse. Min Be-
 redvillighed til at adlyde er det eneste Offer, jeg
 kan

kan gjøre til Forsoning for den Svagbed, der kræver dets Frembringelse.

Kan Du, vil Du, agtbærdigste, dyrebareste Fader! den eneste Støtte, Din stakkels Eveline holder sig til, — kan Du, uden Skam, uden Mishag, modtage det Barn, Du saa omhyggelig har forsoget, — af hvis Dydragelse der kunde have været ventet bedre Frugter, og som, af Skamfuldhed over sin Uværdighed, frøgter for at see den Mand i sinene, af hvem hun saa inderligen har været elsket? — O ja! jeg er vis paa, Du vil! Din Evelines Bilsfarelser reise sig fra Dømmekraften, — og Du, jeg veed det nok, Du tilgiver alle Bilsfarelser, undtagen dem, der reise sig fra Hjertet!

To og halvfjerdsindstivende Brev.

Eveline, fortsat.

Elifton, den 1ste Oktober.

Jeg har kun Tid, min kjære Fader, til at skrive tre Ord, for at de kunne indtræffe ligesaa snart som mit sidste Brev, og forekomme, at Du ikke venter mig strax; thi, da jeg fortalte Mrs. Selwyn mit Forehavende, vilde hun ikke høre tale derom, og erklærede, det vilde være høist latterligt af mig, at tage bort, førend jeg, ved Svar, var bleven underrettet om Reisen fra Paris.

3. Deel.

G

Hun

Hun paastod derfor, at jeg skulde bide, indtil Dit sidste Brev var indtruffet. — Jeg haaber, Du er ikke misfornøiet med min Betelighed, skøndt den ellers er ganske imod min Tænkemaade; men de stærke Beviser, Mrs. Selwyn frembragte, overbandt mig ganske. Imidlertid skal jeg kun sjelden see Lord Orville; jeg skal aldrig komme ned af Trappen for Frokost; jeg skal ganske afstaae fra at spadserere i Haven, — sætte mig ved Siden af Mrs. Selwyn, og ikke alene sty hans Omgang, men endog hans Nærværelse. — Jeg skal vise al den Klogskab, og være saa fast i min Beslutning, som staaer i min Magt, for at forebygge, at dette korte Ophold ikke skal volde Dig mere Bekymring.

Lev vel, min kjære Gader. Jeg skal nu ikke forlade Clifton, før jeg veed, det er Din Villie.

Tre og halvfjerdsindstivende Brev.

Eveline, fortsat.

Den 2den Oktober.

Fra den Tid, jeg i Gaar modtog Dit anme, og tillige gjennemtrængende Brev, har jeg ikke været af mit Værelse, — thi, ligesaa uskicket jeg var til at see Lord Orville, saa meget var det og imod min Villie; men, da jeg erfarede i Morges, at jeg, som det synes bestemt, skal
 endnu

endnu opholde mig nogle Dage her, forsøgte jeg at sætte mit Sind i Ro, og lade mig see, som sædvanligt; men med det faste Forsæt, at sty ham, saavidt det stod i min Magt. Da jeg blev kaldet ned til Brokost, vare, sandeligen, mine Tanker saa meget beskjeftigede med Dit Brev, idet jeg traadte ind i Stuen, at jeg, ved Synet af ham, blev saa besyrtet, som om han selv var underrettet om Indholdet deraf.

Mrs. Beaumont onskede mig med Ringeagt til Lykke, fordi jeg var kommen mig igjen; thi jeg havde klaget over Upasselighed, til Underskydning, fordi jeg havde holdt mig inde paa mit Værelse; Lady Lovise talde ikke et Ord; men Lord Orville, der gjorde sig kun liden Forestilling om Aarsagen til min Upasselighed, erklærede sig, med den mest udmærkede Artighed, om mit Helbred. Jeg svarede neppe derpaa, og det var den første Gang, siden jeg kom her i Huset, at jeg tænkte paa, at fæde noget borte fra ham.

Jeg mærkede tydeligen, at min Tilbageholdenhed satte ham i Forundring; men han vedblev dog at vise mig Høfligheder, og det lod, som han ønskede, at sætte den tilside. Men jeg viste ham megen liden Opmærksomhed, og, istedet for, enten at tage en Bog, eller spadserere i Haugen, gik jeg i det Dødblik, Brokosten var forbi, op paa mit eget Værelse.

Strax derefter kom Mrs. Selwyn, og sagde, at Lord Orville havde foreslaaet, at

jeg skulde tage frist Luft, og overtalet hende til, at han maatte kjøre os Begge ud i hans Kation. Hun forretede sig Et Erinde med nogle Damskabs, der bragte mig til at rødme; og svarede til, at en Tur i min Lord Orvilles Vogn, kunde ikke andet, end opmuntre mit Sind. Der er ingen Mulighed i at undgaae hendes Skarpsindighed; hun har ideligen skofet mig for hans Excellences Opmarksomhed, — og desværre! — for den Fornægtelse, hvormed jeg har taget dersimod. — Imidlertid afflog jeg ganske Tilbudet.

"Godt," sagde hun leende, "jeg kan just ikke ved denne Leilighed bruge nogle Emigrerier for at formaae dem dertil; thi, sandt at sige, saa har jeg nogle Erinder at forrette ved Bronden, og det er mig kjært, at jeg selv er undskyldt. Jeg vilde gjerne bede Dem spadserere med mig, — men da Lord Orville er bleven afskaffet af Dem, saa fordrister jeg mig ikke til at haabe, at jeg skulde være mere heldig."

"De tager, visseligen, meget feil, Madam," raabte jeg, "jeg skal, med Fornægtelse, være til Deres Tjeneste."

"O, hvilket herligt Læseri!" raabte hun; "det maa visseligen være gaaet i Arv paa vort Kjon; thi i Berryhill kunde det ikke være bleven indfæet."

Jeg havde ingen Pust til at svare hende, og tog derfor min Hat tilkiende paa.

"Jeg formoder," vedblev hun tørt, "at hans Excellence spadserer med os?"

"Om

"Om saa er, Madam," sagde jeg, "saa vil de saaes Selskab, og jeg vil da blive hjemme."

"Mit kjære Barn," raabte hun, "har De Deres Døbeseddel med dem."

"Nei, min kjære Madam."

"Nu da, saa ville vi aldrig kjendes ved igjen i Berryhill."

Jeg følte mig for meget truffen til, at jeg kunde finde Fornøielse i hendes Skjæmt; men jeg troer, hun havde foresat sig at plage mig; thi hun spurgte mig, om hun skulde lade Lord Orville vide, at jeg skjattede ikke om, han gjorde Selskab med.

"Paa ingen Maade, Madam; men jeg ønsker hellere selv, ikke at spadserere med."

"Min Kjære," raabte hun, "jeg skender Dem, virkeligen, ikke i Dag, — De maa vist have hørt en Forelæsning af Lady Lovise."

Hun gik derpaa ned af Trappen; men kom strax tilbage, og fortalte mig, hun havde berettet Lord Orville, at jeg skjattede ikke om at kjøre, men jeg vilde, til Afveksling, hellere gaae med hende alene.

Jeg svarede Intet, men var virkeligen forædellig. Hun bad mig komme ned, saa skulde hun strax følge med. — Lord Orville mødte mig i Salen. — "Jeg frygter," sagde han, "at Miss Anville er endnu ikke ganske vel?" Og han vilde have taget min Haand, men jeg vendte mig bort fra ham, nede gæsfinde og gik ind i Stuen.

Mrs. Beaumont og Lady Lovise sadde ved deres Arbeide: Lord Merton talede med den Sidste; thi nu var han bleven forliget med hende, og havde faaet hendes Gunst igjen.

Jeg satte mig, som sædvanligen, ved Vinduet. Efter nogle Minuter kom Lord Orville hen til mig, og sagde: "hvorfors er Miss Anville saa alvorlig?"

"Jeg er ikke alvorlig, Mylord," sagde jeg, "men alene eftertænkksom;" og tog sat paa en Bog.

Efter en kort Taushed, sagde han: "Vil De gaae med paa Assemble i Aften?"

"Nei, Mylord, nei visseligen ikke."

"Jeg vil da ikke hells; thi det vilde gjøre mig ondt, at erindre mig den Lykke, jeg havde der sidst."

Derpaa kom Mrs. Selwyn ind. Der blev gjort Spørgsmaal til alle i Almindelighed, undtagen til mig, hvem der vilde gaae paa Assemble. Lord Orville erklærede strax, at han havde nogle Breve at skrive; men isvrigt lovede enhver Anden at komme. — Derpaa skødte jeg paa Mrs. Selwyn at komme bort; men dette skede dog ikke, førend hun fik sagt til Lord Orville: "maa jeg spørge Deres Excellence, om De har erholdt Miss Anvilles Tilladelse til at være os med Deres Selskab?"

"Nei, Madam," svarede han, "jeg har ikke forsøgt at gjøre dette unyttige Spørgsmaal."

Paa vor Spadseregang plagede Mrs. Selwyn mig uden Barmhjertighed. Hun sagde, at,

at, da jeg undslog mig for, at Nogen skulde forene sig med vort Selskab, saa maatte jeg uden tvivl være mig mine egne Fortrin, til at underholde, selv bevidst, og bad mig derfor seir at udøve dem. Jeg fortred tusende Gange, at jeg havde givet mit Samtykke til at gaae alene med hende; thi, endskiøndt jeg bestræbede mig af yderste Kræfter for at vise mig munter, saa fik dog hendes Spotterier Overhaand over mig.

Vi gik først ind i Pumpeværelset. Der var fuldt Hus. Og, i det Øjeblik, vi traadte ind, hørte jeg en Rumlen af: "Det er hende!" og, til min største Forbauselse, saae jeg Alles Øine være henvendte paa mig. Jeg trak min Hat ned for mine Øine, og, endskiøndt jeg, ved Mrs. Selwyns Hjelp, forsøgte at skjule mig, for ej at blive bemærket, fandt jeg, ikke desto mindre, at jeg i saa høi en Grad var Gjenstanden for den almindelige Opmærksomhed, at jeg maatte bede hende, at haste med vor Bortgang; men, uløffeligviis, var hun kommen i en meget alvorlig Samtale med en Herre af hendes Bekjendtskab, og vilde ikke høre mig, hun sagde plene, hvis jeg var fied af at bide, saa kunde jeg gjøre mig en Tur til Modehandlerne med Miss Watkinerne, to unge Damer, jeg havde seet hos Mrs. Beaumont, og som vilde gaae derhen.

Jeg tog meget villigen imod Tilbudet, og vi gik bort; men vi havde ikke gaaet ti Skridt, førend vi bleve efterfulgte af et Selskab unge Mandfolk, der tog enhver mulig Leilighed til

at betragte os, og, da de gik bag efter, saa taledede de høit, og paa en Raade, som baade var uforstaaelig og taabelig. "Ja, raabte den Ene, "det er visseligen hende! Giv kun Aigt paa hendes rødmissede Kinder!"

"Og saa paa hendes Mine — hendes nedslagne Mine! raabte en Anden.

"O, det er sandt, ja fuldkomment sandt, sagde en Tredie, "at enhver Skjønhed er hendes egen."

"Men hendes Gemyt, sagde den Fjerde igjen, "at udfinde Sandheden deraf, deri beslaaer nu den hele Vanskelighed; thi hun vil ikke tale et Ord."

"Hun er bly, svarede en Anden, "læg kun Mærke til hendes blufærdige Mine."

Under denne Samtale fortsatte vi tause og hurtigt vor Gang; da vi ikke vidste, til hvem det egentligen sigtede, vare vi alle lige skamfulde, og lige begjerlige efter at undfly saadanne foragtelige Bemærkninger.

Strax derefter bleve vi oversaldne af en Pladsregn. Vi ilede over Hals og Hoved, og disse Herrer, som fulgte os i Hælene, tilbode os deres Tjenester paa en høit nødende Raade, og bade os gjøre Brug af deres Arme; og, da jeg næsten løb, for at undgaae deres Uforstaaenhed, mødte jeg pludseligen Sir Clement Wilson. Vi standsede Begge. — "Gode Gud, raabte han, "Miss Anville, og, idet han betragtede mine Plagere med en fortrydelig Mine, spurgte

spurgte han derpaa alvorligen, om Noget havde sat mig i Uro?

"Nei, nei," raabte jeg; thi nu fandt jeg ingen Bamselighed i at stille mig af med disse unge Dreng, der formodentligen flattede af Sir Elements bydende Mine, at han havde en Slags Ret til at beskytte mig, desaaarsag de roligere overlode Pladsen til ham, og ganske forlode os.

Med hans sædvanlige Hestighed begyndte han derpaa at gjøre tusinde Efterspørgseler, der vare ledsagede med ligesaa mange Høflighedsbeviser: og fortalte mig, at han først var ankommen til Bristol samme Dags Morgen, som han ganske havde opofret til Forsøg paa at opdag, hvor jeg opholdt mig.

"Bidsse De da," sagde jeg, "at jeg var i Bristol?"

"Gud gide," raabte han, "at jeg kunde leve i Uvidenhed om Deres Besindende med samme Tilfredshed, som De om mit! da skulde jeg ikke stedsse fare paa Haabets Vinger, for at komme min egen Fortred i Møde! De kan ikke tilfulde dømme om min grusomme Skjebne; thi Deres rolige og muntre Sind sætter Dem ud af Stand til at føle mit Sinds Uro!"

Mit Sinds Rolighed og Munterhed! Al! hvor lidet fortjener jeg disse Ord!

"Men," svarede han til, "hvis Tilfælde havde bragt mig herhid, hvis jeg ikke havde vidst

af Deres Reise, vilde Rygtets Bassune strax have udbredt det til mig ved min Ankomst! „

„Rygtets Bassune! „ gjentog jeg.

„Ja, thi Deres Navn hørte jeg først nævne i Pumpesinen. Men, havde jeg ikke hørt Deres Navn, var der ellers Ingen, som saadan en Beskrivelse kunde have skildret. „

„Jeg forstaaer Dem sandeligen ikke, „ svarrede jeg; men, da vi just vare ankomne til Modeshandlerne, hørte vor Samtale op; thi Miss Watkins kaldte paa mig, for at see paa nogle Hatte og Baand.

Imidlertid befad Sir Element den Hemmelighed at være allesteds hjemme; han blev meget snart ligesaa beskjæftiget, som vi, ved at beset nogle udsyede Mansketter. Han tog heraf Leilighed til at sige saa hemmeligt til mig: „hvor er det mig inderligen kjær, at De seer saa vel ud. Det blev mig sagt, at De var syg; — men jeg har aldrig seet Dem ved bedre Helbred, — aldrig mere elskværdig! „

Jeg vendte mig bort, for at see, hvad det var for Baand, og strax derefter fremstillede Mrs. Setwyn sig. Jeg befandt, at hun var bekendt med Sir Element, og den Maade, hvorpaa hun talte med ham, overbeviste mig om, at han var en Yngling af hende. —

Da deres glensidige Høflighedsbeniser vare aflagte, vendte hun sig til mig, og sagde: „sig mig, Miss Anville, hvort længe kan De leve uden Gæde? „

„Jeg

"Jeg har i Sandhed aldrig forsøgt det," svarede jeg, leende.

"Saa længe," sagde hun, "og endnu længere maa De derfor opholde Dem i Bristol."

"Nu da, hvad er Marsagen dertil, Madam?"

"Marsagen! — fordi alle Damerne ere i aabenbar Krig med Dem, — den hele Pumpestue er i fuld Forvirring; og De, saa uskyldig De paastaar at synes, er Marsag dertil. Vil De, imidlertid, tage imod mit Raad, saa vil De være mere agtsom paa hvad De spiser og drikker, saalænge De opholder Dem her."

Jeg bad hende forklare sig: og hun fortalte mig da, at en Affskrivt af nogle Vers var falden ned i Pumpestuen, og der opløst høit. "Alle Brøndens Eksheder," sagde hun, "ere deri nævne; men De er den Venus, som Prisen er tilfjendt."

"Er det da muligt," raabte Sir Element, "at De ikke har seet disse Vers?"

"Jeg veed neppe," svarede jeg, "om Noget har seet dem."

"Jeg forskaffer Dem," sagde Mrs. Selwyn, at De bevise mig en Vers, jeg ingenlunde fortjener, hvis De vil give mig Indholdet af dem."

"Jeg opskrev i Morges i Pumpestuen de Strofer, der angik Miss Anville, i min Tegnebog," sagde Sir Element; "og jeg vil selv gjøre mig en Vre af, at affskrive dem for hende i Aften."

"Men

"Men hvorfor den Deel, der angaaer Miss Anville?" sagde Mrs. Selwyn; "har De, før i Morges, seet hende tilforn?"

"O ja," svarede han, "jeg har ofte havt den Ere at see hende hos Captain Mirvans. Altsfor, altsfor ofte," fæiede han ved sig selv til, da Mrs. Selwyn vendte sig til Modehandleren, og saasnart hun var beskæftiget med at see paa nogle Garneringer, kom han til mig; og, enten jeg vilde eller ikke, indlod sig i Samtale med mig.

"Jeg har tusinde Ting at sige Dem," raabte han; "Behag at sige mig hos hvem De er?"

"Hos Mrs. Selwyn, Sir."

"Slumpelykken har da endeligen engang været min Veninde. Og hvorlænge har De været der?"

"Omtrent tre Uger."

"Gode Gud! hvor ængstligen har jeg ikke søgt, for at opdage Deres Opholdssted, siden De saa pludseligen forlod Staden! Den stoiende Madam Dubal har nægtet mig alle Oplysninger derom. O, Miss Anville, dersom De vidste, hvad jeg har udstaaet! den søvneløse og urolige Tilstand af Ubished, der har martret mig, da kunde De ikke, ihvor grusom De er, De kunde ikke have modtaget mig med saa kold en Ligegyldighed!"

"Modtaget Dem, Sir!"

"Ja visseligen, er ikke mit Besøg til Dem? Kan De troe, at jeg skulde have paataget mig denne

denne Reise, uden alene for at hade den Lykke, at see Dem igjen? „

„Det er i Sandhed muligt, at jeg kan — ligesom saa mange Andre gjøre. „

„Grusomme, grusomme Pige! De veed jeg tilbøder Dem! De veed De er mit Hjertes Beherskerinde, og har min Eljebnes Afgjorelse i Deres Bøld! „

Da Mrs. Selwyn derpaa nærmede sig til os, paatog han sig en friere Mine, og spurgte, om han ikke skulde have den Fornøielse at see hende om Aftenen paa Assembleet?

„O ja! „ raabte han, „vi skal visseligen komme; saa maa De bringe Versene med Dem, isald Miss Anville kan bide saalænge efter dem. „

„Jeg haaber da, „ svarede han, idet han vendte sig til mig, „De gjør mig den Ære at danske med mig? „

Jeg taltede ham, men sagde, at jeg kom ikke paa Assembleet.

„Ikke være med paa Assembleet! „ raabte Mrs. Selwyn. „Hvorledes! har De da ogsaa Breve at skrive? „

Hun saae paa mig med en betydnende og skjelmisk Mine, der bragte mig til at rødme, og jeg svarede hastig: „Nei i Sandhed har jeg ikke, Madam! „

„Ikke det! „ raabte hun nu mere tørt, „sig mig, min Kjære, bliver De da hjemme, for at hjælpe, — eller forhindre Andre? „

Jeg

Jeg blot bukkede, — thi Børgt for Mrs. Selwyns Spotteri gjorde, at jeg ikke torde afflaae ham.

Strax derefter gik vi hjem. Sir Clement fulgte mig, og den Samtale, der forefaldt imellem Mrs. Selwyn og ham, blev underholdt paa saa levende en Maade, at den vilde have moret mig meget, hvis mit Sind havde været lettere; men, desværre! jeg kunde ikke tænke paa Andet, end paa den tilsoneladende Særindighed og Ulighed i mit Gemyt, som Forandringen i min Opførsel maatte frembringe i Lord Orvills Les Dine! Og, saa meget jeg end ønsker at se ham, saa høiligt jeg end attraaer at vogte mig for at gjøre ham min Svaghed bekendt, kan jeg dog ikke taale, han skal fatte flette Tanker om mig; og, da han er ubekendt med den Årsag, der nøder mig, hvor kan det da feile, at han jo maa foragte saa uforsvarlig en Forandring imod ham.

Da vi traadte ind i Haven, var han den Første, der saldt os i Dine. Han kom os imøde, og jeg kunde ikke undgaae at bemærke, at baade han og Sir Clement flistede Garve ved at see hinanden.

Vi gik ind i Stuen, hvor vi antraf det samme Selskab, vi havde forladt. Mrs. Selwyn fremskillede Sir Clement for Mrs. Beaumont; han syntes allerede at være vel bekendt med Lady Louise og Lord Merton.

Sam-

Samtalen gik, som i Almindelighed, ud paa Veiret, Selskabet paa Assembleet og Dagens Nøheder. Men Sir Element, der trak sin Stol tæt hen til min, greb enhver Leilighed til at henvende sig til mig i Særdeleshed.

Jeg kunde strax kjende den paafaldende Forskel, der var imellem hans og Lord Orvilles Opmærksomhed: den Sidste besidder saadan en Blidhed i Lader, saadan Finkhed i Opsersel, og saa ærbødigg en Mine, at han aldrig bringer i Forlegenhed, naar han smigrer mest, og han synes selv at modtage den største Vresbevisning, naar han giver en Anden den! Den Første paa sin Opmærksomhed og afsnøder mig min; den er saa udpeget, at den stedsse bestæmmer mig, og saa offentlig, at den tilbrager sig almindelig Opfigt. Jeg har i Sandhed undertiden staaet i den Tanke, at han snarere onskede, end misbilligede, at faae hans Hang til mig bekjendt, saasom han er meget omhyggelig for at forekomme, at jeg ikke taler med nogen Anden, end med ham alene.

Da han endeligen gik bort, tog Lord Orville hans Plads, og sagde med et lidet Smil: "skal jeg kalde paa Sir Element, — eller vil De kalde mig en Anmasser, fordi jeg har taget hans Sæde? — De giver mig intet Svar? — Naar jeg da formode, at Sir Element —

"Det fortjener kun lidet Deres Excellences Tid," sagde jeg, "at formode Noget ved saa ubetydelig en Leilighed."

"Els"

"Tilgib mig," raabte han, — "Intet, hvori De har Del, er for mig ubetydeligt."

Hertil svarede jeg Intet, han sagde heller ikke mere, førend Damerne gik bort for at paa Klæde dem; og, da jeg vilde have fulgt dem, standsede han mig, og sagde: "Et eeneste Duesblik, jeg beder Dem meget!"

Jeg vendte tilbage, og han fortsatte: "Jeg frygter meget, jeg har været saa ulykkelig, at fortørne Dem; dog er denne Tanke saa stridende imod mit sande Sindelag, at jeg veed ikke, hvorledes det skulde formodes, at jeg kan have været saa usornstigt, forsættligen at begaae det, jeg af alle Ting i Verden ønsker mest at undgaar."

"Nei, Mylord, det har De i Sandhed ikke," sagde jeg.

"De sukker!" raabte han, "Gud give jeg kunde dele Deres Betyrning med Dem, hvorfra den endog har sit Udspring! hvor alvorligen skulde jeg da ikke stræbe at lette den! — Siig mig, min kjære Miss Anville, — min ny udskaarne Søster, min yndige og elskværdige Veninde! — sig mig, jeg beder Dem, om jeg kan forskaffe Dem nogen Hjælp?"

"Ingen, ingen, Mylord," raabte jeg, idet jeg trak min Haand tilbage, og bevægede mig hen imod Døren."

"Er det da umuligt, at jeg kan hjælpe Dem? — maaskee De ønsker at see Mr. Macartney igjen?"

"Nei,

"Nei, Mylord." Og jeg holdt Døren
aaabn.

"Jeg maa tilstaae, at dette bekymrer mig
ikke; men, o, Miss Anville, der er et Spørgs-
maal, — en Gisning, — jeg veed ikke hvad jeg
skal kalde det, fordi jeg segger for Folgen; —
Men jeg seer, De hastet; — maaskee jeg har
den Ære, at tale længere med Dem i Aften —
Dog een Ting vil jeg bede Dem have den God-
hed tilstaae mig at spørge Dem om? — Vidste
De i Morges, da De gik til Brønden, — vidste
De, hvem De skulde træffe der?"

"Hvem, Mylord?"

"Jeg beder Dem tusinde Gange om Fors-
labelse for saa uberettiget en Nysgjerrighed, —
men nu vil jeg ikke sige mere."

Han buffede, og ventede paa at jeg skul-
de — jeg kom derpaa hurtigt, men med et bes-
drøvet Hjerter op paa mit eget Varelse. Jeg er
vis paa, hans Spørgsmaal angik Sir Clement
Willoughby; og, hvis jeg ikke havde fattet
den alvorlige Beslutning ved mig selv, at sige
Lord Orville, saa vilde jeg strax have besva-
ret ham, i Henseende til min Usidenhed om
Sir Clements Reise, og jeg længtes endnu
mere efter at tale Noget om Afsmæltet, saasom
jeg mærkede, han forlod sig paa, jeg vilde hen-
bringe Aftenen hjemme.

Jeg gik ikke ned af Trapperne igjen, for-
end Familien var samlet til Middagsbordet.

Jeg saae, at min Paaklædning satte Lord Orville i Forbauselse; og jeg var selv saa skamfuld over at vise mig saa foranderlig og usjadig, at jeg kunde ikke see op.

"Jeg vidste ikke Andet," sagde Mrs. Beaumont, "end Miss Anville vilde ikke gaae ud i Aften."

"Det var hendes Henlagt i Morges," sagde Mrs. Selwyn, "at blive hjemme; men der er en fortryllende Kraft ved et Assemble, som, ved mere Ekstertanke, kan ikke modstaars."

"Assemble!" raabte Lord Orville, "gaaer De da paa Assembleet?"

Jeg svarede ikke, og vi toge Alle vore Pladser ved Bordet.

Det var ikke uden Vanskelighed, at jeg fandt Plads til at forlade mit sædvanlige Sæde; men jeg havde engang for alle besluttet at holde det Løfte, jeg i mit Brev af Gaarsdag havde gjort, endstjøndt jeg saae, at Lord Orville spætes ganske forlegen over mine stensynlige Beskræbelse for at sige ham.

Da Ingen vare tilstede, der kunde holde hans Excellence tilbage, gik vi Alle tilsammen efter Middagsmaaltidet ind i Storsuen; og, før end jeg kunde komme fra ham og saae en Plads, sagde han: "De gaaer da virkeligen paa Assembleet? — Maa jeg spørge, om De skal dandse?"

"Jeg troer det ikke, — Mylord."

"Hvis jeg ikke skalde frygte," fortsatte han, "at De vilde kjedes ved een og den samme Maf-
ter

ter paa to efterfølgende Assemblies, vil jeg opsætte min Brevskrivning til i Morgen, og bede Dem bære mig med Deres Haand.

"Om jeg skal dansse," sagde jeg, i største Forvirring, "jeg troer, jeg er bortlovet."

"Bortlovet!" raabte han, med Alvorlighed.

"Maa jeg spørge til hvem?"

"Til — Sir Element Willoughby, Mylord."

Han sagde Intet; men det lod, som han fandt saare lidet Behag deri, og han talede ikke mere til mig den hele Eftermiddag.

O, min Fader! hvor Din Ewelines Hjerter var træstesløst i denne Forsatning.

Sir Element indfandt sig tidlig om Aftenen, med sin sædvanlige Gæstfærdighed, for at føre os til Assemblyet. Han fandt strax Keilighed til at sætte sig hos mig, og sagde mig, i en lav Tone, saa mange Smigrerier, at jeg vidste ikke, hvorhen jeg skulde see.

Lord Orville talede neppe et Ord, og hans Ansigt var alvorligt og takkefuldt; men, saasnart jeg kun opløstede mine Dine, mærkede jeg, at hans Blik var rettede imod mig, og naar de mødte mine, saae han strax til en anden Side.

Bort derefter tog Sir Element et sammenlagt Papiir op af sin Lomme, og sagde halvhøistende: "elskverdige Fruentimmer, De vil her see et svagt og ufuldkomment Forsøg paa at skildre Gjenstanden for Alt, hvad jeg tilbeder! men saa svagt Stroferne af Indholdet endog ere ud-

førte, saa lader det sig dog ikke beskrive, hvor meget jeg misnuder den lykkelige Dødelige, der har været at bestræbe sig derfor. „

„Jeg skal see derpaa en anden Gang,“ sagde jeg; „thi, da jeg var overbevist om, at jeg blev bemærket af Lord Orville, kunde jeg ikke taale, han skulde see, at jeg modtog et Brevet Papir, der blev mig hemmeligen leveret af Sir Clement. Men Sir Clement er en Mand, uden Udlemme, og der er endnu aldrig lykkedes mig noget Forsøg paa at tilintetgjøre, hvad han har lagt Planen til.

„Nei,“ sagde han, stedsse hvissende, „De maa tage dem nu, mens Lady Louise er borte;“ — hun og Mrs. Selwyn vare nemlig gaaen op af Trapperne, for at klæde dem fuldkomnen paa — „thi hun maa paa ingen Maade see dem.“

„Jeg har i Sandhed ikke i Sinde at fremvise dem,“ sagde jeg.

„Men den eneste Maade at undgaae Mistanke paa,“ svarede han, „er at tage dem i hendes Gravarelse. Jeg vilde selv have læst dem høit, men det skifter sig ikke, at de sees af Noget her i Huset, uden af Dem selv og Mrs. Selwyn.“

Han lod mig derpaa Papiret igjen, som jeg var nødt til at modtage, da jeg saae, det var forgæves at undgaae det. Men det gjorde mig ondt, at dette Foretagende skulde sees, og
denne

denne Hviſſen bemærkes, endſkjønt Samtaſen blev overladt til Gissning om Indholdet.

Da jeg holdt det i Haanden, plagede Sir Clement mig, for at læse det ſtrag, og ſagde, at Waſſagen, hvorføre han ikke kunde fremviſe Stroferne offentligt, var, fordi Lady Louiſe Carpent befandtes iblandt de Damer, der nævnes dert og formodes tilſidesatte. —

Denne Omſtændighed bekymrer mig meget, da jeg tvivler ikke paa, at den jo vil gjøre mig hende endnu mere ubehagelig end tilforn, hvis hun ſkulde ſaae Roget at høre derom.

Jeg vil nu afſtrive de Vers, ſom Sir Clement lod mig ikke være i Ro for at læse:

See! med nedſlagne Blik ſig nærmer der,
med rødmet Kind og med undſelig Ynde,
ſiſt Den, hvis Aſyn Skjønhedæblet bær,
Anville — bly, — de Gratsiers Veninde!

Skjøndt hver en Skjønhed Gudslen har frembragt,
ſkjøndt hendes Hjerte hver en Dyd medfører,
Anville, — ei bekiendt med egen Magt,
uvidende ſlaa'r ned og kunſtfri rører.

Jeg er vis paa, min kjære Fader, Du ikke vil forundre Dig over, derſom jeg ved Læſningen af en Lovtale, ſom denne, ſkulde bringes i den ſtorſte Forlegenhed; og, til al Uſtffe, ſom Damerne tilbage, ſjænd jeg havde læſt den til Ende.

"Hvad har De der, min Kjære," sagde Mrs. Selwyn.

"Intet, Madam," sagde jeg, idet jeg foldede det hastigt sammen, og pustede det i min Lomme.

"Og har Intet," raabte hun, "den Kraft, at det kan frembringe Rødme?"

Jeg svarede Intet; et dybt Suk, der undslap Lord Orville i samme Dieblis, lod mig i Dret, og opvakte Bøvelser hos mig, som jeg tør ikke nævne!

Lord Merton ledsagede Lady Louise og Mrs. Beaumont til dennes Vogn. Mrs. Selwyn gik hen til Sir Clements Vogn, som ledsagede mig ind efter hende.

Under den hele Kjørsejle talende jeg ikke et Ord, men, da jeg kom til Assembliesættelsen, mægtede Sir Clement det saa, at jeg ikke skulde vedblive min Tausshed. Han bød mig strax op til Dands.

Jeg bad ham undskylde mig, og at han vilde søge sig en anden Dame. Men han sagde, det var ham tvertimod meget kjært, jeg vilde stode stille, saasom han havde tusinde Ting at sige mig.

Han begyndte derpaa at fortælle mig, hvor meget han havde udstaaet formiedelsst min Graværelse, i hvor stor en Uro han var bleven sat, da han fik at høre, jeg havde forladt Staden, og hvilken græffelig Vanskelighed, han havde havt, for at komme paa Spor efter mig, som endeligen

ligen tilskødt lykkedes ham, ved at opofre endnu en Dag hos Kaptein Mirvan.

"Og Howardslund,," vedblev han, "som jeg, ved mit første Besøg, mente at være den skønneste Plet paa Jorden, forekom mig nu som den hæsligste: Egnens hele Skikkelse syntes forandret: de Gange, jeg troede at være de behageligste, vare nu de kjedsommeligste! Lady Howard, der forekom mig tilforn som en munter og agtværdig aldrende Dame, syntes nu at tale i andre gamle Matroners almindelige Nierlingesprog: Mrs. Mirvan, jeg agtede som et elsteværdigt Stykke i det stille Liv, var nu bleven saa smagløs, at jeg neppe kunde udholde hendes Selskab! Ogsaa Datteren, som jeg havde anset for en godmodig og prægtig Slags Piger, syntes nu alt for ubetydelig at lægge Mærke til: og hvad Kapteinen angaaer, saa har jeg altid troet, han var et Kjædhoved, men synes nu at være en Bildmand.

"Sir Element,," raabte jeg i Brede, "jeg vil i Sandhed ikke høre Dem tale saaledes om mine bedste Venner."

"Jeg beder Dem om Forladelse,," sagde han, "men det Mødsatte, ved mine to Besøg, var alt for paafaldende, til at forbigaae det ubenævnt."

Han spurgte derpaa hvad jeg syntes om Versene?

"De maae enten være freene,," sagde jeg, "af Spot, eller af en Affindig!."

Herpaa fulgte saa stor en Overflodighed af Emigrerier, at jeg, til mit eget Forsvar, blev nødt til at foreslaae ham at danse. Da vi stode op, sagde han: "jeg havde isinde at ville opdage Forfatteren af hans Diebst; men jeg mærker, at De, i saa hoi en Grad, er den almindelige Magnet til Opmærksomhed, at Gjenstanden for min Mistanke høvert Dieblif forandrers sig. De maae visseligen selv have nogen Kundskab, om hvem det er?"

Jeg sagde: "nei. Imidlertid maa jeg tilstaae Dem, min kjære Sir, at jeg ingeniunde toisler paa, at jo Mr. Macartney maa være Forfatteren; ingen Anden kunde ellers tale saa partist om mig, og hans poetiske Sving gjør mig det, sandeligen, til en uimodsigelig Visshed."

Han gjorde mig tusinde Spørgsmaale angaaende Lord Orville: hvor længe han havde været i Bristol? — hvorledes jeg havde henbragt Tiden i Clifton? — om han red ud hver Morgen? — om jeg nogensinde har været mig til at kjøre i Faltou? og en Mængde andre Spørgsmaale, der Alle sigtede til at udforske, om jeg var beæret med megen Opmærksomhed af hans Excellence, og Alle frembragte med hans sædvanlige Frihed og Hefstighed.

Da jeg ønskede meget at komme tidlig hjem, gjorde Lady Lovise til at lykfe en Begyndelse, til at være iblandt de Første, der vilde forlade Bærelset, og vi kom derfor ogsaa temmelig betids hjem.

Lord

Lord Drville modtog os alvorligt og koldt: langt fra at udmærke mig, som sædvanligt, ved særdeles Hosfligheder, kunde Lady Lovise selv ikke have seet mig træde ind i Værelset med koldere Ringenagt, eller mere omhyggeligen vogtet sig for at bevare mig med nogen Bemærkning, end han. Men det var mig især paafaldende, at see ham taale, Sir Clement, som ventede paa Aftensmaaltidet, at sætte sig imellem os, uden at bestræbe sig for at være ham hinderlig, skøndt han hidindtil havde syntes, endog at paastaae et Sæde hos mig.

Denne lille Omstændighed rørte mig mere, end jeg kan beskrive; skøndt jeg forsøgte at glæde mig derover, da Tilfidsættelse og Eigegjældighed imod ham maae være mine bedste Venner. Men, af! — saa pludseligen og saa afbrudt at forspilde hans Opmærksomhed! — at miste hans Venkab! — O, min Fader, disse Tanker, gjennemiborede mit Hjerte! — jeg kunde neppe blive siddende; thi, med alle mine Bestræbelser, kunde jeg ikke afholde mine Taarer fra at trille mig ned af Kinderne; men, da Lord Drville ikke saa dem, fordi Sir Clement holdt sit Hoved bestandigt imellem os, forsøgte jeg imidlertid at tage nyt Mod til mig igjen, hvori jeg for saa vidt lykkedes, at jeg med Sammelighed beholde min Plads, indtil Sir Clement tog Afsked, hvorpaa jeg begav mig bort, saasom jeg tiltrøede mig ikke at lade mine Mine møde Lord Drvilles.

Siden den Tid har jeg bestandigen skrevet; thi, da jeg var vis paa, at jeg ikke kunde sove, vilde jeg ikke gaae til Sengs. — Stig mig, kjæreste Fader, hvis Du paa nogen Maade kan, stig mig, om Du billiger Forandringen i min Opførsel, — stig mig, om mit forandrede Forhold imod Lord Orville er ret, om det, at jeg slipper hans Selskab og undviger hans Artigheder, ere Handlinger, Du selv vilde have tilsagt mig? Stig mig dette, og de Opoffelser, jeg har gjort, vilde trøste mig midt i min Bedrøvelse, — thi aldrig, aldrig kan jeg lade af at bedrøves over at have mistet Lord Orvilles Venkab! — O, min Fader! jeg har forsmaaet det, forkastet det og affagt det! Men ligemeget, det var en Ære, jeg ikke fortjente at beholde; og jeg seer nu, at mit Hjerte var ikke skicket til at udholde det uden Fare. Den Lyst, Du har indplantet mig, til at handle oprigtigt og anstændigt, er imidlertid saa stærk, at mit Hjertes Svaghed, skjønt det maa nedslaae og bedrøve mig, skal aldrig, med min gode Villie, gjøre mig strafværdig. Lyst til at handle vel styrer ethvert andet Ønske hos mig, — thi er jeg ikke Dit Barn? — en Skabning, Du selv har dannet? — Men, o! Du mit Hjertes Behersker, min Ven og Fader! — alle mine Høielser ere i Strid med mine Pligter: og, idet jeg kæmper mest, for at erhverve mig mit eget Bifald, er min Sindssro, min Lykke og mit Haab tabt!

Det

Det er Dig alene, som kan berolige et Sind, der er bragt i saa grusomt et Oprør; Du, det veed jeg vel, kan føle Medlidenhed med en Svaghed, hvorfor Du selv er fremmed; og, endskjønt Du dadler Bedrøvelsen, saa for mild og trøst dog den Bedrøvede.

Fire og halvfjerdsindtiovende Brev.

Pastor Willars til Eveline.

Berryhill, den 3die Oktober.

Din sidste Indberetning, kjæreste Barn, sætter mig, sandeligen, i Forundring; at en vedkjendt Datter og Arving af Sir John Belmont skulde være i Bristol, og min Eveline endnu vedbliver at bære Navn af Anville, er en Sag, jeg ikke kan forklare; endskjønt det Himmeligheidsfulde i Lady Howards Brev forbedte mig paa at vente noget Overordentligt ved Sir John Belmonts Tilbagekomst til Engelland.

Hvofomhelst denne unge Dame endog maa være, er det vist, at hun nu tager den Plads, hvortil Du har en ustridig Ret. Et andet Egteskab har jeg aldrig hørt Noget om; men, for moder man, at saadant et Egteskab har haft Sted, da var Miss Evelyn visseligen den første Egteskælle, derfor maatte hendes Datter idetmindste bære Navn af Belmont.

Euten

Enten maa der være Omstændigheder ved denne Sag, som for nærværende Tid ere hoist ubegribelige, eller der maa stikke et andet besynderligt og meget sælt Bedrageri derunder; hvilket af begge Disse der er Tilfældet, er nu fornødent for os at undersøge.

Min Ueille over dette Skridt aabner mig Veien til at overbevise mig om dens egentlige Beskaffenhed, da Din dyrebare og meget forurettigede Moders Rygte maa enten fuldkomment vorde befriet fra al Besmittelse, eller det maa bekomme sit sidste og uudslettelige Banesaar.

Den offentlige Fremstilling af Sir John Belmonts Datter vil fornøje Erindringen om Miss Evelyns Historie hos Alle, som have hørt den, — hvo der har været hendes Moder? vil blive det almindelige Spørgsmaal, og, hvis nogen anden Lady Belmont skulde blive nævnet, vil min Evelyns Gudsvel erholde et Brændmærke, imod hvilket Ver, Sandhed og Uskyldighed vil forgæves føre Klage! et Brændmærke, der vil sætte en evig Klif paa hendes dydige Moders skønne Navn, og kaste en forhadet Titel paa hende selv, som er uskaffelig, hvilken al hendes Renhed ikke kan befrie fra den engang forplantede Skam og Vanære.

Nei, mit fjære Barn, nei; jeg vil ikke med Ligeegyldighed taale, at Din Moders Alte skal behandles med Skandse! Hendes ubesmittede Sindelag skal blive retfærdiggjort for hele Verden — hendes Egteskab skal blive vedkjendt,

og hendes Barn skal bære det Kavn, hvortil det lodmæssigen er berettiget.

Det er vist, at Mrs. Mirvan vilde lede denne Sag med en finere Krensfærd end Mrs. Selwyn; men det er, i enhver Henseende, maa-
ste det Vigtigste, at tage Tiden i Agt; thi jo længere denne Hemmelighed trækkes i Langdrag, desto større Banffelighed vil dens Oplosning finde. Jo snarere Du derfor kan begive Dig til Staden, desmindre frygtelig vil Din Dmteale blive.

Lad ikke Din Frygtagtighed, min Skat, nedboie Dit Sind; jeg vil, i Sandhed, kjæle for Dig ved saa besynderlig og rørende en Sammenkomst, sjænt der er ingen Tvivl om et lykkeligt Udfald af Dine Bestræbelser. Herudi indsluttet vil Du see et Brev fra Din ulykkelige Moder, som er skrevet og med Forsæt gjemt til denne Leilighed; Mrs. Clinton, som passede hende i hendes sidste Sygdom, maa ogsaa følge med Dig til Staden, men uden noget andet Bienesbryd om Din Fødsel, end det Du bærer i Dit Ansigt, da dette kunde ikke være tilbejæbragt ved Ligt, og altsaa ikke medføre nogen Tvivl.

Og, min Eveline, som endeligen anbefæres til Din virkelige Faders Omhu, modtag nu Dens ibrige Bønner, Ønsker og Betsignelser, som saa hjerteligen udkaarede Dig!

Sid Du, o, mit Hjertes Barn! gib Du i denne Stillinges Forandring, ikke maa erfare nogen Forandring i Dit Sindelaug! modtag med
Under-

Underkastelse og bær med Sagtmodighed den Op-
 hvielse, hvortil Du skal sige! Gid Dine Lader,
 Din Tale, Opførsel og Alt, maa bevise den be-
 skedne Sindsstemning og frimodige Taknemmelig-
 hed, der ikke alene fortjener Lykke og Held, men
 gjør endog værdig dertil! Gid Du, til de sidste
 Diebliske af et ustraffeligt Liv, maa beholde Din
 medfødt Sindsjevnhed, Dit Hjertes Redelighed,
 Din uskramtede Oprigtighed! Og gid Du, ube-
 kjendt med Bram, og Hoffærdigheden overlægen,
 med Sjælens sande Størhed maa fremlyse alene
 i Godehed. —

Arthur Villars.

Fem og halvfjerdsindstivende Brev.

(Indsluttet i foregaaende Brev).

Lady Belmont til Sir John Belmont.

I det faste Haab, at det ængstelige Dieblif,
 der nærmer sig, vil besegle mine Lidelsers Tids-
 løb, vil jeg endnu engang skrive til Sir John
 Belmont, paa det Barns Vegne, som siden
 skal være Overbringeren af dette Brev, hvis det
 overlever sin Moder.

Men i hvad Udtryk, — o, grusomste Mand
 blandt Mænd! kan den forliste Karoline skrive
 Dig til, og ikke skrive Dig forgjæves til! Oh,
 døv for Medlidenhedens Stemme! — døv for
 Gands

Sandhedens Braad! — dog for hver Forpligtelse af Vre! — Sig i hvad Udtryk maa den forliste Karoline skrive Dig til, og ikke skrive Dig forgjæves til?

Skal jeg kalde Dig ved det elskede, det agtværdige Navn af Husbond? — Nei, Du benægter det! — Fader til mit Barn? — Nei, Du fordømmer det til Banære! — Den Elsker, som befriede mig fra et tvunget Ægteskab? — Nei, Du har selv bedraget mig! — Den Ven, af hvem jeg haabede Bistand og Beskyttelse? — Nei, Du har overladt mig til Elendighed og Undergang! —

O, hærdet imod enhver Retfærdigheds Klage, Samvittighedsnag og Medlidenheds Kærlighed! hvorledes, og paa hvad Maade, kan jeg haabe at bevæge Dig? — Er der nogen Maade, jeg har ladet være uforsøgt? — Er der noget Middel, jeg har ladet være ubrugt? — Nei, jeg har udtømmet alle de bitterste Bebrejdelser, og udtørret enhver Medlidenheds Strøm!

Haabeløs, og næsten fortoivlet, har jeg to Gange bortkastet min Pen; men en Moders Kærlighed, en Moders, der kæmper med Dødens Angest for sit Barns Skjebne, opliver igjen mit Mod, saa ofte jeg har fattet det.

Maaske, naar jeg ikke er mere, naar Maaske af mine Anholdelser er opfyldt, og den lille, tause Muld har modtaget mine bedrøvelige Leveninger, — maaske da, naar Klager ikke mere ere at befrygte, eller Opdagelse ikke indjager
Skæf

Skæf, maaske da maa Villighedens Stemme og Naturens Raab blive hørte.

O, Belmont! hør efter hvad de tilfåge Dig! Forkynd ikke Dit Barn, endstjont Du har forskudt dets Moder. De Ulykker, der ere forbi, vil Du maaske, for sildigt, kalde tilbage; Du vil, maaskee for sildigt, fortryde, at Du har bragt den unge Skabning, Du har forfulgt, til sin Undergang; — Du maa tænke, med Skæf, paa de Bedragerier, Du har begaaet, og Smerten af Dine Samvittighedsnag vil følge mig til Graven: — o, Belmont! alt mit Had forvandler sig til den sømmeffe Medlidenshed ved denne Tanke! — Gode Gud, hvad vil der blive af Dig, naar Du med Fortrydelsens Dje gjen-nemfluer Din forbigangne Opførelse! — Hør da den høitidelige, den sidste Skrivelse, hvormed den ulykkelige Karoline vil besøge Dig?

Naar Din Ruelses Time kommer, — thi den maa komme, — naar Følelsen af Dit Forræderi berøver Dig næsten enhver anden Følelse, hvis da Dit martrede Hjerter sukker efter at forsones Din Brode — mærk da de Vilkaar, hvorpaa jeg tilføoer Dig min Tilgivelse.

Du veed, jeg er Din Kone! — afsvær da for hele Verden det Naavn, Du har besudlet, og modtag, som Din retmæssige Arving, det Barn, der vil overlevere Dig denne i min Dødsstund opsatte Begjering.

Den værdigste, den goddædigste, den bedste Mand af Verden, hvis blide Trøst jeg spjlder
den

den liden Sindro, jeg har været mægtig at beholde tilovers, har tilsagt mig paa sin Tro, at, paa intet andet Vilkaar, vil han stille sig af med sin forladte Byrde.

Skulde Du i denne hjælpeløse Ustydiges Ansigtstræk finde Spor af Lighed med den harmefulde Karoline's, — skulde hendes Ansigt bære Mærker af hendes Kødse, og fornye Erindringer om hendes Moders Ufbildning, vil Du ikke, Belmont, vil Du ikke derfor frægte Dig hende? O, Du, min inderlig elskte Spæde, for hvem jeg allerede har forsøgt en moderlig Medlidenheds hele Omhed, lad Dit Udseende ikke være Din uslykkelige Moders ligt, at ikke den Gader, som Dødens Haand maa kaane, skal borttrives fra Dig, ved en unaturlig Modbydeligheds endnu grusommere Midler! —

Jeg kan ikke skrive mere. Den liden Levnings af Sindro, jeg med Besværlighed har forskaffet mig, vil ikke udholde Stødet af de rødsomme Tanker, der opstige hos mig.

Farvel, — for evig farvel!

Dog, o! — skal jeg ikke i dette sidste Farvel, som Du ikke vil læse, sænd enhver stormende Lidenskab er uddød, og den blide Grav har indesluttet alle mine Sorger i sig, — skal jeg ikke ofre den Mand, der engang var mig saa kjær, en Straale af Trost i de Glendigheder, han har i Vente? Tilskæd mig da at sige Dig, at min Medlidenhed langt overgaaer min Harm, — at jeg vil bede for Dig i mit sidste

Dieblig, — og Erindringen af den Kjerlighed,
jeg engang bar for Dig, skal neddæmpe enhver
Anden!

Endnu engang Farvel!

Karoline Belmont.

Sex og halvfjerdsindstyvende Brev.

Eveline til Pastor Villars.

Elifton, den 3die Oktober.

I Morges saae jeg igjennem mit Vindue, at
Lord Orville spadserede i Haugen; men jeg
vilde ikke gaae ned af Trapperne, førend Froko-
sten var færdig, og da aflagte han mig sin Hil-
sen næsten ligesaa koldt, som Lady Lovise.

Jeg tog min sædvanlige Plads, og Mrs.
Beaumont, Lady Lovise og Mrs. Selwyn
indlode dem i deres sædvanlige Samtale. — Det
var ikke saaledes med Din Eveline: foragtet,
taub og tungfærdig, sad hun, som et Kul, ikke
henhørende til Rogen, ikke bemærket af Rogen.

Da jeg var slet ikke skikket til at udholde
det Korhaanende i denne Stilling, og taale Lord
Orvilles Foragt, forlod jeg strax Stuen, da
Frokosten var forbi; og blev da, med megen
Misfornøielse, standset af Sir Clement Wil-
loughby, der stei ind i Salen og holdt mig
tilbage, idet jeg vilde gaae op af Trapperne.

Han

Han erkjendte sig meget omhyggeligen om mit Helbred, og bad mig vende tilbage i Storsuen. Jeg gav ugerne mit Samtykke dertil; men troede dog, det kunde have en Slags Nytte, at være hos ham alene; og han vilde hverken forlade mig, eller tillade mig at gaa videre. Imidlertid mærkede jeg dog, idet jeg vendte tilbage, at jeg skammede mig lidt, ved saaledes at vise, at jeg modtog Sir Elements Besøg hos mig selv. Og han forsøgte virkelig, ved den Maade, hvorpaa han tiltalede mig, at give det Anseende deraf. —

Jeg troer, han blev en hel Time; og han vilde, maaske, heller ikke have gaaet endnu, hvis Mrs. Beaumont ikke havde opbrudt Selskabet, ved at foreslaae en Tur i hendes Vogn. Lady Lovise samtykte i at gjøre hende Selskab; men da Mrs. Selwyn ogsaa blev tilspurgt, sagde hun: "Derfor Mylord og Sir Element ville forene sig med os, vil jeg ansee det for en Lykke, at udgjøre Een iblandt dem; thi en Trio af Fruentimmerstemmer vil, virkelig, være høist gjennemtrængende.

Sir Element var strax beredvillig til at opvarte dem; han gjør sig det, i Sandhed, til et aabenbart Haandværk, at erhverve sig Mrs. Beaumonts Gunst.

Lord Orville undskyldte sig for at tage med, og jeg gik op paa mit Kammer. Hvoresledes han henbragte Tiden med sig selv, det veed jeg ikke; thi jeg vilde ikke gaae ned, førend

Middagsmaaltidet var færdigt; endstjønt Forandringen i min egen Opførsel havde forårsaget hans Koldsindighed, saa nedtrykte den dog saa forfærdeligt mit Sind, at jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde forholde mig i hans Nærværelse.

Ved Middagsmaaltidet fandt jeg Sir Elements igjen blandt Gæstene; han skrede, i Sandhed, Alt efter sit eget Sind; thi, stundt det ellers ikke var saa let at gjøre Mrs. Beaumont tilpas, saa syntes hun dog at finde Behag i Alt, hvad han foretog sig.

Middagsstunden, Eftermiddagen og Aftenen vare ufgeligen kjedsommelige for mig; jeg var plaget af Sir Elements uophørlige Overhæng, der ikke alene tog, men endog forskaffede sig Leilighed til at tale med mig, — og det smertede mig, — o, hvor ubeskriveligt smertede det mig, — at Lord Orville, ikke alene undlod, som hidindtil, at sukke, men forsømte endog enhver Leilighed til at tale med mig. —

Jeg begyndte at troe, min kjære Fader, at den pludselige Forandring i min Opførsel var ilde ombsonit og upassende; thi, da der ikke var vedersfares mig nogen Fornærmelse, og Aarsagen til min Forandring var fra min og ikke fra hans Side, saa burde jeg ikke saa afbrudt have paataget mig en Tilbageholdenhed, hvortil jeg torde ikke angive nogen Grund, — ikke heller have støet hans Omgang saa fjendeligen, uden at overbeie det Sære, saadan en Opførsel maatte have Anseende af.

Alt, kjæreste Fader, hvorfor skulle mine Betragtninger dog stedse komme alt for Aldig, for at være mig til Nytte! Jeg maa, i Sandhed, dyrt betale min Erfaring! og jeg frygter meget, at jeg, formedelst det Ubeskedne og Ubesindige i mit Gemyt, vil komme til at udstaae Noget, der er endnu haardere, sænd jeg opnaaer den Klogskab og Estertanke, som, ved at forudsæe fraværende Følger, kan lede og styre mig, naar Nøden er nærbærende.

Den 4de Oktober.

Jeg Gaar Morges hørte Alle ud, undtagen Mrs. Selwyn og jeg; og vi sadde nogen Tid sammen i hendes Værelse; men, saasnart jeg kunde, forlod jeg hende, for at skade mig ned i Hagen; thi hun morede sig saa ubarmhertigt med at skofe mig, dels for min Uoorlighed, — dels for Lord Orville, — at jeg frygtede for at have nogen Omgang med hende. — Jeg troer, jeg henbragte her en Time for mig selv; men da jeg hørte Haugeporten at aabnes, gik jeg ind i et Lykshus ved Enden af en lang Gang, hvor jeg, med megen Misforstæelse, grundede paa min tilkommende Udsigt; men jeg sad kun der nogle faa Minuter i Rolighed, da jeg blev afbrudt ved Sir Element Willoughbys Fremkomst. Jeg sprang, forstrækket, op, og vilde have forladt Lykshuset; men han forhindrede mig. Jeg er, i Sandhed, næsten vis paa, at han har været inde i Huset, og faaet at vide hvor jeg var.

da det ellers ikke er rimeligt, at han vilde have stryget alene om i Haugen.

"Bie, bie," raabte han, "Elffeligste og Elfførdigste blandt alle Gruentimmer, bie, og hør mig."

Efterat han derpaa havde bragt mig til at beholde min Plads, satte han sig hos mig, og vilde have taget fat paa min Haand; men jeg trak den til mig, og sagde, jeg kunde ikke bie.

"Kan De da," raabte han, "afflaae mig endog den allerringeste Gunstbevisning, endstjønt jeg, i Gaar, maatte udstaae den største Marter for den Fornstelse, blot at see Dem?"

"Marter! Sie Element."

"Ja, skonne Ufølsomme! Marter; thi maatte jeg ikke lade mig tvinge til at indspærres i en Vogn, en hel lang kjedsommelig Morgen, iblandt tre af de kjedeligste Gruentimmer i Engelland?"

"O," vedblev han, "de have, hver for sig, saa overflødig en Andel af Ugtelse for deres egne Personer, at de have ingen Marsag til at sørge over, at de skulle komme til at lide Mangel derpaa i Verden; og de vil, i Sandhed, selv være de Sidste til at opdage det."

"Hvor lidet," raabte jeg, "formode disse Damer saadan en Strengthed af Dem!"

"De ere saa vel og saa sikkert betryggede," svarede han, "af deres egne Indbildninger, at de formode den ikke af Noget. — O, Miss Anville; er der nogen menneskelig Skabning, foruden

uden Dem alene, Grusomme, der ikke maa besklage mig, ved at see mig bortreven fra Dem, for at lukkes inde med Disse.

"J hrør haardt, De finder for godt at bedømme dem, troer jeg dog, Sir Clement, at Deres Etilling vilde hellere blive misundt end beklaget af Verden i Almindelighed.

"Verden i Almindelighed," svarede han, "har den samme Mening om dem, som jeg: Mrs. Beaumont bliver overalt leet ud, Lady Lovise gjort latterlig, og Mrs. Selwyn hadet.

"Min Gud, Sir Clement, hvor De bruger græffelig haarde Udtryk!"

"Det er Dem, min Engel, der er at laste, fordi Deres Guldkommenheder har gjort de Andres Feil saa fremfækkende. Jeg bevidner Dem, at jeg, under vor hele Kjærsel, troede, Vognen blev trukken af Snegle. Mrs. Beaumonts urimelige Stoltthed og den Verbødighed, hun fordrer, ere baade urtaalelige og sleggjørende; hvis jeg aldrig tilforn havde været i Selskab med hende, skulde jeg have sluttet, at denne Udfart havde været den Første, hun gjorde i Heroldsforretninger, — og snittede hende intet mindre Onde, end at den ogsaa maatte blive den Sidste. Jeg forfækrer Dem, hvis det ikke var for at erholde fri Adgang til hendes Hus, vilde jeg slype hende, som en Pest, Dyrtdig og al Ulykke. Mrs. Selwyn gav vel Noget efter i denne Formalitet; men hendes utæmmede og toilesløse Tunge —"

"O, Sir Clement, har De Noget ders
imod?"

"Ja, min søde Bebreiderinde, hos et Fruentimmer holder jeg det for utaaleligt. Jeg tilflaaer, hun er vittig, og har mere Forstand end Hæloten af hendes Kjon tilhobe; men hun vedligeholder en bestandig Forventning om Satire, som udbreder en almindelig Misfornoieelse iblandt alle dem, der ere hende nær; og hun snapper saa meget, at endog de bedste Ting, hun siger, trætte Opmærksomheden. Hvad den lille Lovise angaaer, saa er det saadant et smukt Stykke Kraf-tesløshed, at der er næsten en Grusomhed, at tale fornøstigt om hende, — ellers vilde jeg sige, hun er en blot Sammensætning af tvungne Lader, Uforsammenhed og Miner."

"Jeg sættes ganske i Forundring over," sagde jeg, "at De, med saadanne Meninger, kan opføre Dem med saa megen Opmærksomhed og Høflighed imod dem Alle." —

"Høflighed! min Engel, — ja, jeg kunde falde paa Knæ for dem, jeg kunde tilbede dem, alene for at forskaffe mig et Diebligs Samtale med Dem! Har De ikke seet mig gjøre min Opvartning hos den tølle Kaptein Mirvan, og hos Amasonen, Madam Duval? Hvis det var muligt, at der kunde være frembragt saa græffelig en Slabning, som forenede alle disse Gemytters værste Egenskaber hos sig, — en Slabning, som skulde bestaae Mrs. Beaumonts Hovfærdighed, Kaptein Mirvans Fæisthed, Mrs. Selwyns Indbildning

bildning om sig selv, Lady Louise's pantagne
Bæsen og Madam Duvals Pobelagtighed, —
endog saadant et Uhyre vilde jeg bringe min
Hylдинг og overose med Smigrerier, alene for
at erholde et Ord, et Biekaft af min tilbedte
Miss Anville.“

”Sir Element,“ sagde jeg, ”De tager
storligen feil, hvis De mener, at saadan Galss-
hed i Semsyttet anbefaler Dem til mine gode
Tænker om Dem. — Men jeg maa benytte mig
af denne Leilighed til at bede Dem, aldrig of-
tere at tale til mig i denne Tone.“

”O, Miss Anville, Deres Jættetsættels-
ser, Deres Koldskadighed trænger mig ind til
Sjælen! Betragt mig med mindre Strengbed,
og gjør med mig, hvad Dem behager; — De
skal styre og lede mig i alle mine Handlinger, —
De skal omskabe og omdanne mig, — jeg vil
ikke engang gjøre et Ønske, uden efter Deres Ind-
givelse; — agt mig alene værdig til at betrag-
tes af Dem med Medlidensbed, — om ikke med
Gunsst.“

”Tillad mig, Sir,“ sagde jeg, meget al-
vorligt, ”at benytte mig af denne Leilighed, til
at sœie en liden Slutning til saadanne Udtryk.
Jeg tilstœder Dem aldrig oftere at tale til mig
i saa soulsstigt og usjærkommene et Sprog; og
jeg maa rent ud forsikre Dem, at, hvis De
ikke ønsker at forjage mig fra ethvert Sted, hvor
De er, da vil De, for Fremtiden, vælge en
langt forskjellig Udtryksmaade og Opsørsel.“

Derpaa reiste jeg mig og vilde gaae, men han fastede sig for mine Fødder, for at forhindre mig, og raabte i den heftigste Tone: "Gode Gud! Mis Anville, hvad siger De? — Er det, kan det være muligt, at De saa ubevæget, med saa stenhaard en Eigegyldighed kan berøve mig, endog det længst bortffjærnede Haab."

"Jeg veed ikke, Sir," sagde jeg, idet jeg forsøgte at rive mig løs fra ham, "hvad Haab De mener; men jeg veed vist, at jeg har aldrig agtet at give Dem noget."

"De sætter mig i Forvirring!" raabte han, "jeg kan ikke udholde saadan Foragt: — jeg benfalder Dem, hold nogen Maade med Deres Grusomhed, at De ikke skal bringe mig til Forvildelse: — sig dog, at de beklager mig! — O, skønneste Ubevægelige, elskværdigste Tyran! — tal, — sig mig, endeligen, at De beklager mig!"

Hvem Anden skulde netop nu, da jeg agtede at gaae forbi Kysthuset, komme mig i Sigte, end Lord Orville! Min Gud, hvor jeg soer op af Skræk! og, i det samme Dieblis, han saae mig, blegnede han, og trak sig hastig tilbage; — men jeg skreg: "Lord Orville! — Sir Clement, slip mig, — lad mig faae min Haand!"

Sir Clement reiste sig hurtigt, i en Slags Forvirring, men greb endnu fat paa min Haand. Lord Orville, som var vendt tilbage, vilde igjen gaae bort; men, idet jeg stedse stræbte at rive mig løs, skreg jeg: "Kjære, Kjære Mylord, jeg

jeg beder Dem, gaae ikke! — Sir Element, jeg beder Dem indstændigen, at De slipper mig! „

Lord Orville, som derpaa i en Hast nærmede sig til os, sagde med megen Hefstighed: „Sir Element, De vil vel ikke holde Miss Anville tilbage med Magt? „

„Jeg forlanger, „ raabte Sir Element, stolt, „ikke heller, Mylord, den Ære af Deres Excellences Vellemkomst! „

Imidlertid slap han min Haand, og jeg løb strax ind i Huset.

Jeg var nu i en dødelig Angest, for at Sir Elements ydmygede Stoltthed skulde opfordre ham til at fornærme Lord Orville; jeg løb derfor i en Hast ind til Mrs. Selwyn, og bad hende, næsten uforstaaeligt, at gaae ned imod Lysshuset.

Hun gjorde mig ingen Spørgsmaale; men, saa gesbint som en Lynild, ilede hun, paa et Vink, strax ud i Haugen.

Forestil Dig, min kjære Bader, hvor elendig jeg var, inden jeg saa hende komme igjen! Jeg kunde neppe afholde mig fra at løbe tilbage, imidlertid undertvang jeg min Ltaalmodighed, og biede, skøndt i Dødens Angest, indtil hun kom.

Og nu har jeg en Samtale at skrive, min kjære Bader, som for mig er af største Vigtighed, og saaledes, som jeg aldrig har hørt.

Jeg vil forbigaae de Forklaringer og Spørgsmaale, hvormed Mrs. Selwyn afbrød hendes

For-

Fortælling; thi de ere saaledes, som De let kan formode.

Lord Orville og Sir Clement sadde Begge meget rolige i Lyshuset: og Mrs. Selwyn, der stod stille, da hun var dem paa femten Skridt nær, hørte Sir Clement sige: "Deres Spørgsmaal forurodiger mig, Mylord, og jeg kan paa ingen Maade besvare det, med mindre De vil tillade mig at gjøre et Andet!."

"Ja, derom er ingen Tvivl, Sir."

"De har spurgt mig, Mylord, hvad Hensigter jeg har? — Jeg vilde prise mig meget lykkelig, dersom jeg blev underrettet om Deres Excellences."

"Jeg har aldrig yttret Noget, Sir."

Her bleve de Begge i nogle faa Minuter taus; og derpaa sagde Sir Clement: "hvortil skal jeg da henregne Deres Begjerlighed efter at vide mine?"

"Til en naturlig Andel, jeg tager i Miss Anvilles Velfærd."

"Saadan en Andel," sagde Sir Clement, snedigen, "er sandeligen, meget ædelmodig, men kun hos en Fader, — en Broder! — eller en Elsker —"

"Sir Clement," afbrød hans Excellence ham, "jeg forstaaer hvad De mener, og jeg tilføjer, jeg har ingen Ret til at gjøre Fordring paa det, som nogle af disse Navne tilkomme, og dog er det et af mine heftigste Ønsker, at kunne tjene hende og see hende lykkelig. Vil De derfor

for undskyldte mig, hvis jeg tager mig den Frihed, at gjentage mit Spørgsmaal.

"Ja, dersom Deres Excellence vil undskyldte mig, hvis jeg gjentager, at jeg mener, det er et overmaade ubetænksomt Spørgsmaal."

"Lad saa være," sagde Lord Orville, "men denne unge Dame synes at befinde sig i en besynderlig Stilling: hun er meget ung, meget uerfaren, og lader dog til at være ganske overladt til sin egen Bestyrelse. Som jeg troer, seer hun ikke de Farer, hvorfoc hun er udsat, og jeg maa tilstaae Dem, jeg føler den heftigste Lyst til at pege dem ud."

"Jeg forstaaer ikke Deres Excellence rigtig, — men jeg troer dog ikke, De mener, at ville indskyde hende Fordomme imod mig?"

"Hendes Meninger om Dem, Sir, ere mig ligesaa ubekjendte, som Deres Hensigter mod hende. Naaskee min Tjenstagtighed vilde høre op, dersom jeg var bekjendt med een af Demene; men jeg tillader mig ikke at foreslaae Dem Bilskaarene —"

Her holdt han op; og Sir Clement sagde: "De ved, Mylord, jeg bringes ikke til Fortvivlelse; jeg er ikke saadan en Laabe, at jeg skalde sige Dem; jeg er kommen paa fast Land, men fremfor Alting Bestandighed —"

"De har da besluttet at vedblive?"

"Ja jeg har, Mylord."

"Følgs mig da, Sir Clement, hvis jeg taler frit ud. Skjønt denne unge Dame synes for-

forladt, og, paa en vis Maade, uden Beskyttelse, saa er hun dog ikke ganske uden Venner; hun er overmaade vel opdragen, og vant til godt Selskab; hun har en naturlig Kjerlighed til Dyden, og et Hjerter, der kunde pryde Enhver, der endog i Rang er ophøiet over hende: — Er saadan en ung Dame, Sir Clement, en passende Gjenstand at drive Spøg med; thi, De maa undskyldte mig, Sir, Deres Grundsætninger ere alt for vel bekendte. „

„Hvad det angaaer, Mylord, saa lad Miss Anville sørge for sig selv; hun har en fortreffelig Forstand, og behøver ingen Raadgivere. „

„Hendes Forstand er, sandeligen, fortreffelig; men hun er alt for ung til at fatte Misstanke til Nogen, og hun har en Tænkemaade, hvis Lige jeg i Oprigtighed aldrig har seet. „

„Mylord, „ raabte Sir Clement, med Hefstighed, „Deres Berømmelser bringe mig til at tvivle om Deres Uegennyttighed, og der er intet Menneske, jeg saa nødig vilde have til Medbeiler, som Dem. Men De maa tillade mig at sige, at De har meget bedraget mig i denne Sag. „

„Hvordan da, Sir, „ raabte Lord Drville, med lige Hefstighed.

„De behagede, Mylord, „ svarede Sir Clement, „ved vor første Samtale om denne unge Dame, at tale om hende i Udtryk, der aldeles ikke stemte overens med Deres nærværende Lovtaler; De sagde, hun var en fattig, svag, uvidende Pige, og jeg havde den største Grund

Grund til at troe, at de havde de foragteligste Tanker om hende.„

„Det er meget sandt,„ sagde Lord Orville, „at jeg, ved vort første Bekjendtskab, gjorde Miss Anvilles Fortjenester ikke Ret; men jeg vidste ikke dengang, hvor ubekjendt hun var med Verden; men nu er jeg overbevist om, at hvad der endog maa synes selsomt i hendes Opførsel, er ene og alene Virkningen af Uerfarenhed, Frygtagtighed og en ensom Opdragelse; thi jeg mærker, hun er opløst, sølsom og forstandig. Hun kan, i Sandhed, ikke, som de unge Damer, efter den nyeste Mode, kjendes paa en halv Time. Hendes Værd og Portræt, ledsagede af Betsedenshed og Frygtagtighed, behøve Tid og Opmuntring til at fremvise sig. — Saa skøn hun er, indtager hun ikke Hjerterne uforventet, men, med endnu farligere Fortryllelse, skjæler hun dem paa en næsten ubegribelig Maade.„

„Det er nok, Mylord,„ taalte Sir Element, „Deres Omhyggelighed for hendes Velfærd er nu tilstrækkelig lagt for Dagen.„

„Mit Vennskab og Agtelse,„ svarede Lord Orville, „vil jeg ikke besmykke; men jeg forstærker Dem, Sir Element, at jeg skulde ikke have forstyrret Dem i denne Henseende, hvis Miss Anville og jeg havde nogenstunde omgaaet hinanden, uden som Venner. Da De imidlertid ikke skjønner om at aabenbare Deres Hensigt, saa maa vi lade Sagen fare.„

„Jeg

"Jeg vil frit ud bekjende," raabte han, "at jeg kjender neppe mine Hensigter selv. Jeg anseer Miss Anville for den Elskværdigste blanke hendes Kjon, og, dersom jeg agtede at give mig, saa vilde jeg, blandt alle de Fruentimmer, jeg har seet, vælge hende fremfor noget Andet til min Kone; men jeg troer netop ikke, at Deres Excellence, efter Deres Maade at tænke paa, vilde anbefale mig til en Forbindelse af denne Art, til en Forbindelse med en Pige af ringe Herkomst, hvis eneste Udskyr er hendes Skjoneshed, og som rimeligvis er i trængende Omstændigheder."

"Sir Element," raabte Lord Drville, med en Slags Heflighed, "vi vilde ikke fortsætte denne Samtale længere; vi ere Begge frie, og kan handle for os selv."

Mrs. Selwyn, som frygtede nu for at blive overrumplet, og mærkede, at min Frygt, for Faren var ugrundet, skødte sig hen i en anden Gang, og kom frax derefter for at fortælle mig dette.

Min Gud, hvilket Menneske denne Sir Element dog er! saa fuld af Anslag, og dog saa rolig, saa overlagt snedig og dog saa uskyldig. — Men, saa vis paa sin Sag, han end synes, tager han dog storligent Bæll; thi denne Pige, saa ringe, ussel og trængende hun end er, onsker langt fra ikke den Ære, at forbindes med ham, og vilde ikke alene nu, men endog fædse, afslaae denne Forening.

End

Hvad Lord Orville angaaer, — sober jeg ikke skriftligen at nævne ham, — men sig mig, min kjære Fader, hvad Du tænker om ham? sig mig, om han ikke er et af de ædlestes Mennesker, og om Du, enten kan undre Dig over, eller laste min Beundring?

Tanken om at blive seet i noget Selskab, strax efter saa besynderlig en Samtale, var baade daarlig og foruroligende for mig; men jeg var nødt til at lade mig see ved Middagsbordet. — Jeg saae, at Sir Element var takkesfuld og forvirret, han holdt Die med mig og Lord Orville, hans Sind viiste sig ganske uroligt. Saa ofte han talede til mig, vendte jeg mig bort fra ham med aabenbar Foragt; thi jeg er altfor opbragt imod ham, til at jeg skulde bære længere over med hans sletfndede Høfligheder.

Men ikke een Gang, ikke et Dieblif, torde jeg see Lord Orville i Dine! — Min egen Overbeviisning bragte mig til at frygte for hans skarpseende Die, og jeg kastede mine Dine alles vegne hen, — undtagen paa ham. — Den øvrige Tid af Dagen forlod jeg ikke Mrs. Selwyn.

Lev vel, min kjære Fader! I Morgen venter jeg Dine Raad, enten jeg skal vende tilbage til Berryhill, eller jeg endnu engang skal reise til London.

Syv og halvfjerdsindstivende Brev.

Eveline, fortsat.

Den 6te Oktober.

Dg, hvis mit forvirrede Sind tillader mig det, dyrebare Fader, vil jeg nu ende mit sidste Brev fra Eliftonhill.

Endskjønt jeg i Morges gik ikke tidlig ned, var Lord Orville dog den eneste Person, jeg antraf i Stuen, da jeg traadte derind. — Jeg blev ikke lidet forvirret, ved at see ham alene, efterat jeg saa længe og saa lykkeligen havde undgaaet at træffe ham. — Saa snart de sædvanlige Hilsener vare forbi, vilde jeg have forladt Bærelset, men han holdt mig tilbage, og sagde: "Dersom jeg hindrer Dem, Miss Anville, vil jeg gaae."

"Wylord," sagde jeg, ganske forlegen, "jeg havde ikke i Sinde at bide."

"Jeg smigrede mig med," sagde han, "at jeg skulde faaet et Diebligs Samtale med Dem."

Jeg vendte derpaa tilbage, og han syntes selv noget forlegen: men sagde, efter en kort Taushed: "De er meget god, at De frier mig i min Begjering: jeg har, i Sandhed, i rum Tid paa det heftigste ønsket at finde Leilighed til at tale med Dem."

Her taug han iglen; men jeg sagde Intet, han blev derfor ved: "De tillod mig Miss, for saa Dage siden, at gjøre Fordring paa Deres Ven-

Venskab, — at tage Deel i Deres Anliggender, — at give Dem det samme Navn af Gæster; — og ved den Ære, De beviste mig, kunde intet Menneske føle mere, end jeg; jeg er dets for uvidende om, paa hvad Maade jeg har været saa ulykkelig at forspilde Samme; — men nu er Alt forandret! — De slyr mig, — Deres hortevedte Dine ere bange for at møde mine, og De slyr med Glid min Omgang.

Jeg blev overmaade ilde tilmode ved denne haarde, men tillige billige Beskyldning; jeg er vis paa, jeg maa have seet meget slau ud; — men jeg svarede Intet.

"Jeg haaber dog," vedblev han, "at De ikke vil dømme mig uhørt; hvis jeg har gjort, eller forsømt Noget, beder jeg Dem indstændigen sige mig, hvad det er, og jeg skal anvende Alt, hvad jeg kan optænke, for at fortjene Deres Tilgivelse."

"O, Mylord," raabte jeg, gennemtrængt baade af Skam og Taknemmelighed, "Deres altfor, altfor store Artigheder nedslaae mit Sind! — De har ikke gjort Noget; jeg har aldrig drømt om nogen Fornærmelse; dersom der kræves nogen Tilgivelse, da er det snarere mig, end Dem, der bør kræve den."

"De er Godheden og Føleligheden selv!" raabte han, "og jeg smigrer mig med, at De igjen vil tillade mig, at gjøre Fordring paa de Navne, jeg ikke føler mig istand til at give slip paa. — Skjøndt jeg er meget spfjelsat med en

Tanke, der foraarsager mig den heftigste Uro, haaber jeg dog, De vil ikke troe, jeg er usor-
skammet, hvis jeg endnu bønfaller Dem, endnu
beder Dem indstændigen, ja anraaber Dem om,
at sige mig, hvad der gav Aarsag til Deres
første saa pludselige, og for mig saa smertefulde
Tilbageholdenhed? „

„Mylord, „ sagde jeg stammende, „jeg veed,
sandeligen, ikke, — jeg kan, sandeligen, ikke, —
Mylord — „

„Jeg frygter for, at foraarsage Dem Uro, „
sagde han, „og jeg skammer mig ved, at være
saa paatrængende, — men jeg kan paa ingen
Maade være fornøiet, saalænge jeg lever i denne
Uvidenhed; — og Tiden, hvorpaa Forandrin-
gen stete, bringer mig til at befrygte, — maa
jeg, Miss Anville, sige Dem, hvad der
bringer mig til at frygte? „

„Ja meget gjerne, Mylord. „

„Sig mig da, — og tilgiv mig et Sørges-
maal, som er af yderste Bigtighed for mig; —
har Sir Clement Willoughby, eller har
han ikke, nogen Andeel i Det, der foraarsager
Dem denne Uro? „

„Nei, Mylord, „ svarede jeg ganske bestemt,
„aldeles ingen. „

„Tusinde, tusinde Tak! „ — raabte han,
„De har lettet mig fra en Byrde af Gissninger,
der saldt mig meget smertelig at bære. Endnu
en Ting: kan jeg paa ingen Maade tilregne Sir
Clement den Forandring i Deres Opsætsel
mod

med mig, der, som jeg ikke undgik at bemærke, tog sin Begyndelse den selvsamme Dag, som han ankom til Brønden.

"Sir Element," sagde jeg, "kan De ikke tilregne Noget, Mylord. Han er det sidste Menneske i Verden, der vilde faae nogen Indsigt paa min Opførsel."

"Og vil De da igjen skænke mig den Fortrolighed og Gunst, hvormed De bærede mig, før han kom?"

Juust nu, da jeg ikke vidste hvad jeg skulde sige, — aabnede Mrs. Beaumont Døren, til min store Glæde, og saa Minuter derefter gik vi hen at spise Frokost.

Lord Orville var Munterheden selv; jeg har aldrig seet ham mere oprømt eller mere behagelig. Strax derefter lod Sir Element sig melde, for, som han sagde, at gjøre Mrs. Beaumont sin Opvartning. Jeg gik da op paa mit eget Værelse, for at overlade mig til mine Betragtninger, der snart underholdt, snart foruroligede mig, og jeg forblev der ganske rolig, indtil jeg modtog Din kjerlige Skrivelse.

O, min Fader, hvor blide ere ikke de Bønner, Du gjør for Din Eveline! hvor behagelige for hende de Betsignelser, Du udgyde over hendes Hoved! — Du overleverer mig til min virkelige Fader. — Al! min Ungdoms Veileder, Ven og Beskytter, — af hvem jeg i min hjælpeløse Ungdom blev vlet, mit Hjerte blev dannet og mit hele Liv vedligeholdt,

holdt, — Du er Den, mit Hjerte erkjender for
Gader, og Dig offerer jeg evig Lydighed, Tak-
nemmelighed og Hengivenhed!

Jeg seer den tilfældende Sammenkomst med
førre Frygt end Haab imøde; men saa vigtig
denne Sag er, saa er jeg dog nu ganske bekie-
tiget med en Anden, som jeg nu maa ile med
at fortælle Dig.

Jeg underrettede Mrs. Selwyn strax om
Indholdet af Dit Brev. Det var hende overs-
maade kjært, at erfare, at Du var af samme
Mening, som hun, og berammede vor Reise til
i Morgen tidlig, og der er virkeligen bestilt en
Vogn til at møde her Kl. 1.

Hun bad mig derpaa, strax at pakke mit
Tøj ind; og sagde, hun maatte selv gaae hen til
Mrs. Beaumont, for at binde hende No-
get paa Ermet og bilde hende en Løgn
ind. —

Lord Orville, der endnu var i et for-
træffeligt Lune, irettesatte mig, da jeg kom ned
til Middagsbordet, fordi jeg udelukkede mig fra
Selskabet. Han satte sig hos mig, — han vil-
de sidde hos mig — ved Bordet; han maatte
nu gjentage saa meget han vilde og næsten
udtømme sig, for at sige, hvad han alle-
rede tilforn har sagt om mig, i Tanke
at opmuntre mig, saa forsikrer jeg Dig, at
alle hans Forsøg vare forgjæves; thi
jeg kunde, sandeligen, ikke opmuntres; jeg var
ganske

ganske modløs og nedslagen; Tanken om den forestaaende Sammenkomst, — og, o, Fader, Tanken om den forestaaende Skilsmisse indgjød mit Hjerter en Tungsindighed, jeg hverken kunde overvinde eller neddæmpe. Jeg fortrød endog Halvdelen af hvad jeg forud havde udladt mig med, og søskede, at Lord Orville havde villet bære sin egen Byrde, og tilladt mig at bære min.

Næst, da Mrs Beaumont, under Maaltidet, talende om vor Reise, kaldt man ikke længer i Forundring over min Alvorlighed: Lord Orvilles Ansigt blev strax overtrukket med en Sky, og han blev næsten ligesaa tankesuld og taus, som jeg.

Vi gik Alle ind i Salen. Efter en kort og ubetydelig Samtale, sagde Mrs. Selwyn, at hun maatte lave sig til sin Reise, og bad mig at opsoge nogle Bøger, hun havde ladet ligge i Stuen. Og, imedens jeg saae efter dem, fulgte Lord Orville mig. Han slog Døren i efter sig, da han kom ind, og kom hen til mig med et meget bedrøvet Ansigt: "Er det sandt," sagde han, "at Miss Anville vil tage bort?"

"Ja, jeg troer det, Mylord," sagde jeg, og blev endnu ved at see om Bøgerne.

"Saa pludseligen, saa uforventet skal jeg miste Dem?"

"Tabet er ikke stort, Mylord," svarede jeg, og forsøgte at tale muntert.

"Er det muligt," sagde han med Alvorlighed, "at Miss Anville kan tvivle om min Oprigtighed?"

"Jeg kan ikke begribe," raabte jeg, "hvor Mrs. Selwyn har gjort af disse Bøger."

"Gud give," vedblev han, "De vilde tilslade mig at forsøge det!"

"Jeg maa løbe op," raabte jeg, meget forvirret, "og spørge hende, hvor hun har gjort af dem."

"De vil da gaae bort," raabte han og tog fat paa min Haand, "og ikke give mig det ringeste Haab om Deres Tilbagekomst! — vil De da ikke, min alt for elskværdige Veninde! — vil De, i det mindste, ikke lære mig at udholde Deres Fraværelse med samme Kjæthed, som De selv?"

"Mylord!" raabte jeg, og forsøgte at faae min Haand fra ham, "jeg beder Dem lade mig gaae!"

"Ja, jeg vil," raabte han, til min største Betsyrtelse, idet han faldt paa Knæ, "isald De ønsker at forlade mig?"

"O, Mylord," raabte jeg, "staae op! jeg beder Dem indstændigen, staae op! — og viis Dem ikke i saadan Stilling for mig! — Deres Excellence vil vist ikke være saa grusom, at drive Spot med mig!"

"Drive Spot med Dem!" gjentog han med Alvorlighed, "nei, jeg bær Erbødighed for Dem, agter og beundrer Dem over alle menneskelige Væse-

Væfener! De er den Veninde, min Sjæl er knyttet fast ved, ligesom til sin kjæreste halve Del, De er det Prædigste, det Guldkommeſte af alle Fruentimmer! og De er mig dyrebarere, end noget Sprog er iſtand til at udtrykke. „

„Jeg vil ikke forſøge, at beſkrive mine Gæleſſer i dette Øieblik; jeg kunde neppe drage min Aande; jeg vidſte ikke, om jeg levede eller ikke; — Blodet ſtandsede i mine Arter, mine Kinder blegnede, og mine Fødder vakkede under mig. Lord Orville, ſom i en Haſt reiſte ſig, hjalp mig hen til en Stol, hvorpaa jeg ſanf næſten livløs ned.

I nogle Minuter kunde Ingen af os tale; og, da Lord Orville ſaae jeg var kommen til mig ſelv igjen, bad han mig, ſkjøndt i næſten uforſtaaelige Udtryk, om Forladdeſe for hans Gremſuſenhed. ſaaſnart jeg havde ſgaet mine Kræfter igjen, forſøgte jeg at reiſe mig, men han vilde ikke tillade mig det.

Jeg kan ikke ſkrive det paafølgende Optrin, ſkjøndt ethvert Ord er indgravet i mit Hjerte; thi hans Bekræſtelſer, hans Udladelſer vare alt for ſmigrende til at gjentages; ikke heller vilde han, til Trods for mine gjentagne Forſøg paa at forlade ham, tillade mig at ſlippe bort; — fort, min kjære Fader, jeg kunde ikke holde Stand imod hans indſtændige Bønner, og han udløkkede mit Hjertes dyrebareſte Hemmelighed.

Jeg veed ikke, hvort længe vi vare ſammen, men Lord Orville laae paa Knæ, da Døren

blev aabnet af Mrs. Selwyn! — At fortælle Dig, min Fader, den Skam, hvormed jeg blev overbældet, vilde være umuligt; jeg rev min Haand fra Lord Orville, — han blev ogsaa forkrækket og sprang op; og Mrs. Selwyn stod i nogle Diebliske taub og stirrede os lige i Dinene.

Endeligen sagde hun, skiftende: "Har De været saa god, Mylord, at hjælpe Miss Anville med at lede efter Bøgerne?"

"Ja, jeg har, Madam," svarede han, og forsøgte at slaa det bort med Stjemt, "og jeg haaber, vi skulle snart finde dem."

"Deres Excellence er særdeles artig," sagde hun saa tørt, "men jeg kan paa ingen Maade bære det over min Samvittighed, at berøve Dem mere af Deres Tid." Da hun derpaa saae paa den Stol, der stod ved Vinduet, fandt hun strax Bøgerne, og skædede til: "Kom, her ere netop tre, og denne vigtige Sag kan, lige som Trommestikker, give os Alle nok at beskille." Hun bød derpaa Lord Orville den Eene af dem, mig den Anden og beholdt selv den Tredie. Hun forlod derpaa Stuen med et meget tirrende Diekast.

Jeg vilde strax have fulgt hende; men Lord Orville, der neppe kunde bære sig for at lee, bad mig bide et Dieblis, da han havde mange vigtige Ting at tale om.

"Nei, jeg kan, i Sandhed, ikke, Mylord, jeg har maaske allerede bitt for længe."

"For"

"Fortryder Miss Anville saasnart hendes Godhed?"

"Jeg veed neppe hvad jeg gjør, Mylord, jeg er ganske forvildet!"

"En Times Samtale," raabte han, "haaber jeg, vil berolige Deres Sind og befæste min Lykke. Naar maa jeg da haabe at see Dem alene? — Gaaer De i Haugen i Morgen før Frokost?"

"Nei, nei, Mylord, De skal ikke anden Gang bebreide mig, at jeg har gjort Aftale med Nogen."

"Vil De da," sagde han, leende, "have denne Ere alene forbeholden for Mr. Macartney?"

"Mr. Macartney er fattig," svarede jeg, "og jeg troer, han er mig forbunden; ellers —"

"Fattigdom," raabte han, "maa jeg ikke klage over; men, hvis det har nogen Bægt, at være Dem forbunden, hvo kan da gjøre mig Ret til en Aftale stridig?"

"Mylord, jeg kan ikke bide længer; — thi ellers taber Mrs. Selwyn Taalmodigheden."

"Berøv hende ikke den Fornæelse, hun finder i hendes Gæstinger; — men sig mig, staaer De under Mrs. Selwyns Opføgt?"

"Kun for nærværende Tid, Mylord."

"Det er ikke saa Spørgsmaal, jeg har at gjøre Miss Anville; iblandt hvilke det Vigtigste er: om hun er ganske afhængig af sig selv, eller

eller om der er nogen anden formaaende Person, om hvis Samtykke jeg maa onholde? „

„Jeg veed neppe, Mylord, jeg veed neppe selv hvem jeg egentligen tilhører. „

„Tillad mig da, „ raabte han, med Hefstighed, „tillad mig at ile den Tid imøde, da jeg ikke længer skal behøve at være i Fiol! — da Deres taknemmelige Drøille maa ganske kalde Dem hans Egen! „

Endeligen, men med megen Vanskelighed, brød jeg af og slap fra ham. — Jeg gik da op paa mit eget Værelse; thi jeg var sat i alt for stor Betagelse til at gaae til Mrs. Selwyn. Gode Gud! hvilket Optrin, min kjære Fader! Den Sammentkomst, hvorpaa jeg skal belave mig til i Morgen, kan ikke røre mig saa heftigt! At være elsket af Lord Drville, — at være beæret med hans ædle Hjertes Valg, — denne Lykke spætes mig alt for ubestribelig, til at kunne bæres af mig, og jeg græd, ja jeg græd bitterligen af den yderlige Glæde, der overvældede mig. —

I denne Tilstand af en næsten pinagtig Uffsalighed, forblev jeg, indtil jeg blev kaldet ned til Thebordet. Da jeg traadte ind i Stuen igjen, fornøiede det mig meget at finde den fuld af Selskab, saasom den Forvirring, hvori jeg traf Lord Drville blev derved mindre kjendelig.

Strax efter Thevandet satte den første Del af Selskabet sig til at spille Kaart, og fra nu af

af — lige indtil Aftensmaaltidet, — henbragte Lord Orville ganske sin Tid hos mig.

Han saae, mine Øine vare røde, og lod mig ikke have Fred, førend jeg bekendte ham Aarsagen dertil; og da jeg, kjøndt ganske imod min Villie, havde tilslaaet min Svaghed, kunde jeg neppe bare mig for at græde igjen, ved den Taknemmelighed, han bevidnede.

Han forlangte alvorligen at vide, om min Reise ikke kunde opsættes; og, da jeg sagde nei, bad han om Tilladelse at følge mig til Staden.

"O, Mylord," raabte jeg, "hvilket Forslangende!"

"Jo snarere," svarede han, "jeg gjør min Hengivenhed til Dem offentlig, desto snarere maa jeg vente af Deres minne Hjerter, at De vil overbevise Verden om, De ikke mere giver Veileere Anledning til Overhæng."

"De lærer mig da, Mylord, hvad Slutning jeg maatte vente, ifald jeg søiede Dem."

"Og kan De undre Dem over, at jeg søger at fremstynde den lykkelige Tid, da ingen Griller, intet Godtsbefindende vilke forlange vor Skilsmisse? og da den mest nøiregnende Kræsenhed vil hellere befordre end modsætte sig den Lykke, jeg nyder, at opbarre Dem?"

Jeg taug stille dertil, og han fornyede sin Begjæring.

"Mylord," sagde jeg, "De forlanger, hvad jeg ikke har Magt at bortgive. Denne Reise vil

vil berøbe mig al Magt til at raade over mig selv.“

”Hvad vil De sige dermed, Miss Anville?“

”Jeg kan ikke forklare mig nu; og, hvis jeg kende det, vilde Fortællingen blive baade smertelig og kjedsommelig.“

”O, Miss Anville,“ raabte han, ”naar kan jeg haabe at opnaae Tidspunktet af denne hemmelighedsfulde Forborgenhed? naar maa jeg smigre mig med, at min lovede Veninde vil virkelig bære mig med hendes Fortrolighed?“

”Mylord,“ sagde jeg, ”jeg agter ikke at gjøre nogen Reverskule af mit Hjerte, men mine Sager ere af den Besskaffenhed, at en lang og hoist ulukkelig Historie kan alene oplyse dem; men, hvis en kort Opsættelse vil forarsage Deres Excellence nogen Uro —“

”Min elskede Miss Anville,“ raabte han gesvint, ”tilgiv min Utaalmodighed! — De skal ikke fortælle mig Noget, som De ønsker at holde hemmeligt, — jeg vil bide, indtil De faaer Tid til at give mig Underretning, og forlade mig paa Deres Godhed at skynde dermed.“

”Der er Intet, Mylord, jeg ønsker at holde hemmeligt, — at opsætte en Fortælling, er alt hvad jeg ønsker.“

Han bad mig derpaa, siden jeg ikke vilde tillade ham at ledsage mig til Staden, at det maatte tilsaaes ham at skrive mig til, og jeg vilde love at besvare hans Brev.

Jeg

Jeg erindrede pludseligen de to Breve, der allerede vare vekslede imellem os, og svarede gesjont: "nei, i Sandhed, vil jeg ikke, Mylord!"

"Det gjør mig overmaade ondt," sagde han, i Alvorlighed, at De troer om mig, jeg er alt for vaatrængende. Jeg maa tilstaae, jeg havde smigret mig med, at Høfðedessen af min Uro over en Graværelse, der synes ledsaget af saa mange ubegribelige Omstændigheder, vilde ikke have vaadrageret mig Deres Mishag."

Denne Alvorlighed smertede mig, og jeg kunde ikke bare mig for at sige: "Kan De virkelig forlange, at jeg anden Gang skulde sætte mig i Bøje, ved en ubetænksom Beredvillighed til at skrive Dem til?"

"Anden Gang! en ubetænksom Beredvillighed!" gjentog han; "De sætter mig i Forundring!"

"Har da Deres Excellence ganske forglemt det daarlige Brev, jeg var saa ubesindig at sende Dem, da jeg var i Staden?"

"Jeg har ikke det ringeste Begreb," raabte han, om hvad De mener."

"Vi havde altsaa," sagde jeg, "gjort bedre i, Mylord, aldeles ikke at tale om denne Sag."

"Det er umuligt," raabte han, "jeg kan ikke være rolig, førend jeg faaer Sammenhængen at vide."

Og derpaa nødte han mig til at tale ganske oprigtigt om begge Brevene; men, min kjære Fader,

Fader, forestil Dig min Forundring, da han gav mig de høitideligste Forsikringer om, at det var langt fra, han havde skrevet mig en eneste Linie til, ei heller havde han nogenstunde modtaget, seet eller hørt om noget Brev fra mig.

Denne Sag, der voldte os Begge indbyrdes Forundring og Bessyrtelse, trak vor hele Samtale til sig den øvrige Del af Aftenen; og jeg maatte love, i Morgen tidlig, at vise ham det Brev, jeg havde modtaget i hans Navn, for at han kunde forsøge paa at opdage Forfatteren.

Efter Aftensmaaltidet blev Samtalen almindelig.

Og, maa jeg nu, dyrebareste Fader, bede om Dine Lykønskninger til denne Dags Hændelser? en Dag, som jeg aldrig vil erindre mig, uden med den gladeste Taknemmelighed! Jeg veed, hvor gjerne Du ønsker at tænke vel om Lord Orville, jeg kan derfor ikke besværgte, at min Aabenhjertighed imod ham, vil mishage Dig. — Maaſke den Tid er ikke langt borte, da Din Evelines Valg skal erholde Bekræftelsen af hendes bedste Vens Samtykke og Bifald, — som synes nu at være Alt, hvad hun ønsker! —

Med Hensyn paa den Forandring i min Stilling, der maa tage den første Plads, kan jeg visseligen ikke lastes for det, som er foregaaet; Lord Orvilles Forkjærlighed maa ikke alene kaste Vren tilbage paa mig, men endog
paa

paa alle dem, med hvem jeg er, eller maa være
paarørende.

Lev vel, dyrebareste Fader! Jeg skal skrive
igjen, naar jeg kommer til London.

Otte og halvfjerdsfindstivende Brev.

Eveline, fortsat.

Clifton, den 7de Oktober.

Du vil see, min kjære Fader, at jeg tog feil
i min Formodning, ikke at skrive mere fra dette
Sted, hoor mit Opholdssted synes nu mere uvis,
end nogenfinde tilforn.

I Morges ved Frokosten sagte Lord Dro-
ville Leilighed til at bede mig, med en sagte
Stemme, forunde ham et Dieblis Samtale, for-
end jeg forlod Clifton; "men jeg haaber,"
saiede han til, "at De vil skynde Dem ned i
Haugen strax efter Frokosten?"

Jeg svarede Inter, men jeg troer, mit
Diekast gav ham ikke Afslag; thi jeg onskede me-
get at blive oplyst om Brevets sande Sammen-
heng. I samme Dieblis, jeg kunde forlade
Stuen, løb jeg derfor op efter min Hat; men,
sorend jeg naaede mit Bærelse, kaldte Mrs. Sel-
wyn paa mig. "Ifald De vil spadserere, Miss
Anville," sagde hun, "vær da saa god og
3. Deel. 2 bed

bed Jenny bringe mig min Hat, og saa vil jeg følge med Dem.

Meget misfornøiet vendte jeg tilbage til Stuen, uden at svare Noget, og der haabede jeg at bue, uden at blive seet, indtil hun var bleven anderledes til Sind; men, inden saa Minuter aabnedes Døren, og Sir Element W. Loughby traadte ind.

Ved Synet af ham sprang jeg forskrækket op, og, idet jeg i en Hast reiste mig, faldt det Brev fra mig, som jeg havde bragt med mig, for at lade Lord Orville gjennemlæse det, og, førend jeg kunde faae det igjen, sprang Sir Element til og tog det op. — Han stod just i Beredskab med at sige mig det, men da han tillige erkyndigede sig om mit Helse, faldt Seglet ham i det samme i Hinde, og han sagde høit: "Orville."

Jeg forsøgte at snappe det geboint fra ham, men han vilde ikke lade mig faae det; han holdt fast paa det, og udraabte i Lidenskab: "Min Gud! er det muligt, at De kan sætte nogen Pris paa saadant et Brev, som dette?"

Spørgsmaalet satte mig i Forundring og Forvirring, og jeg var alt for skamsuld til at svare ham; men, da jeg mærkede, han forsøgte at gjemme det, forekom jeg ham, og bad ham med Hestighed at give det fra sig.

"Stig mig først," sagde han, og rakte det saa høit op, at jeg ikke kunde naae det, "sig mig

mig, om De siden den Tid har faaet noget andet Brev fra den samme Person? „

„Rei, sandeligen, aldrig! „ raabte jeg. „

„Og vil De ogsaa love mig, sødeste Pige, at De aldrig mere vil modtage noget? Stig det, og De vil gjøre mig til det lykkeligste Menneske i Verden. „

„Sir Clement, „ raabte jeg, meget besværet, „ jeg beder Dem, giv mig Brevet. „

„Og vil De ikke først opløse mine Tvivl? — vil De ikke befrie mig fra at martræs af den pinagtigste Uvisshed? — sig mig blot, om den afføgelige Orville ikke har skrevet Dem mere til? „

„Sir Clement, „ raabte jeg i Brede, „ De har ikke Ret til at foreskrive mig nogle Vilkaar, — jeg beder Dem derfor, strax at give mig Brevet tilbage! „

„Hvorfor er De saa omhyggelig for dette forhadte Brev? er det muligt, det kan være værd, at ivre Dem derfor? Sig mig: fortjener det virkelig den mindste Belysning? „

„Det er Sagen ubedkommende, Sir, „ raabte jeg, meget besværet, „ Brevet er mit, og derfor — „

„Jeg maa da slutte, „ sagde han, „ at Brevet fortjener Deres yderste Foragt; — men at Navnet Orville er nok for at bringe Dem til at sætte Pris derpaa. „

"Sir Clement!" raabte jeg, og skiftede Farde, "De er ganske — De er overmaade meget — Brevet er ikke —"

"O, Miss Anville," raabte han, "De bliver rød! — De skammer! — Store Gud! Alting er da, ligesom jeg har befrygtet det!"

"Jeg veed ikke," raabte jeg, halv bange, "hvad De mener; men jeg beder Dem give mig Brevet, og skotte Dem selv."

"Brevet," raabte han, og skar Tænder, "skal De aldrig mere faae at see! De burde have brændt det i samme Dieblis, De havde læst det!" Og med et rev han det i tusinde Stykker.

Korfærdet over saa utilbørlig og gyselig en Afstandighed, vilde jeg have løbet nd af Værelset, men han greb fat i min Kjole, og raabte: "endnu, endnu maa De ikke gaae! — jeg er endnu ikke fuldkommen gal, og De maa bide, indtil De har fuldendt Deres Verk. Siig mig derfor, kjender Orville Deres uløffelige Korfærlighed? — Siig ja," svarede han til, skielvende af Korbittrelse, "og jeg vil for evig sive Dem!"

"For Himlens Skyld, Sir Clement," raabte jeg, "slip mig! — hvis De ikke gjør det, nøder De mig til at raabe om Hjelp."

"Raab da," skreg han, "ubevægeligste og uforsømmste Pige; raab, om Dem behager, og kald hele Verden til Vidne om Deres Seier; — men om ti Verdeners kunde høre Deres Raab, vil jeg dog ikke forlade Dem, førend De har soaret

svarede mig. Sige mig derfor: ved Drville, De elsker ham? „

Paa enhver anden Tid vilde saa uhosligt et Spørgsmaal gjort mig usigeligen besværet, men nu forkræffede hans vilde Gebærder mig, og jeg sagde alene: "Hvad De ønsker at vide, Sir Clement, skal jeg fortælle Dem en anden Gang, men for nærværende Tid beder jeg Dem lade mig gaae! „

"Nok, „ raabte han, "jeg forstaaer Dem; Drvilles Snedighed har faaet Overhaand; — i hvor kold, ubesjælet og dork han er, har De dog gjort ham til det misundelsesværdigste Menneske! — Et endnu, og saa er jeg færdig: — Vil han ægte Dem? „

Hvilket Spørgsmaal! mine Kinder blussede af Harm, og jeg følte mig alt for stolt til at give noget Svar.

"Jeg seer, „ raabte han, efter et kort Ophold, "jeg seer nok, hvorledes det hænger sammen, og jeg mærker nok, jeg er evig uløskelig! „ Derpaa slap han min Kjole, lagde sin Haand paa Panden, og gik op og ned af Gulvet i en hurtig og urolig Gang.

Endsligst jeg nu havde Frihed at gaae, havde jeg dog ikke Mod til at forlade ham; thi hans venskelige Bedrøvelse opvakte min hele Medlidenshed. Og i denne Stilling befandt vi os, da Lady Lovise, Mr. Coverley og Mrs. Beaumont traadte ind i Værelset.

"Sir Element Willoughby," sagde den Sidste: "jeg beder om Forladelse, fordi jeg har ladet Dem vente saa længe, men —"

Hun fik ikke Tid at sige mere: thi Sir Element, der var alt for forvirret til at vide eller bryde sig om hvad han gjorde, snappede sin Hat, sprang hende hurtigt forbi, støi ned af Trapperne og ud af Huset.

Og min oprigtigste Medynk fulgte med ham, skøndt jeg virkelig haaber, jeg saae ham aldrig mere at see. Men hvad skal jeg slutte, min kjære Fader, af hans besynderlige Udtryk, i Henseende til Brevet? lader det ikke til, at han selv er Forfatter dertil? Hvorledes kunde han ellers være saa nøie bekendt med den Foragt, det fortjener? Jeg kjender ej heller nogen anden Menneskestabning, der kunde have nogen Fordel af saadant et Bedrageri. Jeg erindrer ogsaa, at ligesom jeg havde givet Pigen mit Brev, kom Sir Element just ind i Bodens; da han formodentligen, ved Bestikkelse, — har formaaet hende til at give ham det, og siden paa samme Maade at bringe mig et Svar, skrevet af hans egen Haand. Jeg kan, i Sandhed, paa ingen anden Maade finde ud af denne Sag. O, Sir Element, hvis Du ikke havde Ulykke nok i Dig selv, vidste jeg ikke, hvorledes jeg kunde tilgive Dig en List, der har forarsaget mig saa megen Fortred!

Hans pludselige Bortgang forarsagede en Slags almindelig Bestyrtelse.

"Denne

"Denne var en overmaade besynderlig Opførsel," raabte Mrs. Beaumont.

"Ja vist nok," sagde Mr. Coverley, "Baronetten har i Sinde at spille et Puds paa Heltevis, i Formiddag."

"Jeg erklærer," raabte Lady Louise, "at jeg i mine Levedage aldrig har seet Noget saa underligt, som Dette! det er ganske afføreligt, — jeg troer, Menneſket maa være galt; — han har min Tro indjaget mig en forfærdelig Skræk."

Strax derefter kom Mrs. Selwyn op af Trapperne med Lord Merton. Den Første nærmede sig hurtigt til mig, og sagde: "Har De en Almanak, Miss Anville?"

"Jeg! — nei, jeg har ikke, Madam."

"Hvem har da Een?"

"Al," raabte Mr. Coverley, "jeg har i mine Levedage aldrig kjøbt Noget; jeg vilde blive ganske tungsindig ved at bære saadan en Dagviser i min Lomme. Jeg vilde ligesaa gjerne have et Timeglas hele Dagen for mig."

"De gjør Ret i," sagde Mrs. Selwyn, "De ikke passer paa Tiden, for at De ikke ufornodentligen skulde blive bebraget, naar De betænker, hvorledes De anvender den!"

"Ja vist, Madam," raabte han, "ifald Tiden ikke tænker mere paa mig, end jeg tænker paa den, troer jeg, jeg for en Stund vilde hode den gamle Alder og Runter Trods; thi, Djævelen annamme mig, hvis jeg nogensinde tænker paa Noget af alt Dette."

"Maa jeg spørge Dem, Mr. Coverley," sagde Mrs. Selwyn, "troer De, det gjøres behov, at fortælle mig Dette saa ofte?"

"Dite!" gjentog han, "af, Madam, jeg veed ikke, hvorfor jeg sagde det nu, men jeg kan, min Tro, ikke erindre, at jeg nogenstunde tilforn har tilstaaet saa meget."

"Tilstaaet det tilforn," raabte hun, "oho! min kjære Herre, De tilstaaer det saa lang som Dagen er: thi ethvert Ord, ethvert Biefaat, enhver Handling forkynder det."

Jeg veed ikke, om han forskod det fulde Alvor af hendes Satire, men han slog det kun hen med Latter. Og hun vendte sig derpaa til Mr. Lovel, og spurgte, om han ikke havde en Almanak?

Mr. Lovel, der stedse kom i Forlegenhed, naar hun talede til ham, svarede, noget stammende: "Jeg forsikrer Dem, Madam, jeg har aldeles Intet imod Almanakker — jeg forsikrer Dem — ikke i mindste Maade; jeg tør sige, jeg har fire eller fem."

"Fire eller fem! — Tillad mig at spørge Dem, hvortil De bruger saa mange?"

"Bruger! — Hvad det angaaer, Madam, saa gjor jeg virkelig ikke noget særdeles Brug af dem, — men man maa have dem, for at kunne sige en Anden Dagene i Maanederne, — ellers vilde jeg, min Tro, aldrig kunne have dem i Huskommelse."

"Og

"Og glider da Tiden saa stille og ubemærket bort for Dem, at De ikke, uden en Almanak, kan stille den ene Dag fra den Anden?"

"Madame," raabte han, og skiftede Farve, "Det synes mig virkelig ikke saa besynderligt, at have nogle Almanakker; der er jo Andre, der saavidt jeg veed, har dem, saabelfsom jeg."

"Bliv ikke vred," raabte hun, "jeg skreiede kun lidt ud af Veien. — Alt hvad jeg behøver at vide, er blot Raadskiftet, — thi hvis det er fuld Raane, vil jeg blive befriet fra en stor Mængde Gissninger, og veed tillige hvad jeg kan tilskrive Marsagen til de Foranderligheder, jeg har været Vidne til i Morges. For det Første hørte jeg Lord Orville undskyldte sig for at gaae ud, fordi han havde Sager af Vigtighed at afgjøre hjemme, — og dog saae jeg ham springe alene om i Hagen i den sidste Time. — For det Andet bad jeg Miss Anville at gaae ud med mig, og, efter at have søgt efter hende rundt omkring i Huset, finder jeg hende sidde ganske rolig her i Stuen. Og det er kun saa Minutter siden, at Sir Clement Willoughby fortalte mig, med mere end sævanlig Høflighed, at han var kommen, for at henbringe Formiddagen her, — da jeg netop nu mødte ham, og han stoi ned af Trapperne, som om han var forfulgt af Galsskabsgudinderne; og, langt fra at gjentage hans Høfligheder eller gjøre nogen Undskyldning, svarede han mig ikke engang paa et Spørgsmaal, jeg gjorde ham,

men smuttede mig forbi med samme Fart, som en Egv fra en af Kettens Betjente!„

„Jeg bevidner for Gud,„ sagde Mrs. Beaumont, „at jeg kan ikke begribe, hvad han vil sige dermed; saadan en Grovhed af en Mand af Stand, er ganske ubegribelig.„

„Mylord,„ raabte Lady Louise til Lord Merton, „veed De, han gjorde ligesaadan imod mig? — Jeg vilde just gaae hen at spørge ham, hvad der var paa Garde; men han løb mig saa gesvint forbi, at jeg forstirrer, han blev ganske borte for mine Øine. De kan ikke forestille Dem, Mylord, hvor bange han gjorde mig, — jeg tør sige, jeg blev saa bleg — seer jeg ikke meget bleg ud, Mylord?„

„Lillierne klæde Deres Naade saa vel,„ sagde Mr. Lovel, „at Roserne maa rødme ved at see dem saaledes ophøiede.„

„Med Lilladelle, Mr. Lovel,„ sagde Mrs. Selwyn, „ifald Roserne skulde rødme, hvoreledes vilde de da bære dem ad?„

„Jh,„ raabte Mr. Coderley, „jeg formoder, at de, som Ordsproget lyder, maae rødme, ligesom en blaa Rynde, thi de ere allerede røde.„

„Jh, hvilken Snak, Jack,„ sagde Lord Merton, „vil Du bilde Dig ind, at tale om Rødmænd; Du, som i Dine Levedage aldrig har vidst hvad det var at blive rød?„

„Mylord,„ sagde Mrs. Selwyn, „ifald Erfarenhed alene kan give Ret til at tale herom,

om, hvilken beundringsværdig Afhandling maade vi da ikke vente fra Deres Excellence over dette Emne? „

„O, Madam, „ svarede han, „ jeg beder Dem holde Dem til Jack Coverley, — han er Mand for Dem; hvad mig angaaer, saa tilslaaer jeg, at jeg har en stor Afsty for Beviser! „

„O, sy! Mylord, „ raabte Mrs. Selwyn, „ Et Folks Raadsherre! et Medlem af det ædlestes Parlament i Verden! — og han skulde endog foragte Talekunsten? „

„Jh, jeg troer, paa min Ere, Mylord, „ sagde Mr. Lovel, „ at Deres Hus har i Almindelighed ikke megen Tilbøjelighed til Studeringer; vi af Underhuset anvende upaatvivseligen den største Flid; og, hvis jeg ikke talede til en Overmand, „ bukkende sig dybt for Lord Merton, „ skulde jeg vove at lægge til: vi have iligemaade de dueligste Talere. „

„Mr. Lovel, „ sagde Mrs. Selwyn, „ De fortjener Udsættelse for den Opdagelse. Men jeg forsikrer Dem, at jeg af denne Bemærkning og af Lord Mertons Tilslaaelse skulde have formodet, at en Pair af Riget og en duelig Cornustalærer vare eenskydige Udtryk. „

Lord Merton, der snurrede sig om paa sin Hæl, spurgte Lady Lovise, om hun vilde gjøre sig en Bevægelse for Middagsmaaltidet.

„Jeg veed virkeligen ikke, „ svarede hun; — jeg er bange, det er utaaleligt varmt; desuden,
hun

hun lagde Haanden paa Vandens, — er jeg ikke ganske vel; det er overmaade stygt at have saa svage Nerver! — den ringeste Ting i Verden gjør mig upasselig: jeg forklarer Dem, at det Menneskes Galsskab har sat mig i saadan en Skræk, — at jeg veed ikke, naar jeg skal bringes ud derfra igjen. Men jeg er en underlig svag Skabning, — synes De ikke, Mylord? „

„O, aldeles ikke, „ svarede han, „Deres Naade er alene smkket, — og, Fanden tage mig, om jeg har den mindste Følelse for en Amazon. „

„Jeg har den Vre, „ sagde Mr. Lovel, „at være ganske af Deres Excellences Mening, og saae sørgmodigt hen til Mrs. Selwyn; thi jeg har en uoversindelig Affky baade for Lægemis og Sindsskyrte hos et Kvindmenneske. „

„Det har jeg, min Fro, ogsaa, „ sagde Mr. Coverley; „thi jeg seer visseligen ligesaa gjerne et Gruentimmer fløve Brænde, som at hun giver sig af med Haarkløveri. „

„Saaledes vil enhver fornuftig Mand tænke, „ sagde Lord Merton, „thi et Gruentimmer behøver ikke Andet til hendes Ubefaling, end Skjønhed og et godt Hjerte; isvrigt er hun i alt Andet enten uforstammet eller unaturlig. For min Del værter jeg, Djævelen annamme mig, ikke at høre et fornuftigt Ord af et Gruentimmer, saa længe jeg lever! „

„Det har stedse været en antagen Mening, „ sagde Mrs. Selwyn, og saae rundt omkring sig

sig med den yderste Foragt, "at et Mandfolk burde ikke forenes med et Gruentimmer, der overgik ham i Forstand. Nu frygter jeg meget for, at det, efter denne Regel, er slet ikke gjorligt, at saie dette gode Selskab, medmindre man skulde udtage Lemmerne fra Swifts Daarekister."

Hvor mange Kiender, min kjære Fader, paadrager man sig ikke ved saadan toilesløs Haardhed; men Lord Merton fløitede kun; Mr. Coverley sang; og Mr. Lovel bed sig først i Læberne og sagde derpaa: "Hvis denne Dame — ikke var en Dame, — kunde jeg, paa min Vre, snart fristes til at troe, — at der i denne Haardhed ligger Noget, — som jeg maa sige, — er lidt — lidt hadefuldt."

Just i dette Dieblis bragte en Tjener Lady Lovise en Seddel paa et Besøg, der var en Hofflik, hendes Raade stedse brugte; og jeg tog Leilighed af dette Ophold, til at stjæle mig ud af Bærelset. Jeg gik strax ind i Storkuuen, som jeg fandt ganske tom; thi jeg torde ikke gaae ned i Hangen, efter hvad Mrs. Selwyn havde sagt.

Nogle faa Minuter derefter kom en Tjener og meldte Mr. Macartney, og sagde, idet han traadte ind: at han vilde underrette Lord Orville om, at han var der.

Mr. Macartney glædede sig meget over at finde mig alene. Han sagde, han havde spurgt om Lord Orville, for at faae et Paaflud til at komme herind.

Jeg

Jeg spurgte ham derpaa meget hurtigt, om han havde seet sin Fader.

"Ja jeg har, Madam," sagde han, "og den ædelmodige Medlidenhed, De har vist mig, bragte mig til at haste med at berette Dem, at han, ved at gennemlæse min ulukkkelige Moders Brev, betænkte sig ikke paa, at erkjende mig for sit Barn."

"Gode Gud," raabte jeg, beftig bevæget, "hvor lignende ere ikke vore Omstændigheder! Og modtog han Dem kjærligt?"

"Jeg kunde ikke vente, Madam, at han vilde gjøre det. Den græffelige Sag, der nødte mig til at flygte fra Paris, var altfor ny i hans Erindring."

"Og, — har De seet den unge Dame?"

"Nei, jeg har ikke, Madam," sagde han sorgeligt, "det blev mig forbudt at see hende."

"Forbudt at see hende! — og hvorfor?"

"Maaske dels af Klogskab, — og dels af en gammel Harm, der ikke saa let vil sætte sig. Jeg forlangte alene Tilladelse til at underrette hende om mit Slægtskab, og at kalde hende Søster; — men det blev mig nægtet! — Du har ingen Søster, sagde John Belmont, Du maa forglemme hendes Tilværelse. Det var en haard, men unyttig Befaling!"

"De har, ja De har en Søster!" raabte jeg, rørt af en Medlidenhed, jeg ikke kunde undertrykke, "en Søster, der tager den varmeste Andel i Deres Vel, og som alene mangler Kjærlighed

lighed, til at aabenbare hendes Venſkab og Agtelse. „

„Vilde Gud! „ raabte han, „hvad vil dog Miſs Anville ſige dermed? „

„Anville, „ ſagde jeg, „er ikke mit virkelige Navn; Sir John Belmont er min Fader, — han er Deres, — og jeg er Deres Søſter! — De ſeer derfor den gjensidige Forundring vi Begge have paa hwerandres Agtelse; vi ere ikke blot forenede ved Venſkabs, men endog ved Blodets Bånd. Jeg føler allerede en Søſters hele Hengivenhed til Dem. Jeg ſølte den, i Sandhed, førend jeg vidſte, jeg var det. Nu, min kjære Broder, vil Du ikke tale? — tager Du i Betænkning, at erkjende mig for Din Søſter? „

„Jeg er ſat i ſaa yderlig en Forundring, „ raabte han, „at jeg veed ikke, om jeg hører ret eller ikke! „

„Jeg har da fundet en Broder, „ raabte jeg, og rakte min Haand ud, „og han vil ikke kjendes ved mig! „

„Kjendes ved Dem! — O, Madam, „ raabte han, og modtog min udrafte Haand, „men er det virkelig muligt, at De kan kjende Dem ved mig? — en fattig, elendig Omſtaſker! der ikke havde nogen Underſtøttelse, uden den jeg ſaa nyligen har modtaget af Deres Edelmodighed; ſom Deres Velgjørenhed udred fra den yderſte Fordærvelſe? — Kan De, — o, kan De, Madam, virkelig, og uden at rødme,

rødme, nedlade Dem til at erksende saadant et Udskud for Broder?„

„O, hold op, hold op!„ raabte jeg, „passer dette Sprog sig til en Søster? ere vi ikke gjensidigen forenede med hverandre? — — Vil Du ikke tillade mig at haabe alle de Velvilligheder af Dig, som staae i Din Magt? — Men sig mig, hvor er vor Fader for nærværende Tid?„

„Bed Brønden, Madam, han ankom der i Gaar Morges.„

Jeg vilde have gaaet videre med mine Spørgsmaale; men jeg blev forhindret af Lord Orville, der nu traadte ind. Gaasnaart han saae os, stedsede han, og vilde have traadt tilbage; men, da jeg havde taget min Haand fra Mr. Macartney, bad jeg ham komme ind.

I nogle Dieblikke vare vi Alle tause, og jeg troer, Alle i lige Forvirring. Imidlertid fattede Mr. Macartney sig, og sagde: „Jeg haaber, Deres Excellence vil tilgive den Frihed, jeg har taget mig, at gjøre Brug af Deres Navn?„

Lord Orville buffede koldstændigt, men sagde Intet.

Vi bleve igjen Alle tause, og derpaa tog Mr. Macartney Afsted.

Da han var gaaen, sagde Lord Orville, „jeg frygter, at Mr. Macartney har affortet sit Besøg for min Skyld.„

„Nei, Mylord, aldeles ikke!„

„Jeg

"Jeg havde formodet," sagde han, og flammede noget: "at finde Miss Anville i Hausgen, — men jeg vidste ikke, hun paa denne Maade underholdt sig meget bedre."

Førend jeg fik Tid til at svare, kom en Tjener og lod mig vide, at Vognen var færdig, og Mrs. Selwyn søgte efter mig.

"Jeg skal strax være hos hende!" raabte jeg, og vilde løbe bort; men Lord Orville standsede mig, og sagde meget rørt: "Vil De saaledes forlade mig, Miss Anville?"

"Mylord," raabte jeg, "hvorede skal jeg undgaae det? — maasse der snart vil tilbyde sig en bedre Leilighed."

"Gode Gud!" raabte han, "anseer De mig da virkelig for en Stoiker? — hvilken bedre Leilighed kan jeg vente? — er Vognen ikke kommen? — vil De ikke reise? — har De end, og værdiget mig at sige hvorhen?"

"Min Reise, Mylord, vil nu blive opsat. Mr. Macartney har bragt mig Efterretninger, der for nærværende Tid gjør den unødvendig."

"Mr. Macartney," sagde han alvorligt, "synes at have stor Indflydelse, — end, skjøndt han er en meget ung Raadgiver."

"Er det muligt, Mylord, at Mr. Macartney kan forarsage Dem den mindste Beskymping?"

"Min dyrebare Miss Anville," sagde han, og tog min Haand, "jeg seer og tilbeder Deres rene Sindelag, der hæver sig over alle

smaae Kunstgreb, over ethvert Anfald af Mis-
tanke; og jeg vilde haade gjøre Dem og mig
selv Uret, hvis jeg var istand til at nære den
ringeste Tvivl om den Godhed, der gjør, at De
tilhører mig for evig: ikke desmindre maa De
tilgive mig, at jeg tilstaaer Dem, jeg er ble-
ven sat i Forundring, — er bleven foruroliget
ved disse idelige Sammenkomster med saa ung-
et Menneſke, som Mr. Macartney. „

”Mylord, „ raabte jeg, meget begjerlig efter
at forklare mig, ”Mr. Macartney er min
Broder! „

”Deres Broder! De sætter mig i Beskriv-
telse! — Hvad er det da for en besynderlig Hem-
melighed, der holder hans Slægtſkab skjult? „

I det samme aabnede Mrs. Selwyn Dør-
ren. ”O, De er her, „ raabte hun; ”maa jeg
spørge, om Mylord er saa artig at være Dem
behjælpelig i at tilberede Dem til Deres
Reise, — eller i at forsinke Dem deri? „

”Jeg vilde være meget lykkelig, „ sagde
Lord Orville, smilende, ”hvis det stod i min
Magt, at gjøre det Sidste. „

Jeg underrettede hende derpaa om Mr.
Macartneys Fortælling.

Hun gik strax Ordre til at Vognen skulde
kjøre bort, og tog mig derpaa ind i hendes eget
Værelse, for at overveje hvad der skulde gøres.
Nogle faa Minuter vare nok til hendes Bestem-
melse, og hun skrev følgende Seddel:

Til

Til Sir John Belmont, Baronet.

"Mrs. Selwyn aflægger sin Hilsen til Sir John Belmont, og, hvis det falder ham beleiligt, vil det være hende kjært at gjøre ham sin Opvarmning i Formiddag."

Hun befalede derpaa sin Mand at erkundige sig om ham i Pompestuen og indhente hans Svar; hun gik derpaa selv til Mrs. Beaumont, for at undskolde hendes Reises Opsættelse.

Der kom strax Svar tilbage, at det vilde være ham kjært at see hende.

Hun vilde have, at jeg strax skulde følge med hende til Brønden; men jeg bad hende skaaene mig for Ubehageligheden af saa pludselig en Indstillelse, og bane mig Vejen til Rodtagelse.

Hun gav halv fortrydelig sit Samtykke dertil, og ledsaget alene af hendes Tjener, gik hun til Brønden.

Hun var neppe to Timer borte, og dog forekom Tiden mig saa græffelig lang, at jeg frygtede, der var indtruffen tusinde Tilfælde, og at hun aldrig kom tilbage. Jeg henbragte den hele Tid i mit eget Værelse; thi mit Sind var alt for uroligt, til at jeg kunde tale med Røgen, ikke engang med Lord Orville.

I det Dieblis, jeg fra mit Vindue saae hende komme tilbage, stod jeg ned af Trapperne, og mødte hende i Hagen. Vi gik Begge ind i Kjøkkuset.

Hendes Bieftast, der tilfjendebegab Medflagenhed og Fortrydelse, bebudede mig strax, at hendes Erinde var glippet. Da jeg mærkede, hun ikke vilde tale, spurgte jeg hende i en famlende Tone, om jeg havde en Fader eller ikke?

"Nei, De har ikke, min Kjære," sagde hun, med afserudte Ord.

"Meget vel, Madam," sagde jeg, temmelig rolig, "lad da Vognen blive bestilt igjen, jeg vil tage til Berryhill, og der forlader jeg mig paa, jeg endnu skal finde Een!"

Det varede noget, inden hun kunde give mig Efterretning om hendes Besøg, og jeg kunde høre den, og hun fortalte den derpaa i en Hast; men jeg troer dog, jeg kan erindre ethvert Ord.

"Jeg fandt Sir John alene. Han modtog mig med den største Artighed. Jeg lod ham ikke et Dieblif blive i Ubished om Hensigten af mit Besøg. — Men jeg havde aldrig saasnart gjort det bekjendt, førend han, med et trodsigt Smil sagde: "Og er De bleven formaaet til at opprippe den latterlige gamle Historie?" Latterlig, sagde jeg, var et Udtryk, han vist ikke vilde finde nogen Anden tjene ham i at benytte sig af, ved at tale om de afskyelige Handlinger, der angik den gamle Historie, han gjorde saa lidet af: "Handlinger," vedblev jeg, der ere endnu sortere end de, hvormed Nero's og Kaligulas skændige Narbager ere sværte. Han forsøgte forgjæves at drive Spot dermed; thi jeg forfulgte ham med al den Bitterhed, der

der stod i min Magt, og ophørte ikke med at affildre ham hans gruelige Forbrydelse, indtil jeg havde rørt ham paa det smerte Sted, og han sagde, i en hidsig og utaalmelig Tone: "Ikke mere derom, Madam, — Sagen er ikke af den Bessaffenhed, at jeg behøver nogen Paasminde." — "Giv da den eneste Opreisning," svarede jeg, "der endnu staaer i Deres Magt. Deres Datter er nu i Elfton; lad hende komme herhid, og erklær i hele Verdens Paahor, at hun ved Fødselen er Deres lovlige Datter, og giv Deres forurettigede Kone igjen hendes berøvede Agtelse." — "De tager meget feil, Madam," sagde han, "hvis De indbilder Dem, jeg ventede at bæres med dette Besøg, for nu at gjøre dette ulukkelige Gruentimmers Minde af den Ret, der beroer paa mig . . . Jeg har baaret Omsorg for hendes Datter fra hendes spæde Alder; jeg har taget hende i mit Hus; hun bærer mit Navn, og hun vil bliv min eneste Arving."

I nogen Tid forekom denne Forsikring mig saa urimelig, at jeg blot lo deraf; men endelig forsikrede han mig, at jeg havde ladet mig bedrage; thi det selvsamme Gruentimmer, der betjente Lady Belmont i hendes sidste Egendom, bragte Barnet, der endnu ikke havde fyldt et Aar, til ham, da han var i London.

"Da jeg paa den Tid," svarede han til, "ikke gjerne vilde have, at mit Gidertmaal skulde rygtes, sendte jeg Gruentimmeret tilligemed

Barnet til Frankrig; da hun var gammel nok, satte jeg hende i et Kloster, hvor hun fik en passende Opdragelse, og nu har jeg taget hende hjem. Jeg har erkjendt hende for mit lovmæssige Barn, og betalte endeligen hendes ulykkelige Moders Minde en Erbskatt, som har bragt mig til at ønske, herefter at skulpe mig for hele Verden. Denne hele Historie sandt jeg saa usandsynlig, at jeg tog ikke i Betænkning, at sige ham, jeg troede ikke et Ord deraf. Han trak derpaa i Klokkerstrængen, og, da han havde spurgt om hans Haarskærer, sagde han, det gjorde ham ondt, han maatte forlade mig, men, om jeg vilde bære ham med mit Selskab i Morgen, vilde han selv have den Ære, at indføre Miss Belmont til mig, og ikke gjøre mig Uleilighed med at indføre hende til ham. Jeg reiste mig med største Fortrydelse, og forskrede ham, jeg skulde gjøre hans Opførsel ligesaa bekjendt, som den var skændig, og forlod Huset.

Gode Gud! hvilken underlig Tale! hvilken ubegribelig Sag! Den Miss Belmont, som nu er i Bristol, ansees altsaa for en Datter af min ulykkelige Moder, — kort, hun ansees for Deres Eveline! — Hvo hun er, eller hvad man vil sige med denne Snak, det kan jeg paa ingen Maade begribe. —

Strax derefter overlod Mrs. Selwyn mig til mine egne Betragtninger. — De vare i Sandhed ikke meget behagelige. Saa roligt, jeg havde udholdt hendes Fortælling, saa øder-
ligen

ligen bittert fælte jeg, i det Dieblig jeg blev alene, Stammen og Sorgen over saa grusomt og ubegribelig en Forskydelse.

Hvor længe jeg vilde have forblevet i denne Stilling, veed jeg ikke, hvis Lord Orvilles Stemme ikke havde vædt mig af dette sorgelige Drømmeri. "Maa jeg komme ind," raabte han, "maa jeg afbryde Dem?"

Jeg var taus, og han satte sig hos mig. "Jeg frægter for," sagde han, "at Miss Anville vil troe, jeg forfølger hende; men, da jeg har saa meget at sige, saa meget jeg ønsker at høre, og der gives mig kun liden Leilighed til nogen af Delene, saa maa hun ikke undre over, — og jeg haaber, hun fortryder ikke paa, — at jeg med saadan Hurtighed griber ethvert Dieblig, der staaer i min Magt, til at tale med hende." — "De er saa alvorlig," svarede han til, og tog fat paa min Haand, "jeg haaber, De fortryder ikke Opsættelsen af Deres Reise? — jeg haaber, at den Fornøielse, den foraarsager mig, vil ikke være en Anledning til Betyrrelse for Dem? — De er taus! — jeg er vis paa, der er Noget, som gjør Dem bedrøvet; — Gud give, jeg var istand til at trøste Dem! — Gud give, De vilde værdige mig, at tage Del i Deres Sorger!"

Min Hjerte var alt for fuldt, til at udholde hans Godhed, og jeg kunde alene svare med mine Taarer. "Gode Gud!" raabte han, "hvor De sætter mig i Bevægelse! — Min skjæ-

refte, min søde Wijs Anvillse, nægt mig ikke længer, at tage Del i Deres Hjertesorger! — sig mig dog, at De ikke har undraget mig Deres Agtelse! — at De ikke fortryder den Godhed, De har vist mig! — at De endnu troer, jeg er den samme taknemmelige Drville, hvis Hjerter De har værdiget at modtage! „

„O, Mylord, „ raabte jeg, „ Deres Edelsmodighed nedbøjer mig! „ og jeg græd, som et Barn. Thi, da alt mit Haab om at blive antaget, syntes nu ganske tilintetgjort, følede jeg hans ædle og uegennyttige Opmærksomhed saa stærkt, at jeg neppe kunde drage min Aande under den Vægt af Taknemmelighed, som nedtrykkede mig.

Han syntes overmaade rørt, og i de mest smigrende Udtryk, og med den ærbødigste Omhed formildede han min Belymring, og nødte mig til at sige ham Aarsagen.

„Mylord, „ sagde jeg, da jeg fandt mig istand til at tale, „ De kjender kun lidet den Forfødte, De har båret med Deres Balg! — et Barn, der lever af Andres Gøddædighed, — der fra sin spæde Alder har været forældreløs, — et trængende Barn, der trænger endog til at leve af Medlidenheds Gaver! — Forfædt af mine naturlige Venner, — fornægtet for altid af mine nærmeste Paarørende! — O, Mylord, kan jeg, under saadanne Omstændigheder, fortsjætte den Udmærkelse, hvormed De bærer mig? Nei, nei, jeg føler alt for smerteligt Uligheden!

De

De maa forlade mig, Mylord; De maa tillade mig, at vende tilbage til min ubemærkte Stand, — og der vil jeg fremdeles udøse mit Hjertes Gram i min første, min bedste og eneste Vens Barm! — og De, Mylord, maa imidlertid søge Dem andensheds om. —

Jeg kunde ikke fortsætte; min hele Sjæl stred imod den Anbefaling, jeg vilde have givet ham, og min Stemme nægtede mig at yttre den.

"Aldrig!" raabte han, med Heflighed, "mit Hjerter er Deres, og jeg sværger Dem en evig Hengivenhed til! — De forbereder mig i Sandhed paa en skrækkelig Fortælling, og det jeg maa vente deraf, bringer mig næsten ud af mig selv, — men jeg er fast overbevist om, at, hvordan Deres Ulykker end ere, ere de ikke af det Slags, at De har fortjent dem, men at jeg derved føler mig stærkere og mere uovervindelig opofret til Dem, end nogenstunde tilforn. Siig mig bare, hvor jeg skal finde den ædle Ven, hvis Dyder De allerede har lært mig at bære Verbødighed for, — og jeg vil sige hen for at erholde hans Samtykke og Bøn, at vore Skjebner fra nu af maa blive uopløseligen forenede, — og da skal det være min eneste Lyst i Livet, at bestræbe mig for at forsøde Deres forbigangne Ulykker, og vogte Dem for tilkommende!"

Jeg havde netop løftet mine Bine op, for at besvare denne Mand, som er den Edelmos-

digste af Alle, da Mrs. Selwyn var den første Gjenstand, de mødte.

"Saaledes, min Kjære," raabte hun, "hvordan, De bliver endnu ved at søge de landlige Skygger! Jeg troede snarere, at De nu var fjed af dette enlige Sæde, og jeg har søgt det hele Hus igjennem efter Dem. Men jeg mærker, at den eneste Raade at finde Dem paa, — er at opsoge Lord Orville. — Men jeg vil ikke forstyrre Dem i Deres Betragtninger; De vil maaske forbedre en Hyrdesamtale."

Og, med disse bittre Ord, gik hun videre.

I den største Forvirring vilde jeg nu have forladt Lyshuset, da Lord Orville sagde: "Tillad mig at følge efter Mrs. Selwyn, — det er Tid at gjøre Ende paa alle uforstammede Gissninger; vil De tillade mig at tale aabenhjertet med hende?"

Jeg samtykkede stiltiende, og han forlod mig.

Jeg gik da op paa mit eget Værelse, hvor jeg forblev indtil jeg blev kaldet til Middagsbordet, hvorefter Mrs. Selwyn bad mig ind til sig.

Saa snart hun havde lukket Døren, sagde hun: "jeg haaber, Deres Raade vil behage at sætte Dem ned."

"Madam," raabte jeg, og studsede.

"O, den lille søde Ustyldige! De veed da ikke, hvad jeg mener? — men, min Kjære, det er min eneste Hensigt, at vænne Dem lidt til Deres udkaarne Værdighed, for at De ikke skal see

see til en anden Side, naar De bliver nævnet ved Deres Titel, af Frygt for at høre efter en Tale, der ikke sigter til Dem.„

Da hun saaledes havde moret sig med min Forvirring, saa længe indtil hendes hele Spotteri var næsten udtømmet, lykkedes hun mig meget alvorligen til Lord Orville's Forskjællighed, og skildrede mig, i de stærkeste Udtryk, hans uegennyttige Længsel efter, strax at givtes med mig. Hun sagde, hun havde fortalt ham min hele Historie; og nu havde han i Sinde, ja ønskede hestigt, at vor Forening skulde fuldbyrdes uden videre at henvende sig derom til min Familie. „Nu, min Kjære,„ vedblev hun, „jeg raader Dem, for Alting, at ægte ham strax, intet er usikrere, end den Fremgang, vi ville gøre hos Sir John; og unge Mennesker i denne Alder taale ikke alt for lang Tid til Betænkning, naar deres Fordele ere dermed i Spillet.„

„Gode Gud, Madam,„ raabte jeg, „troer De, jeg vilde drive paa Lord Orville.„

„Nu vel da, De kan gøre, som De vil,„ sagde hun; „De har, til al Lykke, en Person for Dem, der er fortræffeligt skikket til Dvixori-riet; — ellers kunde denne Opsættelse medføre Deres Edelæggelse; men Lord Orville er næsten ligesaa romansk, som om han var født og baaren i Berryhill.„

Hun foreslog derpaa, da der formodentlig ingen ikke vilde falde hende noget bedre Raad ind,

at jeg skulde ledsage hende i Morgen tidlig til Brønden, og tillige aflægge der et Besøg.

Den blotte Tanke bragte mig til at skjelve; men hun foreskillede mig saa alvorligt Røddendigheden i at forfølge denne uhyggelige Sag med Mod, eller ganske at opgive den, at, da jeg ikke kunde modstaae Styrken af hendes Bevis, var jeg næsten nødt til at give efter for hendes Forslag.

Om Aftenen gik vi Alle i Haugen; og Lord Orville, der albrig forlod min Side, sagde mig, han havde hørt en Fortælling, der havde gjennebrængt ham af Sorrig og Medlidenshed, skjøndt den havde røddet de Uvissheder af Veien, hvoraf han saa længe havde været plaget. Jeg gjorde ham bekendt med Mrs. Selwyns Forslag i Morgen, og tilfod ham den yderlige Skræk, det forarsagede mig. Han bad mig da paa en Raade, der næsten ikke kunde besvares, at overlade det til ham at føre Sagen, ved at samtykke i at blive hans, inden en Sammenkomst fik Sted.

Jeg kunde ikke Andet, end med Erkjendtslighed føle hans Edelmødighed; men jeg sagde ham, at jeg stod ganske under Dig, og at jeg var vis paa, at Du vilde være af samme Mening, som jeg, nemlig: at det vilde være ganske urigtigt, at jeg skulde raade over min fædres værende Skjebne, paa en Tid, der var saa nær forhaanden, og som maatte endeligen afgjøre, af hvis Myndighed, jeg bør styres. Denne råd-
somme

rædsomme Sammenkomst, tilligemed alle de Gisninger og Befrygtelser, hvortil den giver Anledning, udgjorde derpaa Indholdet af vor hele Samtale, ligesom den siden efter bestjefstiger alle mine Tanker. Gud alene veed, hvorledes jeg vil skikke mig deri, — naar det længe forberedes, — det forønskede, — men skrækelige Dieblif kommer, da jeg skal nedkaste mig for den nærmeste, den ærværdigste Vaarørendes Gødder, som mit Hjerte røres ved at kjende og længes efter at see!

Mi og halvfjerdsindstivende Brev.

Eveline, fortsat.

Den 9de Oktober.

Mit Sind var i Gaar i saa heftig en Bevægelse, at jeg kunde ikke skrive, men jeg vil nu ikke spille et Dieblif, førend jeg haver Skyndsomst meddelt min bedste Ven en Fortælling om en Dags Tildragelser, som jeg kan aldrig erindre, uden at røres.

Mr. Selwyn besluttede, ikke at lade sig melde, "for at Sir John," sagde hun, "kjød af den blotte Tanke af mine Bebreidelser, ikke skulde forsøge paa at undgaae en Sammenkomst: Alt hvad vi have at gjøre, er at tage ham uforventet. Han kan ikke Andet, end han maa see hvem De er, hvad enten han vil gjøre Dem Ret eller ikke."

Wi

Vi toge tidligent bort i Mrs. Beaumonts Vogn, hvorhen Lord Orville, der opmuntrede mig paa det kjerligste, ledsagede os Begge.

Min Utilfredshed under Kjørselen var overmaade stor; men, da vi holdt ved Dørren, blev jeg næsten uden Samling af Skræk! Sammenkomsten var i det mindste ikke saa skrækkelig, som dette Dieblif! Jeg troer, jeg blev baaren ind i Huset; men jeg erindrer neppe hvad man gjorde ved mig; jeg veed alene, at vi forbleve nogen Tid i Stuen, førend Mrs. Selwyn kunde faae Een sendt op at melde sig.

Da jeg var kommen noget til mig selv igjen, bad jeg hende lade mig vende tilbage, forsikrende hende, at jeg følte mig aldeles ikke istand til at udholde Røder.

"Nei," sagde hun, "nu maa De blive, Deres Frygt vil kun blive større ved Opsættelse, og vi maae ikke gjentage saadant et Optrin, som Dette." Derpaa vendte hun sig til Tjeneren, og sendte ham op at melde sig.

Han bragte det Svar, at han var gaaen ud i stor Hast, men skulde strax være hos hende. Jeg blev saa syg, at Mrs. Selwyn frygtede, jeg skulde besvime; og, da hun havde aabnet en Dør, som gik ind til et andet Værelse, bad hun mig bte der, indtil jeg var noget bedret, og hun havde forberedt mig Modtagelse.

Glad ved ethvert Dieblifs Opsættelse, samtykkede jeg villigen i Forslaget, og Mrs. Selwyn

wyn havde netop Tid, til at skyde mig ind, førend hendes Nærværelse var nødvendig.

En Faders Stemme! — O, dyrebare og ærværdige Ravn! — hvilket da for første Gang naaede mit Øre, rørte mig i saa høi en Grad, at jeg ikke kan beskrive det, skjøndt det var alene for at give en Ejener Ordre, da han kom ned af Trappen.

Da han derpaa traadte ind i Stuen, hørte jeg ham sige: "Jeg er bange, Madam, at jeg har ladet Dem vente, men jeg har en Korretning, der kalder mig nu ud; men dersom De har Noget at befale, skal det være mig kjær at beæres med Deres Besøg paa en anden Tid."

"Jeg er kommen, Sir," sagde Mrs. Selwyn, "for at fremstille Deres Datter for Dem."

"Jeg er Dem uendeligen forbunden," svarede han, "men jeg har just haft den Fornoielse at spise Frokost med hende. — Deres lydigste Ejener, Madam."

"De nægter da at see hende?"

"Jeg er Dem meget forbunden, Madam, for denne Lyst til at forøge min Familie, men De maa undskyldte mig, hvis jeg vægrer mig ved, at drage Fordel deraf. Jeg har allerede en Datter, som jeg skylder Alt; og det er ikke tre Dage siden, jeg havde den Fornoielse at opdage en Søn; hvor mange flere Sønner og Døtre, man endnu vil bringe til mig, veed jeg ikke, men jeg er allerede fuldkomment fornøiet med Anstallet af min Familie."

"Havde

"Habde De end tusinde Børn, Sir John," sagde Mrs. Selwyn, med Varme, "saa bør Dette, til hvem Lady Belmont var Moder, ene og alene være det mest udmærkede; og i Stedet for, at undgaae at see hende, burde De meget mere, med ydmyg Erkjendelighed, takke Deres gode Lykke, for den ringeste Leilighed, til at gjøre den forurettigede Kone, som De bragte af Dage, den Ret, der endnu staar i Deres Magt, den ringe Ret, at erkjende Deres Barn for Hendes!"

"Jeg indlader mig, Madam," sagde han, "meget ugerne i Strid om denne Punkt; men De har besluttet, at tvinge mig til at tale. Der er paa denne Tid intet levende Væsen til, som kunde tale til mig om den Ring, jeg ofrer hint ulykkelige Gruentimmers Minde, ikke en Gensætte kan sæle den saa haart, som jeg selv; men ikke desmindre maa jeg forsikre Dem, at jeg allerede har gjort alt Det, der endnu stod i min Magt, for at bevise hende den Agtelse, hun fortjente af mig; jeg har opdraget hendes Barn og erkjendt hende for min retmæssige Arving; hvis De kan udfinde nogle andre Raad for mig, Madam, hvorved jeg endnu kan gjøre hende fuldkommnere Ret, og lægge hendes Ukyldighed tydeligere for Dagen, nævn mig dem da, og, endskjønt de vilde saare mit Hjerte endnu dybere, skal jeg beredvilligen følge Dem."

"Ja, alt Dette klingrer fortræffeligt i Øret," svarede Mrs. Selwyn, "men jeg maa tilføje, at

at det er lidt for uforskaaeligt for mine Fatters
ebner. — Imidlertid kan De dog vel ikke have
Noget at indvænde imod at see denne unge Dame? „

„Nei, aldeles Intet! „

„Kom da frem, min Klære, „ raabte hun,
idet hun aabnede Døren, „kom frem, og see
Deres Fader! „ Derpaa tog hun min Kielevende
Haand, og førte mig frem. Jeg vilde have
trukket Den til mig, og traadt tilbage, men,
da han gik mig strax imøde, stod jeg allerede
for ham.

Hvilket Dieblis for Din Eweline! et
ubilligt Skrig undslap mig, og, med Haanden
for Ansigtet, sank jeg til Jorden.

Men han havde dog først seet mig; thi,
med en halv stammende Stemme, udraabte han:
„Min Gud! lever Karoline. Eweline endnu! „

Mrs. Selwyn sagde Noget; men jeg
kunde ikke høre, hvad hun sagde; og, efter nogle
Minutters Forløb, sagde han: „Løst Hovedet op!
hvis Synet af mig ikke har dræbt Dig, — løst
Hovedet op, Du, som er min for længst tabte
Karolines Billede!

Umaaadelig rørt, reiste jeg mig halvt op, og
omfavnede hans Snæ, imedens jeg endnu selv
laae paa mine Egne.

„Ja, ja, „ raabte han, idet han saae mig
stivt i Ansigtet, „jeg seer, jeg seer, Du er hendes
Barn! Hun lever, — hun trækker sin Ande,
— hun staaer mig lige for Dinene! — Gud
give, hun virkelig levede! — Han saae vilde

omkring sig, og foiede til: "gaae Barn, gaae," og stødte mig fra sig; "bring hende bort, Madam! — jeg kan ikke længere udholde at see hende," og derpaa rev han sig hastigt løs fra mig, og fløi op af Trapperne.

Maalesløs og uden Bevægelse, kunde jeg ikke søge at holde ham tilbage; men Mrs. Selwyn, som skyndte sig efter ham, greb ham om Armen. "Slip mig, Madam," raabte han, med Glsfærdighed, "og sørg for det stakkels Barn! — sig hende, hun maa ikke troe, jeg er umenneskelig, — sig hende, jeg vilde i dette Øieblik støde en Dolk i mit Hjerte, for at frelse hende; — men hun har gjort Hovedet forvirret paa mig, og jeg kan ikke see hende mere." Derpaa løb han, med en halvgal Hurtighed, op af Trapperne.

O, Gader, havde jeg ikke virkeligen Aarsag til at ræddes for denne Sammenkomst? — en Sammenkomst, der for os Begge er saa smertelig og bedrøvelig! Mrs. Selwyn vilde strax taget tilbage til Clifton; men jeg bad hende bie noget endnu, i Tanke om, at min ulukkkelige Gader, naar hans første Bevægelse havde sat sig, skulde taale at see mig igjen. Imidlertid sendte han sin Tjener hen, for at spørge, hvorledes jeg befandt mig, og at sige Mrs. Selwyn, han var meget upasselig, men haabede, at have den Ære at see hende i Morgen, paa hvilken Tid, hun selv behagede at bestemme.

Hun

Hun berammede Mødet til Kl. 10; og derpaa steg jeg i Vognen med et bedrøvet Hjerte.

Disse smertelige Ord: "Jeg kan ikke see hende mere," vare ikke et Dieblif af mine Tanker.

Øynet af Lord Orville, der førte os af Vognen, lettede igjen mine sørgelige Tanker; men jeg kunde dog ikke indlade mig i Samtale om den smertelige Sag; jeg bad derfor Mrs. Selwyn, at underrette ham derom, og gif op paa mit Bærelse.

Saa snart jeg havde fortalt den gode Mrs. Clinton, hvorledes mine Sager nu stode, faldt der hende en Tanke ind, som syntes at oplyse hele Hemmeligheden af Aarsagen, hvorefter jeg saalænge ikke var bleven erkjendt for et ægte Barn.

Det Fruentimmer, sagde hun, som oppasiede min stedse beklagede Moder i hendes sidste Sygdom, og som opammede mig i de fire første Maanedes, blev strax derefter sagt ud af sin Tjeneste, og maatte forlade vort Hus; hun forlod ganske Bertrich, tilligemed hendes lille Barn, der var kun sex Uger ældre end jeg. Mrs. Clinton erindrer, det faldt Naboerne meget forunderligt, at hun paa den Tid forlod Stedet; men, da man ikke har hørt Noget til hende siden, blev hun Tid efter anden ganske forglemt.

Dette var aldrig saasnart sagt, førend Mrs. Selwyn saavel som Mrs. Clinton faldt paa de Tanker, at min Fader var bleven ført bag

Lyset, og at den Amme, som sagde, hun havde bragt hans Barn til ham, havde i Gjærningen ført sit Eget til ham.

Det Navn, hvorunder jeg gif, den Hemmelighed, som blev iagttagen, i Henseende til min Familie, og det stille Levnet, jeg førte, alt Dette bidrog til at gjøre dette dristige og ubisse Udkast, der dog ikke var aldeles uudsærligt; og, fort, det var aldrig saasnart tænkt, førend det syntes, man var overbevist om Rigtigheden deraf.

Mrs. Selwyn besluttede strax at udfinde det Sande eller Feilagtige af denne Gisning.

Da Middagsmaaltidet var forbi, gif hun derfor i samme Dieblif til Brønden i Selskab med Mrs. Clinton.

Jeg oppebode hendes Tilbagekomst paa mit Værelse, og, da hun kom tilbage fra hendes Besøg, fortalte hun mig Følgende:

Hun fandt min stakkels Fader ganske rørt. Hun underrettede ham strax om Marsagen til hendes saa hastige Tilbagekomst og om hendes Mistanke til det Fruentimmer, der havde foregivet, at hun bragte ham hans Barn. Han afbrød hende hurtigt, og sagde, han havde netop ladet hende gaae bort fra sig; at det Vidnesbyrd, jeg bar i mit Ansigt om min virkelige Fødsel, bragte ham, i det Dieblif, han var bragt ud af en Forundring, der næsten berøvede ham Fornuften, til Mistanke om det Bedrageri,

geri, hvorom hun talede. Han lod derfor Fruentimmeret hente, og forhørte hende med yderste Strengthed, hvorved hun blev bleg og overmaade forlegen, men paastod dog bestandigen, at hun havde bragt ham Lady Belmonts Datter; hans Forundring, sagde han, bragte ham næssen ud af sig selv; han havde stedse bemærket, at hans Datter havde ingen Lighed med Nogle af sine Forældre; men, da han aldrig havde draget Ammens Sanddrøhed i Tvivl, gav denne Omstændighed ingen Anledning til Mistanke hos ham.

Paa Mrs. Selwyns Begjering, blev Konen igjen hentet, og tilspurgt med samme Snedighed og Strengthed; hendes Forvirring var oienlykkelig, og hendes Svar ofte modsigende, Rhødt hun vedblev endnu at erklære, hun var ingen Bedrager. "Det skal vi i et Øieblik faae at see," sagde Mrs. Selwyn, og bad derpaa, at Mrs. Clinton maatte blive kaldet op. Den elendige Staffel skiftede Farve, og vilde have løbet ud af Døren, men, da hun i en Hast blev forhindret deri, kaldt hun paa Knæ, og bad om Forladelse. En Bekjendelse om den hele Sag blev nu pinet ud af hende.

Uden Tvivl erindrer Du Dig, min kjære Fader, en Madam Green, der var min første Amme. Det Bedrageri, hun har begaaet, siger hun, blev foranlediget ved en Samtale, hvorved hun havde været overdørende, hvori min ulpykkelige Moder beder Dig, at Du vil bære

Omsorg for hendes Barns Opdragelse, ifald Det skulde overleve hende; og, i Særdeleshed, hvis det blev en Pige, at Du paa ingen Maade vilde stille Dig ved hende i hendes tidlige Alder. Hun siger, at Du ikke alene samtykkede deri, men forsikrede hende endog, at drage bort med mig, hvis min Fader vilde fordre mig med Magt udleveret. Hun havde dengang, sagde hun, sit eget Barn paa sine Arme, og hun kunde ikke afholde sig fra at ønske, at det, om muligt, maatte komme i Besiddelse af den Lykke, der syntes af saa liden Betydning for mig. Da dette Ønske nu engang var opfyldt hos hende, saa var det ikke saa let at undertroffe; tværtimod, hvad der i Hørfningen lod til blot at være et tomt Ønske, syntes inden kort Tid at være et Udkaft, der gjerne lod sig udføre. Hendes Mand var død, og hun brød sig kun lidt om Ander i Verden, end hendes Barn; kort, efter at hun havde samlet Penge sammen til Reisen, fattede hun det Forsæt, at opsoge min Fader, og, da hun havde sagt til sine Naboe, at hun nu vilde nedsatte sig i Devonshire, begav hun sig paa Veien. Da Mrs. Selwyn spurgte hende, hvorledes hun torde fortsætte i saadan en Svig, forsikrede hun, at hun havde ingen slette Hensigter; men, da det ikke derfor vilde gaae Wiis des slettere, troede hun det beklagelsesværdigt, at Ingen skulde have Nytte deraf.

Vi kjende allerede, hvorvidt det lykkedes hende. Enhver Ting syntes virkeligen at bidrage deri

dertil: min Fader havde Ingen i Berrohill, med hvem han førte nogen Brevvexling; Brevet blev strax sendt til Frankrig, hvor det blev opdraget paa ligesaa enligt et Sted, som jeg selv; Intet, uden et Tilfælde, kunde opdage Bedrageriet.

Og, tillad mig her, at smigre mig selv, ved at bemærke og glæde mig ved denne Bemærkning, at den hele Tilfældesættelse, som jeg maatte prøve, var ikke en Virkning af Ufølsomhed eller Umenneskelighed, men blot en Følge af Bedrageri eller Wildfarelse; og, paa samme Tid, da vi troede, at jeg paa en unaturlig Maade var bleven forskudt, mente min bedragne Fader, at vise mig den største Gunst og Beskyttelse.

Han tilfod, at Lady Howard's Brev havde bragt ham i nogen Forvirring; han viste Madam Green det strax, og hun sagde, det var den største Fornærmelse, der i hendes Dage var vedersaret hende; imidlertid besad hun den Enedighed og Dumdriftighed at paastaae, at Lady Howard maatte selv være bleven bedraget; og, da hun, fra Begyndelsen af sit Forretagende, havde erklæret, at hun, uden Dit Vidende, havde bortstjaaet Brevet, sluttede han da, at man ogsaa havde isinde at bedrage ham; og denne Tanke forboldte hans korte Evar.

Madame Green bekjendte, at fra det Næstblik Reisen til England var besluttet, ansaae

hun sig forloren. Alt hendes Haab var, at faae sin Datter gift, før Dette indtraf, og af denne Aarsag havde hun saa meget søgt at befordre Mr. Macartneys Afgang til Huset; endstøndt Dette var et ulige Giøttermaal for Miss Belmont, vidste hun dog meget vel, at Det var langt større, end hendes Datter kunde vente sig, naar hendes Fødsel blev opdaget.

Min første Spørgsmaal var, om denne ustyldige Datter havde hidindtil kjendt Noget til Sagen? "Nei," sagde Mrs. Selwyn, "ikke heller har der været lagt nogen Plan til at bekjendtgjøre den for hende." Stakkels uløkkelige Pige! hvor haard er hendes Skjebne! Hun har Fordring paa mine ærmeste Venkabsbeviser, og jeg skal stedse betragte hende som min Søster!

Jeg spurgte derpaa, om min Fader vilde tillade mig igjen at see ham?

"Hvorfor ikke, min Kjære? men endnu ikke," svarede hun: "han forsikker, at Synet af Dem staaer ham endnu alt for levende for Dinene; men i Morgen vilde vi bestemme Alt, hvad der angaaer Dem; thi denne Røne optog vor hele Tid i Dag."

I Morges er hun derfor igjen gaaen til Brønden. Jeg venter med største Utaalmodighed paa hendes Tilbagekomst; men, da jeg veed, Du længes efter Indholdet af dette Brev, vil jeg ikke tøve med at affende Det.

Fir

Firsindstivende Brev.

Eveline, fortsat.

Den 9de Oktober.

I hvilken Urolighed, min kjære Fader, lever ikke Din Eveline for nærværende Tid! Hver Dag synes vigtig, og det ene Dieblis synes alene at være en Forberedelse til et Andet.

Ved Mrs. Selwyns Tilbagekomst fra Brønden i Morges, traadte hun meget gesbint ind i mit Værelse, og sagde: "o, min Kjære, jeg har en græffelig Hob Nyt at fortælle Dem!"

"Nig, Madam, — gode Gud! hvad da?"

"Bevæbne Dem," raabte hun, "med Deres hele berryskillede Filosofi, — med alle de Lærdomme om Kærlighed og Selvfornægtelse, De har indsamlet i Deres Liv, — thi De maa vide, — at De i næste Uge skal givtes med Lord Drville!"

Udby, Forundring og en Slags, jeg veed ikke selv, Forstrækkelse, bemægtigede sig min hele Sjæl, ved denne pludselige Underretning, og gjorde mig overmaade urolig; og, næsten ude af mig selv, kunde jeg blot udraabe: "gode Gud! hvad siger De?"

"De har vel Aarsag til at blive forstrækket, min Kjære," sagde hun, spottende, "thi der er, virkelig, noget meget Skræffeligt i at blive baade en Mand's Kone, De tilbeder, — og tillige en Grevinde!"

R 5

Jeg

Jeg bad hende holde inde med hendes Spotterier, og sige mig hendes virkelige Mening. Hun kunde ikke overtale sig til at tilstaae mig min første Begjering, men hun var dog villig til at sœie mig i den Sidste.

Min Stakkels Fader, sagde hun, befandt sig bestandigen i den yderste Uro. — Han indlod sig i sine Anliggender med stor Aabenhjertighed, og sagde hende, han var ligesaa bekymret over, hvorledes han skulde indrette sig i Henseende til den Datter, han havde opdaget, som over Den, han nu skulde give slip af; han tiltroede sig ikke Mod nok til at turde lade den Første komme for sine Dine igjen, og han vidste ikke, hvorledes han skulde faae den Sidste betydet hendes ugunstige Skjebne. Mrs. Selwyn underrettede ham derpaa om det Forhold, jeg stod i med Lord Orville. Dette fornøjede ham overmaade meget, og, da han hørte, hans Excellence havde med Foreningen, sagde han, at han selv var af den Mening, at den blev fuldbgyrdet jo før jo heller; og, paa sin Side, fortalte han igjen Sagen med Mr. Macartney. "Og, efter en meget lang Samtale, vedblev Mrs. Selwyn, "bleve vi enige om, at den bedste Plan for alle Parterne vilde være, at faae baade den virkelige og opdigtede Datter uden Forhaling bortgiortede. Hvis derfor nogen af Eder haver Lust til at hilses ved Navn af Miss Belmont, maae I skynde Eder over Hals og Hoved dermed,

med, saasom den næste Uge vil stille eder Begge ved alle Fordringer derpaa. „

„Næste Uge! — kjære Madam, hvilket underligt Forehavende! — uden at tage mig i Raad med, — uden at forlange Pastor Villars Betænkninger, — ja endog uden Lord Orvilles Samtykke! „

„J Henseende til Deres Raadsforsel, min Kjære, saa var det overflødigt, thi De ved, unge Dameres Hjerter og Hænder gives stedse bort, ligesom det skete imod deres Villie; — hvad Pastor Villars angaaer, saa er det nok, at vi vide, han er Deres Ven; — og betræffende Lord Orville, saa er han Een af Deltagerne deri. „

„Een af Deltagerne! — De forstrækker mig! „

„Jh, ja vist; thi, da jeg mærkede, at vore Raadslagninger faldt Alle ligemeget ud til hans Fordel, overtalede jeg Sir John til at lade ham hente. „

„Lade ham hente! — Gode Gud! „

„Ja, og Sir John gav sit Minde dertil. Jeg sagde til Tjeneren, at, hvis han ikke kunde finde ham inde i Huset, saa vilde han ganske vist træffe ham i Lyshuset. — Hvorfor bliver De rød, min Kjære? — Nu vel, i et Dieblis var han hos os; jeg forte ham ind hos Sir John, og vi skrede til Sagen. „

„Det

"Det gjør mig meget, overmaade meget ondt! — Lord Orville maa jo selv ansee denne Opførsel alt for overilende!"

"Nei, min Kjære, De tager Feil, Lord Orville har alt for stor Forstand dertil. Alting blev da undersøgt og afgjort paa en fornuftig Maade. — De skal vies i Huset, dog ikke hemmeligt, og derpaa tage til et af Hans Excellences Landssteder: og den lille stakkels Miss Green og Deres Broder, der eier selv intet Hus, maae tage til et af Sir Johns."

"Men, hvortil, min Kjære Madam, hvortil al denne Hast? Hvorfor maa der ikke forundes os nogen længere Tid?"

"Jeg kunde give Dem tusinde Grunde derfor," svarede hun, "men jeg er temmeligen vis paa, at To eller Tre ville være flere end De, endog med Deres medfødte Lestersies hele Fornuftslære, vil være istand til at omstøde. For det Første ønsker De, uden tvivl, at forlade Mrs. Beaumonts Hus, — til hjem kan De da, med større Bequemhed, begive Dem, end til Lord Orville?"

"Madam," raabte jeg, "jeg er visseligen ikke mere forladt nu, end dengang, jeg troede, jeg var forældreløs?"

"Deres Fader, min Kjære," svarede hun, "har isinde at frelse den lille Bedragerike, saa meget det staaer i hans Magt, fra Krænkelsen af hendes ugunstige Skjebne; isald de nu strax tager hendes Plads, ifølge den Ret, der, som
Miss

Miss Belmont, tilkommer Dem, saa vil altså Det, Nogen af Eder kan gjøre for hende, ikke være istand til at afbøde den Skamplet, hvorefter hun vil blive for evigt brændemærket, som Vasserkonens og Ammens, Madam Greens uægte Barn fra Berryhill i Dorsetshire. Saadant et Slægtregister vil da just ikke være meget smigrende for Mr. Macartney, der med al sin Særhed, dog ikke vil befindes, i mindste Maade at have Mangel paa Stoltthed og Lighed med sig selv.

"Jeg vilde, for al Verden," afbrød jeg hende, "ikke være medskyldig i den Fornedrelse, hvorom De taler; men, Madam, jeg bør dog vist nok vende tilbage til Berryhill?"

"Nei, paa ingen Maade," sagde hun, "thi, endskiøndt Medlidenhed maa bringe os til at ønske den stakkels Pige frelst fra Skammen for et hastigt og offentlig Fald, saa byder dog Billigheden, at De, fra nu af, ikke lader Dem see under nogen anden Benævnelse, end under Navn af Sir John Belmonts Datter. Desuden kan jeg, der kjender Verden, indsee, at denne usædvanlige Omhed for den lille Annasserinde er, imellem os sagt, for det meste en Følge af Egenfordel; thi, idet de Sager, der angaae hende, blive neddyssede, blive Sir Johns Sager, som ere Dem bekjendte, reddede fra at blive bragte videre for Lyset; thi det dobbelte Givtersmaal, vi nu have foreslaaet, trodser alle Indvendinger. Sir John vil strax udbetale Dem

30,000

30,000 Pund Sterling i Medgift; alle Beviser o. s. fr. til Dem skulle udstedes i Eveline Belmonts Navn; Mr. Macartney vil paa samme Tid ægte den stakkels Polly Green, — og saa vil det først blive almindeligen bekendt, at en Datter af Sir John Belmont er bleven ægtet. „ —

Endskjøndt hun ikke overbeviste mig, saa bragte dog Hurtigheden i hendes Beviser mig paa denne Maade til Taushed og i Bestyrrelse. Imidlertid spurgte jeg hende, om det ikke maatte være mig tilladt at see min Fader mere, eller om jeg skulde ansee mig som banlyst fra hans Ansigt for evig?

”Min Kjære, „ sagde hun, ”han kjender Dem ikke; han slutter, at De er bleven opdraget for at hade ham, og derfor er han mere beredt paa at frygte, end elske Dem. „

Dette Svar gjorde mig meget mismodig; jeg ønskede med største Utaalmodighed at betage ham hans Gjordom, og forsøge ved Følgagtighed og vedholdende Lydighed at vinde hans Kjærlighed, men jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde bære mig ad, for at faae ham at see, da han forsættligen ønskede at stje mig.

I Aften, saasnart Selskabet havde sat sig til Spillebordene, anvendte Lord Orville sin største Betsalenhed paa at erholde mit Bifald til dette hurtige Udkast: men hvor studsede jeg ikke, da han sagde, at den næste Tirsdag var den
Dag,

Dag, der af min Fader var berammet til at være den Vigtigste i mit Liv!

"Næste Tirsdag!" raabte jeg, ganske aandeløs, "o Mylord!" —

"Min søde Eveline," sagde han, "den Dag, der vil gøre mig til den lykkeligste Dødelige, vilde formodentligen synes skrælsom for Dem, om den endog blev udsat i tolv Maanedes: Mrs. Selwyn har uidentbiol underrettet Dem om de mange Beæggrunde, der, uafhængige af min hestige Begjerlighed, udfordre, at der hastes dermed; find Dem derfor i, at man skynder dermed, og bevis mig den Edelmødighed, at gøre min Lykke fuldkommen, ved at bestræbe Dem for ikke at sætte Dem derimod."

"Jeg vilde sandeligen ikke gjerne gøre Indbendinger, Mylord, ikke heller ønsker jeg, at vise mig uerkjendelig for de gode Tanker, De bærer mig med; men der er noget saa Jilsfærdigt, — saa ubegribeligt Hovedfulds i denne Plan, — desuden faaer jeg ikke engang saa megen Tid, at jeg kan faae Svar fra Berryhill, — og De maa troe, Mylord, at jeg vilde for stedse være uslykkelig, dersom jeg i saa vigtig en Sag skulde gøre Noget uden Pastor Willarses Raad og Samtykke."

Han tilbød mig, at han selv vilde besøge Dem; men jeg svarede, jeg vilde hellere skrive Dem til. Og derpaa foreslog han mig, at vi skulde først henbringe en Maaned paa mit Fødesfred,

fred, Berryhill, iklædet for Arax at følge med ham til hans Grebftab, Lincoln.

Dette var i Sandhed et behageligt Forflag for mig, og jeg hørte derpaa med usminket Glæde. Og, — fort, jeg blev nødt til at give mit Samtykke til denne Afford, blot med det Væste, at Dagen maatte udsættes til Torsdag. Han var villig til at paatage sig at udvirke min Faders Minde til denne korte Udsættelse, og jeg bad ham tillige at benytte sig af sin Indflydelse, for at forskaffe mig en anden Sammenkomst med ham, og forestille ham den inderlige Bedrøvelse, jeg følede, ved saaledes at være banlyst fra ham.

Derpaa vilde han have talet om Penges udstedelser, men jeg forfikkrede ham, at jeg næsten ikke engang kjendte Ordet.

Og hvad tænker Du nu, kjæreste Fader, om denne iilsfærdige Fremfærd? Du maa troe, jeg fortryder næsten den Enfoldighed, hvormed jeg saa let har ladet mig overile til at give efter, og Kulde Du finde det Mindste at indvende, vil jeg paastaae, at der gives mig endnu længere Tid.

Jeg maa nu skrive en kort Fortælling om mine Sagers Tilstand til Howard Grove og Madam Duval.

Lev nu vel, dyrebare, agtværdigste Fader! Alting beroer nu ene og alene paa Din Beslutning, som jeg underkaster mig skjelvende, men uden Modsigelse. —

Et og firsindstivende Brev.

Eveline, fortsat.

Den 11te Oktober.

I Saar Morges, da vi havde spist Frokost, gik Lord Orville til Brønden, for at besøge min Fader, og andrage begge mine Begjæringer for ham. —

Mrs. Beaumont foreslog da, som almindeligt, en Spadseretur i Haugen. Mrs. Selwyn sagde, hun havde nogle Breve at skrive, men Lady Louise stod op for at gjøre hende Selskab.

Jeg havde paa en vis Maade Grund til at slutte af den Opmærksomhed, hvormed hendes Maade bærede mig under Frokosten, at hendes Broder havde fortalt hende min nærværende Stilling; og hendes Opsørsel bekræftede mig nu i min Formodning; thi, da jeg vilde have gaaet op af Trapperne, kaldte hun paa mig med en forstilt Forundring, og sagde: "Miss Anville, vil De ikke gaae med os?" istedet for hun ellers lod mig gaae ubemærket bort.

Der syntes at ligge saa lidet Udtænk i denne pludselige Forandring i hendes Opsørsel; en naturlig Følelse af Foragt bragte mig derfor til at takke hende med en Koldfindighed, der lignede hendes Egen, og afslaae hendes Tilbud. Men, da jeg mærkede, hun blev overmaade skamsuld ved mit Afslag, og jeg erindrede mig, hun var

3. Deel. D Lord

Lord Orvilles Søster, sagde min Brede sig, og paa Mrs. Beaumonts gjentagne Indbydelse, modtog jeg Den.

Vor Spadsferegang var meget fjedssommelig; Mrs. Beaumont, der aldrig taler meget, var mere taus, end sædvanligt; Lady Lovise stræbte forgæves at tilsidefatte den Ebang og Tilbageholdenhed, hun hidindtil havde vedliges holdt; og, hvad mig angaaer, kjendte jeg alt for vel de Omstændigheder, hvorfor jeg havde deres Opmærksomhed at takke, til at jeg enten kunde føle mig stolt, eller finde Fornøjelse i at modtage Den.

Lord Orville var ikke længe borte. Han kom til os i Haugen med et glad Ansigt og i meget god Lune, som opmuntrede os Alle. "Det er netop Dem," sagde han, "jeg ønsker at see samlede. Vil De forunde mig den Være, Madam," vedblev han, og tog fat paa min Haand, "at indføre Dem under Deres rette Ravn? Til- lad mig, Mrs. Beaumont, at fremstille Dem Sir John Belmonts Datter; en ung Dame, som jeg er vis paa, der for længe siden maa have vundet Deres Agtelse og Beundring, endi skjønt De var fremmed for hendes Fødsel."

"Mylord," sagde Mrs. Beaumont, og heldsere mig venligen, "den unge Dames Stand, — Deres Excellences Anbefaling, — eller hendes egen Fortjeneste vilde hver for sig have været tilstrækkelig til at gjøre Fordring paa min Opmærksomhed for hende; og jeg haaber, hun er

er fædse bleven behandlet i mit Hus, med den Agtelse, der skyldes hende; men, havde jeg før været underrettet om hendes Familie, vilde jeg unægteligen bedre have vidst, at tage hende i Beskyttelse. „

„Miss Belmont, „ sagde Lord Orville, „kan ikke erholde nogen Glands fra hendes Familie, uden den, hun selv kan give den. — Jeg er vis paa Lovise, at Du Selv vil agte Dig lykkelig, ved at gjøre Dig Miss Belmonts Venstskab vigtigt, som jeg, inden føie Tid, haaber, „ han kysser min Haand, som han lægger i hendes Naades, „at have den Lykke endnu at fremskille Dig under et andet Navn, og under den Skjønneffe af alle Benævnelser. „

Jeg troer, det vilde være vanskeligt at sige, hvis Kinder der i dette Dieblif bleve mest røde, enten Lady Lovises eller Mine; thi den bevidste Stolthed, hvormed hun hidindtil havde beegnet mig, forarsagede hende ligesaa stor Korlegenhed, som den Forvirring, hvori saa uforventet en Indledning satte mig. Imidlertid heldede hun mig, og sagde med et forstilt Smil: „Jeg vil agte mig meget lykkelig, ved at benytte mig af at blive bæret med Miss Belmonts Beskjendtskab. „

Jeg neiede kun, og vi gik igjen; men den liden Forundring, de ytrede, viste tydeligen, at de allerede i Korvejen havde været underrettede om denne Sags Beskaffenhed.

Strax derefter blev Selskabet større, og Lord Orville tog da Leilighed til at fortælle mig, med en sagte Stemme, Udfaldet af hans Besøg. For det Første var man bleven enig om Torsdagen, og for det Andet, sagde han, at min Fader blev meget bekymret, da han hørte, jeg var bedrøvet; han gav mig sin Velsignelse, og frøiede mig i min Begjering, at see ham igjen, med samme Beredvillighed, som han vilde samtykke i enhver anden Ting, jeg maatte forlange. Lord Orville besluttede derfor, at jeg skulde aflægge mit Besøg hos ham om Eftermiddagen, og, med den særdeles Begjering, uden at være ledsaget af Mrs. Selwyn.

Dette kjerlige Budskab, og Haabet om saa snart at faae ham at see, opvakte en blandet Kærlighed af Sorg og Glæde hos mig, som ganske bemægtigede sig mit Sind, indtil det var Tid, at jeg skulde tage til Brønden.

Mrs. Beaumont laante mig sin Vogn, og Lord Orville vaaskod, uden Modsigelse, at følge mig. — "Ifald De tager alene bort," sagde han, "saa vil Mrs. Selwyn ganske vist blive fortørnet; men, hvis De tillader mig, at ledsage Dem, saa kan hun vel give sine Spotterier friere Raaderum, men hun kan paa ingen Maade blive fornærmet; og vi gjøre meget bedre i at udholde hendes Latter, end at udsætte os for hendes Bitterheder."

Jeg maa tilstaae, jeg havde, sandeligen, ingen Aarsag til at fortryde dette Folgeskab, thi
hans

hans Samtale opreiste mit faldne Mod, og gjorde Veien saa kort for mig, at vi holdt uden for min Faders Dør, da jeg virkelig troede, vi endnu ikke havde gjort ti Skridt.

Han hjalp mig af Bognen, og førte mig hen til Stuen, hvor jeg ved Dørren mødte Mr. Macartney. — "Åh, min kjære Broder," raabte jeg, "hvor er det mig en Glæde, at træffe Dig her!"

Han bukkede, og takkede mig. Lord Orville rakte ham derpaa Haanden, og sagde: "jeg haaber, Mr. Macartney, vi skulle blive bedre bekendte; jeg lover mig megen Glæde af at vedligeholde Deres Venskab."

"Deres Excellence," svarede Mr. Macartney, "beviser mig alt for stor Ære."

"Men hvor er min Søster?" raabte jeg; "thi saaledes maa jeg allerede kalde hende, og stedse betragte hende: — jeg er bange, hun skyer mig; — Du maa stræbe, min kjære Broder, at sætte mig i Gunst hos hende, og overtale hende til at kjende sig ved mig."

"O, Madam," raabte han, "De er Godheden og Velvilligheden selv! men, for nærværende Tid, haaber jeg, De vil undskylde hende; thi jeg frygter, hun er neppe stærk nok, til at see Dem: om en kort Tid, maaskee —"

"Om en meget kort Tid," sagde Lord Orville, "haaber jeg da, De vil selv føre hende ind til os, og vi skulle have den Fornøielse, at ønske dem Begge til Lykke: tillad

mig, min *Eveline*, at sige *Vi*, og lad mig, saavel i Deres som i mit Navn, bede, at de første Gæster, vi skulle have den Fornælsse at modtage, maae være *Mr. og Mrs. Macartney*!

Derpaa kom en Tjener, og bad mig gaae op af Trapperne.

Jeg bad Lord *Orville* følge mig, men han frygtede for at mishage Sir *John*, der havde ønsket at see mig alene. — Han førte mig dog til Opgangen af Trappen, og anvendte de sømmeſte Beſtræbelſer for at indgive mig Mod; men det lykkedes ham, i Sandhed, ikke; thi Sammenkomsten vliste sig for mig i sin hele Strækkelighed, og jeg havde ingen andre Gølelſer, end Frygt.

I det ſamme Dieblif, jeg var kommen op, blev Salsdøren aabnet, og min Fader udraabte med en søm Stemme: "er det Dig, mit Barn?"

"Ja, min Fader," raabte jeg, sprang frem og faldt paa Knæe for ham, "det er Deres Barn, hvis De vil erkjende hende derfor!"

Han knælede ved Siden af mig, og indſluttede mig i ſine Arme. "Erkjende Dig!" gjentog han, "ja, min ſtakkels Pige, og Him-melen veed, med hvilket ſonderhuſt Hjerte!" Derpaa reiſte han ſig ſelv og mig, og bragte mig ind i Salen, lukkede Døren i, og tog mig hen til Vinduet, hvor han betragtede mig med megen Alvorlighed, og raabte: "ſtakkels ulykkelige *Karoline*!" og til min udeſkrivelige

De

Befymring, brast han i Graad. — Behøver jeg vel at sige Dig, min kjære Fader, hvorledes den strømmede mig af Kinderne.

Jeg vilde igjen have omfavnet hans Knæ, men han skyndte sig fra mig og kastede sig paa en Sofa, lagde Haanden under Kinden, og syntes i nogen Tid at plages af bitter Kummer.

Jeg vovede ikke, at gjøre Hindring i en Sorg, jeg ærede saa meget, men ventede taust og noget borte, indtil dens Heflighed havde sat sig. Imidlertid syntes den paa engang at give Plads for en Art rasende Affindighed; thi han foer pludseligen op, og, med en Alvorlighed, der satte mig baade i Forundring og Skræk, raabte: "Barn! har Du endnu ikke ydmyget Din Fader nok? Hvis Du har, saa lad Dig nøie med dette Bevis paa min Svaghed, og viis Dig ikke længere for mig!"

Ligesom truffen af Lynilden ved saa uventet en Befaling, stod jeg ubevægelig og maalesløs, og vidste ikke ret, om min Hørelse bedrog mig. —

"O, gaae, gaae!" raabte han med Hidseghed, "af Medynk, — af Medlidenhed — forlad mig, — og forlad mig for stedse, — hvis Du sætter nogen Pris paa mine Kællers!"

"Jeg vil, ja jeg vil," raabte jeg, overmaade forstrækket; og gik hurtigt henimod Døren; men jeg standsede, næsten imod min Villie, da jeg havde naaet den, og faldt ned paa mine Knæ. "Stjensk," raabte jeg, "o, Fader, Stjensk

Deres Datter ikkun en eneste Gang Deres Velsignelse, og Synet af hende skal aldrig mere forstørne Dem! „

„Alf, „ raabte han, med en roligere Stemme, „ jeg er, desværre, ikke værdig, at velsigne Dig! — jeg er ikke værdig, at kalde Dig Datter! — jeg er ikke værdig, at Dagens herlige Lyk skulde bestinne mit Ansigt! — O, Gud! kunde jeg bare kalde den Tid tilbage, for Du blev født, — eller begrave Erindringen derom i en evig Forglemmelse! „

„Gud give, „ raabte jeg, „ at Synet af mig var Dem mindre skrækkeligt! at jeg kunde lindre Deres Sorger, istedet for at opvække dem! — O, Fader, med hvilken Taknemmelighed skulde jeg da ikke vise min Hengivenhed til Dem, var det end med mit Livs Kære! „

„Er Du saa om? „ raabte han venligen. „ Kom hid mit Barn, reis Dig Eveline; — det tilkommer, desværre, mig, og ikke Dig at knæle! — Ja, jeg vilde knæle, — jeg vilde krybe paa mine Knæ, — jeg vilde kisse Støv, — hvis jeg, ved saadan Ympgelse, kunde erholde Tilgivelse af Den, der forestiller det mest forurettigede Gruentimmers Udbildning! „

„O, Fader! „ udraabte jeg, „ kunde De bare læse i mit Hjerte! — kunde De bare see den barnlige Omhed og Deltagelse, hvoraf det flyder over! — da vilde De ikke tale saaledes, De vilde da ikke banke mig fra Deres Ansigt, og udelukke mig fra Deres Kjerlighed! „

„Gode

"Gode Gud!," raabte han, "er det da muligt, at Du ikke hader mig? — Kan den forurettigede Karolines Barn see paa mig, — og ikke forbande mig? Blev Du ikke født, til at afføje mig, og bragt til Verden, for at onske Ondt over mig? — Har Din Moder ikke meddelt Dig sin Velsignelse, paa Vilkaar, at Du skulde hade og fje mig?"

"O, nei, nei, nei!," raabte jeg, "tænk ikke saa ufsærligt om hende, eller saa haart om mig." Derpaa tog jeg hendes sidste Brev frem af min Brevtaske, og, da jeg havde trykket det til mine Læber, holdt jeg det, med en skjælvende Haand og endnu paa Knæ, frem til ham.

Han snappede det gesvint af Haanden paa mig, og raabte: "Gode Gud! Dette er hendes Skrivelse! — Hvorfra kommer Den? — Hvo gav Dig Den? — Hvorfor har jeg ikke faaet Den før?"

Jeg svarede Intet; hans Hestighed indjog mig Skræk, og jeg vovede ikke at bevæge mig af den bedende Stilling, hvori jeg havde sat mig. —

Han gik fra mig hen til Vinduet, hvor hans Bine vare i nogen Tid hæstede paa Brevets Udskrivt, og hans Haand rystede saa stærkt, at han kunde neppe holde Det.

Derpaa gav han mig Det igjen, og raabte: "Åbn Det; — thi jeg kan ikke!"

Jeg havde neppe Styrke til at adlyde ham; men, da jeg havde aabnet Det, tog han Det igjen,

og gik hastigt op og ned af Gulvet, ligesom han frygtede for at læse Det. Endelig vendte han sig til mig, og sagde: "Veed Du Indholdet deraf?"

"Nei, jeg veed ikke, Fader," svarede jeg, "Det har aldrig været brækket."

Han gik derpaa igjen hen til Vinduet, og begyndte at læse. Da han havde læst Det igjen, nem i en Hast, kastede han sine Dine, fortvivlet, op; Brevet faldt ham af Haanden, og han udraabte: "Ja, Du er bleven tilfidesat! — Du er velsignet! — og jeg er evigt forbandet!" — Han forblev i nogen Tid i denne vemodige Forsatning; derefter styrtede han sig ned paa Gulvet. "O, Ulykkelige," raabte han, uværdig til Livet og Dagens Lys! Er der nogen Kløvt, hvori Du kan skjule dit Hoved?"

Jeg kunde ikke længere holde det ud; jeg stod op, og gik hen til ham; jeg torde ikke tale, men, med en ubeskrivelig Medynk og Deltagelse, græd jeg, og klyngede mig om ham.

Strax derefter sprang han op, greb igjen fat paa Brevet, og udraabte: "Erkjende Dig for Min, Karoline! — ja, med min sidste Blodsdraabe vil jeg erkjende Dig! — O, Gud give, Du kunde være Vidne til den dødelige Angest, mit Hjerte føler! — Tusinde Dolkestik kunde ikke have saaret mig saa meget, som dette Brev!"

Efter at han igjen havde gennemlæst Det, raabte han: "Eveline, hun paalægger mig, at
mod-

modtage Dig; — vil Du, af Lydighed imod hende, erkjende Din Moders Morder for Din Fader? „

Hvilket skrækkeligt Spørgsmaal! Det gysede i mig, og jeg kunde ikke tale.

„At lægge hendes Rygte for Dagen, og modtage hendes Barn, „ vedblev han, og holdt sine Dine steds paa Brevet, „ ere de Vilkaar, hvorpaa hun tilfiger mig Tilgivelse. Hendes Rygte har jeg allerede lagt for Dagen; — og, o, hvor gjerne vilde jeg ikke tage hendes Barn paa mit Skød, — trykke det til mit Hjerter, — anraabe det om, at formilde min Kummer, og indgyde Trøst i min saarede Samvittighed, dersom jeg ikke var mig selv bevidst, at jeg ikke fortjener at modtage det, og at min hele Besværelse er en Følge af min egen Brøde! „

Jeg forsøgte forgjæves at tale; Skræk og Bedrøvelse betog mig al Ene til at føre noget Ord frem.

Han læste derpaa Brevet høit: „ See ikke ud som Din ulykkelige Moder? „ Gode Sjæl, med hvilket forbitret Hjerter har Du ikke skrevet! — „ Kom hid Eveline! Retfærdige Himmel! „ han saae med Alvortighed paa mig, „ aldrig har nogen Lighed været mere paafaldende! — Dinene, — Ansigtet, — Skabningen, — o, mit Barn, mit Barn! „ — Forestil Dig, min Fader, hvad jeg følte; — thi jeg kan ikke beskrive det, da jeg saae ham falde ned paa sine Knæ for mig, og han udraabte: „ O, Du, som
er

er Din myrbede Moders dyrebare Billede! — Du, som er alt Det, der endnu er tilbage af det mest forurettigede Gruentimmer! see her Din Gader for Dine Fødder! — saaledes nedbøiet, for at anraabe Dig om, at Du ikke vil hade ham; — o, Du, som forestiller min afdøde Kone i levende Line, tal da til mig i hendes Navn, og sig, at de Nag, der sønderknuse mit Hjerte, skulle ikke martre mig forgjæves! „

„O, staae op, staae op, elskede Gader! „ raabte jeg, og forsøgte at hjælpe ham, „ jeg kan ikke taale at see Dem ligge saaledes; — mod, staae ikke Naturens Lov, reis Dem, og velsign Deres knælende Datter! „

„Himlen velsigne Dig, mit Barn, thi jeg tør ikke, „ raabte han. Derpaa reiste han sig, omfavnede mig paa det kjærligste, og søiede til: „Jeg seer, Du er Godheden, Blidheden og Omheden selv; jeg havde ikke behøvet at frygte for Dig, Du er Alt, hvad den kjærligste Gader kunde ønske sig, og jeg skal stræbe at vænne mit Sind til mindre smertelige Gølelser ved Synet af Dig. Maaske den Tid vil komme, da jeg skal erfare hvad Trøst det er at have saadan en Datter, — men for nærværende Tid er jeg kun stikket til at være alene: de Tanter, der ere mig saa rædsomme, burde ikkun martre mig selv! — Lev vel, mit Barn! — og vær ikke vred! — jeg kan ikke blive hos Dig! O, Eveline! Dit Ansigt er en Dolk i mit Hjerte

Hjerte, — just saaledes saae Din Moder ud, —
just saaledes —“

Taarer og Sukke syntes at kvæle ham; han slog med Haanden, og vilde have forladt mig; men jeg klyngede mig fast ved ham, og raabte: ”O, Fader! vil Du saasnart forlade mig? Skal jeg igjen være et forældreløst Barn? O, dyrebare, længe mistede Fader, forlad mig ikke, jeg bønfaller Dig! Hav Medlidenhed med Dit Barn, og berød hende ikke den Fader, hun saa længselfuld haabede, at ville have hende fjær!“

”Du veed ikke hvad Du begjærer,“ raabte han, ”de Bevægelser, der nu sønderrive mit Hjerte, ere større, end min Fornuft kan udholde: lad mig derfor forlade Dig, — henregn det ikke til Ukhærlighed, men tænk om mig saa godt, det er Dig muligt. — Lord Orville har opført sig ædelt; — jeg troer, han vil gjøre Dig lykkelig.“ Derpaa omfavnede han mig igjen, og raabte: ”Gud velsigne Dig, mit fjære Barn! Gud velsigne Dig, min E v e l i n e! — forsøg at elske mig, — had mig, i det mindste, ikke! — og lad mig faae en Plads i Dit barnlige Hjerte, og tænk paa mig, som Din Fader!“

Jeg kunde ikke tale; jeg kyskede knælende hans Haand; derpaa velsignede han mig igjen, endnu mere bevæget, foer ud af Stuen, — og efterlod mig, næsten svømmende i Taarer.

O, Fader, Du som er saa god, hvormeget vil Du ikke føle for Din E v e l i n e, under

et saa rørende Optrin! Jeg beder Himlen at modtage hans Anger som et Offer, og skjenke ham hans Rolighed igjen!

Da jeg havde fattet mig nok, gik jeg tilbage i Stuen, hvor jeg fandt Lord Orville, der ventede paa mig med den største Angest; og nu tilbød sig et nyt rørende Optrin for mig, skøndt af en langt anden Bestaaffenhed; thi jeg erfarede af Mr. Macartney, at denne saa fortrinlige ædle Mand havde paaskaaet, at den saa længe forment Miss Belmont skulde virkeligen betragtes som min Søster; og som Medarving efter min Fader! Han sagde, hun bør stedse behandles, som Sir John Belmonts Datter, om ikke efter Loven, saa dog efter Ret og Billighed.

O, Lord Orville! — det skal være min eneste Bestræbelse i mit lykkelige Liv, mere i Tanker, end ved Ord, at udtrykke hvad jeg føler ved Din prisværdige Velvillighed og Højsindighed. —

To og firsindstyvende Brev.

Evelline, fortsat.

Clifton, den 12te Oktober.

I Morges tidlig modtog jeg følgende Brev fra Sir Clement Willoughby:

Til

Til Miss Anville.

I dette Øieblik har jeg erholdt Efterretning om, at der virkelig er gjort Tilberedelser til Deres Ægteskab med Lord Orville.

Troe ikke, jeg er saa skønelig, at skrive i den Tanke, at ville bringe disse Tilberedelser til at gaae overstyr. Nei, jeg er ikke saa gal. Mit eneste Ønske er at forklare Besvæggrunden til mit Forhold ved en særdeles Leilighed, og forekomme Beskyldningen for Troløshed, der maaske maatte lægges ham til Last.

Min uforsigtige Opførsel, da jeg saae Dem sidst, har formodentligen allerede givet Dem Oplysning om, at det Brev, jeg saae Dem dengang læse, var skrevet af mig selv. Til end mere Skyldbegjærelse for Dem, maa jeg have den Ære at underrette Dem om, at det Brev, De havde bestemt til Lord Orville, var falden mig i Hænder.

Omendskjønt jeg maaske er bleven tilskyndt af den heftigste Kjærlighed, der nogeninde brændte i en Mands Hjerter, kan jeg dog paa ingen Maade taale at blive brændemærket for en Handling, der synes saa vanærende, og det er Aarsagen, hvorfor jeg besværer Dem med min Retfærdiggjærelse.

Lord Orville, — den lykkelige Orville, som De er saa beredvillig til at gjøre lykkelig, — havde bragt mig til at troe, at han elskede Dem ikke, — ja, at han endog bar Foragt for Dem.

Disse

Disse vare mine Tanker, om hans Kælefer for Dem, da jeg fik det Brev i Besiddelse, som De agtede at sende ham. Jeg har ikke i Ginde at forsvare enten de Midler, hvoraf jeg betjente mig for at erholde det, eller den Handling, jeg begik, ved at bryde Seglet; men jeg blev tilskyndt af en heftig Nysgjerrighed efter at vide, i hvad Udtryk, De skrev ham til.

Men Brevet var ganske uforstaaeligt for mig, og dets Gjennemlæsning forøgede kun min Forvirring. Jeg var ikke stabt til at udholde en slavis Uvisshed, og jeg besluttede, at bringe mig ud af mine Tvivl, der maatte flyde deraf, hvad der vilde.

Jeg besvarede det derfor i Lord Orville's Navn.

Mine Hensigter dermed, og, som jeg nu vil erkjende, maa unægteligen paadrage mig Deres Ugunst; — men jeg foragter al Besmykkelse.

Kort, — jeg fordulgte da Deres Brev, for at Deres Forstands Coner ikke skulde blive fjendte, — og jeg skrev et Svar til Dem, som jeg haabede skulde affrække Dem fra at ønske noget Andet.

Jeg seer meget vel Alt, hvad der kan blive sagt i denne Anledning. Lord Orville vil rimeligvis troe, man har behandlet ham slet; men det er mig ganske ligegyldigt, hvad han tænker; ikke heller skriver jeg nu, for at frem-

fremstille ham noget Forsvar for mig, men blot for at gøre Dem selv bekendt med de Grunde, der have ledet mig.

Jeg agter i næste Uge at afrejse til det faste Land. Skulde hans Excellence imidlertid have Noget at anbefroe mig, skal det være mig en Fornøjelse at paatage mig det. Dette siger jeg ikke, for at trodse ham. Jeg vilde blues ved at handle saaledes igjennem en urigtig Kanal, — men, for at han ligesom kan see, jeg er ikke bange for at forsvare, saavel som udfolde min Opførsel, hvis De viser ham dette Brev.

Element Willoughby.

Hvilket urimeligt Brev! hvor stolt og hadst viser Forfatteren sig ikke at være! Til hvilken Afværging af Usselighed og Fremfusenhed forlede ikke Lidenstaberne, naar Fornuft og Selvfornægtelse ikke standse dem! Sir Element er sig selv bevidst, at han har handlet skammeligt, og dog vil den samme utæmmede Hidsighed, der opvakte ham til at tilfredsstille en lastværdig Nydiggerrighed, hellere gøre ham beredt til at vove sit Liv, end tilstaae sin flette Opførsel. — Hans grove Skrivemaade til mig har sit Udspring fra samme Kilde: de Beviser, han har haft paa min Eigengjældighed, pine ham ind til Sjelen, og han besidder hverken Sind eller Afholdenhed, til at skjule hans Fortrydelse.

Jeg besluttede, ikke at fremvise dette Brev til Lord Orville, og troede det klogest, at lade Sir Element vide, at jeg ikke vilde gjøre det. Jeg skrev derfor følgende Seddel:

Til Sir Element Willoughby.

Sir!

Det Brev, De har behaget at skrive mig til, er saa lidet indrettet til at forarsage Lord Orville nogen Fornøielse, at De kan forlade Dem paa, jeg omhyggeligen søger, at han ikke skal faae det at see. Jeg skal ikke bære noget Had til Dem for det Forbigangne, men jeg beder Dem alvorligen, ja jeg anraaber Dem om, at De ikke for Fremtiden skriver mig til, enten igjennem en rigtig eller urigtig Kanal, saa længe De er saaledes til Ginds, som De nu er. — Jeg haaber, De vil finde megen Fornøielse paa deres foreslaaende Reise, og jeg forsikrer Dem om, at mine bedste Ønsker skal ledsage Dem.

Da jeg ikke vidste under hvis Navn, jeg skulde skrive det, var jeg nødt til at lade det gaae bort uden Underskrift.

De Tilberedelser, som Sir Element omtaler, gaae for sig, ligesom Dit Samtykke allerede var indtruffet: det nytter ikke, jeg besværer mig derober; Lord Orville siger, dersom der skulde gjøres nogle Indvendinger derimod, skal Alting blive tilbagelaldt; men, da han

han haaber, der ikke vil gjøres Nogle, maa han handle, ligesom han allerede var vis paa Dit Minde dertil.

I Estermiddag har vi haft en meget morsom Samtale, hvori vi sagde, hvad Tanter vi havde haft om Hinanden fra vort første Bekjendtskab. Han maatte tilstaae mig, hvor flet han havde tænkt om mig, da han saae min dumme Naragtighed paa Mrs. Stanleys Bal; men han smigrede mig igjen med den Forsikring, at saa ofte han siden saae mig, forekom jeg ham alt mindre og mindre ufordelagtig.

Da jeg tilkjendegav ham min Forundring over, at han kunde bære en Pige, der, i enhver Henseende, syntes saa langt under hans Stand, med hans Valg, tilfod han mig frit ud, det var hans fulde Forsæt, at anstille de nøiagtigste Undersøgelser om min Familie og mine Familieforbindelser, i Særdeleshed hvad der angik de Folk, i hvis Selskab han saae mig i Marybone, førend han vilde vtre sig med, at han havde fattet Godhed for mig; men min foresatte pludselige Reise, og Uvissheden om, at see mig igjen, bragte ham ganske ud af sig selv, og, "Kjerligheden, der berøvede ham Klogskaben, efterlod ham Intet uden Den selv tilbage." Disse vare hans Ord; og nu har han ofte forskret mig, at hans Forkjerlighed har ikke kjendt nogle Grændser i al den Tid, jeg har opholdt mig i Clifton.

*

*

*

Mr. Macartney har nyligen været hos mig i et Erinde fra min Fader. Han har ladet mig paa det tierligste heldse og forsikre om hans Yndest for mig, og ønsker at vide, om jeg finder mig lykkelig ved Forandringen i min Tilstand, og om jeg kan nævne nogen Ting, han kan gjøre for mig. Mr. Macartney flyttede mig tillige en Anvisning paa et tusinde Pund, som jeg kunde trække paa min Faders Bexelerer, hvilken han forlangte, at jeg skulde modtage ganske til min egen Raadighed, og anvende til at udstyre mig passende med den Rang, hvortil jeg synes bestemt.

Jeg er vis paa, jeg behøver ikke at sige Dig, hvor gjennemtrængt jeg blev af denne Godhed; jeg tilskrev ham min Taksigelse, og tilstod ham rent ud, at det var mit Hjertes eneste Ønske, at see hans Gindero igjen bragt tilbage.

Tre og firsindstyvende Brev.

Eveline, fortsat.

Elifton, den 15de Oktobber.

Den Tid nærmer sig, da jeg haaber vi skulde samles, — jeg kan nu ikke sove, — overbattes Glæde fører ligesaa megen Uro med sig, som stor Sorg, — jeg vil derfor fortsætte min Dagbog.

Da

Da jeg aldrig har haft Leilighed til at see Bath, blev et Selskab enig om i Afies, at vise mig denne berømte Stad, og i Morges, efter Frokosten, toge vi bort i tre Kaitoner: Lady Louise og Mrs. Beaumont med Lord Merton; Mr. Coverley med Mr. Lovel; og Mrs. Selwyn og jeg med Lord Orville.

Vi havde neppe hørt en halv Mil, før en Herre i en Postkæse, der fulgte os i fuldt Spring, raabte til Tjenerne: "Hold, mine Drenge! her, er der ikke en Miss Anville i en af de Lingester der?"

Jeg gjenkjendte strax Kaptein Mirvans Stemme, og Lord Orville holdt stille med Kaitonen. Han sprang ud af Skæsen, og var hos os i et Øieblik. "Naa, Miss Anville," raabte han, "hvoreledes lever De? Og jeg hører, at De nu er Miss Belmont; — sig mig endgang, hvoreledes lever den gamle Madam Gransfmand?"

"Madam Dyval," sagde jeg, "gaaer det, saavidt jeg troer, meget vel."

"Jeg haaber, hun er i sikker Haand," sagde han, og gav mig et betydende Blik, "og vil ikke aflaae de Tjenester, man beviser hende; hun har lagt længe nok bi, for at blive falsk trett og pudset op. Og sig mig, hvoreledes staaer det sig med Miss Helder? er han endnu ligesaa langtfjernet, som tilforn?"

"Der er ingen af dem i Bristol," sagde jeg.

"Ikke det," raabte han, med et fortædelsigt Dilek, "men den gamle Enkedronning har vist isinde at komme til Brøsluppet! der vil gives den herligste Leilighed for hende til at vise hendes bedste Silkestræds fra Lyon frem. Desuden har jeg isinde at danse en nymdens Polstænds med hende. — Ved De ikke, om hun kommer?"

"Jeg har aldeles ingen Ansig til at vente hende."

"Vokker heller! En for en Ulykke, Dette hersens er endnu det Værste, jeg gider høre! — og jeg har ikke tænkt paa Andet den hele Vej, end de Løier, jeg skulde have med hende."

"De har været meget forbindelig," sagde jeg, leende.

"O, jeg sværger Dem høit og dyrt," raabte han, "at vor Sledskopotte skulde aldrig have ført mig paa den Gallei, ifald jeg havde vidst, hun ikke var her; thi, imellem os sagt, havde jeg fuldt og fast isinde at opvarte den gamle Duf med nogle andre Løier."

"Overtalede Miss Mirvan Dem da til denne Rejse?"

"Ja, og vi have reist den hele Nat."

"Vi!" raabte jeg, "er da Miss Mirvan med Dem?"

"Hvem,

"Hvem, Gledskæpotten? — ja, hun skæder i den Skjæse, der holder."

"Gode Gud! Sir, hvorfor har De ikke sagt mig det før?" raabte jeg, og, med Lord Drvilles Hjælp, hoppede jeg strax ud af Gaitonen, og løb hen til den kjære Pige. — Lord Drville aabnede Skjæsedøren, og jeg er vis paa, jeg behøver ikke at fortælle Dig, med hvilken oprigtig Glæde vor Sammenkomst var ledsaget.

Vi bade Begge, at vi ikke maatte blive skildt fra hinanden paa Reisen, og Lord Drville var saa god at indbyde Kaptein Mirvan til at tage Plads i hans Gaiton.

Jeg troer neppe, at jeg nogensinde har været mere glad, end jeg var nu ved dette velkomne Besøg af min kjære Marie, der aldrig saasnart havde erfaret paa hvad God mine Sager stode, førend hun med Lady Howards og hendes gode Moders Hjælp bad hendes Fader med saa megen Alvorlighed at samtpkke i Rejsen, at han havde ikke været istand til at modstaae deres forenede Bønner; endstjønt hun tilstod, at hun troer ikke, han havde saa villigen samtpkket deri, hvis han ikke havde ventet at træffe Madam Dydal. De ankom hos Mrs. Beaumont kun faa Minuter, efterat vi vare komne af Sigte, og indhentedes os uden megen Vanskelighed.

Jeg vil ikke sige Noget om vor Samtale, fordi Du let kan gjette Dig til baade hvad den

gik ud paa, og hvorledes vi gjenneingik enhver Post. —

Vi holdte Alle stille udenfor en stor Gjestgivergaard, hvor vi bleve rødtte til at see os om et Ørelse, da Lady Lovise, som var færdig at dse af Marched, onstede at tage nogle Forfriskninger til sig, førend vi begyndte at see os omkring.

Saasnart Selskabet var samlet, heldede Kapteinen mig ganske kort, og sagde: "Nu, Miss Belmont, jeg onster Dem til Lykke; som jeg hører, har De allerede været i Trette med Deres ny Ravn?"

"Jeg, Sir, nei i Sandhed har jeg ikke."

"Behag da at sige mig, hvorfor De vil forandre det i saadan en Hu og Hast?"

"Miss Belmont," raabte Mr. Lovel, og saae sig rundt om med den største Forundring, "jeg beder om Forladelse, — men hvis det ikke maa ansees for en Uforstammenhed, — saa maa det tillades mig at sige, at jeg stedse har troet, at denne Dames Ravn er Undville."

"For en Ulykke!" raabte Kapteinen, "det forekommer mig, at jeg har seet Dem et andet Sted tilforn! og nu kommer jeg paa det, er De ikke den Person, jeg saae en Aften paa Komædie, og som hele Tiden igjennem vidste ikke enten det var et Sørge, eller Lysspil eller en Virfidlerkonsert?"

"Jeg

"Jeg troer, Sir," sagde Mr. Lovel sam-
lende, "Jeg troer, — jeg har haft den Fors-
nøielse at see Dem forleden Foraar."

"Ja, og om jeg levede i hundrede For-
aar," svarede han, "vilde jeg aldrig glemme
det; det har siden den Tid stedsse tjent mig til
den herligste Morstab af Verden. — Nu, hvor
om Alting er, saa fornøjer det mig dog at see
Dem endnu i de Levendes Land," og gav ham
derpaa et fast Haandtag; "sig mig engang, om
man tør være saa dristig, hvor meget maa De
nu give om Ratten for at holde Døden borte
fra Dem?"

"Jeg, Sir!" sagde Mr. Lovel, meget for-
virret, "jeg forsikrer Dem, jeg troer aldrig at
have været i saa overhængende en Fare, at jeg
skulde — jeg forstaaer Dem virkeligen ikke, Sir."

"O, nei vist gjør De ikke! — nu da, saa
vil jeg tage mig den Frihed at forklare mig.
Mine Herrer og Damer, jeg skal fortælle Dem
Noget: ved De vel, at dennehersens Herre,
saa enfoldig han gjør sig, betaler otte Mark om
Ratten, for at lade sine Venner vide, at han
er i Live!"

"Og endda meget godt Kjob," sagde Mrs.
Selwyn, "ifald vi tage Prisen paa Efterret-
ningen i Betragtning."

Da Lady Lovise var nu bleven forfrisket,
gav vi os til at spadserere ud.

Den smukke Stad Bath svarede til mine Forventninger. Den tiltagende Maane, Udsigten derfra, og den sirlige Overensstemmelse i alle Runddelens Dele, fornøjede mig. — Jeg maaderimod tilsaae, at Spadseregangene skuffede mit Haab; den Ene af dem, er neppe bedre, end nogle af de bedst brolagte Gader i London; og den Anden, skjøndt den frembyder en skøn Udsigt, og man derfra har et yndigt Syn hen til Prior Park, havde dog den Mangel ved sig, at jeg savnede nogen mere paafaldende Sirlighed, end en blot bred Brolægning, for at opfylde de Begreber, jeg havde gjort mig derom.

I Henseende til Pumpestuen, blev jeg sat i Besyrtelse over Damernes offentlige Fremstillelse i Badet: vel sandt, at deres Hoveder ere tildækkede med Hatter; men den blotte Tank om at blive seet i saadan en Stilling af Hvemsomhelst, der har Lyst til at beskue dem, skoder Belæstændigheden.

"Bitterdød," sagde Kapteinen, i det han saa ind i Badet, "det vilde være den herligste Plads for gamle Madam Frankmand, til at dandse en Bals i! Det skulde Guden forsære mig! være mine kjæreste Løier, at kunne soinge hende rundt om i dennehersens Park!"

"Hun vilde vist være Dem overmaade forbunden," sagde Lord Drville, "for saa overordentlig et Bevis paa Deres Yndest."

"Ja

"Ja vist; thi jeg maa lade Dem vide,," svarede Kapteinen, "at hun paaer mig græseligt i Tanterne; jeg har aldrig gjort saa meget af et gammelt Stykke Graditur tilforn."

"Jeg maa nu virkeligen tilstaae,," raabte Mr. Lovel, idet han ogsaa saa ind i Badet, "at det er mig ganske ubegribeligt, hvorfor Damerne vælge denne skræffelig stygge Dragt til at bade sig i! Jeg har ofte eftertænkt denne Sag meget alvorligt; men jeg har aldrig kunnet finde Grunden dertil."

"Ja visseligen,," sagde Lady Lovise, "for min Del erklærer jeg, at det skulde være mig noget af det Kjæreste i Verden, at kunne bringe noget Nyt i Mode; jeg har aldrig skjottet om at bade mig, fordi man kan ikke faae nogen smuk Dragt dertil; De, som er et godt Menneske, see nu til, om De ikke kan finde paa Noget til mig!"

"Hvem? jeg! — O, Deres Raade,," sagde han, smaaende, "jeg kan ikke gjøre Fordring paa at hjælpe en Person af Deres Smag; desuden er jeg ikke i mindste Maade Skjønner af Moder; jeg troer virkeligen ikke, jeg har opfundet over Tre i min hele Levetid! — men jeg har aldrig haft nogen Farsand paa Klædedragter, — ikke heller noget Begreb om hvad, der er behageligt og sirligt."

"O, fy! Mr. Lovel, hvor kan De tale saaledes? — skulde vi ikke Alle vide, at De giver
ver

ver Topen an i den skønne Verden? — Jeg forsikrer Dem om, jeg troer, at De klæder Dem bedre end nogen Anden. „

„O, Deres Raade, De gjør mig ganske skamfuld! Jeg, klæder jeg mig godt? — og jeg forsikrer Dem om, at jeg troer, jeg er aldrig stillet til at lade mig see! — Jeg ærgrer mig ofte til Døde, ved at tænke paa, hvilken Figur jeg maa gjøre. Hvis Deres Raade vil troe mig, jeg gif fuldkomment en halv Time i Morges, for at betænke mig paa, hvad jeg skulde tage paa! „

„Død og Ulykkes Pine, „ raabte Kapteinen, „jeg vilde ønske, jeg havde været nærværende hos Dem! jeg er Dem Mand for, at jeg skulde have bragt lidt mere Liv i Dem! En halv Time om at betænke Dem, paa hvad De skulde tage paa! og hvem Vanden mener De vil snyde Lyset for, enten De har Noget paa eller ikke? „ —

„O, kjære Herr Kaptein, „ raabte Mrs. Selwyn, „bliv ikke vred paa denne Herre, fordi han betænker sig, i hvad Anledning det end og maa være; thi jeg forsikrer Dem om, at han gjør intet almindeligt Haandverk af at fornærme paa denne Raade. „

„De er virkelig forfærdelig høflig, Madam, „ sagde Mr. Lovel, med Brede.

„Glig mig nu engang, „ sagde Kapteinen, „har De nogensinde dykket under paa denneherrens Plads? „

„Dyk,

"Dyppet under! Dette Udtryk forekommer mig visseligen meget underligt! — men hvis De mener, om jeg har badet mig, saa har jeg mange Gange haft den Vre." *a*

"Og sig mig engang, hvis man tør være saa dristig, hvad gjør De med den krusede Krylstop, De har der oven i Hovedet? Ja, jeg vil vædde om hvad De vil, at der er Tid og Smørrelse nok i Derris Hæ, til at holde Dem ovenpaa Vandet, isald De vilde springe ud paa Hovedet." *a*

"Ja, jeg forstaaer det ikke," raabte Mrs. Selwyn; "men det maa være den mageligste Maade; thi det er vistnok den letteste." *a*

"Hvad denneherfens Sag angaaer," sagde Kapteinen, "saa maa De først gjøre ham til Soldat, førend De kan sige, hvad der er lettest, enten Hoved eller Hæle. Det maa nu være hvad det er, saa vædder jeg ti Pund imod en Skilling, at hvis jeg maatte, som jeg ønskede, saa skulde jeg kaste ham saa behændigt ud i Væsen, at han skulde plumpe net ud paa sin Løpe, og snurre sig saa rundt som en Snog." *a*

"Top!" raabte Lord Merton, "jeg tager imod Væddemaalet." *a*

"Vil De," svarede han, "nu da, saa skal jeg, bitterdød, gjøre det i en Haandvending." *a*

Ha, ha, ha! loe Mr. Lovel saa smaat ved sig selv, i det han gik hurtigt bort fra Vinduet.

duet. "Dette er, paa min Vre, morsomt nok; men jeg seer ikke, hvad Ret Nogen har til at vædde om en Anden, uden hans Samtykke."

"Der er De rent fra det, Lovel," raabte Mr. Coverley. Enhver har Ret til at anstille hvilket Væddemaal, han vil, om Dem; Deres Samtykke gjør Intet til Sagen: han kan vædde, hvis ham lyster, at Deres Næse er himmelblaa."

"Ja," sagde Mr. Selwyn, "eller at Deres Forstand var mere prøvet end Deres Person, eller enhver anden Urimelighed."

"Jeg forsikker," sagde Mr. Lovel, "at jeg anseer denne Forrettighed for meget anstodelig, og jeg maa bede, at Jagen vil tiltage sig saadan en Frihed med mig."

"Egimeget derom, Det maa De mere end gjerne," raabte Kapteinen; "men hvad gjør det til Sagen? Sæt engang, at jeg havde lyst til at vædde, De har ikke en Tand i Deres Mund, sig mig saa engang, hvorledes vilde De forhindre mig deri?"

"De maa i det mindste tillade mig, min Herre, at jeg tager mig den Frihed at spørge Dem: hvorledes De vilde bevise det?"

"Hvorledes? — Ih jo, ved at slaae dem Alle ned i Deres Hals."

"Slaae dem Alle ned i min Hals, Sir!" gjentog Mr. Lovel, med et forkrækket Dilekst, "jeg maa tilstaae, at jeg i min hele Levetid aldrig

drig har hørt noget saa Anstødeligt; og De maa tillade mig at bemærke, at, efter mine Tanker, vilde intet Bøddemaal kunde retfærdiggjøre saa grusom en Handling.

Her kom Lord Orville imellem, og førte os i en Hast ud til vore Bøgne.

Vi vendte tilbage i samme Orden, som vi kom. —

Mrs. Beaumont indbød hele Selskabet at spise til Middag, og har været saa artig at bede Miss Mirvan blive i hendes Hus, saa længe hun opholdt sig her. Kapteinen vil tage Bærelser ved Brønden.

Den første halve Time efter vor Tilbagekomst blev brugt til at høre paa Mr. Lovels Undskyldninger, fordi han spiste til Middag i hans Reisedragt.

Mrs. Beaumont vendte sig derpaa til Miss Mirvan og mig, og spurgte os, hvorefter vi syntes om Bath?

"Jeg haaber," sagde Mr. Lovel, "at Damerne kalde det ikke at see Bath?"

"Ikke det? — hvad monne der da fattes des dem?" raabte Kapteinen; "mener De, de har puttet deres Dine i Kommerne?"

"Nei, min Herre; men jeg troer, De vil ikke finde Rogen, — det er at sige nogen Standsperson, — som kalder det, at gaane en Morgen omkring paa nogle saa Pladser, at see Bath."

"Maa-

"Maaske da," sagde den bogstavelige Kaptein, "De troer, vi skulde have seet den bedre, hvis vi havde gaaet omkring om Midnat?"

"Nei, min Herre, nei," sagde Mr. Lovel, med et stolt Smil; "jeg mærker, De forstaaer mig ikke, — vi kunne aldrig kalde det at see Bath, dersom vi ikke tog derhen paa den rigtige Aarstid."

"Jh, for en Ulykke," svarede han, "kan De da alene see paa en vis Tid af Aaret?"

Mr. Lovel smilede igjen, men syntes det under sin Værdighed, at give noget Svar.

"Fornoielserne i Bath," sagde Lord Orville, "have en Ensformighed hos sig, der, efter en kort Tids Forløb, gjør dem næsten flødsommelige; men den største Indvending, man kan gjøre imod Stedet, er den Opmuntring, det giver Spillere."

"Jh, jeg haaber dog, Mylord," raabte Lord Merton, "at De ikke har i Sinde at affkaste Spil; det er den bedste Tidsfordriv i Livet! jeg kunde Djævelen tage mig! ikke leve det foruden!"

"Det gjør mig ondt," sagde Lord Orville alvorligt, og saae hen til Lady Lovise.

"Deres Excellence kan ikke være Dommer i denne Sag," fortsatte den Anden; "men kunde vi engang faae Dem til et Spillebord, skulde De aldrig slippe lykkelig derfra."

"Jeg

"Jeg haaber, Mylord," raabte Lady Lovise, "at Ingen, som er her tilstede, vil nogenstunde give Dem Anledning til at forlade Det." —

"Deres Raade," sagde Lord Merton, der fattede sig igjen, "har Magt til at bringe mig til at forlade enhver Ting." —

"Undtagen Hende Selv," sagde Mr. Coverley; "Nu, Mylord, jeg troer, jeg har hjulpet Dem ud af det." —

"O, I vittige Folk, Jack," svarede hans Excellence, "I ere altid ved Haanden; for min Del, gjør jeg ingen Fordringer paa dette Slags Naturgaver." —

"Virkeligen saa i sig selv, Mylord," sagde den bidende Mrs. Selwyn; "nu, det er dog forunderligt, især naar man tager i Betragtning, at De vilde have et lykkeligt Udfald saa meget i Deres Magt." —

"Med Tillæbelse," sagde Mr. Lovel til Lady Lovise, "har Deres Raade hørt Rygheden?" —

"Rygheden! — hvad for en Ryghed?" —

"Jh, det Rygte, der gaaer om en vis Person ved Brønden." —

"Af, Herre Gud, nei! jeg beder Dem dog fortælle mig, hvad Det er!" —

"O, nei, jeg beder Deres Raade undskyld mig; Det er en stor Hemmelighed, og jeg havde ikke talet derom, hvis jeg havde troet, De vidste Det ikke." —

"At, Herre Gud, hvor kan De nu være saa særskindet? — Jeg maa sige Dem rent ud, De er ret et tirrende Menneske! Men kom kun ud med Det, jeg veed nok, De siger mig Det; — gjør De ikke?"

"Deres Raade veed nok, jeg anseer Det for en stor Lykke at adlyde Dem; men jeg kan, paa min Ære, ikke sige et Ord, hvis de ikke Alle love mig den dybeste Tausshed."

"Jeg ønsker, De vil give Dem lidt Tid, inden jeg lover Det," sagde Kapteinen, "og jeg giver Dem mit Ord paa, at De, i det mindste i nogen Tid, vil blive stum. Tausshed! siger han. — Jeg undrer mig, bitterdød, over, at De ikke skammer Dem ved at nævne saadant et Ord, naar De taler om at fortælle Noget til et Fruentimmer; skjøndt jeg for den Sags Skyld kunde ligesaa gjerne blabbre Det ud til alle Fruentimmer paa engang, som at gaae hen at fortælle Det til saadan en Tingsst, som til Dem."

"Saadan en Tingsst, som Mig! min Herre!" sagde Mr. Lovel, og lod sin Kniv og Gaffel falde ned, med et meget betydende Diefast: "Jeg har virkeligen ikke den Ære at forstaae Dem."

"Det er ligemeget derom," sagde Kapteinen, "De kan saa Det forklaret, hvilket Diefst bliver, De selv vil."

"Jeg maa, paa min Ære, tage mig den Frihed at sige Dem, min Herre," svarede Mr. Lovel; "at jeg vilde blive overmaade fornærmet, dersom jeg ikke troede, Det var en Estalemaade;

maade; og jeg vil derfor lade Det fare, uden videre Bemærkning. „

”For at bringe Taler hen paa noget Andet, spurgte Lord Orville derpaa Miss Mirvan, om hun vilde henbringe den følgende Vinter i London? „

”Nei vist skal hun ikke, „ sagde Kapteinen, ”hvorforskalde hun Det? Hun har seet Alt, hvad der er at see, tilforn. „

”Er London da saaledes, „ sagde Mr. Lovel, at den kan betragtes ved eet Syn? „

”Jh, sig mig engang, min stakkels lille Herr' Tasse, hvorledes behager det Dem at betragte London? Svar mig derpaa! „

”O, min Herre, neppe vil De finde min Mening forstaaelig. — Jeg kjender ikke nok til Etalemaader, for at kunne gjøre en Beskrivelse derover, efter Deres Begreber. — Men Deres Raade ikke, det vilde være et meget vanskeligt Foretagende? „

”Al, jo vist nok, „ raabte Lady Lovise, ”jeg maa rent ud sige Dem, at jeg vilde snarere lære min Papegoie at tale Italiensk. „

”Ha, ha, ha! beundringsværdigt! Deres Raade er, paa min Vre, meget heldig i Dag; — dog, Det er Deres Raade sandeligen hver Dag; imidlertid er Det vist nok alt for kunds bart, at Deherrer Esfolk have et Slags Begreber og en Taleart, saa ganske modsatte Bore, at det er slet ikke forunderligt, om de betragte

London, som en Skuepenge, man kan overse, blot ved et Blikkast. Ha, ha, ha! „

„Ha, ha! „ gjenlød det fra Lady Lovise:

„Nu, jeg maa sige, De er det snorrigste Menneske af Verden? „

„Ha, ha! jeg kan, paa min Tre, ikke bære mig for at lee over det Indfald, at kunne bese London i nogle faa Uger! „

„Og, hvad Satan skulde hindre mig deri? „ raabte Kapteinen; „behøver De maaskee at op- holde Dem en hel Dag i hver Gade? „

Her smilede Lady Lovise og Mr. Lovel igjen til hinanden.

„Ja, jeg er Dem Mand for, at jeg i den første Morgen skulde føre Dem fra St. James til Wapping, hvis jeg skulde vise Dem om- kring. „ —

Nu smilede de paa ny, og yttrede tillige deres Foragt. Da Kapteinen mærkede Dette, saae han meget bifist ben til Mr. Lovel, og sagde: „hør min lille Spradebasse, intet Grin- neri! — det er et Sprog, jeg ikke forstaaer mig paa; og hvis De kommer endnu engang dermed, skal det ikke vare længe, inden jeg giver Dem et Par paa Dret. „

„Min Herre! „ sagde Mr. Lovel, og blev ganske bleg, „jeg troer, De tiltager Dem for megen Frihed, ved at tiltale en Person i saadanne Udtryk, som Disse. „

„Det maa De gjerne troe, „ svarede Kap- teinen, „men sæt en god Slurk frem, og jeg inde-

indestaaer Dem for, at De slaaer den nok i Dem. Derpaa forlangte han et Glas Ol, som han drak med et truende og betydende Nis paa hans Sundhed.

Mr. Lovel svarede Intet, men saae meget fortrydelig ud; og strax derefter overlode vi Herrerne til dem selv.

Derpaa blev der bragt mig to Breve; det Eene fra Lady Howard og Mrs. Mirvan, som indeholdt de kjerligste Lykønskninger; og det Andet fra Madam Duval, — men ikke et Ord fra Dig, — til min store Forundring og Betyrning. —

Madam Duval synes at være overmaade fornøiet over min sidste Efterretning: hun siger, at en streng Kulde forhindrede hende fra, at komme til Bristol. Hun fortæller mig, at Alle i Brangthons Hus befinde Dem vel; Miss Polly skal snart gives med Mr. Brown, men Mr. Smith har forandret Bærelser, som, siger hun til, har gjort Huset ganske forvirret. Men, dette er dog ikke den værste Nyhed; jeg ønskede, desværre, den var det! men jeg er bleven behandlet saa slet, som Nogen; thi Monsieur Du Bois har været saa nedrig, at reise til Frankrig, uden at tage mig med. Til Slutningen forsikkrer hun mig, at jeg, ligesom Du har forudsagt, skal blive hendes eeneste Arving til Alt, hvad hun eier, naar jeg bliver Lady Drville.

Ved Eftersnøetiden kom alle Herrerne til os, undtagen Kaptein Mirvan, der gik hjem for at sove, og lod sin Datter følge med sig, for at stille sine Experier, som han kaldte hendes Klæder, fra Hans. —

Saa snart de vare gaane, sagde Mr. Lovel, der endnu syntes meget opbragt: "jeg har aldrig seet saa vøbelagtig og fornærmende en Karl, som Kaptein Mirvan, saa længe jeg har levet; jeg troer, paa min Ære, at han er alene bragt til Verden for at oppe Trætte; men fra min Side skal jeg dog ikke give ham nogen Anledning dertil."

"Jeg kan rent ud sige Dem," sagde Lady Lovise, "han satte mig i en forfærdelig Angest; saa længe, jeg har levet, har jeg endnu aldrig hørt Nogen tale saa fornærmende."

"Det syntes mig," sagde Mrs. Selwyn, med megen Alvorlighed, "at han truede med et Par Drifgen. Gjorde han ikke, Mr. Lovel?"

"Jh, jo vist, gjorde han det Madam," sagde Mr. Lovel, og fløstede Garbe, "men skulde man lægge enhver Ting paa Hjerte, som saadanne nedrige Folk sige, kunde man aldrig være i No for en eller anden Uforsømmelighed; — jeg tror derfor, det er bedst, ikke at lægge Mærke dertil."

"Hvad," sagde Mrs. Selwyn, med samme Alvorlighed, "og stiltende putte et Drifgen i Lommen!"

Under

Under denne Samtale hørte jeg Kapteinens Eljase holde uden for Døren, og jeg løb ned for at modtage Marie. Hun var alene, og sagde, at hendes Fader, som hun var vis paa havde Roget i Sjære imod Mr. Lovel, havde sendt hende forud. Vi forbleve i Stuen, indtil han kom; Lord Orville kom ind til os, og bad mig, ikke at forlange saa unaturlig en Taalsmodighed af ham, at finde sig i at være udelukt fra vort Selskab. Og, kjæreste Fader, jeg maa, ja, med et taknemmeligt Hjerter, maa jeg tilstaae, at jeg aldrig tilforn har benbragt en halv Time i saa fuldkommen Lyksalighed, som denne.

Jeg troer, vi bleve Alle ilde tilmode ved Kapteinens Ankomst; imidlertid syntes den indvortes Glæde, han følte, skjønt Den reiste sig fra en langt anden Aarsag, ikke at være ringere, end Den, vi ogsaa havde følt. Han slap, ved Marie under Hagen, gned sine Hænder, og kunde neoppe styre sig selv, saa glad var han.

Vi fulgte ham Alle op paa Galen, hvor han paatog sig en alvorlig Mine, og, uden først at hedsse Mrs. Beaumont, gik lige hen til Mr. Lovel, og sagde hurtigt: "hør, Kjære, har De ikke en Broder her i Eggen?"

"Jeg, min Herre? — nei, jeg er, Gud ske Lov! fri for Alt, hvad der i denne Hensende, kunde falde mig til Byrde."

"Jh, da mødte jeg, raabte Kapteinen, en Person i dette Sted, der var Dem saa

lig, at jeg vilde have svoret paa, det var Deres Tvillingebroder.„

„Det vilde have været mig en særdeles Fornøjelse,„ sagde Mr. Lovel, „ifald jeg og kunde have faaet ham at see; thi det er mig ganske ubekjendt hvad Slags Personer, jeg ligner, og jeg er forfærdelig nysgjerrig efter at vide Det.„

I det samme aabnede Kapteinens Tjener Døren, og sagde: „Der er en lille Herre der nede, som ønsker at tale med Mr. Lovel.„

„Bed ham komme op,„ sagde Mrs. Beaumont, „men, sig mig engang, hvad kan være Aarsagen til, at Bildhjelm er borte?„

Tjeneren lukkede Døren i, uden at svare.

„Jeg kan ikke begribe, Hvem det er,„ sagde Mr. Lovel; „jeg erindrer ingen lille Herre af mit Bekjendskab, uden det skulde være Markgreven af Charlton; men jeg kan ikke troe, det er ham. Lad mig engang see, Hvem er der ellers, der er saa meget lille?„

Den Støj og Allarm, Tjenerne gjorde, drog nu Alles Bine hen imod Døren; den utaalsmodige Kaptein skyndte sig at aabne den; derpaa flappede han med Hænderne, og raabte: „Bitterdød! det er den samme Person, jeg ansaae for Deres Slægt!„

Og derpaa slæbte han, til Alles største Fornøjelse, en Ubelast ind i Stuen, der var i fuld Paaklædning, ganske efter Moden.

Næsten hele Selskabet blev sat i Frygt. Den stakkels Mr. Lovel syntes af Fortrydelse
og

og Forundring ligesom truffen af Lynilden. Lady Lovise gav i nogen Tid et Skrig efter et Andet fra sig; Miss Mirvan og jeg sprang, uden at ville det, hen og satte os paa vore Stole; ogsaa Mrs. Beaumont fulgte vort Exempel; Lord Orville stillede sig som Vagt foran mig; og Mrs. Selwyn, Lord Merton og Mr. Coverley brast i en umaadelig høj Sloggers latter, hvori Kapteinen tog saa hjertelig Del, at han ikke længere kunde holde sig paa sine Been, men tumlede om paa Gulvet.

Den første Stemme, der aabnede sig Veigjennem denne almindelige Forvirring, var Lady Lovises, hvis Skæf og Skrig gjorde Den overmaade gjennemtrængende. — "Tag Den bort!" raabte hun, "tag dog det Uhyre bort, eller jeg daaner!" —

Mr. Lovel, der var yderligen opbragt, spurgte Kapteinen, hvad han vilde sige dermed?

"Sige?" raabte Kapteinen, saasnart han kunde tale. "Jh! jeg vil blot vise Dem deres egen Person;" han reiste sig derpaa, og jagede Uden frem. "Kommer nu, mine Damer og Herrer! jeg vil tage Dem Alle til Dommere! Har De nogenſinde ſet Noget, der ligner Hinderen mere, end disse To? Hvis denneherſens Hale ikke var, ſkulde man ikke kjende den Ene fra den Anden." —

"Min Herre," raabte Mr. Lovel, og ſtampede med Foden, "jeg ſkal nok engang komme til at kjole min Harm." —

"Kom her!," vedblev den faldskindige Kaptein, "Kast for Fæiers Skyld Kjolen og Vesten og slaas med Monsieur Grinebider, og jeg sværger Dem til, De vil ikke selv vide, Hvilket er Hvilket."

"Ikke kjende mig selv fra en Abe! Min Herre, jeg taaler ikke at behandles paa denne Maade, og jeg vil ikke taale Det, nu bander jeg." —

"Jh, holla!," raabte Kapteinen, "naa, naa, bliv ikke vred! Kom, Han skal ikke gjøre Dem Noget; tag Ham i Poten, og rust Ham lidt deri; — naa, jeg skal ikke gjøre Dem nogen Fortræd; kommer, kysser Hinanden, og værer gode Venner!"

"Jeg!," raabte Mr. Lovel, næsten gal af Uergrelse, "saa sandt, jeg lever, vilde jeg ikke røre Ham, om jeg kunde saae den hele Verden derfor."

"Send Ham en Udfordring," sagde Mr. Coverley, "og jeg vil være Deres Sekundant!"

"Ja, gjør Det," sagde Kapteinen, "og jeg vil være min Vens, Monsieur Klappers tands Sekundant. Naa, begynder nu, Begge paa engang, med Tænder og med Nægle!"

"Gud forbyde Det!," raabte Mr. Lovel, og traadte tilbage, "jeg vilde hellere betro mig til en gal Tyr."

"Jeg kan selv ikke lide Ham," sagde Lord Merton, "Han griner saa affølgelig."

"O,

"O, jeg er ganske ude af mig selv, af Skræk," sagde Lady Lovise. "Tag Ham bort, eller jeg dør!"

"Herr' Kaptein," sagde Lord Drville, "Damerne ere bange for Aben, og jeg beder Dem, sende den bort."

"Jh! hvorfor gjør man saa græsselig en Allarm for een Abe mere, end for en Anden," svarede Kapteinen; "men, dersom Damerne besale Det, tænker jeg, vi gjøre bedst i at fæste dem Begge ud."

"Hvad vil De sige dermed, min Herre," raabte Mr. Lovel, og løstede sin Stof i Veiret.

"Hvad vil De sige dermed," raabte Kapteinen, barsk: "vær saa god at tage Deres Stof ned igjen!"

Den stakkels Mr. Lovel, der var alt for frygtsom til at holde Stand, og alt for opirret til at gibe efter, vendte sig hurtig om, og, uden at tænke paa Følgerne, gav sin Brede Rum, ved at slaa Aben.

Den sprang strax op paa Ham, klyngede sig fast om hans Hals, og beed sig fast i hans ene Øre.

Jeg blev i Sandhed bange for det arme Menneske. Han var vel en stor Nat, men har dog aldrig begaaet Noget, der fortjente saadan en Rødselse.

Det var ei muligt at bestemme, enten Mr. Lovels Raaben, eller Lady Lovises Skrig var høiest. Hun troede vistnok, at Røden vil-

de

de snart komme til hende; men den ligegyldige Kaptein overlod sig ubevægelig til sin Glæde.

Dette gjorde Lord Orville ikke: Han, som stedse er menneskelig, ædelmodig og velvillig, forlod sin Plads, og, uden at tøve, greb Riben i Halen, og bragde ham til at give Slip af Dret; kastede Ham derpaa hurtigt ud af Døren, og lukkede Den.

Den stakkels Mr. Lovel, der var færdig at daane af Skræk, sank ned paa Gulvet, og raabte: "jeg er død, — jeg er død, — jeg er bide til døde!"

"Kaptein Mirvan," sagde Mrs. Beaumont, meget opbragt, "jeg kan ikke nægte, at jeg indseer ikke, hvad Forstand der er i denne Opsørsel, og det gjør mig meget ondt, at saadan en Voldsomhed skulde begaaes i mit Hus."

"Jh, Gud bevare os, Madam," sagde Kapteinen, da hans Henrykkelse havde sat sig saa meget, at han kunde tale, "hvor kunde jeg bilde mig ind, at Det vilde falde saaledes ud? For Djævelen! jeg bragde Ham kun med til Spisefammerat med den Anden." —

"Ja," sagde Mr. Coverley, "jeg vilde ikke have været saaledes behandlet for tusinde Pund. —

"Jh, ja, deri stikker netop det Morsomme," svarede Kapteinen, "De seer, at han fik Sie for slet Intet. Naa," idet han vendte sig til Mr. Lovel, "vær ved et godt Mod! Det vil Altsamment blive gode igjen." —

"Jeg

— "Jeg undrer mig over, Mrs. Beaumont," sagde Mr. Lovel, idet han sprang op, "at De kan tillade, at en Person bliver behandlet saa umenneskeligt i Deres Hus."

"Hvorfor gjør De saa meget af Det?" sagde den ufsølsomme Kaptein, "Det er jo kun en Drelip. — Det seer kun ud, som De havde staaet en Smule i Sabestokken."

"Meget rigtigt," lagde Mrs. Selwyn til. "Og Hvo veed, om Det ikke kan skaffe Dem Anseende af at være Een af Oppositionsforkæmperne?"

"Nei, see engang!" raabte Mr. Lovel, og saa bedrøvet ned paa sine Klæder. "Min ny Ridebragt er ganske overblødet!"

"Ha, ha, ha!" raabte Kapteinen, "Der seer De, hvad der kommer ud af at betænke sig en Time paa, Hvad man skal tage paa." —

Mr. Lovel gik nu hen for Spejlet og saa til sit Øre. "O, hvilket gyseligt Syn!" raabte han, "mit Øre vil aldrig høre mere!"

"Maa," sagde Kapteinen, "saa maa De skjule Det, — saa kan De bære Pery!"

"Pery!" gjentog Mr. Lovel forskrækket. "Jeg, jeg bære Pery! — Nei, ikke om De gav mig tusinde Pund om Timen."

"Jeg har," sagde Lady Louise, "i mine Levedage aldrig hørt saa skrækkeligt et Forslag!"

Lord Drville, der vinede ingen Udflugt til at Skænderiet vilde høre op, foreslog Kapteinen en Spadseretur, som Han modtog, og, efterat Han havde givet Mr. Lovel et Glædesnik, fulgte Han med hans Excellence ned af Trapperne.

Saa snart man havde lukket Døren efter Ham, sagde Mr. Lovel: "Den Karl er det største Kæ, jeg endnu har seet! Man burde ikke tillade Ham at komme i noget velopdraget Selskab."

"Lovel," sagde Mr. Coverley, og lod som Han hvilede, "De maa gjennebore Ham! De kan ikke stikke saadan en Hornærmelse i Lommen!"

"Nei, min Herre," sagde Mr. Lovel, var det en almindelig Person, skulde jeg kun et Dieblil tage Det i Betænkning; men saadan en Karl, der ikke har gjort Andet sit hele Liv igjennem, end sægtet, Ham tør jeg, paa min Ere, ikke tænke paa, at give mig af med."

"Lovel," sagde Lord Merton, ligeledes hvilede, "De maa fordre Ham til Regnskab."

"Enhver Omfelenbe," svarede Mr. Lovel, "er den bedste Dommer i sine egne Sager, og jeg beder slet Ingen om, at bevare mig med sine Raad."

"Ja, Lovel," sagde Mr. Coverley, "De har udfordret, — og De kan paa ingen Maade udeblive. —"

Min

"Min Herre," sagde Mr. Povel, meget utaalmelig, "ved enhver anden Leilighed skal jeg være rede til at vise mit Hod saa godt, som Nogen; — men at sægte for saadanne Ubetydeligheder, Det — Det vilde jeg rødmes ved at tænke paa." —

"Ubetydeligheder," gjentog Mrs. Selwyn, "og har De da gjort denne græffelige Allarm til Ubetydeligheder?"

"Madam," svarede den stakkels Tasse, meget forvirret, "jeg vidste i Forstningen ikke Andet, end min Kind var ogsaa bleven bidt; men, da det er ikke værre, end det er, saa vil det ikke sige noget Synderligt!" — Mrs. Beaumont, jeg har den Ære at ønske Dem en god Aften. Min Bogn venter vist paa mig. Og derpaa forlod han meget hurtigt Stuen. —

Hvilket Oprør har denne underlige Hr. Kaptein ikke bragt med sig! Skulde jeg blive her længe, vilde min kjære Maries Selskab neppe være istand til at betale mig for al den Forvirring, hvortil Han er Marsag.

Da Han kom tilbage og hørte, at Mr. Povel var gaaen saa hurtigt bort, var Han temmelig utaalelig. —

"Jeg tænker, jeg tænker," sagde Han, "at jeg har revet Ham dygtig ned; jeg sværger Dem til, at Han ikke skal anvende en Time i Mor-

J bud, for at gibe Dig, hvis Jettet skulde komme i Veien, endnu vissere Efterretning om vor Ankomst.

Nu da, for første — og rimmeligvis og for sidste Gang — vil jeg gjøre Brug af det Navn og underskrive mig

Dyrebareste Fader

Din taknemmelige og hengivne
Eveline Belmont.

Fader Louise vil, efter hendes eget særdeles Ønske, være nærværende ved Wielsen, saavel som Miss Mirvan og Mrs. Selwyn; Mr. Macartney skal forenes samme Morgen med min Pleiesøster, og min Fader vil selv gibe os Begge bort.

Fire og firsindstyvende Brev.

Pastor. Villars til Eveline.

Enhvert af min Hjertes Ønsker er nu opfyldt; thi min Evelines Lykksalighed svarer til hendes Fortjenester! —

Ja, mit Barn, Din Lykke er indgravet med guldne Bogstaver i det Indreste af mit Herte! og deres Indtryk ere uudsluttelige; thi, hvis Uheldets haarde og dybe trængende Haand skulde forsøge at udribe dem af deres Gjemme, vilde de stande

fiandsede Livskræfter give efter, og, ved at berøbe mine Livsaander den Røring, hvorved de vedligeholdes, vilde Den kun gribe en ufsølsom Skygge. —

Give Dig mit Samtpølle? — O, Du, min Glæde, Trost og Stolthed i Livet, hvor foldt er ikke det Ord til at udsprede mit inderligste Bifald! Ja, jeg giver Dig sandeligen mit Samtpølle, og det med saa megen Taknemmelighed, at jeg, med den inderligste Tak til Forsønet, vilde besegle det med Kæmperne af mine Dage. — Skynd Dig da, min Elskede, at glæde mig med Din Kærværelse, og modtag de Belsagnelser, hvoraf mit længselsfulde Hjerter flyder over. Og, o, min Eveline! vær og vær tilstede ved en ærefuld ydmyg, men inderlig Bøn, der endnu opløber min Andagt; at den Grad af Lykke, hvortil Du nu skal stige, ikke maa gøre Dig svimmel, men at Dit Hjertes Renhed maa udgjøre Din største Lykkeligheds Grund!

Sorg ikke, kjære Barn, — sorg ikke over det uundgaaelige Dødelik; men gid Din egen Dødsstund maa være ligesaa glad og rolig! O, gid, naar Dit Timeglas er udrundet, en velmodig, ikke bitter Graad maa flyde for Dig af en tilbagebleven kjær Vædding, af en endnu efterlevende Eveline!

Arthur Villars.

Fem og firsindstivende Brev.

Eveline til Pastor Villars.

Alt er forbi, min kjære, gode Fader, og Din Evelines Skjebne er afgjort. I Morges blev hun, med frygtløs Glæde og kjælvende Taknemmelighed, for evig forenet med Gjenstanden for hendes inderligste, bestandige Kjærlighed. — Jeg har ikke Tid, til at skrive Mere. Bognen, som skal føre mig til det kjære Berryehill i Dine Arme, gode Fader, holder allerede for Døren.

Eveline.

E n d e.

